

Lộ Nhân

Contents

Lộ Nhân	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 1-3	9
4. Chương 2-1	12
5. Chương 2-2	17
6. Chương 2-3	19
7. Chương 3-1	22
8. Chương 3-2	26
9. Chương 3-3	29
10. Chương 4-1	32
11. Chương 4-2	36
12. Chương 5-1	39
13. Chương 5-2	43
14. Chương 5-3	46
15. Chương 6-1	50
16. Chương 6-2	54
17. Chương 6-3	57
18. Chương 6-4	61
19. Chương 7-1	64
20. Chương 7-2	69
21. Chương 8-1	72
22. Chương 8-2	76
23. Chương 8-3	81
24. Chương 9-1	84
25. Chương 9-2	88
26. Chương 9-3	91
27. Chương 10-1	93
28. Chương 10-2	96
29. Chương 10-3	100
30. Chương 11-1	103
31. Chương 11-2	107
32. Chương 11-3	110
33. Chương 12-1	113
34. Chương 12-2	118
35. Chương 13-1	122
36. Chương 13-2	127
37. Chương 14-1	131
38. Chương 14-2	135
39. Chương 14-3	139
40. Chương 15-1	143
41. Chương 15-2	148

42. Chương 16-1	153
43. Chương 16-2	157
44. Chương 17-1	161
45. Chương 17-2	165
46. Chương 18-1	167
47. Chương 18-2	173
48. Chương 19-1	177
49. Chương 19-2	181
50. Chương 19-3	184
51. Chương 20-1	188
52. Chương 20-2	192
53. Chương 21: Kết Thúc	196

Lộ Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Cường công, trung khuyến thụ, cổ trang giang hồ, 1x1, ngược luyến tình thâm, HE. Editor: Ykinari”Lộ Tinh T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-nhan>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Gió thổi xiêm y tha thướt bay phất phới, thực giống như tiên nữ đang múa điệu nghệ thường

Đó là Lộ Y Y.

Tuổi không rõ, chỉ biết khoảng dưới song thập (hai mươi).

Thiện ca thiện vũ, nếu cất giọng sẽ khiến người nghe tưởng như lạc bước vào chốn thiên thai, nếu uốn thân múa thì đủ khiến cho những bậc hồng nhan trong thiên hạ thấy đều phải than thảm hổ thẹn.

Lục trúc đoán tiền nằm trong tay ngọc, đuôi tiễn thướt tha rủ xuống, tùy ca mà khởi vũ.

Điệu vũ hóa võ, không ai có thể địch nổi.

Vì sao?

Chính vì nàng là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân.

.....

Trên cao cao tại thượng có thể sánh cùng lão thiên gia, dưới có thể sánh cùng chủ Âm tào địa phủ, với Diêm Vương đòi mạng còn có tương liên

Đó là Lộ Tinh Thiên.

Tuổi không rõ, có người nói người này đã bước vào tuổi trung niên, có người nói người này mới vừa đôi mươi.

Cầm kỳ thi họa không môn nào không tinh thông, cùng với Khi Ngọc, Trần Hiện Thu, Lý Tường là đương kim tứ đại tài tử.

Cầm kỳ thư họa không môn nào không từ tay mà ra, vì vậy người người đều truyền tụng rằng công phu tuyệt đỉnh của hắn phải nằm ở hai tay của hắn.

Về phần hai tay của hắn rốt cuộc tuyệt đỉnh đến mức nào?

Người chết mới biết.

Mà trong số người chết này, có bốn người từng là võ lâm cao thủ có tên trong danh sách Thập đại cao thủ. Một người đã nhiều năm lắm rồi, luôn đứng ở hàng thứ 2...

.....

Bảng xếp hạng cao thủ võ lâm

Cao một trượng rộng tám thước, chất liệu đá hoa cương tối cứng rắn.

Không phân biệt hắc bạch lưỡng đạo, tất cả bọn họ đều là những người tối đủ quyền uy để được khắc tên vào phiến đá này ngoài cửa lớn của Đới Hà Sơn trang

Chỉ có mười vị.

Mười nhân vật đỉnh đỉnh đại danh của Võ lâm

Tên đứng hàng thứ mười, Tương Giang Nữ Nê Oa

Tên đứng hàng thứ chín, Trung Châu Nhất Dao Bạch Kế Tổ

Tên đứng hàng thứ tám, Hoa Sơn Phi Kiếm Đồ Diệu

Tên đứng hàng thứ bảy, bang chủ Cái Bang Thần Hành Cái Trần Đông Như

Tên đứng hàng thứ sáu, Tứ Phương Lâu Lâu chủ Kim Nguyên Bảo

Tên đứng hàng thứ năm, Đới Hà Sơn Trang Trang chủ Vu Hàn Văn

Tên đứng hàng thứ bốn, Thiếu Lâm Tự Chưởng môn Vong Trần

Tên đứng hàng thứ ba, Hỏa thần Giáo Giáo chủ

Tên đứng hàng thứ hai, Lộ gia Bảo Bảo chủ Lộ Tinh Thiên

Đệ nhất danh, Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân Lộ Y Y

Đứng hàng đệ tam Hỏa thần Giáo Giáo chủ vô cùng thần bí, đến nay không người biết hần tên họ là gì.

Đứng hàng thứ nhất Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ nhân Lộ Y Y bốn năm liên tục đứng ở vị trí đầu bảng, so với người đứng đầu tiên nhiệm thì nàng càng tọa vị lâu càng ổn định, thực làm cho người ta ghen ghét đố kỵ không thôi.

Nói lên Lộ Y Y, khẳng định phải nhắc tới một người khác Lộ Tinh Thiên.

Nói lên Lộ Tinh Thiên, mọi người cũng sẽ tự nhiên liên tưởng đến Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân.

Vì cái gì?

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân họ Lộ, tên YY.

Trong chốn giang hồ tám phần đều truyền tụng rằng Lộ Y Y nhất định là Lộ Tinh Thiên bào muội, tuy không có người nào dám chính miệng mình chứng thật điểm ấy.

Vì cái gì không dám?

Bởi vì Lộ Tinh Thiên là “Trên cao cao tại thượng có thể sánh cùng với lão thiên gia, dưới có thể sánh với chủ Âm tào địa phủ, với Diêm Vương đòi mạng còn có tương giao” Lộ Tinh Thiên.

Diêm vương muốn người canh ba chết, ai dám lưu người đến canh năm? Nhưng dù sao thì Diêm vương cũng để lại cho người dư giả hai cái canh giờ để người chuẩn bị, chẳng phải sao?

Nhưng Lộ Tinh Thiên nếu hần nghĩ muốn ai chết, cho dù người có lên trời hay chui vào Âm tào địa phủ, vô luận người trốn tới chỗ nào, hần muốn người canh ba chết, người phải ở đúng canh ba một khắc kia vang lên tiếng mõ chuẩn bị tắt thở.

Mà tối trọng yếu là, Lộ Tinh Thiên là một gã chủ nhân cực kỳ tùy tâm sở dục (muốn gì làm nấy), làm việc toàn bộ bằng yêu thích. Người nói, một người như vậy ai dám dễ dàng đắc tội hần?

.....

Xếp cùng với những người này, Lộ Thập Lục hiển nhiên và hoàn toàn là một kẻ tiểu nhân nhỏ bé đáng xem nhẹ.

Y cũng quả thật bị thế giới này xem nhẹ đến rơi rớt, chỉ có một số người cực nhỏ là biết y, càng không nói gì đến nhớ rõ y. Cho dù ở Lộ gia bảo sống đã hơn hai mươi năm nhưng hình bóng y trong mắt Lộ gia nhân mà nói vẫn như cũ thực nhạt nhòa.

Y thậm chí ngay cả tên đều không có.

Y được gọi là Thập Lục, bởi vì y là đứa trẻ đệ thập lục (thứ 16) bị Lộ gia bảo chủ mua tới nhiều năm về trước.

Một nhóm trẻ được mua về tổng cộng hai mươi một đứa nhỏ. Hai mươi hai năm sau, cho đến ngày hôm nay, cũng chỉ còn lại có mười một người.

Mười một ảnh vệ. Lộ gia bảo không muốn người biết lực lượng. Chỉ phụ trách bảo hộ đương đại bảo chủ Lộ Tinh Thiên, cũng chỉ nghe theo Lộ Tinh Thiên mệnh lệnh.

Lộ Thập Lục từ nhỏ liền biết mình thân phận lập trường, cũng hiểu được chính mình chỉ là một con rối, là một cái bóng cho người. Y cả đời đều không có khả năng rời đi Lộ gia bảo, cũng không có khả năng vì mình chọn chủ.

Nhưng thế thì đã sao?

Lộ Thập Lục không cần, mỗi ngày của y trôi qua thực vui vẻ, ít nhất là so với mười ảnh vệ còn lại sống qua ngày thực vui vẻ.

Đại thể mà nói y là một kẻ vô tư lạc quan. Có lẽ cũng bởi vì tính tình như vậy mà tuy rằng võ công của y ở trong số mười một ảnh vệ chỉ có thể đếm ngược từ dưới lên nhưng y lại có thể yên ổn lành lặn sống tới hiện tại.

.....

Cùng cái góc chỗ giá sách kê trong thư phòng của bảo chủ mà đem ra so sánh thì Thập Lục càng thích cái xà ngang trên đại sảnh của Lộ gia bảo.

Có điều bảo chủ không có khả năng cả ngày đều ngồi ở bên trong đại sảnh xử lý công vụ, trong một ngày thì có đến một phần tư thời gian bảo chủ ngồi tại thư phòng.

Tuy rằng y không thích cái góc chật chội của giá sách, cũng không thích cái khoảng không gian âm u vừa đủ để chứa một người gò mình ẩn nấp phía trên giá sách, nhưng y thân là ảnh vệ, tự nhiên phải tâm phục khẩu phục ngoan ngoãn làm tròn trách nhiệm của một ảnh vệ.

Một ảnh vệ tốt là phải biết tại đúng chỗ của mình tự ẩn thân cho kín. Lai vô ảnh khứ vô tung (đi và đến đều lặng lẽ, không để lại dấu vết), thời điểm chủ nhân cần thì lập tức xuất hiện, khi chủ nhân không cần y sẽ không còn là một con người nữa, mà là một hạt bụi, hoặc đúng hơn là hư vô.

2. Chương 1-2

”Khởi bẩm lão gia, chương môn phái Thiếu Lâm Vong Trần đại sư, Đới Hà Sơn trang Vu trang chủ, Ngô chương môn của phái Không Động cùng sư đệ Thanh Mộc Liễu đều đã vào đại sảnh chờ đợi.” Cửa phòng vang lên ba tiếng gõ nhẹ, quản gia Lộ Toàn ở ngoài cửa bẩm báo.

“Lão gia” , Thập Lục khẽ nhích môi cười.

Bảo chủ Lộ Tinh Thiên khi từ ngai lên ngai vị bảo chủ liền hạ lệnh cho người trong bảo gọi hắn như thế, lý do là hắn không thích nghe người gọi hắn là “bảo chủ” Có điều mỗi lần nghe người ta gọi bảo chủ như thế hắn rất muốn cười. Bởi vì vừa nghe đến tiếng “lão gia”, hắn lại nghĩ ngay đến...bảo chủ cha, cái vị quá bốn mươi mới sinh được đứa con, hiện giờ đã là lão ông qua tuổi hoa giáp.

”Dâng trà.”

Người cất tiếng tỏ vẻ không nghe thấy gì. Hắn thực sự bận bịu, mỗi ngày chỉ là xử lý chuyện sản nghiệp của Lộ gia bảo cũng đã chiếm hết của hắn nguyên cả ngày, có khi đêm không ngủ, thậm chí hắn muốn đi ra ngoài phong hoa tuyết nguyệt (giải quyết tâm sự xxoo) một phen đều phải tính thời gian.

Người đời chỉ nhìn đến những thứ hắn có được, lại có ai biết hắn phải âm thầm trả giá bằng tất cả tâm huyết cùng nỗ lực để đạt được điều đó?

Nói hắn tùy tâm sở dục*? Nếu hắn thực có thể tùy tâm sở dục, hiện tại hắn rất muốn kỳ mã đi vào thành ăn một đĩa thịt dê sao nướng da, tốt nhất vẫn là đầu bếp ở tiểu điểm phía đông thành kia làm. (*Muốn gì làm nấy)

Lộ Tinh Thiên nhìn cuốn sách trong tay khẽ thở dài. Càng nghĩ lại càng muốn a!

Ngoài cửa quán gia nghe truyền lệnh xong bèn rời đi.

Trong phòng, “bóng ma” Thập Lục đứng ở góc giá sách tùy thời chuẩn bị động thân đi vào thành mua thịt dê sao nướng da, hơn nữa nhất định phải là mua ở cái tiểu điểm kia.

Chỉ cần bảo chủ một câu hoặc một động tác.

”Thập Nhất.” Lộ đại bảo chủ quả nhiên mở miệng, nhưng không phải gọi Thập Lục.

”Có!” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng trả lời trầm thấp.

”Đi mua cho lão gia ta hai phân sao nướng da, phải nóng. Trước bữa tối mang đến cho ta.”

Một tiếng “Tuân lệnh”, ngoài cửa sổ một lần nữa trở nên yên lặng.

Thập Lục tiếp tục đứng yên, chờ đợi mệnh lệnh.

Ước chừng một khoảng thời gian cạn hết ba, bốn chén trà nhỏ sau*, Lộ Tinh Thiên gấp sổ sách lại, uốn thân một cái, ngáp dài đứng lên. (*lấy thời gian uống hết một chén trà để tính thời gian a ^^)

”Người nói bọn họ đã chờ đến buồn chán hay chưa?”

Lộ Tinh Thiên cười khẽ, hắn cũng không trông cậy vào ai sẽ trả lời, hắn chỉ cần biết rằng có người nghe là được.

”Vong Trần Vong Trần, hắn nếu thật sự Vong Trần thì sao lại lưu luyện phạm trần không nở đi. Người nói hắn có phải là một con lừa ngốc treo đầu dê bán thịt chó hay không?”

Lộ Tinh Thiên cầm lấy ngoại bào treo trên giá áo chậm rãi phủ thêm lên người. Việc mặc y phục ai ai cũng đều làm qua, nhưng Lộ Tinh Thiên lại có thể làm được tao nhã đến như thế!

”Một con lừa ngốc tự cho mình là đấng đạo đã đủ đáng ghét, lại còn một con thỏ cầu không biết lúc nào thì cắn người cố tình theo đến, cái đôi phụ tử chuột đồng kia đúng là thích sinh sự!” Lộ lão gia nhíu mày.

”Ta muốn người làm sạch sẽ, người lại lưu lại cho ta hai cái đuôi?”

”... Lão gia từng nói qua, trong số những con chuột thì chuột đồng là loại biết dự trữ thức ăn tốt nhất, do đó giữ chúng lại qua mùa đông cũng tốt.”

Trong thư phòng đột nhiên xuất hiện một giọng nói không rõ biểu cảm, Lộ Tinh Thiên nghe được thì hơi nhướng mày ”Ta có nói như vậy?”

“Thưa đúng.”

Lộ Tinh Thiên nhíu mày, cố gắng nhớ lại, ”Sao ta lại không nhớ rõ?”

Việc ngài không nhớ rõ thực nhiều lắm. Thập Lục cũng chỉ dám thầm nghĩ thế.

Trong thiên hạ thời nay hắn là không có vị chủ nhân thứ hai nào thường xuyên quên mệnh lệnh mình ban xuống như vậy. Trách không được Tiểu Tứ suốt ngày than thở số của hắn thực khổ, thực mệt mỏi quá! Có một vị chủ tử tùy hứng thêm tùy tâm sở dục như vậy, mệnh có thể không khổ sao? Hắn thuận miệng mà

câu, ảnh vẽ môn lại càng thêm có cơ hội thể hiện ý chí sẵn sàng đem mạng bán gấp để chấp hành mệnh lệnh!

Có điều, Lộ Tinh Thiên là chủ, bọn y là thuộc hạ. Hẳn là mây trên trời, bọn y chỉ là thứ lật vật trên mặt đất! Ngay từ đầu vận mệnh cũng đã định, nếu gãy không ra, sao không cố mà tìm niềm vui với vận mệnh? (Anh thiệt lạc quan yêu đời nha!^^)

Thập Lục cảm thấy số mình cũng không khổ. Hiện tại y có ăn có uống, ăn no mặc ấm, chẳng những biết đọc biết viết, còn có được một thân võ nghệ không tồi. Mặc kệ quá trình sống qua ngày giờ đây là như thế nào, nếu đem so với trước lúc bị bán thì y thậm chí cảm thấy được số mình đúng là quá tốt!

Trở lại vấn đề cũ, y vẫn ôm một chút bất mãn đối với bệnh hay quên trầm trọng của bảo chủ.

”Vậy ngày mai người phải đi đem kho lúa ấy của chuột đồng chuyển đến đây đi.” Lộ Tinh Thiên mở cửa thư phòng, hít thật sâu một hơi không khí thoáng đãng.

”Tuân lệnh!”

Thư phòng lại trở về yên tĩnh, nhưng nhìn lại chỗ góc giá sách đã không thấy tầm hơi của Thập Lục.

Ngoài cửa, Lộ Tinh Thiên theo hành lang đi về phía tiền sảnh, không nhanh không chậm, vừa đi còn phải vừa nhìn nhòm ngắm phong cảnh trong Lộ gia bảo.

Đại sảnh Lộ gia bảo.

”Cái gã Lộ Tinh Thiên này đúng là dưới mắt không người*!” Chương môn Không Động Ngô Đãng Lực rất cục không chịu nổi, vỗ bàn mắng to. ”Nếu như chỉ có mình tại hạ thì cũng thôi, đáng hận hẳn biết rõ nhị vị tinh tú của võ lâm cũng ở đây nhưng lại chậm trễ tiếp đón như thế này! Đúng là khinh người quá đáng!” (*khinh người)

Vong Trần tốt tính chỉ cười cười, không tỏ vẻ gì.

Mà Đới Hà sơn trang trang chủ Vu Hàn Văn tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám hít nhẹ một hơi trà thơm, nói một câu hoàn toàn không ăn nhập gì: ”Trà này không tồi, nếu như tại hạ có ý xin Lộ bảo chủ một ít, không biết hẳn có sẵn lòng cho tại hạ một phần thứ trà hẳn yêu thích?”

”Tạ ơn Vu trang chủ khen ngợi, trà này tên gọi Tín Dương Mao Tiêm, năm vừa rồi được mang làm cống phẩm. Bản bảo may mắn, hàng năm lấy được hai phần trong lượng trà đưa tiến cung. Thường ngày Bảo chủ đối với trà này trân ái* vô cùng, hôm nay nghe thấy khách quý lâm môn**, đặc biệt lệnh tiểu nhân dùng trà này đãi khách.” Quán gia Lộ Toàn đứng ở một bên kính cẩn hồi đáp. (*Yêu thích trân trọng;**đến nhà)

”Hai phần?”

”Nga? Đây là Tín Dương Mao Tiêm?”

Vong Trần, Vu Hàn Văn đồng thời mở miệng, nói xong lại nhìn nhau cười. Bọn họ đều là những người yêu trà.

”Đúng vậy. Không biết chư vị khách quý đột nhiên đến thăm tệ xá ngay lúc này, bảo chủ lại có việc bận bên người không thể phân thân tiếp đón, xin hãy chư vị khách quý thứ lỗi.” Ngụ ý chính là nói các người không mời mà tới, còn có thể oán trách phải chờ lâu? Bảo chủ nhà chúng ta cũng không phải rảnh rỗi đến mức mỗi ngày đều ngồi chờ để tiếp đón các người.

Vong Trần, Vu Hàn Văn cùng Ngô Đãng Lực đều là người thông minh, sao lại không rõ ngụ ý trong lời của Lộ Toàn?

”Hừ!” Ngô Đãng Lực hừ lạnh một tiếng nặng trĩu, nghe nhắc nhở của sư đệ Thanh Mộc Khởi không nói thêm gì nữa

Ngăn cách giữa đại sảnh và cửa dẫn vào nội đường* có đặt một phiến bình phong bằng đá vân mẫu, không ai lưu ý đến phía sau tấm bình phong ấy có một ”bóng ma” im hơi lặng tiếng. (*nhà trong)

Nghe được Không Động phái mang theo võ lâm minh chủ tìm tới cửa, Thập Lục đại khái cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra. Đơn giản là khi Lộ gia bảo chủ nhà y ra ngoài tuần tra sản nghiệp, hưng trí* nhúng tay vào một chuyện nhỏ nhỏ. (*nổi hứng)

Lúc đó y chấp hành một mệnh lệnh khác của bảo chủ nên không ở cạnh, sau hay nghe Tiểu Tứ kể lại mới biết được đại khái.

Hình như là ở trên đường bảo chủ gặp gỡ một kiếm khách không tồi, kiếm khách này bất kể là về võ nghệ hay tính tình đều khiến hắn hài lòng, biết người này lại cùng với một người phụ nữ đã có chồng tình đầu ý hợp, có điều thân phận của đối phương không nhỏ mà đành ôm mối phiền muộn, hắn bèn ra tay giúp cho hai người này báỉ đường thành thân. Mà người phụ nữ đã có chồng kia lại chính là tứ phu nhân của thiếu chủ Không Động phái Ngô Hiền Đức.

Tứ phu nhân của mình đột nhiên thành vợ người khác, là nam nhân không ai có thể nhẫn nhịn được mối nhục này. Ngô Hiền Đức tìm tới cửa, lại đúng lúc hai người kia báỉ đường thành thân, mà ngồi ở trên ghé chủ hôn nhân chính là Lộ đại bảo chủ.

Cái tên Ngô Hiền Đức đáng thương bị kẻ thích trêu chọc người thành tính là Lộ đại bảo chủ đùa giỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng chẳng những đã đánh mất phu nhân, mà lớn hơn nữa còn đánh mất cả mặt mũi*. (*mất danh dự)

Sau đó Không Động phái đương nhiên muốn tìm Lộ gia lấy lại công đạo*, lại bị bảo chủ trước đó biết tin, sai người lấy đi bí tịch trấn phái của Không Động. (*đòi lại lễ phải)

Trong lòng Thập Lục đối với chưởng môn Không Động thầm nói lời thực xin lỗi a (!), người lấy đi bí tịch kia chính là y!

Bên ngoài truyền đến tiếng cười sang sảng, tận lực bồi thêm mấy lời một phen “cửu ngưỡng đại danh” khách sáo. Bảo chủ không đi từ nội đường ra mà đi từ cửa chính vào.

Khách sáo được vài câu, bảo chủ nói thẳng vào đề. Lộ Tinh Thiên là người ghét nhất cái trò vòng vo nhiều lời, nói mãi không hết mấy câu tâng bốc lẫn nhau.

Quả nhiên nói không đến hai ba câu, Không Động phái Ngô Đãng Lục liền tức giận kể tội Lộ gia. Nào là Lộ gia bảo chủ chia rẽ phu thê hủy hoại lương duyên, lại thành toàn cho đôi gian phu dâm phụ yêu đương vụng trộm, hành vi vong luân bại lý khiến người bất mãn, hơn nữa chuyện Không Động mất đi bí tịch cũng hoài nghi là do Lộ gia gây nên.

Vong Trần cùng Vu Hàn Văn cũng thầm kêu khổ.

Không Động phái tìm tới võ lâm minh chủ yêu cầu chủ trì công đạo, võ lâm minh mọi người vừa nghe nhắc đến “Thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền, Diêm vương truy mệnh còn hữu liên” Lộ Tinh Thiên, ngay lập tức có mấy người tìm lý do nói mình không thể phân thân mà đảm nhiệm chuyện này.

Ngô Đãng Lục coi như thông minh, biết nắm lấy chưởng môn phái Thiếu Lâm, đáng thương cho Vong Trần có muốn bứt ra cũng khó.

Về phần Vu Hàn Văn, hẳn thực ra có mục đích riêng, nhân dịp Vong Trần đồng ý thay Ngô Đãng Lục ra mặt điều giải việc này, hắn cũng xung phong nhận việc cùng nhau đi đến đây.

Khổ chủ ở bên cạnh nước miếng tung bay, lòng đầy căm phẫn tức giận chỉ trích, mà hai người phụ trách đến hòa giải lại vẫn trầm mặc như cũ, còn cái người ngồi trên ghé bị cáo kia lại trương bộ mặt nhàn nhả xem kịch vui chăm chú nhìn khổ chủ, người nói trận này sẽ phải đem mặt giấu ở đâu cho khỏi phải ôm thẹn?

Cuối cùng vẫn là Vu Hàn Văn thật cẩn thận hỏi Lộ Tinh Thiên chuyện này có thật hay không?

Đắc tội Không Động phái chủ có lẽ phải tốn chút tâm trí, nhưng đắc tội Lộ Tinh Thiên, aha!...

“Việc này là thật.” Lộ Tinh Thiên không hề do dự, thần nhiên thừa nhận, nhanh chóng như thế còn sợ có người tranh mất tội.

Ngược lại là Ngô Đãng Lục không nghĩ tới đối phương ngay cả nửa câu phủ nhận đều không cần nói, nhất thời bị kích thích đến nói không ra lời.

”Vậy hẳn là Lộ bảo chủ có lý do?”

Nghe thấy kẻ được hẳn mời đến chủ trì công đạo - Đới Hà Sơn trang trang chủ - rõ ràng mở đường cho Lộ Tinh Thiên, Ngô Đãng Lực thiếu chút nữa tức đến nổ phổi!

Lộ Tinh Thiên căn bản không nhìn đến sắc mặt đỏ tím lại vì giận của chưởng môn Không Động, chậm rãi đáp: ”Ngô tiểu tử có đến bốn thê tử, kiếm khách kia lại một người cũng không có, Ngô tiểu tử cho đi một người thì đã sao? Hơn nữa ta còn nghe nói Ngô tiểu tử kia là kẻ có lòng nhưng không đủ lực*, đã vậy còn thường xuyên lưu luyến hoa phở rượu phường**, thân thể đều để cho tửu sắc ăn rỗng, còn muốn đi nhà xí không sót phân***! Người nói hẳn quá phận hay không quá phận?” (*ooxx; **có vợ đây nhà còn khoai đến lâu xanh; ***Ý ảnh là keo kiệt, chỉ muốn ăn chứ không muốn nhả! TT^TT)

Người mới nói đến “phân”! Thập Lục thềm thở dài. Thực đáng thương, chưởng môn Không Động quả là tự rước lấy nhục! Thôi, coi như nhìn hẳn đáng thương đến mức ấy, ngày mai khi đi thực hiện nhiệm vụ “chuyển kho lúa” y sẽ nhớ rõ để lại cho vị chưởng môn này một, hai phần, đủ hảo hảo truyền lại cho con cháu mai sau!

”Người, người... Người nói bậy! Con ta, con ta...”

”Không tin, người có thể hỏi mấy bà vợ của người a, cũng có thể đi xóm cô đầu hỏi thăm, con của người nổi danh là Khoái Kiếm** ” Lộ Tinh Thiên nói thực nghiêm trang, nhưng trong mắt lại không che dấu ý cười bồn chồn. (*lâu xanh; **kiếm nhanh, nhanh khoản gì bà con tự... tưởng tượng! TT^TT Đây, miệng mồm ảnh nó thế đấy!)

Hắn thích nhìn bộ dáng người khác thống khổ, nhất là nhìn đối phương tức giận mà không chỗ phát tiết.

Hắn giúp kiếm khách kia chỉ là bởi vì không ai đi làm cái loại việc ráp tâm không lấy lòng người còn nhận người mắng này. Về phần hai người kia rốt cuộc là gian phu dâm phụ, hay là thực bị Không Động phái Thiếu chủ chia rẽ uyên ương thì hẳn mặc kệ!

Khoái Kiếm? Mọi người nhất thời không kịp phản ứng. Chờ kịp phản ứng thì mỗi người lại biểu hiện một kiểu khác nhau.

Vu Hàn Văn lộ ra khuôn mặt mang ý cười cổ quái chỉ có nam nhân mới hiểu. Thanh Mộc Liễu vẻ mặt xấu hổ. Ngô Đãng Lực mặt lúc đỏ lúc trắng. Vong Trần mặt không chút thay đổi ngậm miệng không nói.

Lộ Tinh Thiên liếc mắt một cái nhìn hòa thượng, hẳn biết người này tuyệt đối hiểu được ý tứ trong đó. Về phần vị này vì sao hiểu được, hẳn thực sự cảm thấy rất hứng thú. Vong Trần không phải từ nhỏ ở chùa lớn lên sao? Chẳng lẽ hẳn có bí mật không muốn bị người biết?

Án, lần sau gọi ảnh vệ tra xét đi.

Sau bình phong Thập Lục nào biết tại thời điểm bảo chủ của bọn y tỏ ra trầm ngâm ngẫm nghĩ ấy, bọn y lại vừa có thêm một nhiệm vụ thượng đẳng!

”Khụ, Ngô chưởng môn, tục ngữ nói dưa xanh hái không ngọt, còn nói tức giận lâu không tốt thân thể, không bằng bỏ qua việc này đi, được không? Điều này cũng càng cho thấy Ngô chưởng môn rộng lượng phóng khoáng.

Huống hồ quý Thiếu chủ tuy rằng thiếu một vị phu nhân, nhưng vẫn còn ba vị phu nhân hầu hạ ở bên, trải qua việc này quý Thiếu chủ hẳn là càng thêm quý trọng ba vị ấy, có lẽ không bao lâu nữa, Ngô phái chủ cũng sớm có kim tôn*. Ngài xem tại hạ nói có đúng không?” Vu Hàn Văn nhẹ lay động cây quạt trong tay, tỏ vẻ nhất phái phong lưu. (*cháu vàng cháu bạc. Gã thiếu chủ này có 4 bà vợ mà còn không sinh được con, hèn chi anh Thiên ảnh nói có lòng mà không có lực, chơi độc thiệt!)

Ngô Đãng Lực sắc mặt khó coi, mấy lần mở miệng lại thôi, cuối cùng mới nói: ” Còn bí tịch trấn môn của ta thì sao? Hẳn cũng đã thừa nhận thật việc này, võ lâm minh phải xử lý hạng người gà gáy cầu đạo* này như thế nào?” (*ý nói làm việc hèn hạ, lên lút còn lớn giọng)

”Chặc chặc, ” Lộ Tinh Thiên đứng đưa ngón trỏ, khê cười nói: ”Gà gáy cầu đạo hạng người, người chỉ ai? Nếu không phải người vọng tưởng bắt tay với thương nhân buôn trà của Liêu Đông chặt đứt đường làm ăn của ta, ta sao lại phải cho người cái cảnh cáo nho nhỏ như vậy? (Lấy bí tịch trấn môn của người ta anh

còn kêu là nhỏ nhỏ hử anh!) Lấy đi bí tịch của ngươi chỉ là chuyện vặt vãnh, nếu như ta thật muốn đối phó ngươi, lấy đi sẽ không phải là bí tịch, mà là cái đầu trên cổ ngươi!”

”Ngươi!”

Ngô Đăng Lực tức đến phát run nhưng cũng biết đối phương nói không sai. Bí tịch trấn môn được hẩn giấu nơi bí mật nhất, đề phòng nghiêm cẩn nhất lại có thể để người ta thần không biết quỷ không hay trộm đi, nếu đối phương muốn giết hẩn chẳng phải là điều thực dễ dàng?

Ngô Đăng Lực đưa ánh mắt cầu xin về phía người từ đầu đến giờ vẫn giữ vẻ trầm mặc - Vong Trần đại sư - về Vu Hàn Văn thì hẩn đã biết không thể trông cậy, hiện tại hẩn chỉ có thể mong đợi Bắc đẩu võ lâm Thiếu Lâm chưởng môn có thể vì hẩn mà chủ trì một chút công đạo.

Một tiếng Phật hiệu vang lên, Vong Trần rút cục mở ra kim khẩu* (*miệng vàng ngọc).

”Lộ thí chủ, bản tăng lần này tiến đến là vì điều tra việc bí tịch trấn môn của Ngô thí chủ bị đánh cắp. Vừa mới nghe Lộ thí chủ thẳng thắn thừa nhận, vậy có thể nói bí tịch này đang ở trong tay thí chủ. Bản tăng lúc này lớn mật khẩn cầu Lộ thí chủ, không nhìn tăng mặt cũng xem Phật mặt, đem bí tịch của Không Động phái trả lại Ngô thí chủ, cũng coi như hết võ lâm đạo nghĩa.”

”Có thể nha.”

Trong sảnh mọi người đều không nghĩ tới Lộ Tinh Thiên lại dễ dàng như thế đáp ứng, thậm chí ngay cả Vong Trần đều nghĩ đến mình còn phải thêm một phen võ mồm mới có thể khiến đối phương nhả ra.

Chỉ có Thập Lực là không kỳ quái chút nào. Không Động phái bí tịch đối với Không Động phái mà nói là bảo vật, nhưng đối Lộ lão gia mà nói thì cùng với rác rưởi khác biệt cũng không xa lắm. Hiện tại bản bí tịch kia để chình ình ngay trong phòng hẩn, Lộ đại lão gia ngay cả liếc cũng chưa liếc đến.

”Bất quá...Ta muốn Ngô chưởng môn thề vĩnh viễn không đi tìm vợ chồng kiếm khách kia gây sự. Còn nếu ngươi muốn tính toán món nợ với ta thì muốn làm thế nào ngươi cứ làm thế ấy!”

”Thề? Ngươi dựa vào cái gì...”

”Sư huynh.” Thanh Mộc Liễu kéo lấy vị sư huynh mấy lần chỉ chực phát cuồng, ghé vào lỗ tai hẩn nhẹ giọng khuyên giải, cũng phân tích rõ lợi hại với hẩn.

Ngô Đăng Lực nhìn về phía chưởng môn phái Thiếu Lâm, tuổi nhiều lắm chỉ chừng ba mươi sáu, ba mươi bảy, khề gật đầu.

Lại nhìn Đới Hà Sơn trang trang chủ, lấy ánh mắt ngẫm nói y đã ưng thuận điều kiện.

Ai cũng muốn làm cho chuyện này được giải quyết dễ dàng, nếu như có thể không máu chảy đầu rơi đương nhiên vẫn tốt nhất. Giang hồ chính là như vậy, có tiền có lực mới là đại gia, kẻ yếu thì đừng nhắc tới. Huống chi Không Động phái cùng Lộ gia bảo dù sao cũng xem như cùng hội cùng thuyền (ta đoán là vụ buôn trà), lẽ nào lại tự chặt đi tay chân?

”Được! Nhưng tại hạ có một điều kiện. Sư đệ tại hạ bất tài, muốn xin Lộ bảo chủ chỉ giáo hai chiêu, mong Lộ bảo chủ chỉ điểm.” Ngô Đăng Lực cơ hồ là cắn răng nói.

”Thanh Mộc Liễu sao?” Lộ Tinh Thiên sờ sờ cằm, ”Hai chiêu thì hai chiêu!”

3. Chương 1-3

Lời này vừa ra, không riêng gì Ngô Đăng Lực, ngay cả Thanh Mộc Liễu, kẻ vẫn luôn khuyên giải sư huynh mình trong lòng cũng có chút bất mãn. Võ công của hẩn có lẽ không phải độc bộ thiên hạ, nhưng ở trong Không Động phái tất cả mọi người đều biết thực lực của hẩn kỳ thật còn cao hơn đương kim chưởng môn sư huynh.

Chỉ bằng hai chiêu, Lộ Tinh Thiên chẳng phải thực muốn vũ nhục người khác?

Trần đầy hiểu biết đối với bảo chủ nhà mình, Thập Lục cũng biết là Ngô Đãng Lục đề nghị thực có chút khoa trương! Bởi lẽ người kia (ý nói Lộ Tinh Thiên) nếu nói hai chiêu thì Thanh Mộc Liễu cũng chỉ có thể lĩnh giáo hai chiêu từ thuộc hạ của hắn. (Anh đang tự hào về chồng a ^^)

Nơi luận võ là ở phía ngoài cửa đại sảnh, Thập Lục chưa đi ra. Ngoài đó tự nhiên có ảnh vệ khác bảo hộ, y chỉ cần chờ ở chỗ này là tốt rồi.

Mà kết quả của cuộc luận võ ngoài kia, y không xem cũng đoán được.

Kết quả đó không ngoài dự liệu của y, chỉ một lát sau, người từ phía ngoài đại sảnh đã quay trở vào. Nghe tiếng bước chân thì vị sư đệ của chương môn Không Động phái đã không thấy quay lại. (Hix, anh chỉ nghe tiếng chân mà phân biệt được người, thực ờ rồ mà!) Tám phần là bởi vì bại chiêu mà xấu hổ và giận dữ rời đi.

Tiếng bước chân có nặng có nhẹ, lại nhiều thêm mấy người, xem ra phải là môn hạ của chương môn phái Thiếu Lâm cùng gia nhân Đới Hà Sơn trang mang đến.

Một lần nữa phân theo bối phận chủ khách mà ngồi xuống, Lộ Tinh Thiên lệnh cho quản gia chuẩn bị yến tiệc khoản đãi khách quý. Vong Trần vội vàng uyển chuyển từ chối.

Thập Lục cảm thấy từ đại sảnh truyền đến một bầu không khí khác thường .

Vì cái gì? Bởi vì Vong Trần nhẹ nhàng chối từ? Nghĩ nghĩ, y lập tức hiểu ra đáp án.

Ngoại trừ Vong Trần cùng Vu Hàn Văn, những người bọn họ mang tới đều là lần đầu tiên gặp được chân diện mục của Lộ bảo chủ, trong số đó những người định lực không đủ thì ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không tự chủ được mà lộ ra vẻ mặt khác thường.

Ngũ quan (làn da, mắt, mũi, miệng, tai) thực bình thường nếu người tách chúng ra mà xem xét. Lông mi không dài không ngắn, cặp mắt không to không nhỏ, mũi rất cao nhưng cũng không đáng nói là khác thường, môi không lớn không nhỏ không dày không mỏng, vành tai như ngọc, làn da cũng không trắng mịn hơn tuyết, thoát nhìn lại càng có vẻ thành thực (Vâng, thưa anh, cái đó anh gọi là thực bình thường ấy ạ?)

Đáng giá để mà khen ngợi nhất đại khái chính là mái tóc đen. Tóc đen tóc đen, quả nhiên là từng sợi như tơ, từng sợi mềm mại, từng sợi bóng loáng... Rất xứng với sợi dây cột tóc màu xanh nhạt, càng tôn lên vẻ đẹp của mái tóc đen mượt.

Tựa như một bức họa, nếu chỉ nhìn một thân cây, hoặc chỉ nhìn một tảng đá, hoặc chỉ nhìn một đám mây, người căn bản là nhìn không ra bức tranh có gì đẹp. Nhưng nếu đem những thứ ấy đặt cùng một chỗ, bức tranh đó trong mắt người lại xứng đáng là tuyệt tác bất hủ của mọi vị danh họa, giống như cây tùng cây bách nghênh phong trên đỉnh Hoàng Sơn!

Lộ Tinh Thiên ngũ quan cũng là như thế. Tách ra xem không có gì đặc sắc, nhưng nếu đặt chúng trên cùng một khuôn mặt thiên hạ ai dám ganh đua tuấn mỹ cùng với người này? (Anh mê chồng!^^)

Nhưng...Tựa như cái đẹp tuyệt thể trời đất tạo ra bị người cố ý vẽ xấu.

Thiên cùng địa tận.

Bất cứ ai nhìn đến Lộ Tinh Thiên, bắt đầu ánh nhìn đầu tiên là nhìn thấy bốn chữ này.

Bất cứ ai nhìn đến Lộ Tinh Thiên, ngay từ ánh nhìn đầu tiên đều nhìn không được lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không phải vì hắn tuấn mỹ, mà là...Quý dị!

Vì cái gì?

Bởi vì bên trái khuôn mặt của Lộ Tinh Thiên xăm bốn chữ Hán.

Màu xanh, kiểu chữ lệ, "Thiên cùng địa tận"!

Hơn cả làm cho người ta thần hồn điên đảo, hiệu quả do hình xăm bốn chữ tạo thành càng kinh người!

Bên phải là tiên, bên trái là ma. Mâu thuẫn đến làm cho người ta không đành lòng thấy, rồi lại nhìn không được nhìn thoáng qua, tiệp lại liếc mắt một cái.

Quý dị. Bởi vì người không thể từ khuôn mặt này mà nói hẳn tuấn mỹ hay xấu xí.

Làm cho người cảm thấy quý dị vẫn là thái độ của Lộ Tinh Thiên.

Thời nay, bắt đầu từ triều đại trước lưu lại một cái lệ, đại gian đại ác tù phạm đợi chém đầu từ khi bị bắt vào tù sẽ bị xăm hình trên mặt.

Thế nhưng có quyền thế, có địa vị, lại có tiền, đường đường là Lộ đại bảo chủ, lại xăm chữ lên khuôn mặt có thể nói là kiệt tác của tạo hóa của chính mình, còn không hề che giấu, thái độ thực đường hoàng, biểu tình thực tự nhiên, như thể trên mặt có chữ là một chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Ai xăm?

Nếu không phải Lộ Tinh Thiên tự xăm, thiên hạ còn có ai dám tạc trên mặt của người này xăm lên chữ?

Lại là vì cái gì mà xăm?

Đây là một bí ẩn, trước mắt tạm thời cũng chưa có người nào không sợ chết dám đưa mặt đến hỏi Lộ đại bảo chủ vấn đề này, cho nên điều bí ẩn này vẫn dụ ngoạn nằm yên trong lòng các vị giang hồ bằng hữu.

Ngượng ngùng bởi môn hạ lộ ra vẻ mặt quá mức thành thật như thế, Vong Trần cùng Vu Hàn Văn hầu như đồng thời ho nhẹ một tiếng.

Mọi người giật mình bưng tỉnh, có mấy người da mặt thực mỏng, lập tức liền đỏ mặt tự nhủ sao có thể làm chuyện thất lễ như vậy không biết! (chắc là nhìn anh chăm chăm không chớp mắt ^^)

Lộ Tinh Thiên có vẻ không hề để ý đến những gì xảy ra trong đại sảnh, chỉ tươi cười mời Vong Trần nhất định lưu lại, để hẳn có cơ hội làm tròn bổn phận của chủ nhà.

Vong Trần chối từ không được đành phải ở lại.

Còn Vu Hàn Văn kia dường như ngay từ đầu đã có ý định muốn ở lại.

Lộ Tinh Thiên đang định lệnh cho quản gia đưa khách đến hậu viện dành cho thượng khách để bố trí nơi nghỉ chân thì chợt nghe phong lưu phóng khoáng Vu trang chủ ho khan một tiếng, nói: "Tại hạ lần này tiến đến, ngoài việc giải quyết khúc mắc giữa Không Động cùng quý bảo, còn có một yêu cầu tự biết là quá đáng, xin Lộ bảo chủ thành toàn (đáp ứng)."

"Chuyện gì? Vu trang chủ mời nói." Lộ Tinh Thiên thu hồi bàn tay vừa nâng lên định gọi quản gia, mỉm cười hỏi.

Vu Hàn Văn nhìn về phía các huynh đệ, gập đệ đệ gật đầu cổ vũ, quay lại nhìn Lộ Tinh Thiên, thẳng thắn nói: "Ta muốn vì mình cầu hôn, đối tượng chính là muội muội của Lộ bảo chủ, Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân Lộ Y Y."

Cái gì?

Cái gì!

Không riêng gì Lộ Tinh Thiên, mà ngay cả Thập Lục đều thảm kêu to.

Hắn muốn kết hôn với Lộ Y Y!

Lộ Tinh Thiên ngẩn ra, rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to. Ai cũng không biết hẳn vì cái gì mà cười, cho đến khi hẳn cười đủ ngừng lại.

"Ha ha ha, đa tạ Vu trang chủ đề cao Y Y. Nay thật sự là...Nay thật sự là...Nói như thế nào mới đúng mà?" Lộ Tinh Thiên còn thật sự nhìn về phía Vu Hàn Văn lúc này đang lộ ra ít nhiều hồi hộp.

"Vu trang chủ tự mình đặt hỉ sự với bản bảo, cho dù đối với tệ bảo hay là đối với nha đầu kia mà nói đều là chuyện vô cùng vinh hạnh."

"Không dám, không dám." Vu Hàn Văn khép quạt lại, liên tiếp nói lời không dám.

"Chỉ có điều..."

Tim Vu Hàn Văn lại nhảy lên.

”Chỉ có điều... mặc dù không phải là ta không đồng ý... Bình thường thì nữ tử cũng nghe theo cha mẹ huynh trưởng sắp đặt chuyện chung thân, nhưng mà bào muội (em gái ruột) này của ta lại có điểm không giống những nữ tử khác, đừng nói tệ bảo không một ai có thể ra lệnh cho nàng, cho dù có, ta cùng với phụ thân mẫu thân cũng không nỡ để nàng rời khỏi bảo.” Lộ Tinh Thiên vẻ mặt phiến muộn, thở dài nói: ”Nếu nàng được gả về chỗ tốt thì thực là phúc của nàng, nhưng nếu nàng bị gả về chỗ không tốt, gặp phải nam nhân nữ vuì hoa dập liễu hay là tam thê tứ thiếp, muội muội của ta chẳng phải sẽ bị ủy khuất (đau khổ, bất hạnh)?”

Vu Hàn Văn nghe thế vội nói: ”Tại hạ có thể thề, nếu như có thể kết thân cùng lệnh muội, tại hạ nhất định sẽ không chần chừ, sẽ lấy chân tình mà đổi đái Lộ tiểu thư đến trăm năm đầu bạc!”

Lộ Tinh Thiên vẫn thở dài không thôi, ”Không phải tại hạ không tin Vu huynh, có điều tri nhân tri diện bất tri tâm, hôm nay tuy ân ái những biết đâu ngày mai đã thay lòng đổi dạ, cũng trách không được muội muội của ta nhất định phải tìm một vị nam tử đỉnh thiên lập địa số một số hai trong thiên hạ để nương nhờ.”

”Lộ huynh cảm thấy tại hạ không thể xem là nam tử đỉnh thiên lập địa số một số hai trong thiên hạ?” Vu Hàn Văn tỏ vẻ thực u ám.

”Làm sao có thể! Nếu Vu huynh không phải là nam tử đỉnh thiên lập địa thì trong thiên hạ có người nào dám xưng mình là đỉnh thiên lập địa!”

”Quá khen quá khen!” Vu Hàn Văn lại trở nên vui vẻ ra mặt, ”Như vậy...”

”Có điều...”

”Có điều thế nào?”

Lộ Tinh Thiên hơi ngáp ngừng một chút, ”Có điều muội muội của ta có 3 điều kiện dành cho những người muốn cầu thân với nàng. Vốn định cuối năm nay mới công bố, nếu Vu huynh đã định cầu hôn vào ngày lúc này, ta cũng đành phải vào lúc này nói ra.”

”Điều kiện gì?” Nữ tử trên của Vu Hàn Văn rõ ràng hơi ngả về phía trước. (Đợi hồng nỏ rồi đây mừ ^^)

Lộ Tinh Thiên nhíu mày, tỏ vẻ không biết như thế nào mở miệng mới tốt.

”Ai, muội muội của ta a, thực sự là bốc đồng hơn người khác một chút, nên... a! Thật sự là hổ thẹn a hổ thẹn!”

”Không, đó là điều phải làm. Từ xưa cho tới bây giờ đều là mỹ nhân xứng anh hùng, thân là Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân mà Lộ tiểu thư chỉ đưa ra ba điều kiện thì có sao đâu!” Vu Hàn Văn vội nói.

”Chính là ba điều kiện này theo thiên nghi của ta thì vợ vẫn vô cùng, nếu trong thiên hạ thực sự có người có thể hoàn thành ba điều kiện này, đừng nói đem tiểu muội của ta gả cho hắn, cho dù người đó muốn cả ta làm phần thưởng kèm theo... ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Lời vừa nói ra, trong một lúc lâu đại sảnh yên ắng như tờ, không ai mở miệng nói tiếp.

Mỗi người đều trầm nghĩ, ba điều kiện này rốt cuộc là cái dạng gì thách đố, có thể khiến bài danh thiên hạ đứng thứ hai vô lâm Lộ Tinh Thiên nói ra những lời đáng kinh ngạc như vậy.

4. Chương 2-1

Thập Lục đang suy nghĩ. Chỉ có điều y không nghĩ về nội dung của ba điều kiện kia, mà là nghĩ về người ra điều kiện.

Thập Lục có một bí mật. Một bí mật thực sự trọng đại. Cũng là một cái bí mật thực sự ngọt ngào.

"Uy, người cười cái gì?"

Âm thanh vang lên bên tai y có chút không giống với âm thanh của người bình thường, Thập Lục có chút kinh ngạc. Từ trước đến giờ chưa từng có người nào không vì công việc mà đến tìm đội ám vệ bọn y, lại càng chẳng có ai chạy đến nơi bọn y ẩn thân để mà theo bọn y nói chuyện phiếm!

Chẳng lẽ bản lĩnh ẩn thân của y học chưa đến nơi đến chốn nên mới khiến cho người ta dễ dàng nhìn thấy y ở chỗ ẩn thân?

"Uy!" Hình dáng một ngón tay lớn dần lên, đột ngột đã đứng chình ình trước mắt y.

Gặp quỷ! Sao y lại ngẩn ra như thế!

Nhưng chuyện này không thể trách y... Một mỹ nhân đẹp đến thế này đột ngột xuất hiện trước mắt thì mấy ai còn giữ được thần trí tỉnh táo?

Mỹ nhân, ngoại trừ cái từ này, Thập Lục nghĩ không ra còn có từ ngữ nào có thể dùng để hình dung thiếu nữ trước mắt.

Thoạt nhìn, nàng không nhiều tuổi lắm, chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Cho dù niên kỷ còn nhỏ thì nhan sắc nàng cũng đã đủ nghiêng nước nghiêng thành. Thập Lục thực không dám tưởng tượng thiếu nữ này lớn lên sẽ còn hại nước hại dân đến mức nào!

Trời ban cho dung mạo tuyệt thế như thế này căn bản là sẽ trở thành kẻ gây họa!

(Nàng ta sau này thực sự gây họa, còn là họa lớn, nhưng mờ không phải là do dung mạo à nha...^^)

"Người nói cái gì? Gây họa? Người dám nói ta là kẻ gây tai họa?" Tiểu mỹ nhân mặt đỏ rần lên, tức giận.

Thập Lục cũng đỏ mặt, tiểu mỹ nhân tức giận lại có một loại kiêu diễm đến kinh tâm động phách! *

"Ta... ta chưa nói gì a." Chỉ nghĩ thầm trong lòng mà thôi.

"Người có nói! Ta nghe được người nói!" Tiểu mỹ nhân trừng mắt, cặp mắt nàng thực to!

"Được rồi, ta nói." Thập Lục nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ vô tội.

"Tiểu tử xấu xa!" Bỗng nhiên, tiểu mỹ nhân không vì thế mà giận lại còn nở nụ cười, thậm chí còn vươn tay nheo mắt hất một cái.

Đây là tiểu thư nhà ai? Đã đủ khác thường lại còn ưa làm càn, chẳng hiểu lễ nghĩa! Thập Lục đau đầu.

"Uy, người vẫn chưa trả lời ta mà, người đứng ở đây cười cái gì? Còn nữa, người tên là gì?"

".. .Thập Lục."

"Cây lựu?"

"Không phải, là Thập Lục. Con số mười sáu."

"Cây lựu. Ta thích ăn lựu, cho nên người sẽ gọi người là cây lựu!"

"Người, người không thấy người điêu ngoa quá đi?" Thập Lục há hốc mồm.

"Người, người cũng không thấy người thô lỗ quá đi? " Tiểu mỹ nhân chống nạnh, gương mặt nàng gần như dán đến trước mắt Thập Lục.

"Nữ hài tử biết giữ lễ một chút thì sẽ tốt hơn..." Thập Lục thực tâm cho nàng lời khuyên nhủ, cũng thật cẩn thận tránh đi gương mặt khiến người động tâm * của nàng.

"Vì cái gì phải giữ lễ? Thích chính là thích, không thích chính là không thích. Ta thích người, người có thích ta không?"

Oa! Thập Lục sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên cây rơi xuống.

Thẳng thắn! Thẳng thắn! Lần đầu tiên từ khi y sinh ra tới giờ, y mới thấy tim y đập nhanh như thế.

Nàng, nàng, nàng.. .Nàng nói nàng thích y?

Tiểu mỹ nhân thích y?

Thích một kẻ hầu như đã trở thành cái bóng cho người khác như y? Thích một kẻ đến chính bản thân mình cũng hầu như không thể làm chủ như y?

Nàng có phải đang đùa giỡn với y a? Tựa như vị Thiếu bảo chủ thích đem người khác ra làm trò?

”Ta chú ý người đã lâu rồi nga.” Tiểu mỹ nhân ngồi xuống cạnh chỗ y đứng, hai chân vắt vẻo.

Vậy sao? Bị người chú ý đến đã lâu như vậy nhưng y lại chẳng hề phát hiện. Y thực là một ảnh vệ thất trách*

”Người cứ hay cười ngây ngô về điều gì? Ta thấy những ảnh vệ khác cũng không ngốc giống người như vậy?”

Nàng biết y là ảnh vệ? Thập Lục bắt đầu cảnh giác. Y không biết nàng, thời gian y ở trong bảo chưa từng gặp qua cũng chưa từng nghe nói về thiếu nữ này, nàng từ đâu tới đây? Tại sao biết y là ảnh vệ?

”Ta là muội muội của Tinh Thiên, bởi vì thể chất của ta bẩm sinh yếu ớt nên từ nhỏ lớn lên ở chỗ sư phụ, có điều các người chưa từng chú ý tới ta mà thôi! Ta cho người biết nha, võ công của ta chính là rất cao rất cao nha!” Tiểu cô nương cười rất vui vẻ, đúng là một khuôn mặt tươi tắn như hoa!

Thập Lục nhìn đến mà choáng váng.

Bất kể nàng là ai! Nàng nhất định không là người xấu!

Chỉ là làm sao nàng biết trong lòng ta đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ nàng là con ong chúa?

Không trách Thập Lục nghĩ điên như vậy, bởi vì nơi hiện tại hẳn ngồi chính là trên một cây hải đường cổ thụ.

”Uy, nói cho ta biết, người hay cười ngây ngô như vậy về cái gì?”

”Không a. Ta không cười cái gì a.”

”Vậy vừa mới đây thôi người một người tránh ở trên cây cười cái gì?”

Thập Lục nghĩ nghĩ, ”Hôm nay ta nhìn thấy nữ đầu bếp phân phó người đi mua thịt heo cho nên vừa rồi ta đang nghĩ buổi tối liệu nàng có thể làm món thịt heo kho tàu hay không?”

”Đầu bếp làm món thịt heo kho tàu a...” Tiểu mỹ nhân nuốt nuốt nước miếng, dường như trong lòng cũng có chút thèm thuồng.

”Đúng vậy a, đầu bếp làm món thịt heo kho tàu...”

Hai người nhìn nhau, chỉ vào chóp mũi của đối phương mắng một câu: ”Tốt cho người a, cái con mèo háu ăn này!”

Vèo!

Hắc hắc!

”Uy, cây lựu, ta gọi là Lộ Y Y. Nhớ kỹ a!”

Có thể không nhớ kỹ được hay sao!

Thập Lục cười đến là ngọt ngào lại pha chua xót.

Trong lúc này, Lộ bảo chủ nhìn Vong Trần, mỉm cười tuyên bố điều kiện thứ nhất.

”Thứ nhất, vượt qua Thiếu Lâm Thập bát La Hán trận. Thật có lỗi, Vong Trần đại sư. Ở trong lòng Y Y, Thập bát La Hán trận của quý tự có thể nói là Thiên Hạ Đệ Nhất trận, có thể xông qua trận này tất nhiên là thân mang tuyệt kỹ.”

Vong Trần cười khỏ, niệm Phật hiệu. Thiếu Lâm sao lại đắ tội Lộ mỹ nhân? Cái điều kiện này một khi công bố ra ngoài, bằng lực kêu gọi của Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân, Thiếu Lâm về sau còn muốn có ngày được yên tĩnh hay sao?

Đới Hà Sơn trang trang chủ hướng về phía Vong Trần ôm quyền cười, "Đại sư, sau này nếu có một ngài tại hạ phải đắ tội, xin hãy hiểu cho nỗi khổ muốn làm đẹp lòng mỹ nhân của tại hạ mà thứ cho tại hạ phần nào!"

A di đà phậ, thiện tai thiện tai! Vong Trần gặp phải một mối đau đầu lớn.

"Không biết Lộ tiểu thư đưa ra điều kiện thứ hai là...?" Vu Hàn Văn hỏi.

Lộ Tinh Thiên đặt tay trái ở trên tay vịn nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt nở ra nụ cười tự tiểu phi tiểu*, "Điều kiện thứ hai, nói khó không khó, nói dễ không dễ, chính là phải đi đánh Tứ Phương Lâu chủ Kim Nguyên Bảo một bạt tai."

A?

Này còn gọi là không khó? Hiện tại không riêng gì một mình Vong Trần đầu đau muốn vỡ, ngay cả người muốn cầu thân cùng mỹ nhân - Vu Hàn Văn cũng cau mày

Đánh Tứ Phương Lâu chủ một bạt tai?

Nói thì dễ, coi như chưa tính đến chuyện này có thể làm được hay không, cho dù làm được, chẳng lẽ sau này Tứ Phương Lâu còn không biết tìm đến trả thù?

Vong Trần âm thầm thở nhẹ, tốt xấu gì thì Lộ mỹ nhân cũng để lại cho Thiếu Lâm chút mặt mũi*, ít nhất nàng cũng không yêu cầu người ta đến tát hấn, chẳng phải sao?

Kim thí chủ, nguyện Phật tổ phù hộ người.

Trên tay Vu Hàn Văn, cả cây quạt cũng không lay động, "Lộ bảo chủ, xin hỏi điều kiện cuối cùng là như thế nào?"

Trong sảnh chỉ có mình Lộ Tinh Thiên cười đến khoái trá, rất cuộc cũng đến lúc đưa ra điều kiện cuối cùng a...

"Điều kiện thứ ba, đưa đến cho ta một bộ y phục, nhưng nhất định phải làm ta thích."

A?

Đương trường mọi người đều há hốc mồm.

Đưa đến cho Lộ Tinh Thiên một bộ y phục? Điều kiện này nghe qua đúng là không hề làm khó người ta, nhưng về phía sau... "nhất định phải làm cho hấn thấy thích" lại có ý tứ không tầm thường.

Kiểu y phục gì có thể khiến Lộ đại bảo chủ yêu thích?

Sau vụ này hấn bọn người hầu kẻ hạ trong Lộ gia bảo hồng phúc tề thiên, nhất là những kẻ phụ trách cung cấp và may đo y phục cho bảo chủ, bọn hấn sẽ có cơ hội nhận không ít tiền "thăm hỏi"! Mà người thứ nhất chính là Đới Hà Sơn trang trang chủ.

An bài xong xuôi việc nghỉ chân cho khách khứa, Lộ Tinh Thiên trở lại nội thất thay y phục chuẩn bị tham gia yến tiệc khoản đãi.

Tinh Thiên vừa thay quần áo vừa suy tư. "Người nói Vu Hàn Văn vì lý do gì muốn cầu thân với Lộ gia bảo? Mục đích của hấn thực ra là gì?"

Vu trang chủ đã tâm không nhỏ, có lẽ là muốn mượn sức của Thiên Hạ Đệ Nhất thôn tính Lộ gia bảo.

"Còn Lộ Y Y rốt cuộc là người nào? Vì sao tất cả mọi người nghĩ đến nàng là người của Lộ gia bảo?" Lộ bảo chủ cười nhạt, tay cỡi đai lưng, "Thứ vị là ta đây thân đảm nhiệm Lộ gia bảo bảo chủ, lại chưa từng thấy qua kẻ được gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân!"

Y Y, Thập Lục ở trong lòng nhẹ nhàng kêu tên này, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

"Ta hỏi người sao người không trả lời?"

Thập Lục sững sốt, ngài đang hỏi ta? Ta còn tưởng rằng ngài là làm bầm lều bầu. Y nghĩ thầm, đang muốn mở miệng.

"Người nhất định rất kỳ quái tại sao ta vốn không biết Lộ Y Y, lại còn vì nàng đưa ra ba điều kiện kén phu quân?"

Không kỳ quái, ta biết rằng lão nhân gia ngài đây luôn luôn thích đem người khác ra làm trò cười!

"Bởi vì...Nói không chừng Lộ Y Y vì tức giận mà tìm tới cửa, như vậy ta cũng có cơ hội chiêm ngưỡng xem dung mạo Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân rốt cuộc đẹp đến mức nào. Cho dù nàng không chịu thành toàn cho ta cái nguyện vọng này cũng không sao, với ta mà nói nàng không ra mặt phủ nhận là tốt nhất. Giang hồ mà, không sóng không gió sao kêu giang hồ?" (Anh thiệt bí!)

Thập Lục im lặng, thì ra người này không chỉ thích đem người khác ra đùa giỡn, còn e sợ thiên hạ bất loạn!

"Thập Lục."

Thập Lục từ một nơi bí mật gần đó ngẩng đầu.

"Ta nghe nói Không Động phải có một viên thuốc trú nham*, người nhớ mang nó về đây. Ta sẽ lấy nó làm lễ gặp mặt." Lộ Tinh Thiên dường như không thèm để ý, ở trước mặt thuộc hạ trút hạ toàn bộ y phục.

Có lẽ với hắn mà nói, hầu hạ hắn thay quần áo là bà vú già cũng tốt, mà là ảnh vệ vốn phụ trách bảo hộ hắn, chấp hành mệnh lệnh hành sự cũng tốt, đều chẳng có gì khác.

Không Động có thuốc trú nham? Sao ta chưa từng nghe qua? Thập Lục đưa ánh mắt dừng lại dưới chân.

"Nếu tìm không thấy, người cứ chuẩn bị động phòng cùng người nữ nhân nấu ăn trong bếp kia đi." Hắn phát tay, ý bảo Thập Lục có thể đi chấp hành mệnh lệnh.

Thập Lục thở dài, lần trước dường như Tiểu Tứ có nói qua với y, lão gia từng uy hiếp hắn nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ ra lệnh cho hắn lấy nữ đầu bếp kia. Không nghĩ tới lần này đến phiên y.

Rời đi Lộ gia bảo đã hai ngày, trưa ngày hôm sau, ở một quán rượu ven đường không ngoài ý muốn gặp được người quen.

Tiểu Tứ đối Thập Lục vẫy vẫy tay, Thập Lục đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Đã qua giờ dùng cơm, trong quán không còn mấy người, Tiểu Tứ cùng Thập Lục hai người chiếm một cái bàn.

Một chén trà, bốn bánh mì và một đĩa thịt bò, Thập Lục chậm rãi ăn cơm trưa, tỏ vẻ hồ hững đối với người bên cạnh.

Tiểu Tứ rất cuộc cũng nhịn không nổi, "Người không hỏi ta tới làm gì?"

Thập Lục nuốt xuống miếng thịt bò, uống ngay một hớp trà, "Lão gia cho người tới giúp ta, hắn đại khái lo một mình ta không mang được hết đồ về."

"Người biết?"

Thập Lục không nói tiếp, cười mỉm, đưa cho hắn một cái bánh mì.

Tiểu Tứ thở dài lắc đầu, "Trong số chúng ta quả nhiên cũng là người hiểu rõ lão gia nhất. (Chuyện, chồng anh mờ!^^) Thập Lục, vì cái gì người đến bây giờ còn có thể cười được?" Tiểu Tứ nhận lấy cái bánh mì hung hăng cắn một miếng.

Thập Lục khó hiểu, hỏi ngược lại Tiểu Tứ: "Vì sao ta không thể cười?"

Bởi vì...Tiểu Tứ cuối cùng không đành lòng nói ra...

”Cũng bởi vì lão gia từng ngủ với ta, cưng chiều ta, hiện tại lại chẳng quan tâm đến ta?” Vậy mà Thập Lục tự mình vừa cười vừa nói ra.

Chú thích:

* Kinh tâm động phách: ý nói thần hồn điên đảo.

* Động tâm: ý nói tim đập loạn nhịp ý ^^

* Thất trách: không làm tròn trách nhiệm, bốn phận

* Tự tiếu phi tiếu: cười mà như không cười, sau này có lẽ ta sẽ dịch thành “đáy mắt lộ ra ý cười”

* Để lại...mặt mũi: ý nói nể mặt.

* Thuốc trú nhan: thuốc khiến người ta giữ được nhan sắc dừng lại ở thời điểm mà thuốc được uống vào (không tiếp tục...xuống cấp ý mà. Nó khác với thuốc hồi xuân à nha!^^)

Có nhiều từ Hán Việt ta sử dụng là để cho hợp với không khí cổ trang của truyện. Ta sẽ chú thích nghĩa ở phía dưới.

5. Chương 2-2

Tiểu Tứ ngạc nhiên, ”Con người người thật... Có đôi khi ta cảm thấy con người người thật... con mẹ nó!” Suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra được từ nào để hình dung cho đúng.

Thập Lục bỗng biểu lộ một vẻ mặt u sầu, mày cũng nhíu lại, một tay che ngực, khẽ thốt :” Đau lòng quá a!”

”...Người đang làm cái quái gì?” Tiểu Tứ bị y làm cho giật mình, vừa sợ vừa sửng sốt!

Y nhượng một bên lông mày, ”Học theo nàng Tây Thi ôm ngực a... Chẳng phải người muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng không chịu nổi của ta sao? Có muốn xem ta chạy đến trước mặt lão gia trước khóc sau gào cuối cùng là thất cổ, hoặc là ôm chân hấn cầu xin hấn đừng vứt bỏ ta hay không? ”

Tiểu Tứ nhìn cái gã nam nhân có khuôn mặt dài nhọn ngồi trước mặt, không nói nổi một câu nào.

Muốn học Tây Thi thương tâm cũng phải nhìn diện mạo người thế nào có được không? Bằng vào cái khuôn mặt hiện tại kia của người...

Lại nói tiếp, trong nhóm ảnh vệ, nói đến võ công Thập Lục có lẽ không phải là người có võ công cao nhất, nói về cơ trí y cũng không phải là người thông minh nhất, nói về độc được hay khinh công y cũng chỉ biết chút ít qua loa, thế nhưng y chưa từng một lần hành sự * thất bại.

Vì cái gì?

Bởi vì Thập Lục có một tài nghệ thiên hạ vô song, đó chính là tài dịch dung*!

Thiên hạ đệ nhất xảo diệu, không thể phân biệt được thật giả! Đây là đánh giá của lão gia về thuật dịch dung của Thập Lục.

Thập Lục không bao giờ bịt mặt, nhưng trên mặt của y bao giờ cũng có ba lớp mặt nạ.

Một lớp là khuôn mặt của một gã văn nhược thư sinh*, rất thanh tú. Nữ đầu bếp trong Lộ gia bảo vừa nhìn thấy khuôn mặt này của y thì lập tức cung phụng cho y rất nhiều món ngon!

Một lớp là gương mặt của một gã trung niên hán tử, hơi phong sương*. Khi ra ngoài hành sự, Thập Lục hay dùng nhất chính là khuôn mặt ấy.

Còn một lớp chính là bộ mặt y trong lúc này, khuôn mặt dài nhọn, không đoán nổi tuổi tác, màu da ngăm đen, người vừa nhìn thấy liền nghĩ ngay y là một gã tiểu thương buôn chải kiếm ăn suốt trong nam ngoài bắc.

Bọn Tiểu Tứ đều đoán rằng khuôn mặt vẫn nhược thư sinh kia chính là khuôn mặt thật của Thập Lục. Bởi vì khi Thập Lục bị bảo chủ... Cái đoạn thời gian kia... Thập Lục luôn trưng ra khuôn mặt ấy.

Thế nhưng sau đó không lâu, bảo chủ lại nổi hứng thú với một ả thanh lâu danh kỹ*, đưa ả danh kỹ kia vào bảo rồi thì không còn truyền gọi Thập Lục hầu hạ gối chăn nữa!

Mà chuyện này cũng chỉ mới là chuyện của hai tháng trước.

"Trong lòng người thật sự không hề cảm thấy đau khổ?" Tiểu Tứ không hay biết rằng ánh mắt hẩn nhìn đồng bạn lúc ấy tràn ngập vẻ thương hại.

Sau khi biết chuyện của Thập Lục cùng bảo chủ, thái độ của ảnh vệ trong nhóm đối với Thập Lục có nhiều kiểu khác nhau. Có người khinh thường, có người đồng tình, có người chỉ lạnh lùng chờ đợi đến ngày Thập Lục bị bảo chủ chơi đùa chán đá xuống giường.

Một tháng mười ngày. Tiểu Tứ mỗi ngày đều đếm. Sau đó Thập Lục trở lại nơi ở của ảnh vệ, không còn bị bảo chủ truyền đến bồi tắm* nữa.

Người không được bảo chủ sủng ái bao giờ, nhất định không thể tưởng tượng được bộ dáng sủng ái người khác của Lộ đại bảo chủ là như thế nào. Tiểu Tứ từng có cơ hội thấy qua, cho nên mỗi khi nhìn đến cái kẻ từ địa vị một ái nhân* lại trở về vị trí của một ảnh vệ không hơn không kém - Thập Lục - hẩn thấy trong lòng nhói đau. Mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển to lớn như thế, y đã làm cách nào nào để thích ứng được?

Thập Lục nâng bát trà uống ừng ực, đặt bát xuống lại lấy tay áo quạt miệng, "Khổ sở cái gì? Không tự cho là mình đã được gì, ắt sẽ không thấy là mình mất gì. Ta hoàn toàn không có dung nhan tuyệt thế của Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân, sau lại không có xuất thân cành vàng lá ngọc, sau nữa lại không có quyền thế cùng tài hoa, người nói ta dựa vào cái gì có thể từ chim sẻ bay lên lầu cao thành phượng hoàng? Huống chi ta còn là một gã nam nhân."

"Rầm!" Đem đũa đặt lên trên mặt bàn, Thập Lục nói hết sức đứng đắn: "Người muốn nhìn qua lông chân của ta hay không?"

Tiểu Tứ chịu không nổi, co chân đạp thẳng vào cái ghế Thập Lục đang ngồi.

Thập Lục thu hồi chân, ngồi thẳng trở lại, "Không nhìn thì thôi, ta còn không thực sự muốn cho người xem mà! Uy, người có biết nuốt không đấy? Thế quái nào hơn nữa tháng không gặp lại trở nên lè mề như vậy! Muốn lên đường, nếu không đi sớm thì buổi tối chúng ta sẽ ngủ ngoài tường thành."

Tiểu Tứ dè xuống tâm tư phiền loạn, tùy tiện yêu cầu chủ quán làm cho mấy món đem theo rồi cùng Thập Lục rời khỏi quán.

Lúc đi đến cổng thành, phải xuống dắt ngựa, Thập Lục bỗng nhiên mở miệng.

"Người biết không Tiểu Tứ, những nam kỹ hầu hạ nam nhân, qua tuổi mười sáu thì đều dùng nhíp để nhổ râu cùng những nơi quá nhiều lông trên người, bởi vì bọn nam nhân tới truy hoan* bất kể là già hay trẻ, đều chỉ muốn tìm một gã kỹ nam có thể thay thế đàn bà ở trên giường chứ không cần tìm một nam nhân thực thụ. Không chỉ thế, nghe nói nam kỹ trước khi qua đêm với khách sẽ dùng một miếng da chuyên dụng quấn quanh một miếng thủy tinh nhọn, cắm vào phía sau hậu môn của mình, tẩy sạch sẽ chỗ đó rồi mới có thể tiếp khách."

Quay đầu nhìn về phía Tiểu Tứ đang không biết phải tỏ thái độ nào cho đúng, Thập Lục cười thâm thúy: "Ta chính là một nam kỹ được nhận đủ mọi sủng ái trong suốt bốn mươi một ngày, Tiểu Tứ."

Và thế là, Tiểu Tứ thâm thê với lòng về sau tuyệt đối không nhắc lại việc này!

Thập Lục thực vừa lòng vẻ mặt hiện tại Tiểu Tứ, nhắc y bào* xoay người nhảy lên yên ngựa. (Anh bi không thua gì chồng anh, chỉ tội nghiệp Tiểu Tứ, làm ơn mà phải tội! TT^TT)

Rốt cuộc thì hiện tại cái lỗ tai hẩn cũng đã được yên tĩnh, cùng với vị bằng hữu thâm tâm tràn ngập mối đồng cảm -Tiểu Tứ - lên đường đi chấp hành nhiệm vụ mà lão gia giao phó!

Chú thích:

- * Hành sự: làm việc, thực hiện nhiệm vụ.
- * Dịch dung: hóa trang
- * Phong sương: sương gió, ý nói một khuôn mặt đã trải qua nhiều khó khăn cực khổ.
- * Thanh lâu danh kỹ: kỹ nữ nổi tiếng chốn lầu xanh.
- * Văn nhược thư sinh: thư sinh học văn yếu đuối
- * Bồi tằm: cũng như thị tằm, có nghĩa là hầu hạ chủ nhân việc xxoo
- * Ái nhân: người yêu
- * Truy hoan: đi tìm hoan lạc (theo nghĩa xxoo)
- * Y bào: áo (ở đây là vạt áo)

6. Chương 2-3

Thuốc trú nhan chứ gì? Y nhất định sẽ lấy được.

Bất cứ thứ gì, chỉ cần là Lộ Tinh Thiên muốn, y đều vì hấn mà giành về.

Chuyến đi lần này cả đi cả về tổng cộng mất 28 ngày, bọn y trở lại Lộ bảo vừa lúc đến Tết Trung thu.

”A! Thập Lục, người đã về? Mấy thứ cần thu hồi đã thu hồi được chưa?”

”Thu về cả rồi đây.”

Ở trong Bảo, bề ngoài thân phận của Thập Lục là nhân viên ở phòng thu chi, chuyên phụ trách đi thu tiền nộp định kỳ của các cửa hiệu được kinh doanh bởi Lộ gia bảo. Ở Lộ gia, trong ấn tượng của mọi người y là một kẻ luôn luôn bằng lòng với số mệnh, biết chút ít quyền cước, làm một vị thu chi tiên sinh đảm nhiệm việc thu tiền quả thật vô cùng phù hợp.

Cũng giống như vậy, mười một ảnh vệ ở trong bảo cũng đều có một thân phận khác, bề ngoài thì nhận lệnh từ quản gia.

Không ai biết bọn họ là ảnh vệ của bảo chủ. Đại ẩn ẩn vu hướng, tiểu ẩn ẩn vu thị*. Cách che dấu tốt nhất chính là không che dấu gì cả.

Có vẻ như người đang hỏi han y là Tiểu Ngũ. Bề ngoài, Tiểu Ngũ đảm đương một chân bảo vệ trong Bảo, tên là Lộ Võ, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, dáng người cao lớn, đúng lúc vừa đến tuổi hai mươi trai tráng, không ít nha hoàn trong Bảo thâm thương trộm nhớ hấn.

”Đầu bếp nữ kia thật sự đáng ghét.” Lộ Võ vừa thấy mặt y liền bắt đầu bực bội ca thán.

”Nàng ta tuổi còn ít, chờ nàng trưởng thành chịu nhiều cực khổ một chút, nàng sẽ bỏ được mấy thói hư tật xấu.” Thập Lục vỗ vỗ vai hấn.

”Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Ta nghĩ đầu óc nàng căn bản là có bệnh! Không nói nha đầu kia nữa! Ta nói... Lần này hành sự thuận lợi chứ?”

Lộ Võ không hỏi Thập Lục chấp hành nhiệm vụ gì, hấn có không tư cách hỏi, mà cũng không thể hỏi.

”Tốt lắm, có Tiểu Tứ giúp ta.” Thập Lục lấy trong ngực áo ra một gói giấy. “Cho người đây!”

”Cái gì đây?” Lộ Võ nhận lấy.

”Thiên tăng cao*”

”Thật sao?” Lộ Võ lập tức vui vẻ kêu to. Đừng nhìn người này một thân anh hùng khí khái, hấn chính là một gã vô cùng hảo ngọt.

"...Đây là cái gì?" Lộ võ mở gói giấy, trừng mắt nhìn.

"Nga, ta đã cắn một miếng. Dọc đường đi đói quá, có điều ta cũng chỉ ăn có một miếng. Người cũng biết ta thích gì mấy thứ đồ ngọt!"

"...Lộ. Thập. Lục!"

"Gọi ta có chuyện gì?" Thập Lục nghiêng đầu cười đến vô tội, chân bay được bao nhanh thì liên hải rộng mà bay.

"Gọi người làm gì có giỏi người đừng chạy!"

Không chạy mới là thằng ngốc! Càng chạy càng nhanh, Thập Lục cười ha ha, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Buổi tối Tiểu Tứ chạy đến phòng Thập Lục tìm y tính toán sổ sách. Gặp phải Lộ Võ cũng đang tìm y nhưng không sao thấy tăm hơi y đâu, bị hấn giận cá chém thớt, đánh cho một trận sưng mặt, ai bảo Tiểu Tứ võ công thấp hơn Lộ Võ.

"Lý do là lão tử với người có quan hệ mật thiết! Ta chửi tuốt tổ tông mười mấy đời nhà hấn! Dám đem lão tử đánh đến thâm như vậy!" Tiểu Tứ một khi tức điên lên sẽ "lão tử" đến "lão tử" đi.

Thập Lục nằm ở trên giường đọc sách, mắt cũng không thèm nâng lên nhìn Tiểu Tứ." Ngày trước người bị hấn đánh còn ít hay sao?"

"Đó là ngày trước!" Tiểu Tứ căm hận nói.

"Aiai... Để cho Tiểu Ngũ đánh cũng tốt, đỡ cho người sau này lại đi tìm người khác đánh nhau!"

"Ha! Nói cho cùng a, tại sao chỉ có người là không bị gì? Uy, lại đây xoa thuốc cho ta. Bảo chủ ngày mai sẽ trở lại, bộ dạng thể này sao có thể gặp lão gia."

Thập Lục gấp sách lại, thoáng trầm mặc: "Bộ dáng chúng ta thể nào có bao giờ lão gia quan tâm đâu."

"Sao lại không quan tâm? Nếu bảo chủ không quan tâm thì sao lại đem người trở thành...Ách, thật có lỗi."

"Người nói xem, bảo chủ có thích mỹ nhân không?" Thập Lục khẽ nhếch môi, tỏ vẻ không thèm để ý.

"Đó là đương nhiên, làm gì có nam nhân không thích mỹ nhân." Tiểu Tứ gãi gãi đầu, ngồi xuống mép giường, "Người có nghe nói gì không?"

"Nghe nói cái gì?" Thập Lục ngồi dậy, lấy ra hòm thuốc giúp Tiểu Tứ thay băng.

Tiểu Tứ cởi áo liền lộ ra tầng tầng băng vải.

Không Động phái mặc dù không có nhất lưu cao thủ*, nhưng hảo thủ cũng không ít. Tiểu Tứ đảm nhiệm vai trò dụ hổ ly sơn, đánh lạc hướng chú ý của bọn người Không Động phái, tạo thời cơ cho y hành sự, không may đã trúng một kiếm của Thanh Mộc Khởi ở sau lưng.

Vốn dĩ Thập Lục sử dụng dịch dung thuật lên vào trong mặt thất của Không Động phái, trộm đi được những thứ cần thiết rất thuận lợi, thể nhưng lại vì không sao lấy được thuốc trú nham mà Ngô Đãng Lục lúc nào cũng mang theo trong người, vậy nên mới phải để Tiểu Tứ đánh lạc hướng Thanh Mộc Khởi, còn mình thì dịch dung thành con trai của Ngô Đãng Lục, nhằm lúc hấn không đề phòng trộm đi cái bình ngọc hấn đeo trên cổ.

Nhiệm vụ hoàn thành. Sau đó Thập Lục đến giúp Tiểu Tứ, hai người rời khỏi Không Động.

"Bảo chủ lần này ra ngoài tuần tra sản nghiệp, trên đường gặp được Tương Giang nữ Nê Oa. Ta nghe Tiểu Ngũ nói...Lão gia dường như rất thích cô gái đó."

Tiểu Tứ nâng hai tay lên để Thập Lục giúp hấn đem băng vải tháo xuống.

"Nga, lần này Tiểu Ngũ cùng đi với lão gia à?" Thập Lục đắp thuốc, băng bó cho Tiểu Tứ thật cẩn thận.

“Đúng vậy. Giữa đường thì lão Nhị cùng lão Tam đến thay, hẳn lại trở về.”

Thập Lục dừng tay một chút, “Về sau tốt nhất người đừng tìm Tiểu Ngũ hỏi thăm hành tung của lão gia nữa, cũng đừng hỏi nhiệm vụ của hắn. Ta không cần biết quan hệ của người với Tiểu Ngũ là thế nào, nhưng một khi đã phạm vào cấm kị của lão gia, người phải tự biết hậu quả. ”

”Ai thèm cùng hắn quan hệ tốt! Cái gã ba ngày không đánh người là đã thấy buồn tay... Ân, ta biết rồi.” (Ta là nghi hai anh Ngũ - Tứ này lắm nga...^^ Bé Tứ ngoan ghê, rất biết nghe lời anh Thập Lục!)

Mãi đến lúc thay thuốc xong, từ trong phòng Thập Lục đi ra, Tiểu Tứ mới cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm...

Phải rồi, hẳn vốn muốn nhìn xem tên kia biết bảo chủ có tân hoan* sẽ phản ứng ra sao. Như thế nào lại thành phản ứng của y không thấy được lại còn bị y giáo huấn?

Người khá lắm, cái tên giáo hoạt Lộ Thập Lục! Ta không tin người thật sự một chút cũng không hề để tâm chuyện đó!

Thập Lục một tay ôm sổ sách, một tay cầm bình ngọc theo hành lang dài dẫn đến thư phòng.

Y cũng không thể khẳng định chiếc bình ngọc này có chứa trú nhan đan, y lại không thể đem toàn bộ hiệu thuốc của Không Động trộm về. Mất nửa tháng ở trong Không Động phái dò la tin tức cũng chỉ biết được trên cổ của Ngô Đăng Lục có đeo một cái bình ngọc, trong bình ngọc đựng một viên linh đan trân bảo hiếm thấy trên đời.

Thôi thì đành dựa vào may rủi, y đánh liều lấy cái bình ngọc này về phục mệnh*

Nếu như đúng, y cùng Tiểu Tứ xem như kiếm được một ít phần thưởng. Nếu không phải, thân là người phụ trách nhiệm vụ lần này y sẽ chịu xử phạt.

Thưởng hay phạt, đáp án ngay sau này cánh cửa này.

Thập Lục dừng chân, hướng vào phía trong bấm báo: “Lão gia, Thập Lục đến phục mệnh.”

”Vào đi.”

”Đây là cái gì?” Lộ Tinh Thiên đem bình ngọc ném vào chỗ tối (vì ảnh vệ chuyên đứng ở đó đó...Ta đoán là Tiểu Cửu ở đó).

Thập Lục cúi đầu đứng yên.

Một lát qua đi, chỗ tối truyền đến thanh âm: “Có lẽ là cửu chuyển hoàn hồn đan. Thuộc hạ không thể khẳng định, nhưng không thể nghi ngờ đây đúng là trân bảo được*.” (*Cái viên nì sau này có ích với hai anh lắm nga _____)

”Nga? Không phải thuốc trú nhan?” Lộ Tinh Thiên quét mắt liếc nhìn Thập Lục.

”Không phải.” Một giọng khẳng định chắc chắn không chút ngờ vực.

Bình ngọc một lần nữa trở lại trên tay Lộ Tinh Thiên.

”Trú nhan đan đâu?” Lộ Tinh Thiên nhìn y thản nhiên hỏi.

”Thuộc hạ không biết.” Thập Lục quỳ một gối xuống đất.

”Không Động phái từ trên xuống dưới đều không thấy có?” Bình ngọc ở trong tay Lộ bảo chủ chuyển động.

”Không thấy có.” Không Động phái rộng lớn như vậy, sản nghiệp nhiều như vậy y làm sao có thể tra xét hết được? Nhưng y có thể lấy lý do đó hay sao? Không thể.

”Những thứ cất trong mật thất của Không Động người đều đã lấy về?”

“Đúng vậy.” Nếu không tính đến một bức tượng Phật bằng ngọc và một hộp đá kê huyết (chịu, không biết đá này là đá gì! TT^TT)

”Một nửa hoàn thành, một nửa vẫn chưa xong. Vậy theo người, người nên được lĩnh thưởng hay là nên chịu phạt đây? ” Lộ Tinh Thiên quay đi, không hề nhìn y.

”Lộ Tứ lĩnh thưởng, thuộc hạ chịu phạt.” Thanh âm của Thập Lục thực bình tĩnh.

Một lúc lâu sau, ”Ăn, thực công bằng. Hôm nay là tết Trung thu, sau khi cùng mọi người ăn bánh Trung thu người tự đi hình phòng (phòng xử phạt) lĩnh ba mươi roi đi.”

”Tạ ơn lão gia.” Thập Lục nhẹ nhàng thở ra. (x\$0&x!! Bị ăn đòn còn phải tạ ơn!)

May mắn bảo chủ đã quên hình phạt được hứa hẹn ban đầu. Nếu như Bảo chủ thật sự ép y phải lấy cái ả đầu bếp kia, đại khái trước ngày thành hôn y sẽ giết chết cô ả Phương Tiểu Phương đó!

” Trước hãy đến phòng ta chờ ta ở đó. ” Lộ Tinh Thiên phát tay, ý bảo y có thể lui ra.

Thập Lục ngăn người, lập tức cúi đầu, ”Tuân lệnh”

Buổi tối, mới vừa dùng xong bữa tối, Tiểu Tứ liền tìm không thấy bóng dáng Thập Lục đâu cả.

”Tiểu Cửu! Chờ một chút, người có nhìn thấy Thập Lục không?”

Người thanh niên được gọi là Tiểu Cửu xoay người, mặt không đổi sắc: ”Người tìm Thập Lục có chuyện gì?”

”Nhờ hẩn thay bằng.”

”Ta giúp người thay.”

Tiểu Tứ bước lui từng bước, tỏ vẻ đề phòng rõ ràng, ”Không cần, ta tìm Thập Lục cũng được.”

Tiểu Cửu nhếch lên khóe miệng, giống như đang cười, có điều thoạt nhìn càng giống châm chọc.

”Người không cần tìm hẩn. Đêm nay hẩn sẽ rất bận bịu.”

Chú thích:

* Đại ẩn ẩn vu hướng, tiểu ẩn ẩn vu thị: Muốn ẩn thân tốt nhất là chọn chỗ đông người, và chọn chỗ ở ngay trước mắt người ta mà ẩn thân (cũng giống như nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất ấy mà ^^).

* Thiên tăng cao: đây là một loại bánh, dường như ta đã thấy hình của nó ở trên blog của nàng nào rồi đó. Ta sẽ search lấy hình sau.

* Nhất lưu cao thủ: cao thủ vào hàng đệ nhất trong giang hồ (chia làm 3 hàng: đệ nhất lưu, đệ nhị lưu, đệ tam lưu, hàng đệ tam là hàng võ mèo quào ^^)

* Tân hoan: niềm vui mới, ý chỉ người tình mới.

* Phục mệnh: báo cáo kết quả công tác ý mờ ^^.

* Cửu chuyển hoàn hồn đan (cũng giống tục mệnh đan): thuốc có khả năng cải tử hoàn sinh.

* Trân bảo dược: thuốc vô cùng quý.

7. Chương 3-1

Tiếng mõ canh hai vang lên, Thập Lục từ trong phòng bảo chủ đi ra, thật cẩn thận khép cửa lại. Ở trên hành lang phía đối diện, một bóng người ngượng ngùng cười.

Đêm nay canh gác ngoài cửa phòng lão gia không biết là ai? Hy vọng không phải là lão đại hoặc là Thập Nhất.

Đội ảnh vệ có 11 người, không phải tất cả trong số đó đều quan hệ tốt với nhau. Đối với việc y lên giường với bảo chủ, mười người bọn họ mỗi người có một thái độ, có cảm thông, tự nhiên cũng sẽ có chán ghét, trong đó không tránh khỏi cả sự giễu cợt.

Nhất là cái trò hề y phải làm đêm nay, nếu như là bọn Tiểu Tứ hẳn sẽ giúp y che giấu phần nào, không th cũng chẳng đến mức phía trước cười nhạo vào mặt y, sau lưng khinh thường y, cuối cùng là trong bảo mọi người đều biết đến.

Bảo chủ lại cố ý không thèm để tâm đến những loại sự việc như thế này, hẳn là người thích gì làm nấy đã quen, cũng không cần biết rằng nếu ngoạn* nữ nhân thì người ta khen là phong lưu, nhưng ngoạn nam nhân thì bị xem là đại nghịch bất đạo.(*chơi đùa)

Thái độ của Bảo chủ đã như thế, người trong bảo cũng sẽ không ngạc nhiên về những chuyện như thế này, cùng lắm là sau lưng y thì thầm mấy câu kiểu như vị thu chi tiên sinh vọng tưởng đem thân thể đổi lấy từng bước lên mây xanh, hiện giờ lại bị xem như là giầy rách dùng xong vứt đi.

Đứng trước cửa hình phòng, Thập Lục hơi do dự. Được tính trong cơ thể y còn chưa tan hết, hình phạt lại có chút đặc biệt tế nhị với tình hình của y lúc này, y sợ trong lúc chịu hình mình lại làm ra trò hề xấu mặt, vì thế nhìn thấy còn chưa đến đứng giờ phải đi vào, y muốn chờ thêm một chút.

” Người phụ trách hình đường đã đợi người từ sớm, người còn muốn đứng ở ngoài cửa đến khi nào? ”

“ . . .Tiểu Cửu, là người.” Thập Lục cười khổ, xem ra là chạy không thoát . “Loại thuốc kia là do người chế tạo?”

“Hiệu quả như thế nào?” Trong bóng tối, Tiểu Cửu lộ vẻ tươi cười quái dị.

Thập Lục cười khê, “Rất tốt. Đến hiện tại toàn thân ta còn như nóng cháy. Vừa rồi khiến người chê cười.”

Ánh mắt Tiểu Cửu biến thành kim sắc nhọn, “Có lẽ người căn bản là thiên tính *** đang.”

Thập Lục thế nhưng gật gật đầu, “Người nói đúng. Điều này cũng rất có thể.”

“Đi vào!” Thanh âm của Tiểu Cửu không biết bởi vì phẫn nộ hay còn vì cái gì trở nên bèn nhọn.

Thập Lục bủ môi, ngay tại lúc giơ tay lên gõ cửa, y đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Vì sao Bảo chủ lại nghĩ tới đem ra ta thử thuốc?”

“Bởi vì người thích hợp nhất.” Từng chữ rõ ràng.

Vậy sao. . .Tiểu Cửu, ta rốt cuộc đã làm gì khiến người đột nhiên hận ta đến mức này?

Thập Lục thở dài, đưa tay gõ cửa hình phòng.

Tiểu Cửu nhìn hẳn đi vào hình phòng, cũng chợt lóe thân biến mất , không biết trốn đi nơi nàođợi xem phản ứng của thuốc lúc phát tác.

Thập Lục cảm thấy mình chưa từng gặp chuyện gì khó kham nổi như vậy!

Vào lúc y cởi áo chỉ để lại trên người một cái đơn khố* rồi bị dụng hình, cánh cửa hình phòng lại mở ra, Lộ đại bảo chủ tự mình đến giám sát quá trình hành hình. (*underwear)

Y cố gắng xem mọi người trong phòng như không khí, thế nhưng sau khi chịu mười roi, nơi đó của y lại cứng rắn lên một cách kỳ cục.

Ánh mắt của gã thực hiện việc hành hình nhìn y thật độc địa, khi nhận ra điều dị thường trên cơ thể y, gã lại càng cố ý kéo dài thời gian giữa mỗi roi.

Ngoài tiếng kêu rên của mình, y còn nghe thấy trong hình đường vang lên những tiếng thở dốc rõ ràng không thuộc về y!

Những dấu vết ở nửa người trên của y đã đủ để gã phụ trách hành hình biết rõ trước lúc đến hình phòng y đã làm chuyện gì, mà giờ đây y lại có phản ứng rất trực tiếp làm cho người ta muốn phỉ nhổ. Chờ cho ba mươi roi được đánh xong, đũng quần của gã thực thi hành hình đã ướt một mảng, người nào chỉ cần không mù đều có thể nhìn ra gã đã bắn tinh.

Y ngẩng đầu lên, trong hình phòng dày đặc hương vị của *** làm cho thái độ của mọi người đều có chút không bình thường.

“Các người có thể đi.” Lộ lão gia đột nhiên mở miệng.

Gã thực hiện hành hình không nhiều lời, buông Thập Lục, khom người thi lễ rời đi.

Thập Lục nhìn bảo chủ đến gần mình, nhìn hắn cởi bỏ ngoại sam* lộ ra dục vọng đã bắt đầu cương cứng. (*áo ngoài)

“Nằm úp sấp lên mặt bàn!”

Thập Lục không có bất kỳ phản kháng nào, theo lời mà đi.

Đơn gối lập tức bị lật xuống, hai chân bị đá sang hai bên, càng tách rộng ra. Hầu như cùng lúc, một bàn tay ấn lấy móng y, ngón giữa và ngón áp út day ấn cái nơi hơn nửa canh giờ trước vừa mới bị người sử dụng, còn chưa kịp rửa sạch!

Động tác day ấn thực thô bạo. Nếu như nói đó là việc chuẩn bị trước khi tiến hành mập hợp không bằng nói đó là cố ý tra tấn.

Thế nhưng động tác thô bạo tàn nhẫn này lại làm cho y chậm rãi rên rỉ thành tiếng, thật chậm... nhưng thanh âm đã càng ngày càng không thể dần xuống được.

Trong khi ngón tay rút ra xuyên vào càng lúc càng nhanh giữa hai gò mông thon gầy, Lộ Tinh Thiên lộ ra vẻ mặt châm biếm, bàn tay càng rung lên thao tác mạnh bạo hơn.

Chờ đến khi nơi ấy đã nóng đến không giống nhiệt độ cơ thể của người bình thường, thậm chí trở nên mềm mại mở ra đến dung chứa đủ 4 ngón tay cùng nhét vào một lúc, Lộ Tinh Thiên mới nâng dục vọng đã cứng ngắc của mình lên đâm thẳng vào.

“Thuốc của Tiểu Cửu không tồi. Chờ sau khi tác dụng của thuốc hoàn toàn biến mất trên người người, lại thử tiếp hai lần nữa. Nếu như không có tác dụng phụ là có thể đem ra cấp cho vương công quý tộc.” (Anh dê vừa thôi chứ, còn muốn xxoo người ta thêm hai lần nữa!)

Thập Lục nghe thấy, nhưng y đã muốn chìm đắm trong bể dục.

Khi y trở lại phòng của mình thì đã qua canh tư, tại nhà bếp tất nhiên không có chuyện nước ấm được chuẩn bị sẵn cho y, y cũng không còn tư cách để người ta vì y vào lúc này nhóm lò đun nước.

Đột nhiên có điểm hoài niệm cuộc sống hơn ba tháng trước, ít nhất khi đó nửa đêm “xong việc” còn có nước ấm có thể sát bên người, càng không cần phải nói. . .

May mắn thời tiết còn rất nóng, buổi tối mặc dù có điểm lạnh, nhưng dùng nước lạnh mà dội cũng không đến mức đông cứng mà chết.

Y nghĩ, 21 đứa trẻ, trong đó có bốn người đã chết bởi thuốc thí nghiệm.

Tiểu Cửu là người bị đ ra thử thuốc nhiều nhất, nhưng hắn không những không chết mà hiện tại còn trở thành được sư trong Lộ gia bảo.

21 đứa trẻ, không có một đứa nào là không cảm hận được sư của Lộ gia bảo năm đó. Người kia căn bản là không có tính người!

Tiểu Cửu. . .Người cũng muốn biến thành một được sư như vậy sao, hay là. . .

Lau một nửa, Thập Lục cứ thế nửa ngồi nửa quỳ, bỗng nhiên thở dài.

“Người muốn vào thì cứ tiến vào. Nếu không tiến vào xin mời rời đi.”

Tĩnh lặng một lúc lâu sau, ngay khi y nghĩ đối phương sẽ bỏ đi thì cánh cửa khẽ vang lên một tiếng, bị mở ra từ bên ngoài.

Biết cửa bị mở dễ như thế thì ta còn cài cửa làm cái gì không biết? Thập Lục vừa lau xuống phần thân phía dưới vừa cười khỏ, y ở trong bảo làm gì có được cái quyền riêng tư!

Người vừa tiến vào đóng cửa phòng lại rồi thì đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Thập Lục cũng không để ý đến hắn, tiếp tục tắm rửa.

Đều là nam nhân, cơ thể không một mảnh vải bị người thấy hết cũng chẳng phải là chịu thiệt cái gì. Huống chi những cảnh còn khó xem hơn thế này đều đã để đối phương nhìn thấy, bây giờ còn che che giấu giấu lại hóa ra làm trò cười cho thiên hạ!

Dựa vào kinh nghiệm có được, y thấy đem dịch thể lòi ra hết là tốt nhất, ngày hôm sau đỡ phải chịu cảm giác kỳ quái trong người!

Nhưng cho người ta xem mình tắm rửa còn chưa tính, nếu muốn y dàn cảnh lấy tay đút vào noidó, đem “thứ gì đó” ở bên lấy ra ...cho người khác xem, y còn chưa mặt dày đến như vậy!

Cẩn thận đứng lên, dùng khăn quấn tạm quanh hạ thể, Thập Lục đi đến ngăn tủ trước giường lấy ra hòm thuốc.

Y đưa lưng về phía người nọ, như là thuận miệng nói: “Nếu người muốn giúp ta bôi thuốc thì đến đây, nếu không phải vậy thì đi ra ngoài cho ta ngủ.”

Không có người trả lời y. Y thản nhiên nhếch miệng, mở hòm thuốc lấy thuốc trị thương.

Vừa định mở nắp bình dược mở, “Ba” một tiếng, bình dược trên tay bị người đánh bay.

Ai!Đánh mạnh như vậy làm gì? Người đau ta cũng đau.

Tiếng hô hấp dồn dập từ phía sau y truyền đến, “...Ta đã thấy tất cả!”

Ta biết người thấy cả rồi, người rút cuộc là tới làm gì ?

“Nếu Tiểu Tứ bọn họ biết không phải lão gia cưỡng ép người bôi tắm, mà là chính người chủ động lên giường cùng lão gia, người đoán bọn họ sẽ phản ứng như thế nào? ” Thanh âm bén nhọn ấy vì sao bỗng tràn ngập đau đớn và phẫn nộ?

Thập Lục cứng đờ. Đối phương nhìn thấy gì? Không phải trò hề của y đêm nay?

“Người nhìn lầm rồi.” Thập Lục chậm rãi cúi người nhặt dược bình nằm lăn lóc trên mặt đất.

“Ta nhìn lầm?” Tiểu Cửu cơ hồ gào lên, “Ta tận mắt thấy người quỳ trên mặt đất cầu lão gia ân ái với người, người còn... còn lộ ra nụ cười căm dỗi ghê tởm đến như vậy... ! Người quả thực. . .”

Ta quả thực cái gì? Thập Lục quay đầu lại, trên mặt thế nhưng hiện lên một nụ cười gằn như yêu mị* (*đẹp đến mê hoặc như yêu tinh).

“Cười – căm dỗi? Là tươi cười như thế này sao?” Hắn hậm hực vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má đỏ lên vì phẫn nộ của Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu rõ ràng nhìn thấy tay của đối phương chạm đến, lại không thể nhúc nhích một ly, tùy ý cho bàn tay thô ráp của Thập Lục xoa mặt hắn.

Bàn tay dần dần dùng sức, khe lồi kéo, Thập Lục đem Tiểu Cửu ghì chặt vào trong lòng, ghì chặt lên bộ ngực trần trụi của mình.

Thập Lục hiện tại mặc dù có sử dụng khuôn mặt của văn nhược thư sinh, nhưng dáng người y so với hai chữ văn nhược tuyệt đối không có điểm nào tương tự. Cơ thể toàn thân đều cân xứng, màu da hơi nâu, chiều cao cũng hơn Tiểu Tứ gần một cái đầu.

“Người vì chuyện này mà gần đây mới cứ tìm ta kiếm chuyện không buông tha?”

Thân thể Tiểu Cửu đang run rẩy, càng không ngừng run rẩy.

“Tại sao phải làm như vậy, vì sao lúc lão gia hỏi người muốn được thưởng thứ gì, người lại muốn cho lão gia ân ái với người? Vì sao phải cười nụ cười như vậy, đây không phải là người. . .Đây không phải là người!”

Vì sao? Thập Lục mỉm cười ở trong lòng, y nghĩ y vĩnh viễn cũng sẽ không đem câu trả lời nói cho bất cứ kẻ nào.

8. Chương 3-2

"Tiểu Cửu, ngươi sẽ không nói ra đâu, đúng không?" Thập Lục ôm Tiểu Cửu, ghé vào tai hắn nhẹ giọng hỏi. Tiểu Cửu không đáp, chỉ có thể nghe được hắn dồn dập thở dốc.

"Vì sao không trả lời ta? Cho ta biết lý do vì sao ngươi lại làm như vậy!" Tiểu Cửu rống giận, đột nhiên giãy giụa vùng ra.

"Lý do?" Thập Lục nở nụ cười, tay cũng ôm càng chặt hơn, dường như không thềm quan tâm vết thương trên lưng có thể trở nên nặng hơn.

"Trong bảo có ai là không biết lý do? Đương nhiên là vì có thể một bước lên trời, từ nay về sau thoát khỏi thân phận người hầu kẻ hạ a..."

"Ngươi nói bậy! Ta không tin!" Tiểu Cửu đau đớn đến nỗi thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào.

"Vì sao không tin?" Thập Lục thở dài, "Tiểu Cửu của ta, rốt cuộc ngươi muốn ta nói gì ngươi mới tin?"

Bàn tay vốn muốn đẩy ra lại ôm chặt lấy người từ nhỏ đã cho hắn cảm giác ấm áp, Tiểu Cửu đau đớn kêu khóc: "Ngươi là kẻ điên! Ngươi là kẻ ngu ngốc! Ngươi là đại đại ngu ngốc! Ngươi cũng biết rõ không thể nào... Chẳng lẽ ngươi đã quên kết cục của Thập Tứ hay sao? Ngươi lại muốn bước lên con đường của nàng hay sao?"

Thập Lục cố nhịn từng trận, từng trận đau đớn từ sau lưng dội lại, mềm nhẹ vuốt ve tấm lưng của Tiểu Cửu, lặng thinh.

Không cần Tiểu Cửu nhắc nhở, cho đến tận lúc này y chưa từng quên Thập Tứ của bọn y.

Năm đó trong số hai mươi một trẻ có sáu người là nữ nhi, thế nhưng sống sót lại chỉ có một mình Thập Tứ.

Hiện tại ngoài Thập Nhất, Thập Tứ cũng đã chết, chết ở một năm rưỡi trước, bị bảo chủ một chưởng đánh chết.

Thập tứ là một thiếu nữ xinh đẹp, bởi vì xinh đẹp, nàng cũng không cam lòng chỉ làm một cái bóng không có tiếng tăm, mãi mãi không có cơ hội nổi danh. Nàng muốn làm chủ nhân, mà cơ hội của nàng chính là bảo chủ.

Bảo chủ cũng rất cưng chiều nàng trong một thời gian không ngắn. Ước chừng đến bốn tháng.

Thế nhưng lão gia có mới nới cũ cũng rất nhanh đã có người mới để cưng chiều trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Hàn Tình Nhân.

Vào cái ngày Hàn Tình Nhân theo lời mời của lão gia đến chơi Lộ bảo, Thập Tứ hạ độc vào trà của Hàn Tình Nhân.

Thế nhưng, đó chẳng qua là bã đậu. Nàng dù sao cũng không dám thực hạ độc thủ đầu độc chết tân hoan của lão gia. Dù cho trong lòng nàng có bao nhiêu đau khổ cùng ghen ghét, nàng chỉ muốn xem Hàn Tình Nhân nổi tiếng với vẻ đẹp lạnh lùng cao ngạo phải bị xấu mặt thôi.

Hàn Tình Nhân rất nhanh liền phát giác trong trà có vấn đề, bảo chủ lúc ấy chỉ hỏi một câu: Ai làm ?

Thập tứ sợ liên lụy đến những người khác trong đội ảnh vệ nên lập tức đứng ra nhận tội, có lẽ khi đó nàng cũng nuôi hy vọng lão gia sẽ chú ý tới nàng hơn, cho dù phải trả giá bằng nghiêm hình. Thế nhưng, lão gia ngay cả một cái liếc dành cho nàng đều không có, một chưởng vung lên, xem như cấp cho Hàn Tình Nhân một cái công đạo (đòi lại công bằng).

Một viên ba đậu, một mạng người. Cái giá của mình hèn hạ đến mức có lẽ chính Thập Tứ còn không thể tin được!

Ảnh vệ môn không ai xuất đầu lộ diện nói giúp nàng một câu, bởi vì nàng đã phạm vào khuyết điểm lớn nhất của một kẻ thân là ảnh vệ: không được lệnh của bảo chủ đã tự ý ra tay, làm tổn hại đến lợi ích của Lộ bảo và làm mất mặt bảo chủ.

Kể từ lúc đó, mười hai ảnh vệ trở thành mười một.

”Tiểu Cửu, lưng của ta rất đau, ngươi giúp ta bôi thuốc được không?” Thập Lục tựa đầu trên vai Tiểu Cửu, nói với giọng đáng thương.

”Mặc kệ ngươi! Đau chết ngươi đi!”

Tiểu Cửu kêu lên tàn nhẫn, xuống tay cũng tuyệt không ôn nhu, có điều Thập Lục biết, chỉ cần ngủ một giấc sáng mai tỉnh dậy là vết thương phía sau lưng mình đã kết vảy.

Tiểu Cửu, ngươi là cái quái thai, có điều ta vẫn thích ngươi.

Thập Lục không chỉ nghĩ như vậy ở trong lòng mà còn nói thẳng ra cho Tiểu Cửu nghe.

Kết quả Tiểu Cửu đánh hấn một bạt tai, bỏ lại một lọ dược chạy mất. (Tội nghiệt a tội nghiệt nha Thập Lục!)

Tết Trung thu qua không bao lâu, Lộ Tinh Thiên lại ra ngoài tuần tra sản nghiệp.

Trong mắt người Lộ gia bảo, vị bảo chủ trẻ tuổi mới kế vị được hơn 4 năm này so với lão bảo chủ còn tận tâm tận lực với bảo hơn. Ai không thấy Lộ gia bảo của cải ngày càng nhiều, gia nhân trong bảo ngày càng tăng?

Chỉ có mười một ảnh vệ biết, lão gia của bọn họ một năm có hơn phân nửa thời gian ở bên ngoài, trừ lý do chăm lo sản nghiệp của Lộ gia, nói đúng hơn là vì tìm kiếm.

Hấn tìm cái gì?

Không biết từ khi nào thì bắt đầu, có lẽ là từ sau khi Lộ Tinh Thiên truyền ra ba điều kiện kén rể của Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân, cũng có thể sớm hơn cả khi đó, mà lời đồn đại theo chân bảo chủ ngày càng gay gắt.

Lộ Tinh Thiên đang tìm kho báu.

Kho báu được giấu ở một nơi tên là Thiên cùng địa tận.

Là thật? Là giả ?

Lộ đại bảo chủ không tiếc thân, đem bốn chữ Thiên.cùng.địa.tận khắc lên khuôn mặt anh tuấn phi phàm của chính mình, vậy ngươi cho rằng là thật hay giả ?

Thật có người dám làm như vậy sao?

Lộ Tinh Thiên là ai? Hành vi của hắn người bình thường lại có thể hiểu được hay sao? Có lẽ hắn ước gì người trong thiên hạ cũng biết và tìm tới cửa mới tốt!!

Vì cái gì?

Bởi vì. . .Tám phần hắn cũng không biết địa điểm của kho báu. Ngươi không gặp hắn quanh năm suốt tháng mỗi ngày đều ra bên ngoài chạy, chạy khắp cả đại giang nam bắc, quan nội quan ngoại hay sao!

Nga, nói như vậy kho báu thực sự là chuyện lạ .

Tám phần là thật.

Trên giang hồ chỉ cần có ba phần là thật, thì đã có thể làm thành thật đến mười phần. Huống chi là tám phần!

Với một câu “tám phần là thật”, một truyền thuyết mới oanh oanh liệt liệt về truy tìm bảo vật đã bắt đầu!

Lúc Lộ Tinh Thiên lần đầu tiên nghe được truyền thuyết này, trên mặt tỏ vẻ khá là thoải mái, thản nhiên.

Thậm chí so với khi hắn biết mỗi ngày đều có người đến gõ cửa Thiếu Lâm khiêu chiến Thập bát La Hán trận, Tứ Phương Lô chủ Kim Nguyên Bảo ở trong nhà không dám ra mặt tiếp khách, xuất môn không dám nói mình là ai còn muốn thoải mái, thản nhiên hơn đến ba phần.

”Người nói liệu cái gã Kim Nguyên Bảo lòng dạ hẹp hòi kia có trả thù ta hay không?”

Thập Lục im lặng.

Lần này ảnh vệ xuất môn đi theo Lộ Tinh Thiên có sáu người. Bốn người túc trực đợi lệnh, hai người thay phiên nhau hành sự. Hiện tại bảo vệ bên cạnh lão gia là y và Lộ Nhất, cho dù có nói chuyện cũng không đến lượt y lên tiếng.

Lộ đại bảo chủ cũng không trông mong có người trả lời hắn, bàn tay nhẹ vuốt ve bên mặt xăm chữ của mình, cười đến khó hiểu.

”Có điều bọn hắn đoán có một chút đúng, ta đúng là tìm nó. Có tin gì mới không?”

Thập Lục biết những lời này không phải là hỏi y, Lộ Nhất đang đứng ở ngoài cửa.

”Thưa có.”

”Tiến vào nói chuyện!” Lộ Tinh Thiên lộ ra một tia hưng phấn.

Lộ Nhất đẩy cửa vào, đi đến cách bảo chủ khoảng năm bước chân thì dừng lại. “Khởi bẩm lão gia, nhóm của Thập Nhất truyền tin về, ở Tiềm sơn huyền* có một tòa Tiềm Sơn, trong núi có đỉnh Thiên Trụ, tại Thiên Trụ có một cái động dưới chân núi, người dân bản xứ gọi là động Hoàng Tuyền.”

”Tiềm Sơn? Cái được xưng là Nam nhạc Tiềm Sơn?” Không biết điều gì khiến Lộ Tinh Thiên xúc động, hiện tại bất cứ ai nhìn hắn đều có thể nhận ra hắn đang kích động rõ ràng.

“Thưa đúng.”

”Đi! Lập tức khởi hành đi Tiềm sơn huyền. Lộ Nhất người cùng Thập Nhất đi theo đợi lệnh, Thập Lục tùy thân nghe lệnh.” Lộ Tinh Thiên bỗng nhiên đứng dậy.

Khi Thập Lục rời đi Ứng Thiên phủ, y rất lấy làm thương cảm nhìn thoáng qua mấy người phụ trách sản nghiệp của Lộ bảo tại địa phương.

Nghe nói năm nay lợi nhuận làm ăn của Ứng Thiên phủ so với năm trước tốt hơn nhiều, những người phụ trách đã tỉ mỉ chuẩn bị sổ sách báo cáo suốt hơn 10 ngày, nghĩ đủ mọi cách hiển thị tốt nhất công trạng của mình, đồng thời cũng chứng minh được lợi nhuận hàng năm qua của họ cũng cao hơn các chi nhánh tại kinh thành, kết quả lão gia mới đến đây ngày đầu tiên, trà còn không uống đã vội vã bước đi.

Đáng thương cho bọn họ trương ra kia vẻ mặt chờ mong còn có ba phần khẩn trương, công phu chuẩn bị bao lâu đều hóa thành công cốc!

Nhìn lão gia đi vào chuẩn bị tốt xe ngựa, Thập Lục hiểu được người này vẫn sẽ trở lại đây nhưng mà ở thời điểm đám người kia đều lơ lửng phòng bị, mọi thứ lộn xộn khuyết điểm đều phơi bày cả ra.

Lộ Tinh Thiên thích xuất hành một cách gọn nhẹ.

Một cái xe 4 ngựa kéo (xe thường chỉ có 1, 2 con ngựa thui nha các nàng ^^) có thể chứa đủ 3 người nằm, đi theo hầu hạ hàng ngày 2 người, thị đồng 2 gã, cùng với một gã chăn ngựa. Đây là cái Lộ Tinh Thiên gọi là xuất hành gọn nhẹ.

Nói theo Lộ Tinh Thiên thì là: ta thích có người hầu hạ. Nếu có việc phải chính mình làm, ta làm cái chức bảo chủ này còn có ý nghĩa gì? (Anh mắc bệnh cậu ảm ^^)

Tóm lại, Lộ lão gia là một người thực sự biết hưởng thụ.

Một kẻ rất biết hưởng thụ cuộc sống thì cho dù hắn ở trên đường dong duỗi, cho dù hắn có việc nóng lòng, hắn cũng sẽ nhất quyết không chịu để mình bị ủy khuất (thiệt thòi)

Trên đường tới động Hoàng Tuyền, Lộ lão gia thậm chí còn đi thanh lâu một lần, rồi đi gặp một vị hồng nhan tri kỷ, giảm bớt một chút buồn tẻ vô vị của hành trình.

Khi Bảo chủ bọn họ được đại danh đỉnh đỉnh hoa khôi cô nương Hồng gia bảo Tiểu Vân tự mình đưa tiễn khỏi cửa, một gã tiểu dân chúng đi qua nhìn thấy hoa khôi thì tâm thần choáng váng, không để ý tới đường đi suýt chút nữa đụng phải bảo chủ, tất nhiên chỉ là suýt chút nữa, gã ta loạng choạng đụng phải cánh cửa, làm cho Tiểu Vân cô nương cười gập cả người.

”Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Liên tiếp kêu “thực xin lỗi” cũng không biết là nói với ai.

May mắn Hồng gia bảo viên ngoại sáng sớm đã không thấy đâu, nam tử kia xấu hổ đỏ mặt, miệng nói thật xin lỗi, chân vội vã chạy đi.

Lộ Tinh Thiên cười cười, nơi nơi đều có thể thấy được một vài nam nhân vì sắc lụy thân.

Chờ ra khỏi thành, phồn hoa đô thị lùi xa dần nhìn không thấy nữa, chỉ còn thấy những hương dã điền viên (ruộng đồng, xóm làng nơi thôn quê), có khi đi một quãng dài cũng không thấy một thôn xóm nào.

Hôm nay lúc chạng vạng, Lộ Tinh Thiên tới đến Vũ gia thôn, nơi cách Tiềm sơn huyện khoảng hai, ba ngày đường.

9. Chương 3-3

Vũ gia thôn, không có ai họ Vũ, tổng cộng mười hai hộ, đều là những người tị nạn đến lưu trú. Người dân chất phác, thật thà, Lộ lão gia lại ra tay hào phóng, thôn trưởng Vũ gia thôn cũng rất hiếu khách và tình cảm.

Cuối cùng mọi người ngủ lại đây.

Thập Lục âm thầm thở phào một hơi, ngồi vào góc tối nơi chân tường, nâng chân xoa bóp rồi lại xoa bóp. Vừa đau chân, lòng lại thêm chua xót.

Ảnh vệ không phải là một công việc tốt a!

Lão gia ngồi xe, tôi tớ còn có mã ky, mà y thân làm ảnh vệ vì che dấu hành tung, ngoại trừ những khi thay đổi trang phục và đạo cụ (ý anh ấy là cải trang thành người thường ý) còn lại thì thường xuyên dựa vào hai chân mà chạy.

Nếu không phải có mấy người luân phiên nhau nghỉ ngơi, lại là từ nhỏ đã chịu huấn luyện, cái công việc ảnh vệ này đại khái đánh chết cũng không có ai chịu làm.

Ở trong bảo thì tốt rồi, chỗ nào có thể ẩn thân y đã rất quen thuộc, cũng không cần thường xuyên di chuyển, chỉ cần che dấu hơi thở, tận lực làm cho sự tồn tại của bản thân biến mất, hòa nhập vào khung cảnh xung quanh thì bình thường hành tung của y không có khả năng bị phát hiện. Chỉ là đôi khi nhịn tiểu rất là khổ sở, ha ha...

Một khi lão gia ra ngoài, lại lệnh cho bọn y đi theo nghe lệnh, vậy thì phiền toái hơn rồi.

Vừa muốn lúc nào cũng phải chú ý không thể để cho người khác phát hiện sự tồn tại của mình, vừa phải bám sát theo lão gia, ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó tùy thời chờ đợi phân phó, còn phải tự mình lo lắng ăn uống ngủ nghỉ, mọi nhu cầu cá nhân... nếu không có hơn hai ảnh vệ đi cùng nhau thì chuyện đó hầu như không thể nào thực hiện được.

Nhìn đến trong phòng, hai thị đồng đang hầu hạ lão gia dùng bữa, Thập Lục lấy trong ngực áo ra một cái bánh nướng giáp thịt bò đã lạnh cúng đưa lên miệng, cắn một miếng to.

Đợi thêm nửa canh giờ nữa, Lộ Nhất sẽ đến thay ca.

Lộ Tinh Thiên cũng không mấy thoải mái.

Trong mấy ngày dong duổi trên đường, cho dù có xe ngựa tiện nghi mà ngồi, ven đường có cảnh sắc tươi đẹp làm vui, dong duổi chính là dong duổi, sao có thể so với sự thoải mái khi ở nhà?

Bồn tắm đã chuẩn bị tốt được đưa đến, hẩn phát tay cho thị đồng lui ra, cởi quần áo bước vào trong bồn tắm để chịu.

”Hô. . .”

Thở ra một hơi dài, đầu ngả lên thành bồn tắm, phần dưới thân thể toàn bộ chìm trong nước ấm, hẳn chậm rãi nhắm lại hai mắt, cơ thể một chút thả lỏng.

Dường như tất cả mệt mỏi lúc đi đường theo lối chân lông tan ra, nói không hết bao nhiêu thoải mái.

Cửa sổ mở ra , gió đêm phơ phất theo cửa sổ đưa vào.

”Lộ bảo chủ đáng người thật đẹp!” Ngoài cửa sổ đột nhiên có người khen.

Miễn cưỡng, Lộ Tinh Thiên khoác hai tay lên thành bồn tắm, ánh mắt cũng không mở, ”So ra kém người. Nhìn lên nam nhân tắm rửa cũng có thể thấy ngon mắt.”

”Nếu người nọ là ca ca của Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân, có thể nào cũng xem như nhìn được chuyện tốt? ” Ngoài cửa sổ nhân ha hả cười.

”Kim Nguyên Bảo?”

”Đúng là ta.”

Lộ Tinh Thiên cười khê ra tiếng, ”Nguyên lai là Kim Lâu chủ, ta đang nghĩ ai mà rảnh rỗi như vậy. Nghe nói người trong khoảng thời gian này thật sự khoái trá?”

” Nhờ phúc của Lộ bảo chủ, Kim mỗ trong khoảng thời gian này đúng là so với ngày xưa phong phú hơn.”

”Không dám nhận không dám nhận. Chỉ cần Kim Lâu chủ cao hứng là tốt rồi.”

”Aha!”

”Ha ha!”

Ai, chẳng lẽ ta thật sự là lao khổ mệnh?

Người sớm không tới trễ không tới, vì cái gì phải ở một khắc trước khi ta được thay ca liền chạy tới? Người chẳng lẽ không biết ảnh vệ cũng cần nghỉ ngơi sao?

Lão gia chúng ta dường như lại không muốn tự mình động thủ, ta lại đánh không lại người, người nói xem, người không phải đang cố ý gây phiền toái cho ta sao?

Y đưa mắt liếc nhìn nam nhân nằm trong bồn tắm... Đáng tiếc, cảnh đẹp trước mặt đúng là tốt không sao nói hết a... (Aaaa, anh lên coi mỹ nhân chồng anh tắm!)

Chỉ bằng này, Kim Lâu chủ, sống chết giữa chúng ta đã định rồi!

Khấp nơi lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh, ở trong phòng người đang ngâm mình trong bồn tắm vẫn không nhúc nhích, người ở ngoài phòng cũng không có phản ứng gì.

Thời gian từng chút một trôi qua, giống như thi nhân nại ở giữa trận đấu, trong ngoài cửa sổ đều bảo trì trầm mặc.

Trong bồn tắm hơi nóng dần tan đi, hạ tuần tháng chín gió cũng thổi lạnh da, thế nhưng ở trong bồn tắm, Lộ Tinh Thiên vẫn không hề có ý định đứng dậy.

Rốt cục

”Lộ bảo chủ, người không biết là nước đã hơi nguội? Thời tiết chuyển lạnh, còn xin bảo trọng quý thể, chớ để nhiễm phong hàn.” Có một chút vẻ mừng thầm không thể nhìn lại cùng với hư tình giả ý (tình cảm không chân thật) trong thanh âm truyền đến.

”Hay là Lộ bảo chủ tắm thật thoải mái, thoải mái đến ngay cả nhúc nhích cũng không muốn?”

Một lúc lâu sau mới nghe được Lộ Tinh Thiên hữu khí vô lực (âm thanh không có sức) trả lời: ”Ta nói người này Kim mậ, người ở đó giả ma giả quỷ cái gì... Người động tay động chân vào nước tắm của ta? ”

Bị gọi là Kim mập, Tứ Phương Lâu chủ không biết trong lòng có cảm giác gì, nghe thanh âm cũng không thấy khoái trá, âm trầm nói, "Lộ Tinh Thiên, ân oán của chúng ta lúc đó cũng không phải nói quên là quên đi?"

Nghe, âm điệu lập tức thay đổi rồi.

"Mấy tôi tớ của ta sao rồi?" Nửa ngày như vậy rồi còn không có đến, xem ra cũng đã xảy ra chuyện chẳng hay ho gì.

"Hắc hắc, tại ta lo lắng Lộ bảo chủ trên đường đi xuống hoàng tuyền không có người hầu hạ, liền đem người tiễn đi trước một bước xuống đó chờ người."

"Đa tạ, người muốn như thế nào?" Âm điệu Lộ Tinh Thiên dường như thực bất đắc dĩ.

"Ta muốn như thế nào? Lộ bảo chủ, người cho là thiên hạ chỉ có người là người thông minh sao? Người định kéo dài thời gian, nhân cơ hội hóa giải độc trong cơ thể?"

Lộ Tinh Thiên không đáp.

Kim Nguyên Bảo cũng không có động tĩnh, dường như hắn đang chờ, đang xác định Lộ Tinh Thiên đã khôi phục công lực hay chưa.

"Lộ Tinh Thiên!"

"Ân?" Cánh tay khoác lên thành bồn tắm dường như hơi giật.

Người ngoài cửa sổ lại do dự, "Thực ra người không trúng độc, đúng không? Người muốn xem xét ta tường tận, gạt ta chủ động ra tay?"

Lộ Tinh Thiên khẽ thở dài một tiếng, như trước hữu khí vô lực nói: "Kim mập, ta biết người là kẻ nhất gan, nhưng không nghĩ tới người nhất gan đến mức độ này. Ta rõ ràng bị người hạ độc không thể động, người còn hoài nghi đến hoài nghi đi. Nếu không, người trước hết đem mấy thủ hạ người cho mai phục xung quanh đây đến thử trước xem sao?"

Kim Nguyên Bảo trầm mặc một lát, đột nhiên lại phát ra tiếng cười hắc hắc, "Người giỏi lắm, Lộ Tinh Thiên, thiếu chút nữa bị người lừa gạt. Người cho là nói như vậy sẽ làm ta tin rằng người không có trúng độc có đúng không? Hừ hừ, hảo một cái giấu đầu hở đuôi!"

"Nga, phải không? Cho dù người không tin, ta cũng lười cùng người chơi." Rầm một tiếng, Lộ Tinh Thiên theo bồn tắm đứng lên.

Cùng lúc đó, "Rầm!" Hai cánh cửa ổ vôn đang mở ra cũng bị sập mạnh lại.

Ngay vào lúc cánh cửa sổ đóng lại, Lộ Tinh Thiên thân thể mềm nhũn ngã vào trong bồn tắm.

Một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ ôm lấy thân thể Lộ Tinh Thiên trượt xuống, được Lộ Tinh Thiên ngậm đồng ý, ôm hắn đặt lên giường.

Một viên giải độc đan được bỏ vào miệng Lộ Tinh Thiên, màn hạ xuống.

Dàn xếp gọn gàng hết thấy, bóng người ở trong phòng biến mất.

Kim Nguyên Bảo nhìn chăm chăm hai cánh cửa đóng chặt, trong lòng dao động không ngừng.

Là không thành kế, hay là gạt ông đập lưng ông?

Nên động thủ tìm xem thật giả, hay là đợi cơ hội khác?

Do dự rồi lại do dự. .

"Chi nha "

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, một gã trung niên bước ra ngoài.

Kim Nguyên Bảo lập tức đem toàn bộ chú ý đặt vào người nam nhân vừa mới bước ra.

Hắn nhớ rõ, hắn đã ra lệnh làm cho mọi người trong phòng này đều ngủ, hắn cũng xác định bên trong không có người nào thâm tàng bất lộ (có bản lĩnh cao cường không bộc lộ ra ngoài) Nhưng trung niên nam tử này ở đâu chui ra?

Hắn là ai?

10. Chương 4-1

Trung niên nam nhân lưng gù từ từ đến gần, khuôn mặt vì cuộc sống mà toát ra vẻ phong sương hiện lên rõ ràng dưới ánh trăng.

Nam nhân vừa đi vừa đem áo khoác buộc ngang thắt lưng, xem ra để đi đứng cho tiện.

Đi đến trước một gốc cây duy nhất trong viện, cũng không biết là cây gì, nam nhân dừng một chút, nói thầm một câu. Cũng không đi nhà xí, xoay người đi đến trước cây thì dừng lại, hai chân vừa chuyển hướng thì tay liền hướng đứng quần kéo ra.

"Ta thao!" Kim Nguyên Bảo chửi ầm lên, đồng thời một chưởng chém ra, người nam nhân cũng không bình thường, đạp cây phi thân bay ra ngoài, vừa lúc đó còn có hai đạo chưởng phong mạnh mẽ đồng thời đánh úp lại.

Không xong! Thì ra Lộ Tinh Thiên có âm mưu! Hắn căn bản đã sớm có chuẩn bị!

Một tiếng huyết ngấn ngùi bén nhọn từ trong miệng Kim Nguyên Bảo phát ra.

Lập tức, tám gã hảo thủ của Tứ Phương Lâu mai phục xung quanh hiện thân tiếp lấy đối thủ của Lâu chủ. Còn bản thân Kim Nguyên Bảo xoay người hướng đến căn phòng đóng chặt cửa phóng đi.

Khi Kim Nguyên Bảo còn chưa kịp lao đến cửa sổ trước mặt, một bóng đen u linh hiện ra chặn đứng tất cả thể công của hắn.

Là gã trung niên nam nhân có khuôn mặt phong sương!

Hắn thế nhưng lại không chết dưới một chưởng Kim Nguyên Bảo đánh ra với sáu thành công lực!

Đây là một trận chiến vô cùng không công bằng.

Không nói đến tám gã hảo thủ cùng nhau đối phó hai người, hình thành ực diện bốn đánh một.

Tứ Phương Lâu chủ Kim Nguyên Bảo trên giang hồ đứng vị trí thứ sáu, một thân tu vi (công lực và võ nghệ) không cần phải nói! Trung niên hán tử căn bản không phải là đối thủ của hắn, nếu không phải đã sử dụng cái loại đấu pháp (cách chiến đấu) không muốn sống, thà rằng chính mình lĩnh hai chưởng cũng phải cho đối phương một cước, chỉ sợ Kim Nguyên Bảo sớm xâm nhập vào phòng.

Cho đến khi Lộ Tinh Thiên với vẻ mặt khó chịu hiện ra sau cửa sổ, cái laoj trận đấu hoàn toàn nghiêng về một bên này mới có thay đổi.

Khi đó, trung niên hán tử đã trúng mười chưởng, hai chân trúng một quả (đoản côn có tay cầm) không nhẹ của Tứ Phương Lâu chủ. Đúng vậy, vũ khí của Kim Nguyên Bảo chính là một cây thiết quả chiều dài chỉ có một thước ba tấc.

Kim mập hô to trước khi đào tẩu: "Nguyên lai người sớm có chuẩn bị" là có ý gì?

Cảm thấy hắn còn thực oan uổng?

Lén lén lút lút bám theo người ta đến nơi này, lại âm thầm hạ độc giết sạch người hầu của người ta, cuối cùng đánh không lại bỏ chạy, không tự trách mình tài nghệ không bằng người, lại oán ta đặt bẫy làm hắn sa lưới? (Oan cho anh lắm, anh nào có bẫy rập gì đâu!)

Nếu ta thật sự đã sớm bày ra bẫy rập, người cho là người có thể sống rời đi nơi này, còn để người sát thương nhiều người của ta như vậy?

Nếu không phải chính người bệnh đa nghi quá nặng, do do dự dự không dám xuống tay, sao có thể từ thắng chuyển thành bại trên tay ta?

Lộ Tinh Thiên trừng mắt nhìn hai gã ảnh vệ quỳ trên mặt đất phía trước, trong mắt rõ ràng bộc lộ vẻ tàn khốc.

Thân thể Lộ Nhất cùng Lộ Ngũ càng căng thẳng hơn.

Thân làm ảnh vệ bọn họ thất trách, dọc đường theo sát bên bảo chủ nhưng lại không phát hiện ra rằng có người theo dõi, còn theo tận đến Vũ gia thôn, thần không biết quỷ không hay ngầm hạ độc giết người.

Cũng nhờ phúc đức Tứ Phương Lâu chủ trời sanh tính đa nghi, khiến bọn họ đúng lúc đuổi tới, kéo dài thời gian cho bảo chủ vận công giải độc, nhưng trước mắt nằm đó năm cỗ thi thể cùng một đồng bạn bị trọng thương, khiến bọn họ không dám đoán hiện tại lão gia tâm tình như thế nào.

Đánh bạo, Lộ Ngũ đánh vỡ yên lặng, "Lão gia, Thập Lục trọng thương, xin cho chúng thuộc hạ đem đi trị liệu."

Ánh mắt Lộ Tinh Thiên rơi xuống trên người Lộ Ngũ.

Lộ Ngũ cúi đầu.

Ánh mắt Lộ Tinh Thiên lại chuyển đến trên người Thập Lục đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Không phải khuôn mặt vẫn nhược thư sinh hẳn thường tiếp xúc với, khuôn mặt hán tử phong sương khác khổ làm cho hẳn có chút không quen.

"Ân, dẫn đi đi."

Lộ Ngũ yên lặng hành lễ, ôm lấy Thập Lục trên mặt đất hướng đến phòng dành cho tôi tớ.

Lộ Nhất ở lại tại chỗ, chờ đợi bảo chủ xử lý.

Lộ Tinh Thiên nhìn chằm chằm năm cỗ thi thể trên mặt đất hồi lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng phát một chưởng, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

Không hiểu vì sao nhưng không khí xung quanh cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, bả vai Lộ Nhất cũng không còn cứng đờ ra như lúc nãy.

Lần ám toán này có thể nói là đến ngoài dự tính. Chẳng những chính hẳn không phát hiện ra, mà ngay cả đội ảnh vệ vẫn theo sát ở phía sau hẳn cũng không phát hiện. Mà có thể tạo thành loại này tình huống chỉ có một cách giải thích, đó chính là bên người hẳn có người bị Tứ Phương Lâu mua chuộc, ven đường truyền lại hành tung của hẳn.

Đó cũng là lý do đội ảnh vệ không phát hiện thấy có người âm thầm theo dõi, bởi vì đối phương căn bản không đi theo sau bọn họ.

Nguyên nhân đã biết, có điều kẻ phản bội là ai?

Không phải là người trong đội ảnh vệ của hẳn. Đối với điểm ấy, hẳn hoàn toàn tín nhiệm mười một ảnh vệ của mình. Cho tới nay, mười một ảnh vệ cũng không có biểu hiện gì phụ lòng tín nhiệm của hẳn.

Vậy vấn đề kia sẽ nằm ở hai gã hầu cận, hai gã thị đồng cùng một kẻ chặn ngựa bên cạnh hẳn.

Có điều hiện tại năm cỗ thi thể đều nằm ở trong này hẳn sợ là mình phán đoán sai lầm, nhưng khi ccanr thân quan sát hẳn bỗng phát hiện ra chỗ vi diệu.

Năm người đều giống nhau, chết vì một đao cắt ngang yết hầu, người chặn ngựa cùng với hai thị đồng miệng vết thương đều thật gọn gàng, như thể trong lúc vô tri vô giác bị người cắt đứt yết hầu, hơn nữa vết thương hẹp. Còn lại hai gã người hầu, có một gã miệng vết thương cũng giống như vậy, nhưng tên còn lại thì không.

Miệng vết thương của hẳn là từ dưới hướng lên trên, giống như bị người từ phía sau ôm lấy, một đao cửa qua. Hơn nữa miệng vết thương có chút huyết nhục mơ hồ, hiển nhiên người này từ chối.

Lộ Tinh Thiên cười khê, khoan tay mà đứng. Hắn tin rằng nếu để cho Lộ Cửu đến kiểm tra độc tính trên năm cái xác này, nhất định sẽ nghiệm ra bốn người trúng thuốc mê, còn gã người hầu kia thì không.

Độc cùng mê được hẳn là do gã người hầu này hạ, có thể Kim Nguyên Bảo cũng cùng hắn giao hẹn trước, vì không làm cho hắn bị hoài nghi, hẳn cũng sẽ vờ như trúng mê được hôn mê.

Có điều Kim Nguyên Bảo bản tính keo kiệt, ngay từ đầu đã không muốn trả tiền theo hứa hẹn, sớm có tính toán giết người diệt khẩu. Tuy nhiên Kim Nguyên Bảo không ngờ tên này lại không ăn mê được.

Hễ là con người thì luôn ích kỷ, cho người khác ăn mê được thì không thành vấn đề, nhưng đến phiên mình lại sợ cái vạ nhất* nên tên người hầu này mặc dù đã lo cho mình đủ đường, cuối cùng vẫn tránh không được cái số người giết diệt khẩu. (*muôn một, lỡ như...)

Kết quả này đối người chết mà nói cũng không có gì khác, nhưng đối với hắn lại có ý nghĩa trọng đại.

Ít nhất hắn đã biết người phản bội là ai.

"Lộ Nhất, các người làm rất khá. Quay về bảo ta tự nhiên luận công phát thưởng. Tốt lắm, trên người người cũng có vết thương, sớm đi xuống trị liệu đi."

"Tạ ơn lão gia." Lộ Nhất yên tâm, thi lễ lui ra.

Trong sương phòng*, Lộ Ngũ sắc mặt trắng bệch. (*phòng ở dành cho người hầu ý ^^)

"Thập Lục như thế nào?" Lộ Nhất đẩy cửa vào.

"Lão gia có phải hoài nghi chúng ta không?" Lộ Ngũ không đáp còn hỏi lại, vẻ mặt có điểm không bình thường.

Lộ Nhất đi đến bên giường, cúi người xem thương thế của Thập Lục. Chạm rã, hắn nhíu mày.

Ngoại thương không có gì đáng lo, nhưng nội thương...Nặng nhất chính là một quả đánh vào thất lưng bên phải, chẳng những đánh gãy hai cái xương sườn, cũng làm nội phủ của y bị thương nặng. Nếu không phải lão gia ra tay đúng lúc, chỉ cần nhận của Kim Nguyên Bảo thêm một chưởng, tính mạng của Thập Lục xem như xong!

"Không. Lão gia ngay từ đầu đã không hoài nghi chúng ta. Người không nhìn thấy ngài chỉ chăm chú xem xét năm cỗ thi thể."

Lộ Nhất thanh âm rất lạnh đậm, cho dù có người chết trước mặt hắn, hắn cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Có lẽ với đối hắn mà nói, sự tín nhiệm của bảo chủ mới là tối trọng yếu.

"Ta đi tìm lão gia, ta đi cầu hắn cứu Thập Lục! Có lẽ dựa vào nội công thâm hậu của bảo chủ..." Lộ Ngũ nghe vậy bèn đứng lên, xoay người định đi ra phía cửa.

"Đứng lại!" Một bàn tay ngăn cản hắn.

"Người có ý tứ gì? Lão Đại, người chẳng lẽ muốn trở mặt địa nhìn Thập Lục cứ vậy bị thương nặng mà chết?" Lộ Ngũ kích động đến mặt đỏ rần lên. Rất có vẻ như Lộ Nhất dám nói thêm một câu ngăn cản là hắn lập tức lấy sức liều mạng với Lộ Nhất.

Lộ Nhất im lặng một hồi lâu.

Lộ Ngũ nhìn không được đẩy tay hắn ra, chân liền bước, thế nhưng Lộ Nhất một lần nữa cản hắn lại.

"Có lẽ...Cứ như vậy để hắn đã chết cũng tốt."

"Người nói cái gì?" Bị ngăn lại một cách mạnh mẽ Lộ Ngũ kêu to, cũng bắt chập có thể kinh động chủ tử hay không.

Lộ Nhất ở sau khi nói câu nọ, vẻ mặt càng thêm khẳng định, "Ta nói, cứ như vậy để Thập Lục đã chết cũng tốt."

"Người!" Lộ Ngũ tức giận đến khóe mắt muốn nứt ra, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

”Ta biết từ sau chuyện đó người liền xem Thập Lục không vừa mắt! Cảm thấy hắn đã đánh mất thể diện của nam nhân, cảm thấy hắn dơ bẩn vô sỉ không biết xấu hổ! Thế nhưng người có nghĩ tới hay không Thập Lục cũng là có ẩn tình? Có lẽ hắn là không hề tình nguyện? Có lẽ hắn căn bản không muốn làm như vậy?”

Lộ Nhất không hề động sắc mặt, dù chỉ một chút.

”Lộ Nhất! Người con mẹ nó đã quên Thập Lục là huynh đệ của chúng ta sao! Cho dù người không nhìn đến cái gì khác, cũng nể mặt chúng ta mấy người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau giầy giụa sống đến hiện tại, người cũng có thể cứu hắn a! Hắn là Thập Lục a, là của chúng ta vui vẻ hồn nhiên tiểu Thập Lục a!” Lộ Ngũ nói xong ánh mắt đỏ lên.

Lộ Nhất rút cục ngẩng mặt lên, ”Ta biết. Cũng bởi vì ta biết hắn là tiểu Thập Lục của chúng ta, cho nên ta mới nói cứ để hắn như thế này chết đi thì tốt hơn!”

”Vì cái gì?” Lộ Ngũ thần trí đều là mờ mịt không sao hiểu nổi.

Lộ Nhất trên mặt vốn không hề có biểu tình bỗng lướt qua một tia đau thương.

”Chết một cách trong sạch!” Lộ Nhất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt không có cảm xúc, thái độ cũng trở nên kiên định.

Lộ Ngũ không hiểu gì cả, nhìn chằm chằm Lộ Nhất, Lộ Nhất lạnh lùng nhìn lại Lộ Ngũ.

”Àn...Y...”

Hai người đều nghe thấy thanh âm rên rỉ mỏng manh.

Lộ Nhất sững sốt một chút, Thập Lục gọi hắn?

Thừa dịp Lộ Nhất không lưu ý, Lộ Ngũ tránh ra khỏi cánh tay hắn, mở cửa phòng xông ra ngoài.

Hắn không biết Thập Lục trong miệng rên rỉ cái gì, hắn chỉ biết là nếu không cầu lão gia xuất thủ cứu người, Thập Lục sẽ thực sự không còn cứu được nữa.

Trong phòng, vừa không thể ngăn lại Lộ Ngũ, lại nhìn đến Thập Lục bất tỉnh nhân sự nằm trên giường, Lộ Nhất lộ ra ánh mắt phức tạp.

Khinh thường, khó hiểu, bất mãn, thương hại lại phần nộ.

Người còn là nam nhân không?

Tại sao người có thể làm ra loại chuyện này!

Vì sao muốn lên giường với bảo chủ?

Vì sao thân đường đường là nam tử, lại đi làm cái việc bỉ ổi như kỹ nữ?

Bảo chủ trước kia chưa từng đến chạm nam nhân, Thập Lục người cũng không có dáng vẻ khuynh thành khuynh quốc, làm sao lại xảy ra chuyện cưỡng bức người?

Chúng ta là ảnh vệ, bảo chủ sẽ tuyệt không có ý đồ với chúng ta. Hắn là người công tư luôn luôn rõ ràng, lúc trước nếu không phải Thập Tứ chủ động hiến thân, bảo chủ cũng sẽ không chạm đến nang một cọng tóc gáy.

Có tư sắc trầm ngư lạc nhận, lại là thân nữ tử như Thập Tứ còn nhận kết cục như vậy, Thập Lục người dựa vào cái gì để hấp dẫn ánh mắt bảo chủ?

Thập Lục, ta không muốn đem người trở thành kẻ ta chỉ nghĩ đến đã không chịu nổi, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, người muốn ta phải làm như thế nào?

Thập Lục, người thay đổi rồi. Trở thành kẻ đến ta cũng không dám suy nghĩ người trong tương lai sẽ biến thành như thế nào. (Anh Tiểu Thập Lục trong tương lai, hehe... Cả Lộ gia bảo cũng không ngờ đến ảnh sẽ biến thành như thế đó nha!)

Ánh mắt biến đổi, trong lòng Lộ Nhất đã có quyết định.

Tay phải chậm rãi vươn ra, chậm rãi, dừng ở trên ngực trái Thập Lục, vị trí trái tim.

11. Chương 4-2

Thập Lục đang nằm mơ.

Ngày ấy tuyết đổ rất lớn, rất lớn. Tuyết trên mặt đất dày đã đến hơn 2 tấc.

Nơi nơi đều là màu trắng, Ngoại trừ một số loại thực vật xanh suốt bốn mùa thì ở giữa màu tuyết trắng lộ ra một chút bụi lam.

Hôm nay là bọn họ hẹn gặp mặt, hẳn lên mọi người chạy về phía sau núi.

Nghĩ đến sẽ gặp được yêu tinh xinh đẹp kia, miệng y nhìn không được mở rộng đến tận mang tai, toàn thân tràn đầy hạnh phúc, trần đầy vui vẻ nói không nên lời.

Yêu tinh kia đứng ở trong đình sau núi chờ y, dung nhan xinh đẹp bị gió núi thổi đến đỏ bừng, tay cũng đặt trước mắt thổi thổi, nhìn thấy y, một đôi tròng mắt linh động toát lên một vẻ không biết là mừng hay giận.

”Người còn biết dẫn xác đến a!”

Y chỉ biết ngây ngô cười, kính một cái* cam chịu tội. (*động tác chắp hai tay thành nắm, cúi đầu)

Y nắm hai tay của yêu tinh kia trước ngực mình, ôn nhu vô cùng, hạnh phúc vô cùng mà nhìn nàng, một lần lại một lần gọi tên đối phương.

”Y Y, Y Y. ..”

”.. Y..”

Tay Lộ Nhất run lên một chút.

Thập Lục, tiểu Thập Lục đệ đệ của ta, ca ca không muốn người sống giống như bây giờ, còn sống mà mất mặt, xấu hổ, bị người nhạo báng!

Kiếp sau, ca ca làm trâu làm ngựa bồi tội với người.

Lộ Nhất rũ mí mắt xuống, vận khí ngưng công lên cánh tay phải, bàn tay mạnh mẽ nhả kính lực.

”Nhất, lão gia đến đây.” Ngữ điệu bình tĩnh ảm ảm lộ ra hưng phấn cùng kích động.

Vừa lúc cửa bị đẩy ra, Lộ Nhất thu liễm chưởng lực, lùi bước đến cách giường ba bước đứng lại.

Chỉ thiếu chút nữa, chỉ kém một chút...

Bản thân Lộ Nhất chính mình cũng không biết là mình thẳm thờ phào nhẹ nhóm hay là tiếc nuối.

Lộ Ngũ không nghĩ tới lão gia sẽ đáp ứng sự cầu xin của hắn.

Dùng nội công cứu người thứ nhất là chuyện tràn ngập nguy hiểm, thứ hai là hao tổn nội nguyên của chính mình. Phóng tầm mắt ra khắp giang hồ có mấy người nguyện ý dùng loại phương pháp này giúp thuộc hạ của mình chữa thương?

Lộ Ngũ căn bản không ôm hy vọng, không ngờ tới lão gia lại dễ dàng đáp ứng.

Là bởi vì người cần cứu là Thập Lục sao? Là kẻ từng bị hắn sủng ái dưới tay?

Lộ Ngũ không muốn nghĩ như vậy, vì nghĩ như vậy cũng giống như cho rằng Thập Lục dựa vào thân thể lấy lòng bảo chủ mà cứu về tính mệnh.

Lộ Tinh Thiên lệnh Lộ Nhất cùng Lộ Ngũ ở bên ngoài làm hộ pháp.

Xem mạch của Thập Lục, quả nhiên đúng như Lộ Ngũ nói, tính mạng y đã ở bên cầu Nại Hà du ngoạn.

Phải cứu y không khó, tâm mạch chưa đoạn, chỉ cần có một người nội công cao thâm giúp y khai thông nội tức hỗn loạn trong cơ thể, dùng nội công thâm hậu cho y cơ hội sống lại, kéo dài tính mạng của y cho tới

lúc y có thể tự điều tức, rồi dùng linh đan trị nội thương bổ trợ, tính mạng gã ảnh vệ này của hắn có thể được cứu trở về.

Lộ Tinh Thiên lấy từ trong ngực áo ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc nhét vào miệng Thập Lục.

Vừa lúc chính Thập Lục trộm được thuốc này về, tuy rằng không thể xác định rốt cuộc là thuốc gì, nhưng Tiểu Cửu thân là dược sư, nếu hắn nói đây là thuốc hay, vậy cứ cho là không thể trị tận gốc cũng có thể trị phần ngọn đi.

Hắn tùy tay kéo một cái ghế ngồi xuống, chờ thuốc công hiệu.

Từ khi thuốc phát huy tác dụng đến lúc vận khí chữa thương cần phải có một khoảng thời gian chuẩn bị, vì thế, hắn không ngại chờ lâu một lát.

Khoảng một chén trà nhỏ sau, sắc mặt Thập Lục vẫn như trước, không hề thay đổi.

Đợi thêm một lát nữa, Lộ đại bảo chủ đột nhiên cười một tiếng.

Hắn thế nhưng đã quên bộ mặt Thập Lục bày ra kia không phải là mặt thật của y, căn bản không thể nhìn ra sắc mặt y thay đổi như thế nào.

Tay trái Lộ Tinh Thiên đặt lên mạch môn của Thập Lục, mạch đường như có ổn định hơn một chút, xem ra ảnh vệ này của hắn vận khí cũng không tệ lắm.

Hắn tự mình đem Thập Lục nâng dậy, giúp y ngồi khoanh chân lại. Thân thể y mềm dẻo, cho dù đang vô ý thức nhưng đem y dựng ngồi lên cũng không có gì khó khăn.

Điều hòa nội tức của chính mình, Lộ Tinh Thiên khoanh chân ngồi sau lưng Thập Lục, hai tay đặt lên sau lưng y, bắt đầu yên lặng vận công.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi Thập Lục phun ra một ngụm ứ huyết, đôi tay đặt trên lưng giúp y giữ lại tính mệnh mới rời đi.

Phòng im ắng, một người nửa như nằm úp sấp ở trên giường, khoe miệng dính máu, vẫn hôn mê chưa tỉnh. Một người khoanh chân ngồi tại đầu giường lặng lẽ điều tức.

Lộ Tinh Thiên sắc mặt có chút tái nhợt, trán còn dính chút mồ hôi, ở dưới ánh sáng nền lung linh, gương mặt có xăm chữ càng thêm âm trầm, dù vậy cũng không che dấu được nửa bên kia gương mặt phong hoa tuyết đại.

Theo thời gian trôi đi, xung quanh người Lộ Tinh Thiên tràn ra một màn sương mù, dần dần tụ lại thành một vòng tròn kì dị quanh mình hắn.

Vòng tròn sương trắng không đứng yên mà dường như theo hô hấp của hắn khẽ chấp chờn.

Cảnh tượng thật kỳ diệu! Thản nhiên và trang nghiêm, Lộ Tinh Thiên ngồi trong màn sương lẫn đặng chấp chờn thoạt nhìn lại giống như... giống như yêu thần!

Lộ Nhất cùng Lộ Ngũ ở ngoài phòng canh gác không dám gây ra một chút tiếng vang nào.

Sắc mặt hai người đều rất trầm tĩnh, dường như không hề bị tình huống ở bên trong phòng ảnh hưởng đến, thế nhưng trong lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn qua khung cửa sổ có ánh trăng hòa lẫn ánh nền lung linh huyền ảo, Lộ Ngũ đã bộc lộ cơn nóng lòng hắn dấu diếm trong tâm khảm.

Lộ Nhất thì dường như đem toàn bộ tâm trí đặt ở nhiệm vụ cảnh giới.

Trong phòng, Lộ Tinh Thiên thu công đứng dậy, phát hiện bản thân cũng không tổn thất bao nhiêu công lực, ước chừng có lẽ không đến bốn năm ngày nữa có thể đem công lực hao tổn bù đắp lại. (Hix, năng nào hay đọc truyện kiếm hiệp là biết ảnh đạt đến cảnh giới tối cao của võ học, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên rồi, khiếp a... ^^)

Xem ra viên thuốc này không phải loại thuốc tốt bình thường thôi a, có lẽ đúng như Lộ Cửu đã đoán, nó rất có thể là "Cửu chuyển hoàn hồn đan". Nếu như quả thật là thuốc này, ảnh vệ Thập Lục nhân họa đắc phúc mà.

Đáng tiếc, không phải là trú nhan đan mình muốn.

Nghĩ đến trú nhan đan lại nghĩ đến lần trước trừng phạt người này, nghĩ đến chuyện trừng phạt lần ấy lại nghĩ đến...

Nhìn lại khuôn mặt trung niên nam nhân khắc khổ kia, Lộ Tinh Thiên hơi hơi nhíu mày.

Hắn không thích khuôn mặt này. Dù sao thì gương mặt vẫn nhược thư sinh tuần tú kia khiến hắn thoát nhìn thoải mái một chút.

Tùy tay sờ gương mặt trung niên hán tử của Lộ Thập Lục, lại không bóc ra được. Từ trên cổ, trên cằm cũng không tìm được một chỗ nào khác thường.

Sách*, thuật dịch dung của Thập Lục này có thể nói là nhất tuyệt!(*đây là âm thanh, có thể là tiếng cười khê)

Lộ đại bảo chủ không tin mình không thể lần ra vết tích của mặt nạ, sờ soạng tiếp làn da cổ của y, một lúc lâu sau trên mặt y lộ ra một nét cười.

Ngón tay cái nhẹ xoa bóp làn da ở trên cổ họng Thập Lục, làn da ở đó không biết có phải bị nóng lên hay không mà xuất hiện một chút vết nhăn nhúm.

Lộ Tinh Thiên lấy một ít nước trà đổ lên vết nhăn nhúm ấy, ngón cái mấy lần chà xát mới bắt đầu thấy vết tích của mặt nạ so với làn da thật trên cổ.

Một chút lại một chút, Lộ Tinh Thiên thật cẩn thận đem mặt nạ mỏng dính không biết được làm từ chất liệu gì nhẹ cuốn lên trên, việc này cũng không dễ dàng, Lộ Tinh Thiên đoán rằng Thập Lục thường dùng một loại nước thuốc đặc biệt mới có thể đem lớp dịch dung gỡ xuống, hiện giờ hắn chỉ nhờ vào một chút nước trà, muốn bóc ra cũng không phải là việc dễ.

Nhưng giống như là tìm được một trò chơi thú vị, Lộ Tinh Thiên chậm rãi, cực kì kiên nhẫn vạch trần khuôn mặt phía dưới lớp mặt nạ trung niên khắc khổ.

Thập Lục, người thực ra muốn gì?

Người thích nam nhân? Hay là muốn phú quý quyền thế? Hoặc là...

Lộ Tinh Thiên nhớ rõ bản thân từng nói rất rõ ràng với y: ta có thể cương chiều người, cho người vàng bạc châu báu, nhưng cũng chỉ có như thế, cái khác người không cần vọng tưởng.

Y trả lời như thế nào?

Lão gia không cần lo lắng, thuộc hạ đương nhiên tự mình hiểu lấy.

Đã tự mình hiểu được, vì sao còn muốn lên giường với chủ nhân của mình? Nghĩ muốn tìm một cơ hội?

Đối với Thập Lục này, ấn tượng của hắn không sâu. Nói về năng lực, tướng mạo, người này ở trong đội ảnh vệ đều không có gì đáng chú ý. Hắn cũng từng kinh ngạc với thuật dịch dung tuyệt diệu của y, nhưng cũng chỉ là nhất thời kinh ngạc. Cho đến tận ngày đó, khi y mở miệng chủ động yêu cầu dùng “lên giường” để thay cho ban thưởng, người này ở trong ấn tượng của Lộ Tinh Thiên mới bắt đầu có điểm sáng.

Vào trước lúc đó, hắn nhớ rõ mình chưa từng chạm vào nam nhân. (Ôe, ò-ó, vợ anh dụ dỗ trẻ...thành niên anh vào con đường abc... héhéhé...^^)

Có lẽ là một thú vui mới mẻ, có lẽ là một trò đùa đầy hứa hẹn, có lẽ là muốn nhìn một chút xem gã ảnh vệ này rốt cuộc có cái gì cao chiêu khác người, hắn cho phép y lên giường.

Nhưng không có mỹ mạo, không hiểu cầm kỳ thư họa, kỹ thuật trên giường cũng vụng về, Thập Lục rất nhanh khiến cho hắn chán nản.

Mãi cho cái ngày đến miễn cho y thị tắm, hắn cũng không phải biết người này rốt cuộc đang đùa cái gì. Nhất là y thuộc cái loại có thái độ điềm nhiên bình thản nói không nên lời, thật sự làm cho người ta không nghĩ ra y vì sao lại mở miệng đưa ra yêu cầu như vậy.

Một điều bí ẩn, nhưng hẳn cũng không có gì hứng thú đi tìm kiếm đáp án. Hẳn tin rồi thời gian sẽ nói cho hẳn biết vì sao (thời gian sẽ nói cho anh thiệt a, chỉ có điều đến lúc đó anh bèn điên lên, hehehe ^^).

Nhưng hôm nay, hẳn bỗng nhiên có hứng thú muốn vạch trần.

Phía dưới khuôn mặt khắc khổ của trung niên hán tử là khuôn mặt thoát nhìn không khỏe mạnh lắm.

Có lẽ là nhiều năm chưa từng thấy qua ánh mặt trời, có lẽ là hiện tại trọng thương không có huyết sắc, làn da tái nhợt đến dường như trong suốt. Phía dưới làn da tinh tế cực mỏng thậm chí có thể nhìn thấy cả mạch máu.

Truyền thuyết ở ngày tuyết lớn trên núi có một loại tuyết yêu theo tuyết tu luyện mà thành... Không đúng, khuôn mặt này không có yêu khí như vậy.

Truyền thuyết Hoắc Hành, Triệu Tử Long đều là tuyết thể mỹ nam tử, không biết nếu đem ra so sánh cùng khuôn mặt trước mắt hẳn đây sẽ là thể nào?

Nếu không phải tái nhợt như vậy, đây là khuôn mặt tuấn lãng dị thường.

Mi khởi vũ, mắt hàm tiếu, mũi cao thẳng tắp, môi đầy đặn.

Thoạt nhìn là một khuôn mặt ép người động tâm đến nhường nào!

Có người đẹp, xinh đẹp sắc bén, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Có người tươi đẹp, tươi đẹp yêu dị, khiến người ta chùn bước.

Có người tú, tú khuynh thành, khiến người ta không thể không khinh nhờn.

Có người tuấn, tuấn hiên ngang, khiến lòng người sinh ngưỡng mộ.

Mà khuôn mặt trước mắt người đây không sao nói hết vẻ tuấn mỹ, tựa như người không bao giờ có thể đo được đại dương có bao nhiêu nước!

Tuấn tú đến như vậy khiến người ta yêu thích, khiến người ta ngưỡng thức, đồng thời cũng sẽ khiến cho không người nào nguôi dục vọng chiếm đoạt!

Mỹ nhân gây loạn thế.

Thì ra không chỉ nữ nhân, tuyết sắc nam tử như thế này căn bản cũng không thể yên ổn tồn tại được trên đời!

Nhan sắc này chỉ nên tồn tại ở trên tiên giới, nếu hạ xuống phạm trần thì đúng là buộc người ta mang phiền toái đến!

Ánh mắt Lộ Tinh Thiên từ trên tức biến thành kinh diễm, lại từ theo kinh diễm biến thành thâm trầm.

”Thập Lục, Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân sẽ không phải là chính ngươi đi?”

12. Chương 5-1

Ngày thứ hai, giữa trưa, Thập Lục bị Lộ Ngũ đánh thức.

Sau khi tỉnh lại, y mới biết bảo chủ đã cứu y một mạng, y muốn gặp mặt bảo chủ nói lời cảm tạ, lại nghe Lộ Ngũ nói bảo chủ đã đi.

”Nghe khẩu khí lão gia dường như là có việc cần phải thương thảo. Đúng rồi, lão gia lệnh ta phân phó ngươi, cho phép ngươi tạm thời ở trong này an tâm dưỡng thương, chờ thương thể tốt hơn rồi đến gặp lão gia phục mệnh.”

Thập Lục gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mười phần là lão gia đi hoàn lễ kẻ không mời mà đến.

Người kia a, nhận lễ mà không hoàn lễ* hẳn sẽ không là Lộ bảo chủ mà y biết. (hiểu chồng không ai bằng vợ ^^)(*ở đây ý nói anh ý khoái ăn miếng trả miếng ^^)

Hơn nữa lão gia là cái loại người chẳng ngại bản thân ăn một chút vất vả thiệt thòi nhưng nhất định phải đòi lại gấp hai mươi lần! (gian thương!TT^TT) Nếu không, người cho là gia nghiệp Lộ gia bảo lớn như vậy làm thế nào trong vòng có vài năm ngắn ngủi phát triển thần kỳ đến như vậy?

Dùng sự giàu có của người khác bù đắp cho sự cần cỗi của mình là một trong những chuyện lão gia thích làm nhất, thậm chí hẳn còn tự phong cho sở thích này một cái mỹ danh lung linh ngời sáng, làm cho cái loại làm ăn xấu xa đen tối này kêu là "Cứp của người giàu chia cho người nghèo".

Thập Lục thường nghĩ, nếu lão gia cũng là người nghèo, kia hoàng đế đại khái chính là bang chủ Cái Bang.

Bỏ chuyện ấy qua một bên, y nghĩ thầm, nếu gã Kim mập kia nghĩ đến lão gia dựa theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành chuyển đi, vậy Kim mập ấy nhất định phải ăn đại khổ!

Có điều nếu Kim mập nghĩ đến lão gia sẽ tức đỏ mắt, bắt chấp tất cả tận diệt Tứ Phương Lâu, vậy thì vận số Tứ Phương Lâu cũng không sai biệt lắm.

Lộ đại bảo chủ là ai? Hẳn có thể giống cái loại mãng phu hành xử theo xúc động hay sao?(*người lỗ mãng, đầu óc ngu si tứ chi phát triển)

Tuy rằng Kim đại lâu chủ ngài thiếu chút nữa làm cho tiểu nhân ta mệnh thác Hoàng tuyền*, bất quá ta cũng không keo kiệt biểu đạt với ngài lòng đồng tình cùng bi ai vô tận. (suối vàng, cầu Nại hà, Âm phủ...^^)

Hy vọng ngài "lên đường" khoan khoái, Kim đại lâu chúa.

Ai, không phải ta nói gì ngài đâu, nhưng cho dù ngài muốn đối phó lại bảo chủ, ngài cũng phải lựa chọn cách nào quang minh chính đại a, phải biết rằng,... bảo chủ nhà ta đây tuy rất thích giở thủ đoạn đê tiện, ám hại sau lưng người khác thế nhưng lại không hề thích người khác đâm sau lưng hẳn! (Anh Thiên là đồ đại biến thái! TT^TT)

A di đà phật, Phật tổ phù hộ cho ngài! (Anh Lục là đồ đại, đại đều! TT^TT)

"Thập Lục."

"Ân?"

Lộ Ngũ gãi gãi đầu, khuôn mặt anh tuấn tỏ vẻ xấu hổ "Cái kia...Lão gia dường như đối xử với người cũng không tệ lắm. Ta lúc trước còn tưởng rằng, nghĩ là..."

"Nghĩ là lão gia thấy chết mà không cứu?" Thập Lục ôm chần nghĩ muốn trở mình, kết quả đau đến nhe răng trợn mắt.

"Uy! Người đừng động! Xương sườn gãy mất rồi có biết hay không!" Lộ Ngũ chạy nhanh ngăn chặn hẳn.

"Ta bị thương rất nặng?"

"Tiểu Cửu không có ở đây, lão gia nếu không sẵn lòng hao tổn nội công của ngài chữa thương cho người, đại khái hiện tại người đã có thể cùng Diêm lão gia chơi cờ."

"Vậy sao?" Sờ sờ mặt mình, không hiểu "gặp nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời" những lời này có thể nào linh nghiệm ở trên người y hay không? (Em hỏi Dịch tỷ rồi anh ạ, tỷ ấy bảo có, anh cứ yên tâm!Yeah!)

"Ai giúp ta thay quần áo?"

Từ khi tỉnh lại, Thập Lục liền chú ý tới quần áo mình từng bị người thay đổi, thân thể cũng sạch sẽ mà nằm ngủ ở trong chăn.

Lộ Ngũ mắt khê đảo, "Đương nhiên là ta! Ngoài ta còn có ai muốn hầu hạ người? Chẳng lẽ người cho là lão gia?"

Thập Lục ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói y thật sự thiếu chút nữa cho là như thế.

Lộ Ngũ đem bát cháo nóng ăn sáng đặt ở trên bàn đưa đến trước mặt y.

”Ăn đi, người ăn no bệnh cũng có chuyển biến tốt.”

Khoảng nửa tháng sau, vẫn mang khuôn mặt hán tử khắc khổ, Thập Lục ngồi trong nhà thôn trưởng Vũ gia thôn phơi nắng. (Anh là con mèo! ^^)

Thân thể hầu như đã hoàn toàn bình phục, vì đoạn xương sườn gãy còn phải nghỉ ngơi thêm một thời gian ngắn, nhưng cơ bản không có gì đáng ngại.

Lộ Ngũ chỉ ở lại hai ngày, chờ y có thể đứng dậy tự lo thân liền rời đi. May mà thôn trưởng nhận nhiều được ưu đãi của bảo chủ, chiếu cố ý cũng coi như là không tệ lắm.

Những ngày ngồi không chờ đợi cũng không thú vị gì, nhưng kẻ khó có được một ngày nhàn nhã như Thập Lục rất là thích thú.

Lão gia lúc ấy có phản ứng gì nhỉ?

Ngày đó, buổi sáng, tỉnh lại không lâu y liền cảm thấy trên mặt có cảm giác khác thường. Y biết có người động đến lớp dịch dung của mình, còn cố gắng đem nó khôi phục thành nguyên dạng.

Không ai có thể đem thuật dịch dung của y khôi phục thành nguyên dạng, cho dù là sư phụ của y cũng vậy. Y sớm là trò giỏi hơn thầy, lại càng hơn người ngoại môn.

Y không dám nói thuật dịch dung của bản thân là độc bộ thiên hạ, nhưng ít ra trong số những người y biết không một ai có thể vượt qua y ở phương diện này. (*giỏi nhất, có một không hai)

Hiện tại lão gia đã biết...

Hắn sẽ làm như thế nào? Hội sẽ đối xử như thế nào với y?

Mà bản thân y sẽ phải đối mặt với hắn như thế nào?

Khe khe thở dài, nhìn cây đại thụ trong viện kia, nghĩ tới ở hậu viên của Lộ gia bảo cũng có một gốc cây cổ thụ rất lớn.

Hải đường.

Xinh đẹp hoa hải đường, xinh đẹp yêu tinh.

Tính cho đến khi Thập Lục hai mươi tuổi, trong vòng 4 năm y chỉ thấy nàng tổng cộng chín lần.

Vừa gặp đã động tâm, gặp lại lần thứ hai đã chung tình, chưa gặp được lần thứ ba đã biết tường tận cái gì gọi là khổ tương tư, gặp lại lần nữa tình đã ghi tâm khắc cốt.

Lần đầu tiên gặp mặt y đã cùng nàng không chút ngại ngần già mồm cãi láo, bị cá tính ngay thẳng khờ dại của nàng hấp dẫn, đương nhiên y cũng không phủ nhận vẻ đẹp của nàng cũng là một trong những điểm rung động tâm linh y.

Y Y lớn lên rất nhanh, sau khi trưởng thành vóc dáng thon thả, không còn giống tiểu mỹ nhân lúc xưa. Y Y rất ý thức thân phận cao quý của mình, bốn lần gặp lại sau này cũng không muốn cùng y thân cận như trước, thế nhưng trong lòng y nàng vẫn là người đẹp nhất.

Từ khi nào thì y bắt đầu hoài nghi thân thể của nàng?

Là bởi vì khuôn mặt càng nhìn càng thấy giống hệt Thiếu bảo chủ?

Là bởi vì thanh âm khi nói chuyện của nàng không có vẻ lãnh lớt thanh tao như châu lạc ngọc bàn (hạt ngọc trai rơi xuống mặt bàn bằng ngọc, ò-ó)?

Là bởi vì dáng người thon dài của nàng bị quần áo rộng thùng thình che mất đường cong cơ thể?

Là bởi vì hai năm sau này nàng bắt đầu tránh né y?

Còn là bởi vì vào cái lần cuối cùng nàng cùng y gặp mặt...

Hắn có phải là nàng hay không?

Lần cuối cùng nhìn thấy Y Y cùng với việc sau đó không lâu Thiếu bảo chủ đột nhiên rời bảo đi vào trong thâm sơn tu luyện có liên quan gì tới nhau hay không?

Nửa năm sau, Thiếu bảo chủ đã trở lại.

Trở về, Thiếu bảo chủ trở nên thần quang nội liễm, võ công cũng đạt tới cảnh giới tối cao, cảnh giới quy nguyên. (Có một số đặc điểm tri giác được để phân biệt người học võ với người thường, giữa những người võ nghệ cao cường với những người võ nghệ thấp hơn, tuy nhiên những người võ công đạt tới cảnh giới tối cao thoát nhìn không khác gì người bình thường, nếu không động thủ thì dù là cao thủ cũng không phát hiện ra là người đó biết võ công.)

Một thiếu bảo chủ như thế, có cái gì đó hơn hẳn Y Y trong ấn tượng của y, cũng dường như thiếu hẳn đi cái gì đó...

Thập Lục thực hoang mang, y phát hiện Thiếu bảo chủ nay đã là bảo chủ, ánh mắt nhìn y cùng với những người khác thay đổi rất nhiều, trở nên thật xa lạ.

Người đã quên ta sao? Hay là người không phải nàng?

Vấn đề này khiến y hoang mang suốt hai năm. Tận cho đến khi trong lúc vô tình, y chợt phát hiện, lão gia của y có một sở thích hết sức kỳ quái.

Đây là một bí mật, một bí mật đối với những người khác mà nói là vô cùng quái dị, nhưng đối với Thập Lục mà nói là một bí mật ngọt tận tâm can.

Thì ra là thế...

Một khi đã như vậy... thì sống lúc nào hay lúc ấy. Về phần về sau... Ai biết được.

"Người thoát nhìn đã thấy khôi phục khá hoàn hảo."

Thập Lục thân thể chấn động.

Người mới tới ngồi xuống bên cạnh y. Tùy tiện mà ngồi xuống, cũng không ngại nơi mà hắn ngồi xuống chỉ là một phiến đá mà không phải là một cái ghế bành sạch sẽ thoải mái..

Ngẩng đầu lên, làm cho ánh mặt trời sáng lạn rọi thẳng đến trên mặt. Một vẻ lười biếng mà vui thích và thoải mái hiện lên trên mặt nam nhân...

"Trách không được người rảnh rỗi liền thích leo lên nóc nhà phơi nắng, mùa đông phơi nắng quả nhiên là một việc thú vị."

Thì ra hắn đã biết. Ta còn tưởng trong bốn mươi mốt ngày kia, thứ duy nhất làm hắn chú ý ở mình là lúc trên giường.

"Người sáng mắt không nói tiếng lóng*, ta nghĩ người đã biết ta đã xem chân diện mục của người." Nam nhân thân nhiên nói. (*chắc là một câu ngạn ngữ của các anh)

Thập Lục chậm rãi đứng dậy, chậm rãi quỳ xuống bên người nam nhân kia.

"Thập Lục tạ ơn ân cứu mạng của lão gia."

"Không có gì cần tạ ơn. Tính mạng của người vốn thuộc về ta, ta cứu người chỉ vì ssau này cần sự cống hiến tốt của người. "

"Đúng vậy. Thuộc hạ nguyện dốc hết toàn lực!"

Sau một lúc lâu, nam nhân ngồi thẳng người, vươn tay nâng cằm Thập Lục lên, nhìn vào mắt y, nói: "Nói cho ta biết, người muốn cái gì?"

13. Chương 5-2

Ta muốn cái gì?

Ta nói ra thì ngài sẽ cấp cho ta sao?

”Câu hỏi này rất khó trả lời sao? Tốt lắm, ta hỏi người một chuyện khác vì cái gì người phải chủ động lên giường với ta?”

Lão gia, ngài có nên hỏi trực tiếp đến như vậy không? Ngài không cần ngẫm lại hiện ở trong sân có ít nhất hai gã ảnh vệ đang dựng thẳng lỗ tai nghe?

”Câm điếc? Ta nhớ rõ thương thế của người là ở xương sườn, nội thương cũng đã trị liệu cho người rất tốt, như thế nào dưỡng bệnh nửa tháng thì đầu lưỡi lại bị cắt đứt?” Nam nhân cười nhạt.

Thập Lục cảm thấy được cầm bị nắm phát đau.

”Há mồm! Ta xem có phải đầu lưỡi người thật sự đứt rồi hay không!”

”Lão gia...” Thập Lục nói không nên lời, miệng bị bắt mở lớn, bị ngón tay vô lễ thăm hỏi sờ soạng. (Anh Thiên...biến thái! TT^TT)

”Người thích nam nhân?” Ngón tay kẹp chặt lấy lưỡi y, kích thích y chảy ra càng nhiều nước miếng.

Cái dạng này thật sự thực không tôn nghiêm, Thập Lục có điểm thống khổ, nhưng không giãy giụa. Lặng lặng, nhâm này trên đầu. Hai mươi năm qua, điều đầu tiên y học được chính là ẩn nhẫn.

Dường như nam nhân nghiện cái trò chơi này, cau mày nói khuôn mặt người thật khó xem, nhưng tay lại ở trong khoang miệng y tàn sát bừa bãi.

”Hoặc là người muốn từ chỗ ta được phú quý quyền thế?” Rút ra ngón tay, để y dùng lưỡi liếm khô tịnh.

Thập Lục do dự một chút, ngoan ngoãn cúi đầu vươn đầu lưỡi liếm sạch.

”Người như thế nào nghe lời như vậy? Người không phải là...” Lộ Tinh Thiên buồn cười, vỗ vỗ hai gò má y.

Thập Lục đột nhiên nghĩ muốn xé mở tầng mặt nạ hiện tại này, xem người này một khi nhìn đến khuôn mặt phía sau của y có còn đối với y khinh bạc như thế hay không.

”Ha ha, nếu như là đáp án thứ nhất, vì không cho người dâm loạn Lộ gia bảo, ta chỉ phải phế bỏ võ công của người, đem người đưa đến quán nam xướng tiếp khách. Ngô, lấy tướng mạo sau cái lớp dịch dung này của người, cho dù tuổi người có lớn đến cỡ nào cũng không phải lo lắng không có khách đến ủng hộ. Người thấy thế nào?”

Thập Lục mặt mũi trắng bệch, đáng tiếc nhìn không ra.

”Nếu như là đáp án thứ hai, người phải đi Trữ vương phủ hầu hạ bọn Tiểu vương gia. Theo cách đó chẳng những có thể thỏa mãn ham muốn vinh hoa phú quý của người, còn rất thích hợp cho việc làm ăn của Lộ gia. Người không cần lo lắng bản thân không đủ sức đảm nhiệm, tiểu vương gia kia đối với nam nhân cũng không mấy kén chọn, cho dù người không có tướng mạo xuất sắc giúp đỡ đi nữa.

Ta nghe người ta nói tiểu vương gia có vẻ đặc biệt thích thân thể mềm dẻo, cơ thể của nam nhân cường tráng, nói là đem nam nhân như vậy làm nhục mới đủ tư vị. Người như vậy, đại khái phi thường hợp khẩu vị của hắn. ” (Anh cứ mạnh miệng đi, sau này chuyện sắp thành sự thực anh chẳng điên lên đấy thôi!ò-ó)

”...Lão gia, thuộc hạ cảm thấy Nhị Thuận Tử phụ trách nuôi chó trong bảo so với thuộc hạ còn cường tráng hơn!” (Lục ca, đôi khi em cảm thấy thực phức cái lạc quan hay là không biết sợ của anh! TT^TT)

“Ha ha!”

Lộ Tinh Thiên cười to, hiển nhiên hắn còn nhớ rõ chuyện hai năm trước Nhị Thuận Tử dùng hai con chó, đem Thập Lục đuổi lên đến tận nóc nhà bếp không dám mò xuống dưới. Mà này Nhị Thuận Tử chính là ảnh vệ Lộ Nhị.

Tươi cười vừa thu lại, sắc mặt nam nhân trở nên sâu xa khó hiểu.

"Nếu như là đáp án thứ ba...Chỉ sợ ta phải làm người thất vọng rồi."

"Lão gia không cần lo lắng, thuộc hạ cũng từng nói, thuộc hạ ắt tự mình hiểu được."

"Nga, phải không?" Lộ Tinh Thiên đột nhiên phát ra cười lạnh, "Vậy tại sao người không dùng khuôn mặt kia ngay từ đầu!"

Thập Lục mặt không đổi sắc, trong ánh mắt lại hơi hơi toát ra một chút tự giễu.

"Nói!"

Thập Lục ngẩng đầu, trong một thoáng nhìn thật sâu nam nhân, lập tức cúi đầu.

"Bẩm lão gia, lấy sắc thị nhân kết cục đáng buồn nhất trong mọi loại kết cục. Cho dù dung nhan xinh đẹp cũng có một ngày già đi. Thuộc hạ chính là..."

"Người không muốn ta bởi vì vẻ bề ngoài của người mà sủng ái người, người thế nhưng trông cậy vào..." Ta sẽ coi trọng bản thân người sao?

"Bốn mươi mốt ngày nhận sủng ái, thuộc hạ thấy đã đủ. Cầu lão gia xem ở thuộc hạ một mảnh trung tâm, cho thuộc hạ tiếp tục ở lại trong bảo cống hiến."

Lộ Tinh Thiên không biết suy nghĩ gì, một lát sau đột nhiên đứng dậy, đứng lên bước đi.

Thập Lục quỳ gối tại chỗ, không có mệnh lệnh cũng không dám đứng dậy.

Thật lâu, thái dương đã muốn ngã về tây, Thập Lục hai đầu gối đã muốn đau đớn đến chết lặng.

Có nhân ảnh đi đến bên người Thập Lục, "Lão gia lệnh cho người ngày mai cùng đi theo." Nói xong bước đi, một chút do dự cũng không.

Tiếng nói trầm thấp đặc thù, cũng là nữ ảnh vệ duy nhất Thập Nhất.

Cái bộ dạng của y... là thân nữ tử Thập Nhất sẽ thấy không thoải mái đến nhường nào, y cười khổ.

Thập Nhất thực sự cố ý, cũng không nói lão gia cho phép y đứng dậy hay không cho, ý định làm cho hắn quỳ đến hừng đông.

Mãi cho đến khi trăng treo đầu cành mới nghe được một tiếng từ trong phòng chủ tử truyền ra: "Đi nghỉ tạm đi."

Sáng ngày thứ hai y ra cửa, gặp được Lộ Ngũ, cười gượng nói "Sớm".

Lộ Ngũ lướt qua bên cạnh y, mở đại môn đi ra, càng lúc càng xa.

Cánh tay gơ lên chậm rãi hạ xuống phía sau gáy, xoa rồi lại xoa, y uốn mạnh thắt lưng vài cái.

Hôm nay thời tiết thật tốt, thích hợp đi xa.

Không ai gọi y, cũng không có ai phân phó y làm một chuyện gì. Sờ sờ cái bụng, Thập Lục quyết định chạy tới phòng bếp tìm thứ gì đó ăn no bụng.

Vừa đem bánh mì trắng phau phau của gia chủ nướng xong thật sớm lên đến miệng, Lộ Nhất đẩy cửa tiến vào, trong tay là một cái khay.

"Khụ, sớm." Thập Lục vội vã bưng lên bát cháo loãng bên cạnh, uống một hơi để nuốt xuống miếng bánh mì nghẹn ngang cổ.

Lộ Nhất đem khay đặt lên thành bếp, đến khi sắp bước ra ngoài mới quay đầu lại nói một câu.

"Lão gia lệnh người đi theo hầu hạ, một chén trà nhỏ sau xuất hiện trình diện."

Vốn vẫn cái thái độ lạnh lùng y sớm đã quen như thường lệ, nhưng lần này lại có vẻ vô cùng khắc nghiệt.

"Ách, có ăn một chút không?"

Lộ Nhất quay đầu đi ra khỏi phòng bếp.

Thập Lục nhìn xem bàn tay của mình, thật sâu thở ra một hơi.

Một hơi còn không thở ra hết, một trận gió truyền đến, ngừng đầu vừa lúc thấy Lộ Nhất một chưởng đánh về phía y!

Tương đương một cái bạt tai thật mạnh, đánh cho y một trận váng đầu ù tai, trên mặt đau nóng rát.

”Đánh người này đồ con lừa không biết xấu hổ!” (A, hóa ra anh đang xót tiểu đệ đệ! ^^)

Thập Lục ngăn người ra một chút, ”Lộ Nhất, đại ca, ta...”

Đến khi kịp phản ứng, trong mắt trở nên giống như đang cười, lại giống như đang khóc.

”Không cho phép người gọi ta là đại ca! Ta không có một người đệ đệ nào giống như người vậy, không biết xấu hổ!” Lộ Nhất vừa thấy hấn ngừng đầu, tay lại giơ lên như còn muốn cho y một cái tát.

”Đại ca, người sao lại cùng Tiểu Cửu giống nhau, luôn thích đánh lên mặt của ta...” Thập Lục thanh âm tràn ngập ủy khuất.

”Người!”

Lộ Nhất thiếu chút nữa tức đến không biết nói thế nào, tức giận xoay người định rời đi, lại nghe đến phía sau truyền đến một giọng điệu trước giờ chưa từng nghe qua của Thập Lục.

”Đại ca, thực xin lỗi, ta cũng không muốn. Nhưng ta...Đã đã trót hãm sâu vào.”

Một bàn tay Lộ Nhất nắm cứng lại, đúng là không hạ không được cái tát thứ hai.

”Đồ con lừa! Sớm hay muộn cũng có một ngày ta nhất xác cho người.”

”Cảm ơn người...Ca.”

Cảm tạ cái gì, đã không cần phải nói. Bàn tay Lộ Nhất nắm chặt trên khung cửa, nhịn lại, không quay đầu mà đi thẳng. (I love u đại ca, đại ca đúng là hảo ca ca nha...TT^TT)

Kỳ quái a, thật là kỳ quái. Bản thân mình rõ ràng là thích một nữ hài tử, như thế nào càng về sau lại biến thành nam nhân? (=.=)

Được rồi, coi như người mình thích đúng là một kẻ lừa đảo, lừa y đến ba, bốn năm, lừa đến khi chính mình cũng không cần biết hấn là nam hay nữ, người hay quỷ. Có điều... vì lẽ gì mình chỉ có thể nằm dưới?! (Xong oy, anh đã nhiễm căn bệnh chung của mọi chú tiểu thụ! =.=)

Thập Lục thật sự rất muốn làm một ít cái chuyện nam nhân làm với nữ nhân lên cái người ngồi trong xe kia.

Chẳng hạn như sờ sờ hấn, hôn nhẹ hấn, đùa đùa giỡn giỡn hấn, nhìn hấn mặt đỏ, nghe hấn hờn dỗi, tốt nhất có thể làm cho hấn ở hấn dưới thân khinh suyễn khóc. (Anh đang chán sống!)

Điều kiện tiên quyết là nếu cái vị ngồi trong xe ngựa kia không phải là đàn ông, cũng không phải là chủ nhân nắm giữ sinh mệnh y. (Em nghi với cái tính tình đó, cho dù anh Thiên là nữ nhân ảnh cũng dám có cách rape anh lắm! =.=)

Lần này xuất hành, hấn lệnh y tùy thân hầu hạ mà không phải ẩn thân nghe lệnh. Nghĩ đến có thể có chuyến biển, kết quả gần mười mấy ngày này cùng từ trước cũng không gì bất đồng.

Có lẽ mình đã tự đánh giá quá cao sức ảnh hưởng hơi hợ của mình với hấn?

Nói cũng đúng, sao có thể chỉ nhờ có khuôn mặt mà được thỏa mãn mong ước, muốn mê hoặc người khác đến thần hồn điên đảo thì y cũng phải trả giá trên những phương diện khác mới được.

Tỷ như...

Thập Lục khẽ dựng hấn thông cổ, tựa vào cây xanh biếc ven đường, giơ roi ngựa uyển chuyển đánh ra một tiếng lách lách trên không trung, hé miệng hát:

Có con sông dài chảy về xa dưới chân núi kia

Tình ý miên man thủ thủ êm đềm

Người nếu hữu tình, quân* nếu có tâm, (*quân chỉ người nam nhân)

Hãy vượt qua ba nghìn dặm sông đến đây gặp gỡ hải (âm đệm)

Trên đầu có trời xanh xin chứng dấm, qua đường có thần minh xin nghe ta một lời

Gió thổi mây bay xin đừng thổi, nước đẩy thuyền trôi xin đừng trôi,

Cắt củ sen tơ vương không dứt, đao chém xuống nước nước không chia,

Nếu mình chàng ở trên cao có ta vì chàng mà theo cùng, nếu chàng xuống dưới Hoàng tuyền có ta vì chàng mà bi thương

Một đời một kiếp mãi không chia lìa... mãi không chia lìa...

”Câm miệng!”

Ai hải

”Lộ, Thập, Lục!”

”Có thuộc hạ.” Thập Lục thu hồi roi ngựa, chấp tay hướng tới người trong xe ngựa trả lời.

”Người nhớ kỹ, lần sau gặp mặt Kim mập không cần cùng hấn cương đấu, hát cho hấn nghe là được.” Trong xe chủ nhân của thanh âm vọng ra đó nói thật nghiêm trang, nghe không hiểu là khen ngợi hay là phê bình. (*cố gắng chiến đấu đến cùng)

Thập Lục khiêm tốn thụ giáo, thành thành thật thật đáp lại “Đã hiểu.”

Trong xe yên ắng...Nửa ngày mới nghe được một câu: ”Mụ nội nó, quả thật là xem người không thể chỉ xem tướng mạo.”

Thập Lục mỉm cười. (Tán giai bài một thành công!.=.=)

14. Chương 5-3

Đường mòn hẻo lánh trong núi chỉ vừa đủ cho một cái xe ngựa chạy qua, không gian lại trở nên yên tĩnh. Ngoại trừ một vài tiếng chim hót thú kêu ngẫu nhiên vang lên, chỉ có tiếng bánh xe lăn trên mặt đất lộc cộc. Nga, còn có tiếng roi ngựa thường thường vung lên không trung.

Mười ngày đi đường đã tiến vào phạm vi Tiềm sơn huyền, đường dần dần khó đi, cũng là vì địa hình núi non hiểm trở.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, nhìn không thấy điểm cuối, trưa đã mau đến, có điều dọc đường đi không thấy có tiệm rượu quán cơm nào.

”Lão gia, ngài muốn chúng ta chạy cố đến thị trấn tại Tiềm sơn nghỉ trọ hay là dừng lại trong rừng nghỉ ngơi một chút? ”

”Chạy đi.”

“Tuân lệnh.”

Đoạn đối thoại đơn giản và chuẩn xác chấm dứt, tiếp theo chính là yên lặng, yên lặng, vẫn là yên lặng.

”Ai dạy người hát sơn ca*?” (*bài hát của người vùng núi)

Àn? Thập Lục có điểm hoài nghi lỗ tai của mình.

”Bẩm lão gia, không ai dạy thuộc hạ. Bài ca này thuộc hạ mấy năm vào Nam ra Bắc nghe được không chỉ một lần nên nhớ rõ.”

”Nga. Thập Lục, người còn nhớ rõ người là người ở nơi nào sao?”

Hình như lão gia đây là đang cùng y nói chuyện phiếm?

”Nhớ rõ một chút. Không nhớ rõ rốt cuộc ở nơi nào, nhưng trong ấn tượng của thuộc hạ ở gần nhà của thuộc hạ có rất nhiều núi cao còn có rất nhiều trà điền*.”(*cánh đồng trồng trà)

“Đúng vậy sao. Khi đó người bao nhiêu tuổi?”

”Lúc thuộc hạ vào Lộ gia bảo đã sắp 5 tuổi.”

Một tiếng thật dài ”Nga” sau, không có thêm câu nào.

Thập Lục cũng không để ý, mắt xem lục lộ, tai ngóng bát phương*, cẩn thận tỉ mỉ làm công việc của người đánh xe kiêm hộ vệ. (*ý nói để ý xem xét, nghe ngóng xung quanh)

Lộc cộc, lộc cộc, tiếng bánh xe thanh quanh quẩn ở trên sơn đạo.

”Người còn có thể ca bài gì, ca lên nghe một chút.” (Fan no.1 ra đời!.=.)

A?

”Lão gia muốn ta hát sơn ca, Thập Lục không dám không nghe theo ” miệng y hé ra, dương khuôn mặt tươi cười hát lên.

Ngày xưa có một Thạch thành, trong thành có một mỹ nhân nhan sắc diễm lệ vô song,

Một thiếu niên tuổi trẻ tên gọi Ngưu lang, trong nhà không có tiền cũng không có gạo,

Chàng vì mỹ nhân mà mất hồn, ngày đêm ao ước được cùng nàng thành đôi

Mỹ nhân a, nàng hãy nghe ta nói

Ngưu lang không có tiền nhưng tấm lòng chân thật, liều mạng làm việc kiếm tiền đến cho nàng,

Đợi đến khi thóc gạo trải khắp nhà sẽ xin dưới ánh trăng làm chứng cùng nàng kết đôi,

Xin đem tên của đôi ta khắc lên phiến đá tam sinh, đời đời kiếp kiếp kết thành đôi a ai hải (*3 kiếp)

Sơn ca thay đổi hết bài này qua bài khác, tiếng ca réo rắt vui tươi vang động khắp núi rừng, đến nỗi chim chóc hai bên đường rừng cũng cất tiếng cùng ca, rất náo nhiệt.

(Em cũng muốn nghe anh Thập Lục hát sơn ca a...TT^TT)

Lộ đại bảo chủ ngồi ở trong xe vẫn không lên tiếng. Không nói thích, cũng không nói ghét. (Ảnh đang phê!.=.)

Thập Lục càng hát càng chỉ biết đến hát cho tận hứng của bản thân, đem cái khối tình ôm ấp bấy lâu triệt triệt để để bộc lộ! _____

”Rầm!”

Một khúc gỗ thô to từ trên cao rơi xuống cách phía trước xe ngựa không xa. Bất thành linh chặt đứt tiếng ca của Thập Lục, cũng đánh vỡ một bầu không khí rất đặc thù trong lúc đó.

Thập Lục thừa dịp này, cầm lấy túi nước uống một hơi, vừa định dùng roi đem khúc cây chặn đường mình hát sang một bên, bỗng một bóng người từ trên cây nhảy xuống.

Ân, không tồi, tiếp đất giữ được thăng bằng..

”Uy! Núi này là ta mở đường, cây này là ta trồng, muốn đi qua đường này phải nộp tiền mãi lộ!”

Thập Lục hoảng sợ, hai tay căng thẳng, vội vã hét lên một tiếng bắt ngựa dừng lại. Y sợ nếu chậm sẽ cán lên người nọ.

Thập Lục còn chưa mở miệng nói chuyện, phía sau Lộ đại bảo chủ đã tò mò ngó ra xem người đến.

Không nói trước đây chưa từng nghe thấy trên núi này có phi, chỉ bằng thanh âm của tên phi này phát ra cũng đã đủ làm cho người ta muốn tận mắt thấy, e rằng trầm tĩnh như Lộ Tinh Thiên cũng không thể khác hơn.

Người nọ dường như sợ người ta không nghe thấy mình nói gì, lại dùng tiếng nói trẻ ranh vặt mũi chưa sạch hô to một lần nữa.

”Uy! Núi này là ta mở đường, cây này là ta trồng, muốn đi quan đường này phải nộp tiền mãi lộ!”

Rất giống như trẻ con ôm sách đọc thuộc lòng.

Đúng vậy, tên phi chặn đường đúng là một tên rãng còn chưa mọc hết, (ảnh cường điệu) đầu buộc một chỏm tóc tiểu ranh con, xem ra nhiều lắm là tám, chín tuổi.

Hai mắt thật to, cái mũi nhỏ xinh xinh, cái miệng nhỏ nhắn non mềm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng non choẹt, thân hình mũm mĩm, hai tay chống nạnh đứng giữa đường, bộ dáng mừng rỡ vì gặp được người.

Lộ Tinh Thiên bật cười. ”Tiểu quỷ nhà ai, đã đến tuổi đi học chưa nhỉ? Ha ha!”

Thập Lục cũng muốn cười, nhưng thân là ảnh vệ hấn đầu tiên chính là đề phòng, mặc kệ người đối diện là ai. Tiểu hài tử này mặc dù xem ra chỉ có tám chín tuổi, nhưng võ công không tồi. Cho dù chỉ là tiểu hài tử vui đùa, y cũng không thể lơ là chức trách của bản thân.

”Thập Lục, cho hấn một cái nguyên bảo coi như tặng trước tiền mừng tuổi.” Lộ Tinh Thiên tâm tình hiển nhiên tốt lắm, vỗ vỗ Thập Lục đầu vai, ý bảo.

“Dạ, lão gia.”

Thập Lục từ dưới chỗ ngồi lúi ra một ngăn kéo nhỏ, theo ngăn kéo lấy ra một đồng bạc nặng năm phân hai, nhảy xuống xe ngựa đi về phía tiểu hài tử.

Tiểu hài tử trừng mắt, cảnh giác nhìn người hướng về phía hấn đi tới, vẻ mặt thoát nhìn như một tên đại hán bại hoại.

”Cho người, cầm đi. Nhanh lên về nhà, cẩn thận kẻ người trong nhà lo lắng.” Thập Lục tận lực dịu dàng, sợ làm tiểu tử kia sợ hãi.

Tiểu tử kia nghiêng đầu nhìn y, lại nhìn đỉnh nguyên bảo trên tay y, giật lấy. Vốn định cất vào trong ngực, bỗng lại móc ra quăng trả lên mặt đất, ngẩng đầu, lại quát: ”Để tất cả tiền bạc lại!”

Thập Lục sững sốt một chút, hấn còn chê ít?

Có người đi đến bên cạnh y, đứng lại, ”Người tên là gì? Nhà ở nơi nào?” Thanh âm của Lộ Tinh Thiên không dấu ý cười.

Thập Lục lui ra phía sau từng bước, lùi đến đứng phía sau bảo chủ.

”Dem tất cả bạc lưu lại, ta có thể tha các người một mạng!” Trâu non không sợ cợn, tiểu hài tử đối với hai gã đại nhân một chút vẻ sợ hãi đều không có.

”Ngoan, đừng đùa giỡn nữa, chúng ta còn phải đi. Lần này coi như bỏ qua, lần sau lại thấy người chặn đường cướp bóc, sẽ đem người bắt lại đưa vào quan phủ đánh đòn, biết không?” Lộ Tinh Thiên hù dọa tiểu hài tử.

”Các người có cho hay không?” Tiểu hài tử nhất quyết nói.

”Cho người thì người làm cách nào đưa về nhà? Người biết đánh xe sao?” Hôm nay Lộ Tinh Thiên kiên nhẫn đến thân kỳ. (Ảnh vừa được nghe mỹ nhân tỏ tình bất tận mờ ^^)

Tiểu tử kia đảo mắt, giơ lên một ngón tay, ”Người giúp ta đánh xe! Giúp ta đem đồ lên núi!”

”Ha hã,” Lộ Tinh Thiên cười một chút, ”Thập Lục, đem tiểu quỷ này ném tới trên cây ngủ một giấc.”

“Tuân lệnh.” Thập Lục khom người.

Ngay khi Thập Lục đi về phía tiểu hài tử, Lộ Tinh Thiên đi trở về xe ngựa, hai người đi sát qua bên nhau một nháy mắt, đột nhiên!

”A!”

Chỉ nghe Thập Lục hét to một tiếng, ngã xuống đất, sau khi ngã xuống đất thì bắt đầu run rẩy, lăn lộn.

Hầu như cùng lúc nghe thấy tiếng Thập Lục kêu lên, Lộ Tinh Thiên phi thân về phía tiểu hài tử chớp tới.

Tay vừa mới chạm vào y phục của tiểu hài tử, Lộ Tinh Thiên bỗng nhiên run lên đem tiểu hài tử ném ra ngoài. Tay phải trong nháy mắt liền sưng lên.

Hắn không chút do dự cắt một vết trên ngón trỏ, đem độc huyết bức ra.

Quay đầu lại nhìn Thập Lục, chỉ thấy y hoàn toàn mất đi hình người, tóc tai bù xù trên mặt đất lăn qua lăn lại, trong miệng ứ chế không được thông khổ mà truyền đến tiếng rên rỉ mỏng manh .

Thật là lợi hại vô ảnh chi độc, có thể một lần đối mặt đã khiến cho Thập Lục võ công không kém, năng lực phòng độc cũng không kém trùng chiêu.

Lộ Tinh Thiên do dự một chút, ngón tay định hướng tới Thập Lục điểm huyết.

”Dừng tay!” Một tiếng quát mỏng manh truyền đến, cùng với hai tiếng ho khan.

Lộ Tinh Thiên ngón tay tạm dừng ở trên cơ thể Thập Lục.

”Không cần điểm huyết đạo trên người hắn, nếu không hắn một thân võ công xem như bị hủy.”

Theo tiếng nói, một nữ tử áo vải xanh từ trong rừng đi ra, trong lòng ôm một tiểu hài tử thân hình mềm nhũn mất đi ý thức.

”Tiểu nữ tham kiến công tử, nhận tội cùng công tử, tiểu đệ không hiểu chuyện, trêu chọc hai vị. Khụ khụ...Tất cả đều là tiểu nữ tử dạy dỗ không nghiêm, xin nhị vị công tử đại nhân đại lượng, bỏ qua cho đệ đệ không hiểu chuyện của ta.”

Lộ Tinh Thiên quay người lại.

Nữ tử ôm tiểu hài tử vén áo thi lễ, ngẩng đầu.

Hai người ánh mắt giao nhau.

Nữ tử trong mắt hiện lên kinh ngạc, lo lắng, sợ hãi, ngượng ngùng... nhiều loại vẻ mặt phức tạp.

Lộ Tinh Thiên trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu.

Áo xanh váy thô cũng không thể che dấu được quốc sắc thiên hương của nữ tử.

Lộ Tinh Thiên cũng gặp qua không ít nữ tử xinh đẹp, nhưng cô gái trước mắt cùng các nàng có điểm khác lớn nhất chính là vẻ ôn nhu.

Ôn nhu đến tận xương tủy, thanh cao thuần khiết. Không giống như là xuất thân sơn dã, thật như là..

”Ngô...” Tiếng kêu rên rỉ đánh gãy màn trầm mặc giữa hai người.

Nữ tử cúi đầu, trên mặt hiện lên sắc đỏ ửng.

”Vị cô nương này, nếu là không có ý hại người, có thể nhờ người trước hết giúp thuộc hạ của ta giải độc? ”

”Tất nhiên là nên làm.” Nữ tử vội vàng nói: ”Có điều...”

”Độc của người không sao cả, chẳng qua bị ta đánh hôn mê mà thôi. Đợi lát nữa nhân huynh (ò-ó, “nhân huynh” đấy! Xưng hô thân mật nhanh thế, đúng là phường háo sắc!) giúp hắn thôi cung quá huyết, hắn tự nhiên hồi tỉnh.”

”Không phải, ý tiểu nữ không phải như vậy. Lộ bảo chủ uy chấn nhất phương, đại nhân đại lượng, tiểu nữ tin rằng ngài không cùng tiểu hài tử chấp nhất, tiểu nữ chỉ muốn nói là độc mà quý thuộc hạ trúng phải rất nan giải, vốn là tiểu nữ đưa cho tiểu đệ để hắn có thể tự vệ vào lúc nguy nan, không nghĩ hắn chẳng biết

nặng nhẹ, lại dùng đối phó với quý thuộc hạ. Tiểu nữ có thể giúp y tạm thời không đau đớn nữa, nhưng nếu muốn giải hết độc trên người, phiến Lộ bảo chủ quá bước thảo xá một lần.”

Nàng biết ta?. (bản năng sắc lang sẵn mode: ON!)

Lộ Tinh Thiên nhướng mi, ánh mắt lộ ra hứng thú.

15. Chương 6-1

Vân tỷ, Vân đệ.

Nói là cho đến lúc này họ sống ở trong núi đã rất nhiều năm.

Tuy rằng gặp được đôi tỷ đệ này đối với Thập Lục mà nói cũng không phải chuyện gì tốt đẹp, nhưng đối với Lộ đại bảo chủ mà nói thì cũng có chút thu hoạch ngoài ý muốn.

Theo như lời Vân Nương nói, trong Tiềm sơn quả thật có một sơn động tên gọi Hoàng tuyền, có điều người biết đến cũng không nhiều, sơn động đó vốn cũng không phải có tên là Hoàng tuyền, chỉ vì mấy năm gần đây nhưng sơn dân ở gần động bỗng nhiên mất mạng một cách khó hiểu, do đó người ở đây mới gọi động này là động Hoàng tuyền, ý để cảnh báo nguy hiểm.

Sau khi biết được tin tức, độc tính trong cơ thể y cũng đã được giải, bảo chủ lập tức chào từ biệt.

Vân gia tỷ đệ tiễn hai người ra sơn đạo, chỉ đường cho bọn họ đến động Hoàng tuyền, Vân tỷ dịu dàng uyển chuyển hướng bảo chủ tạ lễ, lại lưu luyến đứng bên sơn đạo nhìn bọn họ rời đi.

Vốn tưởng rằng từ nay về sau sẽ không còn liên hệ gì với đôi van gia tỷ đệ này nữa, lại không ai ngờ rằng sự đời khó đoán...

”Đôi Vân gia tỷ đệ này là những người tránh đến trong núi tị nạn. Tuy rằng giờ đây cuộc sống của họ có từng quẩn, song phong thái lại cho thấy họ đã từng trải qua một cuộc sống giàu có từ nhỏ, thậm chí đã hình thành thói quen.” Đi trên sơn đạo, Lộ Tinh Thiên thuận miệng nói.

”Như vậy khi trở về bảo, thuộc hạ sẽ đi tra rõ lai lịch của bọn họ sao? ”

”Không cần.” Lộ Tinh Thiên do dự một chút rồi lắc đầu, ”Ta vốn nghĩ đến nàng sẽ nhân cơ hội giải độc cho người mà đưa ra một vài điều kiện, không nghĩ là...”

”Thuộc hạ vô năng, thỉnh lão gia xử phạt.”

Lộ Tinh Thiên dừng chân lại, liếc mắt nhìn xuống đỉnh đầu người quỳ trên mặt đất thỉnh tội, ”Muốn ta phạt người? Vậy người đem quần áo cởi ra đi.”

Ha?

”Còn không đứng dậy! Người phải quỳ tới khi nào? Ngu xuẩn!”

...Lão gia đây là đang cùng y nói giỡn?

”Tạ lão gia khoan dung độ lượng.”

Không tồi thôi, từ nói chuyện phiếm đến nói giỡn, có tính là một loại bước tiến mới hay không a?

Thập Lục trong lòng khoái trá, cước bộ cũng nhẹ nhàng một chút.

Lộ Tinh Thiên lại quét mắt nhìn y một cái.

Hai người yên lặng đi trong rừng, dù là Thập Lục hay Lộ bảo chủ đều là những người quen thuộc đường rừng núi, đối với sơn đạo như thế này cũng không coi là khó đi, trong tay nắm một cây gậy mở đường, cứ thế mà đi cũng xem như ổn thỏa.

Thập Lục theo sau Lộ Tinh Thiên, thỉnh thoảng lại ngoái nghiêng xung quanh, xem những ảnh vệ khác ẩn thân ở nơi nào, thỉnh thoảng lại trộm ngắm cái gáy thấp thoáng của người đi phía trước, nghĩ một chút ý nghĩ hồ đồ không nên có.

Ước chừng đi được gần hai canh giờ, ngẫu nhiên xuyên qua khe hở của cánh rừng xanh nhìn thấy đỉnh Nam nhạc ở cách đó không xa.

Nam nhạc còn có tên là Trụ Thiên sơn. Nhất trụ kinh thiên, núi đá cao ngất, từ xa nhìn đến như ẩn khuất trong mây.

”Người không cảm thấy khổ sở sao?”

Cái gì? Bước chân Thập Lục thoáng khựng lại.

”Ta chưa từng nhìn thấy người lộ ra vẻ khổ sở. Cho dù lúc trước ta lệnh cho người chuyển ra khỏi Thần Viện.”

Thần Viện, nơi ở riêng của lão gia. Ngoại trừ hai lão bộc hầu hạ hần, ảnh vệ ẩn thân chờ lệnh, những người khác đều không dễ dàng đặt chân vào.

Từng một lần, y làm thị tẩm, là người hầu hạ cho bảo chủ trong Thần Viện một tháng linh mười ngày.

Đó là một cái sân im lặng lạ thường, im lặng đến nỗi có thể khiến người nhắm mắt lại là có thể dễ dàng ngủ ngay đi mất. Có nhiều lần y nằm ở trên nóc nhà, nhìn ngày chậm rãi trôi qua mà ngủ.

Y không biết đoạn thời gian kia có thể gọi là hạnh phúc hay không, người nọ từng dịu dàng gọi tên y, đem y ôm đến bên người ngồi xuống, cùng nhau lẳng lặng nhìn trăng sáng, nghe tiếng côn trùng rả rích, gửi hương hoa thoảng ngát trong đêm.

Y nhớ rõ lồng ngực hần dày rộng, ấm áp, thanh âm của hần ôn nhu có thể say lòng người.

Bảo chủ hần cũng chưa từng làm gì càn rỡ, cũng chưa từng đem y thay thế cho nữ nhân.

Ở trên giường hần chưa từng có yêu cầu gì quá đáng, ngay cả lời nói cũng không hề có chút nào vũ nhục hay xem thường y.

Hần thậm chí còn đánh đàn cho y nghe, vẽ tranh cho y xem, có đôi khi hưng trí còn có thể tức cảnh sinh tình, xuất khẩu thành thơ.

Đoạn thời gian kia, thiếu chút nữa y liền thật sự cho là mình đã trở thành người yêu của hần, bầu bạn cùng tri kỷ. (TT^TT)

”Vì sao phải thấy khổ sở?” Thập Lục cười cười.

Lộ Tinh Thiên quay đầu lại.

Thập Lục vì hần đẩy ra một cành cây chắn ngang đường ngay trước mặt.

”Nếu ngay từ đầu người đã biết kết quả, người sẽ không thấy khổ sở. Huống chi cho dù thuộc hạ khổ sở thì đã sao? Ngài không biết là một đại nam nhân suốt ngày sâu mi khổ mục, than thở quân hoan không tới thân mình* chính là làm trò cười cho thiên hạ?”. (* ý nói phi tử than thở không nhận được ân sủng của vua)

”Ta không nói đến cái loại khổ sở đó, mà là... ”

”Ngài hy vọng ánh mắt thuộc hạ nhìn ngài ngẫu nhiên lộ ra bi thương không dứt hay sao? Ngài hy vọng thuộc hạ sau khi rời khỏi Thần Viện, mỗi lần nhìn đến ngài đều né tránh lạt mềm buộc chặt? Hay là hy vọng nghe từ trong miệng người khác thấy thuộc hạ làm cái trò hề mượn rượu giải sầu càng sâu thêm?”

Lộ Tinh Thiên hơi hơi nheo mắt lại, ”Người không biết là người bây giờ nói chuyện có chút phạm thượng?”

Thập Lục cười, “Đúng là có chút... Nhưng thuộc hạ biết lão gia ngài sẽ không bởi vì việc này mà trừng phạt thuộc hạ.”

”Vì cái gì như vậy khẳng định?” Lộ Tinh Thiên tỏ ra nghiến ngấm.

”Bởi vì...Lão gia đối với mỹ nhân luôn mềm lòng.”

”Ha! Mỹ nhân? Người sao?” Lộ Tinh Thiên giũ tay áo, khịt mũi.

”Lão gia.”

”Ân?”

”Tới rồi.”

Lộ Tinh Thiên nhìn lại, vừa lúc thấy Hoàng tuyền động trong đồn đãi và những sơn động bình thường khác cũng không có gì khác mấy.

Bởi vì thời tiết chuyển lạnh, khắp nơi trong sơn cốc tràn ngập sắc vàng, điểm thêm sắc xám của lá cây. Trong cốc ngẫu nhiên lộ ra những phiến đá kỳ lạ nhấp nhô nằm trên mặt đất, càng đi vào sâu bên trong, sơn cốc càng toát ra vẻ âm trầm quỷ dị.

”Đây là Hoàng tuyền động?” Lộ Tinh Thiên quay đầu đánh giá xung quanh, trong mắt có chút thất vọng.

Không đúng, cảm giác không đúng. Khẳng định có chỗ nào đó sai lầm...

”Dựa theo lời chỉ dẫn của Vân tiểu thư thì phải đúng là nơi này.”

Thập Lục chú ý tới ánh mắt thất vọng của bảo chủ, cẩn thận hỏi một câu, ”Lão gia, xin cho thuộc hạ tìm hiểu xung quanh một chút.”

”Không cần, chúng ta cùng nhau đi vào.”

Cẩn thận một chút cũng không thừa, mặc kệ cảm giác mách bảo đúng hay sai, trước tiên xem xét kỹ một chút cũng tốt. Có lẽ...

Hai người thật cảnh giác đi sâu vào bên trong, nơi này nếu được gọi là Hoàng tuyền động, hẳn phải có nơi xứng đáng với hai chữ Hoàng tuyền đó.

Hai người võ công mặc dù cao, nhưng đối với độc vật, cơ quan* linh tinh vẫn tương đối đau đầu. (*cạm bẫy, trận pháp)

”Sàn sạt, sàn sạt.”

Chỉ có tiếng bước chân của hai người đập trên lá rụng vang lên.

Dường như ngay cả tiếng côn trùng, chim chóc đều biến mất.

Thập Lục cảnh giác đến cao độ, y không biết lão gia đang tìm cái gì tại đây, nhưng y nhất định phải bảo vệ tốt cho hắn.

Như thể cười nhạo bọn họ, trong khi hai người về mặt khẩn trương dò dẫm đi trong sơn cốc hơn nửa canh giờ, lại không hề có một chuyện gì phát sinh.

Mắt thấy đã đến cuối sơn cốc, Lộ Tinh Thiên ngẩng đầu nhìn đỉnh Thiên Trụ Phong cao ngất trong mây, nét mặt có một tia mệt mỏi.

Lại không tìm được.

Rốt cuộc ở nơi nào?

Tại sao mình lại quên đi mất một nơi trọng yếu như vậy?

Nhất định phải nhớ lại! Nhất định phải tìm được! Nếu không...

Lộ Tinh Thiên biết hắn đã đánh mất một chuyện gì đó vô cùng quý giá ở sâu trong trí nhớ của hắn.

Hắn cố gắng tìm kiếm, hắn biết mình nhất định để lại cho ”Nó” một manh mối, chỉ cần hắn tìm được manh mối này, hắn sẽ có thể đem mảnh khuyết thiếu trong tâm hồn mình một lần nữa bổ sung đầy đủ.

Không thể thiếu một mảnh đó...

Đột nhiên!

”Đi!”

Tốc độ nhanh không thể thấy bằng mắt thường, Lộ Tinh Thiên túm lấy bả vai Thập Lục, hướng nơi cao nhất của sơn cốc đập mạnh, người bật nảy lên, nhờ phản lực mà vọt cao được ít nhất ba trượng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khi lòng bàn chân hai người vừa mới cách mặt đất, một loạt âm thanh cơ quan vang lên, từ trong lớp lá dày màu vàng sậm một trận mưa tên bắn ra.

Đoản tiễn, dài chừng ba tấc, mũi nhọn mang một màu đen.(Có độc a...ò-ó)

Khi Vũ ! Vũ đường, Vũ gia thôn.

Đang lúc nguy cấp, Lộ Tinh Thiên đã bắt đầu nghĩ ra tường tận.

Bắt đầu từ lúc bị tập kích tại Vũ gia thôn, bọn họ đã rơi vào một cái bẫy liên hoàn* của một người nào đó. (*bẫy trong bẫy, bẫy liên tiếp)

Nói như thế, Vân gia tỷ đệ sợ cũng không phải đơn thuần chỉ là con cái phú gia gặp rủi ro đi tị nạn.

Có điều, tại sao?

Nếu như nói Tứ Phương Lâu Kim Nguyên Bảo đánh lén, ám toán hẳn còn thấy có lý, hẳn cùng gã Kim mập kia có xung khắc cũng không phải là chuyện mới mẻ gì.

Nhưng vì sao Vũ đường cũng tham dự vào? Hẳn khả không nhớ rõ mình từng đập đổ chén cơm của Vũ đường, hay là từng ghẹo qua Vũ đường Đường chủ muội muội! (=.=)

Vũ đường a Vũ đường, người đã có gan dám đến đây hẳn sẽ không ngại sau này ta trả ân người gánh không nổi mà gãy cả thất lưng đi?

"Lão gia! Tìm được rồi! Đây có một..." Thanh âm đột nhiên bỏ lửng...

Khá lắm Thập Lục!

Lộ Tinh Thiên hầu như ngay lập tức hiểu được tính toán của Thập Lục. Trong lòng thầm khen một tiếng, vờ như định theo hướng thanh âm truyền đến chạy qua.

Không đợi Lộ Tinh Thiên nhích người, có tiếng gió phần phật rồi năm, sáu thân ảnh từ đâu xuất hiện, cùng nhau phi thân về phía có thanh âm thốt lên.

Thì ra không chỉ có Vũ đường cùng Tứ Phương Lâu, ngay cả Không Động, Hình Ý môn cũng có phần.

Tốt lắm, điều vi thực vong* . Các người hôm nay tới đây, cũng coi như chết có ý nghĩa.(*chim chết vì mồi)

Lộ Tinh Thiên cười lạnh lách tránh ám khí của Vũ đường.

Người không hiểu chuyện nhìn vẻ mặt lo lắng phẫn nộ của hắn còn tưởng hắn gặp đến thế nào chạy đến nơi phát ra tiếng kêu, lại không biết Lộ đại bảo chủ đang dần dần lạc khỏi hướng chạy ban đầu, lánh đến chỗ âm u không ai biết đến.

Một tiếng kêu đau đớn, thân thể Lộ Tinh Thiên vì trúng phi tiêu mà ngã xuống giữa đám loạn thạch.

Trận mưa ám khí ngừng lại, dường như muốn kiểm tra người có thật là bị ám khí bắn trúng rơi xuống hay không.

Có người không sợ chết trút lớp nguy trang ra, thật cẩn thận hướng về phía Lộ Tinh Thiên đi đến.

"A? Người đâu?"

Phía trên sơn cốc có một cái khe, Thập Lục chính là bị ném đến nơi này.

Cái khe có hai đầu, một đầu xâm nhập sơn phúc, động sâu không thấy cuối. Một đầu nối liền lên đỉnh núi, như là sinh lộ.

Lộ Tinh Thiên hiện tại cũng đã ở tại khe hở này, môi khẽ mấp máy, nhẹ nhàng phát ra âm thanh liên lạc chỉ có hắn và người của đội ảnh vệ mới biết. Gần như ngay lập tức, chỗ tối ở phía sau lưng truyền ra một tiếng vang.

Một luồng hơi thở ấm áp phủ đến phía sau lưng hắn.

”Lão gia.”

”Bọn họ đều đi vào cả rồi?”

“Đúng vậy.”

”Biết bên trong là cái gì?”

”Không biết.”

”Những người đó ở phía sau đã rất nôn nóng.”

”Lão gia định...?”

Lộ Tinh Thiên cười đến âm trầm, ”Làm cho nơi này danh phù kỳ thực.*” (tiếng đồn không ngoa)

Đây là một trường “danh phù kỳ thực” đẫm máu.

Không Động phái chết trong tay Hình Ý môn.

Hình Ý môn chết bởi ám khí của Vũ đường.

Vũ đường bị Tứ Phương Lâu chém giết.

Tứ Phương Lâu bị Không Động cùng Vũ đường liên thủ toàn bộ chết sạch không còn một người.

Bốn đạo nhân mã* toàn bộ thảm tử, không một người sống. (*người của 4 phe phái)

Bị chết kỳ quái, bị chết quỷ dị, lại chết không hề sơ hở. Biết rõ trong đó có quỷ, lại không biết quỷ ở nơi nào.

Đó cũng là Thập Lục lần đầu tiên nhận thức được bảo chủ nhà mình “tuyệt”* rốt cuộc “tuyệt” ở điểm nào. (*ý nói tuyệt tình, tận diệt, không cho địch nhân lối thoát)

Không nên khinh người, câu đó chính là dành cho Lộ đại bảo chủ trong hoàn cảnh này đây.

16. Chương 6-2

Nghĩ rằng mọi việc đã xong, Lộ Tinh Thiên cùng Thập Lục theo đường cũ trở ra, tâm tình tốt lắm. Trên đường đi, hắn nhìn thấy một con vật nhỏ bị trúng ám khí của Vũ đường trong trận chiến khi nãy, có lẽ bởi vì tâm tình tốt, có lẽ bởi vì nhảm nhảm, có lẽ bởi vì...

Tóm lại, hắn bèn giúp con vật nhỏ ấy rút đoạn tiễn ra, thậm chí còn có ý nhắc nó lên nghĩ muốn xem xét vết thương, giúp nó trị liệu.

Ngay vào lúc Lộ Tinh Thiên nâng lên con vật nhỏ có cái đuôi lớn ấy, con vật bèn giương đuôi lên, từ dưới đuôi một cây vĩ châm* phóng ra cực nhanh. (*lông đuôi cứng và nhọn như kim)

Tránh không kịp!

Một là không nghĩ tới. Hai là không bố trí phòng vệ.

Ai lại có tâm lý đề phòng đối với một con vật nhỏ thoạt nhìn yếu ớt, đáng thương như vậy?

Cho nên Lộ đại bảo chủ lần này thực đã làm trò mất mặt trước mặt thuộc hạ của hắn, cực mất mặt ngã ra trên mặt đất, còn để tiểu gia hỏa kia chạy mất.

”Lão gia!” Thập Lục vội vàng quỳ xuống, ôm lấy Lộ Tinh Thiên.

”Ta nhất định phải bắt lấy tiểu vương bát đản* kia!”(*đây là một câu mắng a...^^)

Lộ Tinh Thiên trước khi ngắt xiú lưu lại duy nhất một câu.

Từ trên đầu vai của bảo chủ nhỏ ra một cái vĩ châm dài bằng ngón út, Thập Lục cẩn thận dùng vải bọc lại, bỏ vào túi.

Mắt thấy khuôn mặt bảo chủ đã tỏa ra hắc khí, Thập Lục không dám chậm trễ, lập tức dùng một con dao nhỏ cắt lên miệng vết thương để máu độc chảy ra ngoài.

Y cố nặn, máu nhiễm độc biến thành màu đen chảy ra ngoài rất chậm, mặc kệ có hữu hiệu hay không, y ghé miệng vào vết thương, hút lấy máu nhỏ ra.

Đáng tiếc hiệu quả không mấy tốt, sắc mặt bảo chủ tuy không biến chuyển xấu đi nhưng cũng không hề có dấu hiệu khá hơn.

Không hiểu đây là loại độc gì, cũng không biết nên dùng loại gì giải được nào. Y cho tay vào bọc, lấy ra một viên thuốc Tiểu Cửu cho y, nói là thuốc cứu mạng giải độc cho lão gia ăn vào.

Lão gia, xin lỗi, hiện giờ chỉ có thể tin tưởng vào “vốn riêng” này Tiểu Cửu đưa cho tiểu nhân.

Bất quá, tiểu nhân cũng không cam đoan đây rốt cuộc là bảo bối mà Tiểu Cửu cất giấu đã lâu, hay là thuốc mới làm tính toán lấy tiểu nhân đem ra thử. (!!)

Vì lúc này chỉ có thể làm như vậy...

Thập Lục đặt Lộ đại bảo lên mặt đất, đứng lên đề khí giữa mặt thét dài.

Hai dài bốn ngắn, đây là tín hiệu liên lạc khẩn cấp với những người ở phụ cận của ảnh vệ Lộ gia bảo, chỉ sử dụng khi bảo chủ ở vào tình huống cấp bách.

Có lẽ tiếng huýt gió sẽ dẫn đến cả những kẻ không mời, có điều trước đó y sẽ đem bảo chủ giấu kỹ, đợi ảnh vệ đến tiếp ứng.

Y xoay người ôm lấy Lộ bảo chủ, hướng về phía bụi cỏ um tùm giữa đám loạn thạch đi đến.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra...

Đáng tiếc người đời thường không cho ta được như ý nguyện, so với ảnh vệ Lộ gia bảo, tới nhanh hơn hiển nhiên lại là những khách không mời sớm đã mai phục ở gần đó.

Tổng cộng có bốn người, chỉ nhìn y phục cũng không nhận ra được là người của phe phái nào, ánh mắt thăm dò bọn họ, nhưng bước chân lại hướng về phía bọn họ ngay một tối gần, Thập Lục cắn răng, cởi áo khoác của Lộ Tinh Thiên đang hôn mê bất tỉnh khoác lên người mình, nhẹ nhàng từ nơi ẩn thân thoát ra ngoài.

Y phải đem bọn họ dẫn đi.

Nếu ngay tại chỗ chém giết không chừng còn có thể dẫn những người khác tới, hơn nữa chính mình cũng không biết là có địch nổi bốn người kia hay không.

Hiện tại đem đám người kia dẫn đi càng xa, bảo chủ sẽ càng được an toàn. Y đã lưu lại ấn ký chỉ có ảnh vệ lộ gia bảo mới nhận ra được, chỉ cần kéo dài thời gian đợi các đồng bạn thân mến đến kịp, bảo chủ liền được an toàn.

Y nắm chặt một đoạn tiền của Vũ đường trong tay, hướng về phía một trong bốn người đuổi đến phóng ra.

Một kích tức trúng*!(*Bắn ra lập tức trúng mục tiêu)

Người bị đánh trúng gằm lên giận dữ, một chưởng hướng về phía ám khí phóng ra chém tới. Chưởng kinh hùng hậu thập phần!

Không đợi chưởng kinh chạm đến, Thập Lục lấy toàn thân công lực, hướng về phía hoàn toàn ngược lại chạy ra cửa cốc.

Thân ảnh vừa động, vị trí lập tức bại lộ.

Sợ bốn người còn không mắc mưu, Thập Lục khẩn cấp kêu lên: "Đồ vật gì đó không ở trong tay ta! Ta cái gì cũng không biết!"

Lời này vừa nói ra, bốn người cơ hồ đồng thời hướng Thập Lục đuổi theo.

Nặng chiều rơi xuống Hoàng tuyền cốc nhuộm một vẻ tĩnh mịch vô cùng, thật giống như tại nơi này chưa hề có việc gì xảy ra.

”Ngô..”

Lộ Tinh Thiên phát ra một tiếng rên rỉ mơ hồ, vô ý thức ôm lấy vai trái bị thương, chậm rãi mở hai mắt ra. Đây là cái chỗ quý quái nào?

Cảm giác ẩm ướt và cứng rắn ở dưới lưng truyền đến nói cho hắn biết nơi hắn nằm tuyệt đối không phải là giường, thậm chí cùng với “giường” không có bất kỳ quan hệ nào.

Lại nhìn bóng râm trên đỉnh đầu, bên tai truyền đến tiếng côn trùng kêu rả rích, trong nháy mắt Lộ Tinh Thiên liền biết mình đang nằm ở chỗ nào.

Chết tiệt Thập Lục! Người có phải cố ý trả thù lão gia ta hay không a!

”Sàn sạt, sàn sạt.”

Có ai đang đến gần. Lộ Tinh Thiên dừng lại hết thấy động tác, cẩn thận lắng nghe.

”Lộ bảo chủ?”

...Vân Nương?

Trong nhất thời Lộ Tinh Thiên không biết nên làm thế nào, đi ra hay không đi?

Lộ Tinh Thiên loạng choạng từ chỗ ẩn thân đi ra, quay đầu lại nhìn nơi mình vừa nằm, hắn không thừa nhận cũng không được rằng ảnh vệ Thập Lục đã tìm cho hắn một nơi ẩn thân không tồi.

Nơi nơi đều là lá rụng cùng cỏ dại cao đến thắt lưng, còn có loạn thạch. Hắn vừa nằm dưới chân một khối đá rất lớn cắm sâu xuống mặt đất.

Bề mặt tảng đá khá bằng phẳng, tựa hồ bốn mặt xung quanh cũng bằng phẳng. mặt ngoài của tảng đá có một khối đá lớn khác thật sâu cắm xuống mặt đất, ở giữa vừa vặn có một khe hở đủ một người nằm.

Hơn nữa xung quanh khối đá đầy cỏ dại lá rụng, nếu không cúi người gạt lớp cỏ ra, xen vào giữa hai khối đá lớn mà tìm kiếm thì thật khó mà tìm được hắn.

”Lộ bảo chủ?”

Lộ Tinh Thiên ngẩng đầu, hướng về người vừa tới mỉm cười, lập tức lại lấm vào hôn mê.

Lộ Tinh Thiên không biết mình hôn mê bao lâu, mở mắt ra lần nữa đã thấy bên người là Vân Nương vẻ mặt lo lắng áy náy.

Hắn cúi đầu liếc bả vai bị thương, nơi đó đã được băng bó rất tốt. màu sắc hoa văn trên lớp vải cho thấy nó được xé ra từ một phần nội y của nữ tử.

Cách đó không xa âm thanh liên lạc đặc thù truyền đến, không phải Thập Lục, là Lộ Nhất.

Lộ Tinh Thiên vờ như thử nâng lên cánh tay, giương tay làm động tác tạm chờ.

Vân Nương nhìn Lộ Tinh Thiên dựa người ở trên tảng đá lớn, thần sắc biếng nhác, trên mặt dần dần hiện lên một màu đỏ ửng.

Trên quần áo thượng còn dính bụi đất, vai áo trái bị xé rách, trên thân còn có dấu máu, rõ ràng phải là cảnh tượng chật vật không chịu nổi, ở trên người hắn lại bộc lộ một loại mị lực khó nói.

Nếu như nói ngày thường y quan sạch sẽ, tiểu ngạo không đàn, Lộ Tinh Thiên là một quý công tử gia giáo nề nếp, vậy thì lúc này nhìn hắn giống như một lãng tử giang hồ tiểu ngạo nhân sinh, lừa lấy ái mộ của vô vàn nữ tử.

Nghĩ đến một ít tin đồn về vị Lộ đại bảo chủ này trên phương diện tình trường, Vân Nương mặt càng đỏ hơn.

”Lộ bảo chủ, ngài...thấy tốt hơn không? Sau khi ngài đi tiểu nữ tử cũng không biết vì sao luôn luôn thối thỏm không yên, muốn tới đây xem, nói không chừng có thể giúp được điều gì, đi được nửa đường nghe được tiếng huyết gió, sợ hai người có phải đã xảy ra chuyện gì...”

Vân Nương nhìn lên vai trái của Lộ Tinh Thiên, trên mặt có một tia thương tiếc.

"Đây là do cô nương chữa trị?" Lộ Tinh Thiên ý nói vai trái.

Vân Nương do dự một chút gật gật đầu, "Ta xem ngài bị thương.."

"Làm phiền Vân cô nương quan tâm, vốn cũng không có gì, lại vô ý để một con súc sinh làm cho bị thương." Lộ Tinh Thiên lộ ra một cái cười mỉm có thể làm cho hết chín trên mười nữ hài tử điên đảo thần hồn.

"Động vật? Là loại động vật gì?" Không nghĩ tới Vân Nương nghe được lời ấy, vẻ mặt lại trở lên khẩn trương.

"Một con vật thoát nhìn giống như một con chuột nhỏ, nhưng có một cái đuôi rất lớn. Không phải sóc, cũng không phải chồn, màu lông có thể nói là đen. Ta bị thương là do độc châm từ đuôi của nó bắn ra."

"A!" Vân Nương kêu lên sợ hãi, kinh hoảng không sao nói hết.

"Có chuyện gì sao?"

"Đó là, đó là...Kỳ thật ta cũng không biết loài động vật đó tên gọi là gì, chẳng qua những người dân chết một cách kì lạ ở Hoàng tuyền cốc đều là do trúng độc, khi chết trên người giống như còn có một độc châm dài bằng ngón út màu đen. Nhưng ta cũng chỉ nghe nói, nghĩ rằng truyền thuyết của địa phương há có thể là thật. Thực xin lỗi, nếu ta sớm cùng Lộ bảo chủ nói qua thì tốt rồi, thực xin lỗi..."

Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Vân Nương nhuộm vẻ bi ai, ân hận.

"Chuyện đó và Vân cô nương đâu có liên quan gì, không cần tự trách. Người xem, ta không phải tốt lắm sao? Ngược lại ta còn muốn tạ ơn người cứu giúp kia mà." Lộ Tinh Thiên cười sang sảng.

Vân Nương vén áo thi lễ, "Vân Nương cũng không biết Lộ bảo chủ rốt cuộc là vì loại độc nào làm bị thương, chỉ có thể xử lý đơn giản. Hiện giờ biết là độc vật, nếu Lộ bảo chủ yên tâm, có thể theo tiểu nữ quay về thảo lư không, để tiểu nữ được cẩn thận xem xét lại một lần?"

Lộ Tinh Thiên cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, khẽ kéo lại ngoại sam, cười cười, "Làm phiền Vân cô nương."

17. Chương 6-3

Bên người Lộ Tinh Thiên lúc này thừa ra một phần y phục. Y phục ở đây, vậy người đang ở đâu?

Chỉ mặc trung y* lúc này Thập Lục đang mang khách không mời nơi nơi chạy loạn ở trong núi. (*y phục của Thập Lục có 3 lớp nha, ngoại y đã cởi ra đắp cho Lộ Tinh Thiên, nên lúc này trên người ảnh chỉ còn trung y và nội y ^^)

Đương nhiên, cái giá y phải trả cũng không nhỏ.

Chờ y thành công đem địch nhân chạy vòng vòng trong rừng, trên người y cũng nhận thêm ba, bốn vết thương lớn có, nhỏ có.

Vũ đường cùng Hình Ý môn đều cử tới cao thủ, ít nhất cũng phải là cao thủ chuyên đi theo bên người đường chủ.

Đối với chuyện mình có thể thành công thoát khỏi những cao thủ như thế, Thập Lục có điểm đắc ý. (Anh nơi nơi tự kỷ, lúc lúc tự kỷ!^^)

Ở cửa sơn cốc tìm được dấu hiệu bảo chủ lưu lại, theo dấu hiệu tìm được đường trở về Vân gia.

Còn chưa thấy công nhà Vân gia tỷ đệ, Thập Lục đã bắt đầu than thở.

Vì cái gì bảo chủ luôn gặp được nhân duyên tốt đẹp đến vậy a!

Vì sao mỗi lần ta bị thương đều không gặp được mỹ nhân cứu ta mà? (Vì bên người anh lúc nào cũng tồn tại một lang sói đại mỹ nhân!)

Nhìn qua cửa sổ, thấy lão gia nhà mình đang được Vân mỹ nhân hầu hạ đến là thoải mái, nhìn hai người mắt đưa mày liếc, tự giác biết không nên quấy rầy, y sờ sờ cái mũi tìm nơi khác lảng lạng trị thương.

Đêm khuya, trăng sao lấp lánh..

Phòng này vốn là phòng của Vân đệ, hiện tại bị bắt phải nhường lại cho một vị Đại lão gia tóm được giữa đường làm chỗ trị thương.

Trong nhà im ắng, Thập Lục cố gắng đi vào mà không làm kinh động đến ai.

Hơi thở của lão gia nghe thật vững vàng, không giống như người vẫn còn bị trúng độc gặp nguy...

Y không nhìn thấy Lộ Nhất hay ảnh vệ nào khác đứng canh cửa, vậy chỉ có thể là lão gia cho bọn họ ẩn thân.

Từ hai chuyện đó mà nói, y hiểu được rằng Lộ bảo chủ đã không còn gì đáng ngại.

Có điều nếu độc tính đã được giải trừ, tại sao lão gia không được tiếng y tiến vào, còn ngủ say như vậy?

"Một thân toàn mùi máu, cho dù người không cố ý đem hơi thở bại lộ, ta không dùng tai cũng có thể nghe được!"

Dọa y!

"Lại đây."

Thập Lục thành thật đi đến.

Y nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời.

... Người này thật sự có năng lực hấp dẫn lòng người. Thập Lục thiếu chút nữa đã chịu không nổi đưa tay ra vuốt ve gò má đó.

"Người đứng cao như vậy, ta ngẩng cổ thật sự mệt."

Thập Lục nghe vậy lập tức quỳ xuống trước giường, cùng lão gia nhìn thẳng.

"Đem mặt nạ cởi xuống."

Y lấy ra một lọ thuốc nước đặc chế nhẹ nhàng cởi mặt nạ.

"... Thực xấu." Một bàn tay ôn hoà hiền hậu sờ lên mặt y, những vết chai trên ngón tay dài nhẹ nhàng lướt qua mặt y.

Nhột nhạt. Thập Lục muốn bắt, lại không dám động.

"Người sao có thể lớn lên xấu như vậy?"

Là ai nói dưới ánh trăng xem mỹ nhân càng xem càng mỹ?

Lộ Tinh Thiên có chút không muốn thừa nhận chính mình bị khuôn mặt này huyễn hoặc. Nghĩ muốn buông tay, lại có điểm luyến tiếc.

"Ta chưa bao giờ nghĩ về ngoài của một người lại quan trọng đến như vậy, nếu trước đây mỗi ngày người đều dùng khuôn mặt này lác lư ở trong bảo, hiện tại nói không chừng Lộ gia bảo ta đã là hoàng thân quốc thích, hoặc cũng có thể ta đã sớm cường gian người cũng không biết chừng..."

"Lão gia, nếu lão bảo chủ nghe được ngài dùng loại ngôn ngữ du côn lưu manh này nói chuyện, ngài ấy nhất định sẽ đem lão phu tử* văn tu thư viện một lần nữa mời trở về." Thập Lục đứng đắn nói. (*thầy giáo)

Lộ Tinh Thiên rên rỉ một tiếng, "Cái kia phu tử... Giết ta, ta cũng không gặp lại hần!"

"Ngài còn nhớ rõ ông ấy?"

"Đương nhiên. Cái kia XXX..." Từ trong cái miệng thanh tao nhã nhặn của Lộ đại lão gia liên tiếp thốt ra thứ ngôn ngữ mắng mỏ ngay cả du côn lưu manh cũng cam bái hạ phong.

Ha hả, Thập Lục cũng nhớ rõ. Y nhớ rõ Thiếu bảo chủ tuổi còn nhỏ lại thích nghịch ngợm gây sự, có vài lần bởi vì đắc tội phu tử, rơi vào bàn tay của vị phu tử nổi tiếng nghiêm khắc hơn người đã ăn tẩm không ít đau khổ.

Nhà họ Lộ không có nuông chiều thiếu gia công tử, đây là điều y từ nhỏ đã biết.

Thiếu bảo chủ tuy rằng thân phận tôn quý, nhưng chịu huấn luyện, chịu khổ cực cũng không ít hơn so với ảnh vệ bọn y. Nếu không người cho là Lộ Đại lão gia hôm nay một thân bản lĩnh là từ đâu mà có?

”Trước kia ta cùng người quan hệ tốt lắm sao?”

Cái gì?

Lộ Tinh Thiên nhắm mắt lại, trở mình, ”Ta nhớ rõ, ta vẫn nhớ rõ khi ta còn trẻ dường như cùng một người tốt lắm, phi thường tốt. Nhưng ta nghĩ không ra, hẳn là ai vậy?”

Thập Lục giật mình.

”... Là người sao? Thập Lục.”

Người muốn y như thế nào trả lời?

—

Thập Lục thở dài thật sâu.

Cái kẻ ghé vào trên ngực y, thủ phạm đè ép khiến y không thở nổi cũng thở dài một cái thật lớn.

Hai mắt thật to, gương mặt tròn tròn, thái độ lại cố gắng tỏ vẻ già đời buồn cười đến nói không nên lời, nhưng Thập Lục một chút cũng không muốn cười.

Y nghĩ, y không thích đứa bé này.

Ba ngày cũng đủ làm cho hắn hiểu đứa bé này đáng sợ.

Thiên chân khả ái là bề ngoài, cốt dẫu kiêu ngạo cùng dối trá, tùy hứng, ích kỷ cộng thêm ánh mắt ác độc.

Ai nói nhân chi sơ tính bản thiện*?(*con người lúc mới sinh ra vốn đều là người lương thiện)

”Người là người hầu đúng hay không? Chờ bảo chủ các người cưới tỷ tỷ của ta, người cũng chính là người hầu của ta đúng không?”(cứ nằm mơ đi em ạ, đêm còn dài =.=)

Tưởng đến là hay!

”Tỷ tỷ của ta rất tốt, lại ôn nhu, bảo chủ các người nhất định sẽ lấy tỷ tỷ của ta. Ta cho người biết, hiện tại ta nói gì người đều phải nghe, nếu không chờ bảo chủ các người cưới tỷ tỷ của ta, ta khiến cho nhân dùng gậy đánh người, đánh cho người mộng nở hoa!”

Tiểu hài tử đáng chết.

”Uy! Hôm nay ta phải chơi trò cưới ngựa, người tới làm ngựa của ta!”

Ta cái gì cũng chưa nghe thấy.

”Người có nghe thấy không!”

Thập Lục nghĩ muốn bịt chặt lỗ tai. Tiếng thét chói tai của tiểu hài tử quả thực có thể giết người.

”Uy! Ta đang nói với người a!” Đôi tay nhỏ bé đảo ở trên ngực y lực đạo tuyệt đối không nhẹ.

”Người tiếp tục kêu ở bên tai ta, ta sẽ đem người trói lại ném tới ngọn đại thụ ”

Hai mắt tròn xoe của tiểu hài tử trừng lên nhìn y một lúc lâu, đột nhiên nó thè lưỡi làm mặt quỷ, ”Hừ, người căn bản không dám!”

Đúng vậy, y không dám.

Nhất là lão gia nhà y thoạt nhìn lại có vẻ rất hứng thú với tỷ tỷ của tiểu gia khóa này.

Vân Nương, tất cả xinh đẹp, ôn nhu, trí tuệ tập hợp lại trên một thân cô gái này. Nhất là sự ôn nhu của nàng.

Không ai có thể từ chối được một nữ tử xinh đẹp ôn nhu, huống chi là cái gã hoa đào quanh năm bay phất phới Lộ đại bảo chủ.

Bởi vì Vân Nương đối với Tinh Thiên có ân cứu mạng, Lộ đại bảo chủ không chỉ đáp ứng sau khi thương thế lành lặn sẽ đón Vân gia tỷ đệ cùng về Lộ gia bảo nương thân, càng đáp ứng sẽ vì hai chị em nàng tận lực truy tìm tung tích cừu nhân.

"Trong núi gió lớn, thân thể ngài lại chưa khỏe hẳn, cẩn thận kẻo bị lạnh." Ngọc thủ thon dài mảnh mai cời xuống áo choàng, tự mình phủ thêm lên người Lộ đại bảo chủ.

Thập Lục nhìn lại ngoại bào trên tay mình, lại nhìn nhìn phía đối diện, một lần nữa lui về chỗ tối.

"Đa tạ." Lộ Tinh Thiên quay lại, ôn nhu mỉm cười. (Thiên ca, anh đi chết đi! ò-ó)

Vân Nương nhẹ nhàng như mây thuận thế quỳ gối ngồi xuống ở bên cạnh hắn.

"Cảm ơn ngài đã muốn mang hai chúng ta về Lộ bảo nương thân, Vân Nương thân mình thật ra không đáng nói, chính là không đành lòng để tiểu đệ ở lại chốn sơn dã mai một. Hẳn lại là cái đứa nhỏ không chịu ngồi yên..."

"Không có gì, nghĩa cử nên làm mà thôi. Thật ra ta làm phiền Vân cô nương nhiều lần giải cứu, thật sự là đã thụ nhận ân tình lớn lao."

"Bảo chủ ngàn vạn lần không nên nói như vậy, nói như vậy quả thực làm Vân Nương hổ thẹn không dám nhận." Vân Nương cuống quýt xua tay, "Không nói đến ngay từ đầu là do xá đệ không tốt, tiểu nữ xuất thủ cứu người trị bệnh trị đến tận gốc là điều phải làm. Lần này, nếu không phải tiểu nữ biết chuyện mà không cảnh báo trước, lấy thân thủ của bảo chủ sao có thể bị một con vật nhỏ ám toán? Nói đến nói đi đều là Vân Nương không tốt, hiện giờ lại mang ơn bảo chủ chuyện sau này, nguyện ý dành cho tỷ đệ tiểu nữ một nơi an phận, Vân Nương mới thật sự là không hiểu nên như thế nào báo đáp mới tốt."

Báo đáp? Ân, lần sau nếu có cơ hội cứu bảo chủ, y sẽ nhớ rõ trước khi cứu người hỏi hắn có nguyện ý lấy thân báo đáp hay không. Thập Lục sờ cằm, còn thật sự lo nghĩ tính toán việc này. (Anh chán sống +Tự kỷ tập 2)

"Đúng rồi, nếu không có gì bất tiện, không biết Vân cô nương có thể chỉ giáo cho ta cách giải độc trên người ta? Ta nhớ rõ dường như có nghe nói qua loại độc chất này cơ hồ là khiến người chết ngay tức khắc?"

Không biết Lộ Đại lão gia có phải cố ý đổi đề tài hay không, nhưng không có tiếp tục mấy chuyện báo đáp và vân vân...

"Tất nhiên không dám giấu diếm, " Vân Nương nhẹ nhàng vén tóc cười nói: "Khi Vân Nương tìm được bảo chủ, bảo chủ trúng độc đã sâu, may mắn thay bảo chủ nội công thâm hậu dồn nén chất độc, không cho nó theo tâm mạch xâm nhập sâu trong nội thể. Tiểu nữ vì bảo chủ bức độc xong, liền dùng thuốc giải độc tự chế bôi lên miệng vết thương của bảo chủ. Chờ hiểu được bảo chủ bị loại vật gì gây thương tích, quý thuộc hạ lại mang đến độc châm của con vật nọ, sau đó tiểu nữ chỉ phải dùng bệnh hốt thuốc." (Hồ ly tinh! Độc là do Lục ca của ta hút ra đấy chứ! ò"ó)

"Lần này Lộ Tinh Thiên có thể giữ được mạng sống, đều là dựa vào Vân cô nương diệu thủ hồi sinh." Lộ Tinh Thiên chấp tay thi lễ.

"Không dám nhận." Vân Nương cũng vội vàng đáp lễ, "Bảo chủ ngàn vạn lần đừng đa lễ như vậy, thật sự khiến tiểu nữ hổ thẹn."

"Hi hi! Tỷ tỷ âm thầm nói với ta Lộ đại ca như thế nào, như thế nào..., sao tới trước mặt lại thành Lộ bảo chủ? Tỷ tỷ xấu hổ, xấu hổ..."

"Đệ đệ!" Khuôn mặt Vân nương trở nên đỏ bừng.

18. Chương 6-4

Âm thanh vui cười dần vang xa, chỉ còn lại cô nam quả nữ hai người ở trong rừng bốn mắt cùng nhìn.

”Tình cảm của tỷ đệ Vân cô nương có vẻ tốt lắm.” Lộ Tinh Thiên giải vây nói.

Vân Nương đỏ mặt gật đầu, ”Từ khi trong nhà gặp chuyện tới nay, tiểu nữ vẫn cùng tiểu đệ sống nương tựa lẫn nhau. Hẳn tuy rằng nghịch ngợm, bản tính vẫn là tốt. Xin bảo chủ tha thứ.”

”Vân cô nương không cần lo lắng. Đệ đệ Vân cô nương cũng chính là đệ đệ của Lộ Tinh Thiên ta, nghe được Vân cô nương gọi ta một tiếng đại ca, về sau ta tự nhiên làm tròn trách nhiệm của một đại ca, hảo hảo quản giáo này tiểu đệ.”

Lộ Tinh Thiên lời này cũng không biết là có ý gì, nhưng nghe được làm Vân Nương trong lòng một trận tim đập rộn rã.

”VẬY, KIA LÀM PHIÊN LỘ... ĐẠI CA.”

”Vân muội đa lễ.” (Aaaaa... Hai người đi chết đi!TT^TT)

Chờ Lộ Tinh Thiên cùng Vân Nương sánh bước rời đi, ước chừng một chén trà nhỏ sau, Thập Lục mới từ trên một thân cây chậm chậm xuống dưới, ôm một chiếc ngoại bào chậm chậm đi về phía căn nhà nhỏ.

Người có thể tin một người phong lưu đa tình trong mắt chỉ có người sao? Cho dù người có dung nhan thiên tiên hạ phàm đi nữa.

Ban đêm tới rất nhanh, tắm xong, làm một chút việc vặt, ở phòng bếp dùng xong cơm, đã đến thời gian nhà nhà tắt đèn đi nghỉ.

Khinh thủ khinh cước* đi vào phòng bảo chủ, mở ra mảnh vải trải trên mặt đất, tự tạo “chăn bông”, lẳng yên không một tiếng động để nguyên quần áo nằm xuống. Cũng không biết là khi nào thì thiếp đi, đến nửa đêm đột nhiên bị một hơi ấm sát bên người làm cho bừng tỉnh. Vừa định trợn mắt đã bị bịt kín miệng. (* = rón rén, nhẹ nhàng)

”Hừ...”

Lão gia?

Người tiến vào trong chăn, bàn tay tiến vào vạt áo, âu yếm trong ngực, ngón tay linh hoạt, khiến người hận không thể một đao cắt đứt đi.

”Cho ta xem chân diện mục của người.” Thanh âm yêu cầu mềm nhẹ vang lên sát bên tai y.

Thập Lục cương một chút, lập tức theo lời làm việc.

Khoảng không trên đỉnh đầu bị bóng người bao phủ. Trong mắt Lộ Tinh Thiên không chút che dấu tán thưởng cùng yêu thích.

Thập Lục chậm rãi hạ mí mắt.

Mí mắt vừa hạ xuống liền có một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống. Chậm rãi, chậm rãi trượt xuống dưới đi.

Quần áo từng chút, từng chút bị cởi ra, chăn bông trên người cũng sớm bị ném đi một bên.

Dây lưng bị tháo xuống, ngoại khố* tính luôn cả tiết khố** bị kéo trề đến trên đùi. (*quần nội y, **underwear^^)

Ngón tay thô ráp và cứng rắn tàn sát bừa bãi ở trên người y, lại vì y làm công tác chuẩn bị.

Không biết có phải là vì công phu của Lộ Tinh Thiên tuyệt nhất là ở đôi tay hay không, hai bàn tay của hắn không những lớn mà còn đầy đặn, khắp bàn tay, ngón tay đều dày đặc vết chai, mặc dù được bảo dưỡng rất tốt mà không quá thô ráp nhưng không có vẻ trơn nhẵn của những ngón tay bình thường.

Đôi tay như vậy trực tiếp sờ soạng trên da thịt, lại linh hoạt, lại mạnh yếu có nhịp độ thật không sao chê được, người nằm phía dưới bất kể là lên thiên đường hay xuống địa ngục đều chỉ có thể nghĩ đến đôi tay này mà không nghĩ được gì khác nữa.

Thập Lục hiện tại đã bị đôi tay này ve vuốt biến thành cơ hồ không thể ức chế tiếng thở dốc của chính mình. Nhất là khi phần da cổ non nớt bị vuốt, bị sờ thật ôn nhu, y phải cắn chặt ống tay áo, mới có thể khắc chế tiếng rên rỉ nói không nên lời là thống khổ hay là sung sướng.

”Quả nhiên chỉ nhìn mặt là không thể tưởng tượng được, thoát nhìn tựa hồ cái gì cũng đều không thể tưởng tượng được.”

Bên tai truyền đến thanh âm trêu đùa của bảo chủ, ”Người biết không, người bây giờ không ai nhìn đến có thể không động tâm... Quả thực chính là vưu vật.”

...

Chờ hết thấy bình ổn lại, Lộ Tinh Thiên từ trên người Thập Lục chuyển thân xuống, nằm giữa trên đất hưởng thụ dư vị của cao trào.

”Mặt đất rất cứng.”

”Ấn? Thập Lục không nghe rõ.”

”Lần sau hay là làm trên giường đi, tuy rằng ngẫu nhiên làm trên mặt đất như vậy cũng rất có tình thú.” (sắc lang!)

Thập Lục trầm mặc.

Sau đó chốc lát, Thập Lục nghĩ rằng bảo chủ đã ngủ.

”Đang suy nghĩ gì?”

”Thuộc hạ?”

”Ấn.” Nam nhân chuyển thân, cánh tay ôm ngang ngực y, tùy ý nắm lấy một bên đầu vú mềm mềm chơi đùa thưởng thức.

Thập Lục thân thể căng thẳng, lại cũng chỉ có thể mặc lão gia tùy ý.

”Có thuộc hạ nghĩ... Vân tiểu thư làm cách nào tìm được đến nơi bảo chủ ẩn thân.”

Lộ Tinh Thiên nghe vậy trầm thấp nở nụ cười, ”Nàng không tìm được ta, là ta đi ra làm cho nàng tìm được ta. Người giấu ta ở cái chỗ quỷ quái kia, khiến người ta muốn tìm ra cũng phải bới tung từng tấc đất cũng không phải là nói quá.”

”Đó là chức trách của thuộc hạ.” Thập Lục không hỏi vì sao bảo chủ phải đi ra để Vân Nương tìm được hần. Không nên hần hỏi, y vĩnh viễn cũng sẽ không nhiều lời.

”Ta nghĩ là người đang suy nghĩ có phải ta lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với người hay không.”

”Tất cả người và tính mạng của thuộc hạ đều thuộc về lão gia, lão gia muốn như thế nào xử trí đều là do ý muốn của lão gia.” Thập Lục vốn vẫn cương ép bản thân tự nhẫn nại nhưng lúc này trên ngực truyền đến cảm giác thực sự không tốt.

Nơi non mềm nhất của cơ thể cũng nhân lúc này trở nên vô cùng mẫn cảm, bị người nắm trong tay khi thì xoa bóp, khi thì dùng móng tay gầy qua gầy lại, trong chốc lát lại bị nhéo lên, kéo ra, có đôi khi còn có thể bị đè bên này, đẩy bên kia, hoàn toàn bị coi là đồ chơi.

”Cũng không ngờ được chính là, ta hình như là bắt đầu đối với người lại cảm thấy hứng thú...” Lộ Tinh Thiên tựa hồ đối với chính mình có chút bất mãn, ra tay tự nhiên liền nặng thêm.

Thập Lục kêu lên một tiếng đau đớn, ngực thoáng cơ rụt lại.

”Như thế nào? Làm đau người? Ta xem xem... Ai nha, như thế nào sưng đỏ thành như vậy. Đến, ta giúp người thổi thổi...”

...

Thập Lục ngày hôm sau cũng không dám ưỡn ngực đi đường.

Nhớ rõ lúc trước khi thị tẩm, lão gia tựa hồ chưa bao giờ thưởng thức thân thể của y như vậy, những cử chỉ âu yếm gợi hứng cũng không nhiều. Mà ngay cả lần đó thí nghiệm thuốc cũng chủ yếu là xem phản ứng của y, làm xong liền quay lưng.

Nhưng đêm qua... Lão gia hẳn không phải là trả thù ta cái vụ đem hắc giầu ở nơi hắc ghét nhất, đã âm u ẩm ướt còn thật sâu khó tìm?

Lão gia, tiểu nhân ta mới phát hiện ngài thật sự rất nhỏ mọn. Trước kia ta đã cảm thấy tâm trả thù của ngài rất nặng, nhưng không nghĩ tới lại nặng đến loại tình trạng này!

Làm ảnh vệ không dễ dàng a, hơn nữa lại là cái loại ảnh vệ chủ động bò lên giường chủ nhân.

Thập Lục nhếch miệng ha ha cười, cười cười gập cả thắt lưng.

Ngay vào lúc Thập Lục gập thắt lưng, một trận đao phong sắc bén xẹt qua trên lưng y, lia vào khoảng không. Đao phong tốc độ cực nhanh, lực đạo nặng, hoàn toàn muốn đưa y vào chỗ chết!

Đối phương nhanh, Thập Lục tốc độ lại càng không chậm! Nhiều năm được huấn luyện làm ảnh vệ khiến y vừa cảm thấy sát khí trong nháy mắt là lúc có phản ứng tránh né đồng thời phản kích. Xoay người, vịn người, phi đá, động tác liền mạch lưu loát, chân đá ra sẽ rơi xuống đỉnh đầu kẻ đánh lén.

Hô! Chân y vội đổi hướng mục tiêu, âm vang một tiếng, chịu tội thay là một thân cây có ít nhất tám năm tuổi đứt đoạn ngang thân.

"Người đang làm gì đó!" Thập Lục giận dữ, vừa rồi thiếu chút nữa y liền lấy cái mạng nhỏ của đối phương.

"Làm gì? Đánh lén người a!" Kẻ đánh lén tựa hồ một chút cũng không biết mạng mình vừa rồi mới đoạt lại từ tay Diêm vương, một chút áy náy nhận sai đều không có, còn vui đùa thanh loan đao dài cỡ một cánh tay ở trên tay mình.

"Người có biết là vừa rồi ta suýt nữa sẽ giết người?" Thập Lục quả thực muốn đem tiểu quỷ khuyết thiếu giáo dưỡng, nuông chiều bốc đồng này ấn đến trên đầu gối hung hăng đánh một chút. (Anh từ bi thế, em thì muốn anh một cước đá cho thẳng ranh con này nằm liệt giường luôn!ò-ó)

"Người muốn giết ta?" Tiểu quỷ nghiêng đầu nhìn hẳn.

Ta xem người mới là muốn giết ta còn không sai! Thập Lục cũng mặc kệ tiểu quỷ này, nhặt bó củi trên mặt đất trối công lên vai, bước đi.

Y cùng tiểu quỷ này hiển nhiên xung khắc, xem nhau không vừa mắt.

"Uy!"

Không để ý tới.

"Uy!"

Thập Lục nhanh hơn cước bộ.

"Uy "

Thập Lục đảo đảo lỗ tai, này phá hư tiểu quỷ!

"Uy oa! Thập Lục cứu ta!"

Tất cả làm như không có nghe thấy.

"Thập Lục ngô ngô!"

Còn tuổi nhỏ liền như vậy hội diễn diễn, lớn lên còn phải...! Thập Lục lắc đầu, không hiểu được ôn nhu Vân Nương như thế nào có như vậy một gã đệ đệ xảo quyệt bốc đồng.

Xa xa đã thấy Lộ Tinh Thiên từ trong nhà đi ra, Thập Lục tiến đến đón.

”Lão gia.”

Lộ Tinh Thiên nhìn về phía rừng cây khẽ nhủ mày, ”Tiểu quỷ kia có phải đang kêu cứu mạng?”

Thập Lục hạ bó củi xuống, có điểm bất đắc dĩ nói: ”Vân thiếu gia đang cùng thuộc hạ chơi đùa.”

”Đúng vậy sao?” Lộ Tinh Thiên gật gật đầu, đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên thần sắc ngưng đọng.

Thập Lục đang muốn hỏi, Lộ Tinh Thiên giơ tay ra hiệu cho y im lặng.

Nhưng vào lúc này, tiếng kêu vội vàng của Vân Nương từ sâu trong rừng truyền đến: ”Ngươi là ai! Buông đệ đệ ta xuống!”

Thập Lục kinh hãi! Ngẩng đầu đã thấy bóng dáng bảo chủ biến mất trên lối đi vào rừng.

Nháy mắt, một trận âm hàn từ lòng bàn chân dâng lên.

Nếu Vân đệ có cái gì sơ suất...

19. Chương 7-1

Vân đệ mất tích.

Chính xác mà nói là hắn bị người bắt đi rồi.

Lộ Tinh Thiên tuy rằng đuổi theo, có điều thứ nhất là chậm mất ba phần, thứ hai là đối phương lợi dụng địa hình rừng núi làm cho hắn muốn truy* cũng không thể truy, hơn cả là không thể lần ra dấu vết đối phương. (*đuổi theo)

Nếu để cho Lộ Nhị đuổi theo thì tốt rồi. Dù sao người am hiểu cách truy tung* nhất trong bảo không phải là bảo chủ, mà là thuộc hạ ảnh vệ Lộ Nhị của hắn. (*lần tìm dấu vết)

May mắn là Vân Nương được Lộ Tinh Thiên đuổi tới đúng lúc cứu thoát, tuy rằng có chút nội thương nhưng nhìn chung không có gì đáng ngại.

Vân Nương khóc đến khàn cả giọng, tự trách đi rồi lại tự trách đến bản thân không để mắt đến đệ đệ một cách chu đáo, làm cho cừu nhân có thể nhân cơ hội hãm hại đệ đệ.

Lộ Tinh Thiên an ủi Vân Nương khiến cho nàng bình tĩnh lại rồi, lập tức yêu cầu nàng thu thập hành lý, khởi hành về Lộ gia bảo.

Việc của Vân gia, đến tận lúc này hắn mới quyết định nhúng tay.

Ăn cứu mạng vân vân tạm không nói đến, hắn để ý hơn cả chính là có người không xem hắn vào đâu, ngay trước mặt hắn đem người cướp đi chuyện rành rành ra đây. Hơn nữa hành sự thành công mà lòng tức vô thương*. (*không hề bị thương)

Lấy tốc độ nhanh nhất chạy về Lộ bảo, trên đường lệnh cho những ảnh vệ đi theo phân công nhau điều tra chuyện Vân đệ mất tích.

Quay về bảo, Lộ Tinh Thiên lấy tội danh bỏ rơi nhiệm vụ hạ lệnh đánh Thập Lục ba mươi đại côn. Còn muốn bẻ gãy một cánh tay của y để hướng Vân Nương nhận tội, sau vì Vân Nương xin tha mãi hạ mới miễn hình phạt này.

Nhìn đến Thập Lục nằm úp sấp ở trên giường không thể nhúc nhích, Tiểu Cửu âm âm cười, đặt móng ở mép giường ngồi xuống.

Tiểu Tứ đang ngồi ở đầu giường chăm sóc Thập Lục, bị cái tươi cười âm trầm của Tiểu Cửu dọa cho sợ tới mức bật người đứng lên, toàn bộ tinh thần đề phòng, giữa Tiểu Cửu lấy Thập Lục đang bị thương ra thử loại thuốc nào đó mới ra lò!

”Hắn chỉ là ăn vài cái đại côn, nằm hai ngày là tốt rồi.” Tiểu Tứ cố lấy dũng khí nói.

Tiểu Cửu tà liếc hẩn một cái, ánh mắt một lần nữa rơi xuống trên người Thập Lục đang nằm úp sấp ở trên giường. "Không muốn ta giúp ngươi nhìn qua một cái sao?"

Thập Lục ở trong lòng khóc một tiếng, "Nhìn cái gì? Thoa chút dược là tốt rồi."

"Đúng rồi, Thập Lục bì thô nhục hậu*, ba mươi đại côn lại đều nằm trên mông, bắt quá thoát nhìn có chút thê thảm, gân cốt vẫn không có việc gì." (*da thô thịt dày)

"Ngươi xem qua?"

Cái gì? Tiểu Tứ ngẩn người.

"Ta nói... Ngươi xem qua mông hẩn rồi?"

Thập Lục ở trong lòng lại khóc lớn một tiếng, chỉ hy vọng Tiểu Tứ có thể chạy nhanh đi, miễn cho hại luôn cả y lúc này đây thân là con cá trong chậu tình huống đã chẳng hay ho gì.

"Đương nhiên, không nhìn qua thì làm thế nào bôi thuốc cho hẩn?" Tiểu Tứ còn chẳng biết tại sao mình bị hỏi như thế.

Tiểu Cửu không nói, xoay đầu lại nhìn chằm chằm vào gáy Thập Lục, hắc hắc cười.

"Cái kia... Tiểu Tứ, phiền ngươi giúp ta mang chút cháo đến được không, ta đói bụng." Thập Lục nghiêng đầu nhìn Tiểu Tứ, cổ gẳng nặn ra khuôn mặt tươi cười.

Tiểu Tứ không nghi ngờ gì, đáp ứng một tiếng, nhưng vẫn bất an đầy cõi lòng nhìn thoáng qua Tiểu Cửu, mới rời khuê phòng đi đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiểu Cửu cùng Thập Lục.

Thập Lục nằm úp sấp, càng ngày càng cảm thấy được cột sống mình lạnh a lạnh!

"Cách đây không lâu, Lộ Ngũ trở về, cũng không biết vì sao mỗi ngày đều tìm người đánh nhau, xem ai cũng không vừa mắt, hơi chút việc đều có thể đem hẩn trên chọc đến lửa giận cao ba trượng." Tiểu Cửu đột nhiên mở miệng.

"Ngươi nói, hẩn là làm sao vậy?"

Thập Lục đem mặt chôn ở cái gối đầu rơm rạ giả như không nghe thấy gì hết.

"Mà ta cũng chỉ cùng hẩn thoáng nhắc tới ngươi, hỏi ngươi ở bên ngoài thế nào, hẩn thế nhưng đương trường liền vừa khóc vừa cười, gào thét nhất định phải đánh với ta một trận."

"Ngươi cùng hẩn đánh?" Thập Lục nhin không được nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Cửu bĩu môi, "Cùng tên dã nhân đó đánh cái gì? Một phen độc dược là xong việc."

"Ngươi, ngươi độc hẩn?"

"Lo lắng cái gì! Chẳng qua làm cho hẩn ở trên giường nằm vài ngày, thanh tỉnh một chút đầu óc. Ta hỏi ngươi, ngươi có phải cùng bảo chủ lại có cái gì hay không?"

Thập Lục không quay đầu lại cũng có thể đoán ra vẻ mặt hiện tại của Tiểu Cửu. Y thở dài, "Ngươi cũng đã khẳng định, còn hỏi ta làm... Oa " Thập Lục đau đến thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên. (Em Cửu phát mông anh Lục a ~ TT^TT)

"Ngươi như thế nào còn chưa từ bỏ ý định! Ngươi là muốn ngày nào đó chết ở trong tay lão gia mới cam tâm có phải không! Ngươi ta nói ngã một lần biết sợ, ngươi như thế nào càng ăn khổ càng quên đường về! Nhìn xem, ngươi lại dâng mông bá lão gia thì thế nào? Kết cục còn không phải vì tân hoan của người ta mà bị đánh! Ta xem ngươi là nghĩ muốn rập khuôn theo Thập Tứ..."

Thập Lục bẳng bó cái mông lại bị đánh thêm lần nữa, không lên tiếng mặc cho Tiểu Cửu phát tiết.

Tiểu Cửu mắng đủ mắng đến mệt mỏi, lúc này mới liếc mắt một cái về phía cái tên nằm trên giường giả chết, âm thanh lạnh lùng nói: "Bỏ tay ra, cho ta xem miệng vết thương."

Thập Lục nhăn mặt, nhỏ giọng nói: "Không có việc gì, đã được thoa... Ách, người xem đi!"

Kể thức thời là trang tuần kiệt, nếu không cho hẳn xem, sợ là thương thế sau mười ngày là lành lặn của mình có thể phải đổi thành ba tháng mới tốt.

Nhờ phúc Tiểu Cửu, miệng vết thương nhìn như nghiêm trọng không đến mười ngày liền khôi phục nguyên dạng khá tốt, Thập Lục đang thăm nghĩ may mắn mình tránh được một kiếp, Thần Viện có lệnh truyền y đến đó nghe huấn.

"Lão gia." Thập Lục đứng ở trước cửa chờ hồi âm.

"Thập Lục sao? Tiến vào."

Thập Lục đi vào thư phòng.

Lộ Tinh Thiên đang ngồi bên bàn viết lách gì đó.

Không dám quấy rầy, y đứng ở một bên lắng lặng chờ.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ, Lộ đại bảo chủ để bút xuống, lại đọc một lần nội dung trong thư, lúc này mới đem thư viết tay cẩn thận cuộn lại, nhét vào một cái ống đồng tinh xảo.

"Miệng vết thương thế nào?"

"Đa tạ lão gia thủ hạ lưu tình." Thập Lục cúi đầu chấp tay, trong lòng có điểm hơi kinh ngạc.

"Không phải lưu tình mà là diễn trò. Về phần diễn cho ai xem, sớm hay muộn cũng có ngày ta sẽ biết ai đang nhìn trận diễn trò này." Lộ Tinh Thiên cười lạnh một tiếng, xoay người nhìn về phía cấp dưới của mình."Người... Có hận ta bạc tình hay không?"

Thập Lục đối với câu này thật sự kinh ngạc."Thuộc hạ sao dám."

Lộ Tinh Thiên vén khởi y bào, phủ lên hai chân.

"Ta sai người đánh người ba mươi côn, chỉ vì ta phải cho Vân Nương một cái công đạo*. Vân đệ từng hướng người cầu cứu, người lại xem nhẹ mà bỏ đi, nói như thế nào đều là sai lầm của người. Về phần muốn chém người một tay, lấy tính nết của Vân nương mà nói, như thế nào cũng sẽ không cho người vì đệ đệ của nàng tổn hại đi một tay..." Ngắm ngắm y, ánh mắt kia nhìn thế nào cũng không có ý tốt."Người hẳn phải cảm tạ vì đã cho ta nhìn thấy chân diện mục của người." (Anh ý vốn rất thương hương tiếc ngọc!)(*đòi công bằng)

Vậy ra vẫn là sắc đẹp phát huy hiệu lực, còn tưởng rằng... Thập Lục ở trong lòng cười khổ."Thuộc hạ minh bạch* khổ tâm của lão gia." (*hiểu rõ)

Lộ Tinh Thiên nường mi, "Người thật sự hiểu được?"

Đương nhiên là giả... Ngài nếu không nói, tiểu nhân ta còn thật không biết ngài còn lại chút này lương tâm!

"Lão gia hay không cảm thấy chuyện Vân công tử bị cướp đi có chút kỳ quái?" Thập Lục sáng suốt chuyển đề tài.

Lộ Tinh Thiên từ chối cho ý kiến, ừ một tiếng, sờ sờ gò má khắc chữ của mình, trầm tư nói: "Đến nay mới thôi phát sinh một số chuyện, nhìn như đều có lý do phát sinh. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, giống như là có ai ở phía sau giật dây. Mặc kệ cái gọi là ta đang tìm kho báu, hay là Tứ Phương Lâu liên thủ với Vũ đường châu chực muốn đưa ta vào chỗ chết, mà ngay cả chuyện gặp được Vân gia tỷ đệ, hay là Vân đệ bị cướp, đều phát ra hơi hướm của một chuỗi âm mưu. Kế hoạch lớn như vậy, bố trí tỉ mỉ như vậy, nói về tài lực, Tứ Phương Lâu có lẽ có thể làm được, nhưng ta không sao tin được chỉ có mình Kim mập đứng phía sau màn chủ mưu. Thập Lục, người không thấy rằng người bố trí bày rập này hiểu ta rất rõ? "

Thập Lục ngẩng đầu, lập tức bị sắc mặt âm lãnh của lão gia làm cho sợ tới mức rùng mình một cái.

"Lão gia, ngài không phải là đang hoài nghi thuộc hạ..."

Lộ Tinh Thiên bật cười, "Đúng vậy a, ta là hoài nghi người. Người sau này phải cẩn thận với lão gia ta rồi! Đi, đem chậu than mang lại đây gần một chút."

Thập Lục chạy nhanh theo phân phó mà đem tiểu đồng lô* bên góc tường dời đến bên chân bảo chủ. (*cái lò than nhỏ bằng đồng)

Lộ Đại lão gia khoan khoái vươn hai bàn chân trần để cạnh lò than sưởi ấm. Tuy có thần công hộ thể không sợ nóng lạnh, có điều mùa đông có cái hỏa lò sưởi ấm cảm giác vẫn là không tồi.

”Lão gia có hoài nghi Vân tiểu thư không?”

Lộ Tinh Thiên lắc đầu, ”Trừ khi nàng diễn đến ngay cả ta đều nhìn không ra thật giả, ta không nghĩ là nàng biết cái gì. Nhiều lắm cũng chỉ là quân cờ bị người lợi dụng. Hắc hắc, bất quá... Người lợi dụng nàng biết rất rõ ràng ta thích cái dạng nữ nhân gì”

Thập Lục làm như không phát hiện vẻ âm hiểm tươi cười trên mặt lão gia nhà mình, ”Như vậy lão gia có thật sự định giúp Vân gia tỷ đệ tìm ra cừu gia của bọn họ không?”

Lộ Tinh Thiên không trực tiếp trả lời, đột nhiên nói: ”Hết năm nay chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Không rõ lão gia đây là an bài cái gì, tóm lại cứ trước đáp một tiếng: ”Tuân lệnh.”

”Chỉ có người cùng ta, không có những người khác đi theo.”

Thập Lục hé miệng.

Lộ Tinh Thiên nhìn khuôn mặt thư sinh đã quen mắt của Lộ Thập Lục, đột nhiên cảm thấy cái loại vẻ mặt ngơ ngác này thoát nhìn thế mà lại thật ngon miệng?

”Cao hứng đến như vậy?” Hần nhin không được, đưa tay sờ, nghĩ ngợi xem mình có muốn lệnh cho y đem lớp dịch dung kia tháo xuống không. Còn đang suy nghĩ mà miệng đã ra tiếng trước: ”Ta muốn nhìn khuôn mặt thật của ngươi.”

Thập Lục khép lại miệng, dùng thanh âm rất nhỏ rất nhỏ trong lòng mắng thầm một câu: sắc quỷ!

Có lẽ ở trong mắt người ngoài, Lộ Tinh Thiên tuấn mỹ phi phàm, cử chỉ văn nhã, gia tài bạc triệu, học phú ngũ xe*, công phu cao siêu, thông minh tuyệt đỉnh lại thêm biết cách làm giàu, tóm lại là một nhân vật hoàn mỹ trong truyền thuyết. (*tri thức giàu có chất đầy năm xe, cách nói ước lệ)

Có điều bọn họ không hiểu được là, Lộ Đại lão gia kỳ thật cũng giống như bọn họ, đều là người. Giống họ cần ăn uống, vệ sinh, giống họ đều có thể sinh bệnh, có nước mắt, giống họ muốn bỏ mà bỏ không được những ham mê nho nhỏ, có những thói quen nhỏ.

Mà những điều này, thân là ảnh vệ y tự nhiên rõ hơn ai hết.

Y biết lão gia nhà mình thích đi chân trần hơn nhiều so với đi giày. (Tiểu hài tử)

Y biết lão gia nhà mình có thể ngáy trong khi ngủ vào những đêm thực sự mệt nhọc.

Y biết hần cực kỳ kén chọn, thích ăn thứ gì đó có thể ăn cơm không với nó cũng không ghét.

Y biết hần kiêng nữ nhân không nổi, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp luôn không tự chủ được tỏ ra bộ mặt phong lưu công tử. Nói cách khác chính là một con siêu cấp đại lớn sắc lang! Có điều tên sắc lang này cải trang thật là tốt, chơi đùa đến tận lúc này chỉ thấy nữ nhân đối với hần càng thêm ái mộ, không thấy có nữ nhân nào hận muốn giết hần. Có lẽ là bởi vì hần ôn nhu đi, hần đối với mỹ nhân lúc nào cũng tốt.

Y còn biết lão gia nhà mình có bốn cái ngoáy tai đặt thợ làm riêng, trong đó hần thích nhất một cây làm bằng gỗ.

Hơn nữa Lộ Đại lão gia trí nhớ cũng kém, tính thích đùa bỡn bốc đồng cũng nặng, mức độ âm hiểm so ra còn hơn cả bọn tiểu nhân, càng đáng sợ chính là tâm trả thù cũng nặng. Người bắt đi Vân đệ đã muốn đủ bốc đồng, không sợ trời không sợ đất, nhưng cái bệnh tùy hứng làm bậy, tùy tâm sở dục chân chính của lão gia một khi nổi lên, so ra đó chỉ có thể tính bằng bữa ăn sáng!

Có khi ngẫm lại, y chán ghét cái tên tiểu quỷ tùy hứng kiêu ngạo ưa dối trá họ Vân kia đến thế rất có thể là bởi bên người y có một gã tâm tính còn hơn thế gấp mấy lần.

Y thậm chí biết...

Vì sao y sẽ thích một cái lão gia như vậy mà?

Chẳng lẽ thật sự là nhất kiến chung tình*? Chung tình đến cuối cùng, cho dù biết đối phương là ai, vẫn không quan tâm mà đắm đầu vào? (*yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Kỳ thật tự mình Thập Lục cũng hiểu được, nếu Lộ Tinh Thiên chính là Lộ Tinh Thiên trong truyền thuyết, chỉ sợ y đã không bị giam hãm sâu trong ái tình đến như vậy.

Bởi vì có một khởi đầu tốt đẹp mà bắt đầu lưu ý, một khi đã lưu ý lại chậm rãi, bất tri bất giác bị chính con người Lộ Tinh Thiên hấp dẫn, khi biết hắn có đủ loại khuyết điểm, đồng thời cũng nhận ra ở hắn càng nhiều ưu điểm.

Ví dụ như con người hắn rõ ràng không thể gọi là người tốt, cũng sẽ không bao giờ ức hiếp kẻ yếu, ngược lại hắn vẫn chăm lo rất tốt cho tá điền trong Lộ bảo và dân chúng các thôn lân cận. Nếu họ gặp phải thiên tai nhân họa, những kẻ giàu có khác còn không tỏ vẻ gì, hắn đã bắt đầu cứu tế nạn dân. Có đôi khi quan viên trong trấn đến quyên tiền ủng hộ cho dân sinh, hắn cũng rất rộng rãi quyên góp.

Đương nhiên, lão gia gọi đây là "Lung lạc". Ở thời điểm thích hợp cho những tá điền một ân huệ nhỏ, đến lúc thu hoạch kho lúa của Lộ bảo sẽ càng thêm đầy tạn nóc!

Nói hắn tùy hứng làm bậy, thế nhưng cũng chưa từng làm ra chuyện gì thực sự thương thiên bại lý. Người bị hắn giáo huấn không ít, nhưng ít ra trong mắt của hắn, những người đó đều có điểm đáng bị giáo huấn.

Nói hắn phong lưu háo sắc, có điều chưa ai gặp hắn chủ động trêu chọc nữ nhân. Cẩn thận nghĩ lại, dường như đều là đối với phương có ý tứ trước, hắn mới biết thời biết thế, thuận gió nâng buồm. (bên chông a anh!)

Nói hắn đối với thủ hạ nghiêm khắc, thế nhưng đó cũng là thưởng phạt phân minh.

Nói hắn bạc tình, đúng nha, hắn đối với bạn tình không hề có tính toán dài lâu. Có điều nếu không như thế, lão gia nhà y chỉ sợ không đợi được y đến thích hắn, hắn sớm đã thê nhi thành đàn. (Thê đỏ, thê đỏ nha! Anh biện hộ cho chồng!)

Hơn nữa người này ở trên giường thật sự rất ôn nhu...

"Đang suy nghĩ gì đó?"

Thấy y đã lột bỏ khuôn mặt thư sinh xuống, bàn tay sờ mặt y đã muốn theo cổ áo vào đến trong vạt áo. Xem ra rất có xu hướng chui vào trong ngực y.

A! "Có, thuộc hạ nghĩ kẻ muốn cướp đi Vân công tử là ai, trong chốn giang hồ lại có cao thủ dám hành sự ngay trước mặt lão gia không kiêng nể gì." May mắn, đầu óc y xoay chuyển nhanh.

"Nói dối." Lộ Tinh Thiên cười thật bỉ.

"Thuộc hạ không dám." Thập Lục nghĩ muốn quỳ xuống.

"Người có cái gì không dám? Đến giường lão gia ta cũng dám trèo lên, còn có cái gì là người không dám!"

"Lão gia..." Thập Lục cúi đầu càng thấp hơn.

Lộ Tinh Thiên nhìn đỉnh đầu của y, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Thư phòng rơi vào yên lặng. Thập Lục không nhúc nhích.

"Thập Lục, ta quả thật lần đầu tiên gặp phải người như người. Theo lý mà nói, người ở bên cạnh ta đã hơn mười năm, ta hẳn phải đã hiểu rõ người mới đúng. Nhưng trong khoảng thời gian một năm này người đem đến cho ta ngạc nhiên thật sự là không ít." Lộ Tinh Thiên rút bàn tay chui vào thường thức trong vạt áo của Thập Lục ra, xem như không hề để ý và nói.

"Ta trước sau đều nghĩ không ra, người vì sao lại muốn một người cùng là thân nam tử như lão gia ta đây làm việc mây mưa. Nếu như nói người trời sinh thích việc này, thoát nhìn lại không giống. Đừng nói người không có một chút khí chất sơn phần nào, ngay cả khi làm chuyện phòng the nhìn người thấy cũng chẳng hưởng thụ được là bao...Ta thực sự nghĩ như thế nào cũng không ra."

Đừng nói ngài, nói thật, ngay cả chính bản thân ta cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

”Đêm nay người có muốn lưu lại hay không?”

20. Chương 7-2

”...Lão gia, đây là... ngài đang hỏi ý kiến thuộc hạ?”

Lộ Tinh Thiên cười cười với y, cái loại tươi cười đã từng lộ ra trước mặt nữ nhân, cái loại tươi cười làm cho tim người ta đập náo loạn.

”Lão gia, liệu thuộc hạ có thể hỏi ngài...Vì sao ngài định mang một mình thuộc hạ ra ngoài?”

Nụ cười trên mặt Lộ Tinh Thiên biến mất, ánh mắt hắn nhìn Thập Lục trở nên khác thường.

”Giờ đây người dường như nói nhiều hơn so với trước kia. ” Thanh âm của hắn rất nhẹ.

Thập Lục vẻ mặt sợ hãi, quỳ sụp xuống, không dám nhiều lời nữa.

Thiếu chút nữa y...! Thiếu chút nữa y đã xem hắn là “nàng”, người có thể cùng y tùy ý đùa giỡn trước kia. Thiếu chút nữa y đã quên điều quan trọng nhất với một ảnh vệ là nhanh nhanh mà ngậm kín miệng mình lại a!

Y hẳn là phải tự đem gậy đánh tỉnh chính mình, đem chuyện y vốn là thuộc hạ của người ta, sinh tử đều nằm trong tay người ta mà khắc sâu vào tâm khảm, cho khỏi có lúc đắc ý mà quên đi chùng mực.

Y không thể, cũng không muốn bước theo vết xe đổ của Thập Tứ.

...

Chuyện Thập Lục lại thị tẩm truyền ra ở trong bảo cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Mười phần là dường như mọi người đều xem chuyện này như cơm bữa, lão gia phong lưu thành tính, nam nữ cũng không nề hà, chẳng qua là đôi khi thay đổi khẩu vị.

Hơn nữa Thập Lục cũng vẫn chưa thấy được thăng chức, người cũng vẫn là ở hàng thuộc hạ cấp thấp, không có ảnh hưởng gì đến lợi ích của mọi người trong bảo thế nên cũng không ai hơi đâu mà đi lăm lăm miệng.

Bất quá qua việc này, người trong Lộ gia bảo biết rằng Thập Lục so với những người thị tẩm “tiền nhiệm” của y phải hơn rất nhiều.

Quản gia Lộ Toàn từng bởi vậy mà đến xin chỉ thị của lão gia, xem lão gia có định phát tiền trợ cấp cho Thập Lục theo chế độ trợ cấp cho tiểu thiếp hay không?Lộ Đại lão gia do dự trong chốc lát rồi nói chuyện này để lúc khác bàn lại. Vì thế việc này trở thành việc “lần sau nói tiếp”.

Thập Lục lại là nhân viên phòng thu chi trong Lộ gia bảo như trước.

Vào ngày lễ mừng năm mới, Vân Nương tuy trong lòng vẫn canh cánh lo lắng an nguy của đệ đệ nhưng cũng miễn cưỡng cười vui tham dự yến tiệc của Lộ gia.

Đêm 30, Lộ lão bảo chủ trước đây ở bên ngoài du ngoạn cũng đã trở về. Nhìn thấy Vân nương ôn nhu hiền thực lão bảo chủ thực yên lòng, loáng thoáng còn nghe ngài truy vấn con trai khi nào thì định thành hôn. (Hờ hờ, thành hôn, hờ hờ, đến khi con trai ngài thành hôn thật ngài chẳng tức sùi bọt mép ra, hờ hờ...)

Đáng tiếc cáo già sinh tiểu hồ ly, nói về đối trá trò còn giỏi hơn thầy, chỉ cần vài ba câu Lộ đại bảo chủ liền đập tan tành ý niệm sớm được ôm cháu của lão tử nhà mình. Ngược lại, hắn còn giăng đại nghĩa không thể nhân cơ hội “dậu đổ bìm leo”, làm Lộ lão không tiện nhắc lại việc này. (Ý ảnh là không thể nhân cơ hội Vân nương gặp nạn phải nương tựa mình mà “ăn” con gái người ta. Anh này ảnh thực rất thích đem mấy cái tên rất ư vì “đại nghĩa” ra đặt cho hành động của mình!)

Yến tiệc vẫn, Lộ Tinh Thiên đưa Vân Nương trở về phòng.

Đọc đường, Vân Nương ngẩng đầu nhìn Lộ Tinh Thiên vài lần, muốn nói lại thôi.

"Vân muội muốn nói gì cứ nói, đừng ngại." Lộ đại bảo chủ cười đến tao nhã.

Vân Nương khẽ cắn môi, do dự mãi, rốt cục quyết định ngắt đầu nói: "Tiểu muội đã suy nghĩ mãi và quyết định rời khỏi Lộ gia bảo."

"Nga? Sao đột nhiên Vân muội lại nghĩ đến chuyện này? Hay là trong bảo có người nào nói gì khiến Vân muội không vui? Nếu thực sự có chuyện này..."

"Không phải. Mọi người trong bảo đều đối xử với tiểu muội tốt lắm, tiểu muội vô cùng cảm kích." Vân Nương cuống quýt xua tay.

"Vậy thì vì sao?" Lộ Tinh Thiên dừng bước.

Vân Nương khẽ vắn vẹo hay bàn tay ngọc, trầm ngâm trong chốc lát mới nhỏ giọng nói: "Tiểu muội không muốn làm cho đại ca khó xử."

"Khó xử? Sao lại có chuyện làm ta khó xử vì Vân muội?" Lộ Tinh Thiên tỏ ra như thực sự không biết.

"Đại ca...Tiểu muội thân gặp rủi ro, căn bản không dám trèo cao với tới đại ca, có thể được đại ca thu lưu* đã là phúc phận. Hôm nay Lộ lão bảo chủ...Lời nói của lão bảo chủ chẳng hay có phải đã khiến đại ca khó xử hay không?" (*thu nhận, lưu giữ)

Lộ Tinh Thiên nhẹ giọng bật cười, "Ta còn không biết là chuyện gì khiến Vân muội phải lo lắng, thì ra là cha ta. Muội đó nha, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, cha ta có ta khi người đã lớn tuổi nên từ mấy năm trước sống chết cũng phải giục già ta thành thân. Ông ấy không biết mối quan hệ thực sự của ta và muội, nếu như có nói lời nào đắc tội Vân muội, dám xin Vân muội bao dung!" (Ngọt lịm chết người! Hèn chi ảnh bạc tình mà không có nàng nào hận ảnh được! TT^TT)

"Không không không! Là ta, là ta...suy nghĩ nhiều quá." Vân Nương nói xong cúi đầu.

Lộ Tinh Thiên nhìn Vân Nương như vậy, trong mắt tự nhiên ánh lên vẻ thương tiếc."Vân muội...hiện tại việc quan trọng nhất là tìm ra tiểu đệ, muội muốn rời khỏi Lộ bảo cũng chờ ta tìm được tiểu đệ rồi bàn lại, thế nào? "

"Đại ca...Thực xin lỗi, người, người nói không sai. Ta, tiểu muội...Thực xin lỗi..."

"Ngốc cô nương."

Khuôn mặt mịn màng đầy đặn của Vân Nương chậm rãi ửng hồng.

Một bàn tay lớn lại ấm áp, nhẹ nhàng cầm tay nàng. bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì, mà có lẽ cũng không cần phải nói gì. (Hai người đi chết hết đi! TT^TT)

Sáng hôm nay, bắt đầu từ lúc rời khỏi giường cẩn thận lấy tay bấm quẻ, Thập Lục đã cảm thấy ngày cuối năm hôm nay cũng không phải là ngày tốt đẹp gì.

Buổi trưa, trước khi ăn cơm, gặp Lộ Ngũ cùng Lộ Tứ từ phía sau núi săn thú đi ra, y vừa mới hồ hởi chào hỏi đã thấy lộ Ngũ đột nhiên vọt lại, giơ quyền liền đánh! Cuối cùng nhờ có Tiểu Tứ cản lại mà dứt ra được, thế nhưng vẫn bị trúng tam quyền nhị cước, rốt cuộc khập khiễng trở về, còn bỏ lỡ bữa cơm trưa.

Trả cái giá lớn như vậy, không biết cơn tức của Tiểu Ngũ đã được phát tiết hết hay chưa y thật sự quý trọng Tiểu Ngũ, hảo huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Buổi chiều đến phòng bếp ăn vụng thức ăn, lại vô phúc đụng phải nữ đầu bếp Phương Tiểu Phương. Bởi vì thái độ của Lộ Ngũ đối với y thay đổi, Phương Tiểu Phương nhìn thấy y cũng như nhìn thấy kẻ thù, nhìn đến liền mắng, mắng đến không nể nang gì, người lại có thể làm gì được nàng bây giờ đối với cái đồ ngốc bấm sinh người có thể làm sao bây giờ? (Miệng anh thì cũng có nể nang gì nàng đâu! ^^)

Tốt lắm, đến buổi tối, thật vất vả mới ăn được một bữa cơm tối yên ổn, trên đường trở về phòng chẳng biết thế quái nào lại đụng phải lão bảo chủ cả năm không thấy mặt.

"Thập Lục?"

Rõ ràng y đã đứng ở chỗ tối tăm nhất ven đường, chờ lão bảo chủ đi qua đi, ai ngờ lão bảo chủ đi đến trước mặt y lại dừng chân đứng lại.

“Có thuộc hạ.”

Lão bảo chủ đánh giá y vài lần từ đầu đến chân. Hừ nhẹ hai tiếng hầu như không thể nghe rõ.

Lão bảo chủ tuổi đã gần cổ lai hy*, nhưng bề ngoài xem ra vẫn chỉ vào khoảng bốn, năm mươi tuổi. Dáng người thon dài, gương mặt vắn nhả tuấn tú, nhuệ khí thâm liễm, từ đầu đến chân đều tỏa ra khí chất cho thấy “ta là phụ thân của Lộ Tinh Thiên”. (*xưa nay hiếm, gần 70)

Nhìn đến dáng vẻ của lão bảo chủ, Thập Lục bỗng ảo tưởng đến hình dáng của lão gia nhà mình lúc về già, liệu có phải cũng giống như thế này, hay là vẫn phong độ tiêu sái như trước?

”Bổn tọa có nghe nói một chuyện liên quan đến ngươi,” lão bảo chủ nhìn y, không nói tiếp.

Thập Lục làm bộ nghe không hiểu, tiếp tục giữ im lặng.

”Đáng tiếc diện mạo của ngươi chỉ có thể tính vào hạng trung, tuổi cũng không nhỏ, nếu không thật có thể đem ngươi đến Trữ vương phủ phát huy chút công dụng.” Lão bảo chủ cười đến là hòa ái. (Quân cầm thú!)

Thật không hổ là phụ tử, ngay cả cách tính chuyện đều giống nhau. Thập Lục lúc này không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn là lão bảo chủ không biết y còn có một khuôn mặt khác tuyệt đối có thể phát huy công dụng ở Trữ vương phủ.

”Ngươi, tự giải quyết cho tốt.” Bỏ lại năm chữ này, lão bảo chủ phất tay áo rời đi.

Thập Lục nhẹ nhàng thở phào, nhìn theo lão bảo chủ dần dần đi xa.

Ngày cuối cùng của một năm trôi qua như vậy, không biết là xả xui hết năm cũ hay là báo hiệu vận xui cho năm sắp tới.

Thập Lục sờ sờ cái gáy, còn nghiêm túc nghĩ không biết mình có thể sống đến sang năm hay không.

Ảnh vệ, tùy thời tùy chỗ đều có thể trở thành vật hy sinh.

Bởi vì chuyện câu dẫn lão gia, y hầu như đã đắc tội lão bảo chủ. Tuy nói hiện giờ Lộ bảo nằm trong tay lão gia, nhưng nếu lão bảo chủ muốn y chết thì đó cũng không hẳn là một chuyện quá khó khăn.

...Ta nên làm gì bây giờ...

Thập Lục liềm liềm môi, ngửa đầu nhìn trời.

Không trung tối om, không trăng cũng không sao.

Tuy biết rằng chuyện một mình theo bảo chủ ra ngoài không thực sự đơn giản như chỉ nhìn bề ngoài, có điều muốn nhân cơ hội này khiến cho mối quan hệ với bảo chủ tiến thêm một bước, Thập Lục vẫn rất chờ mong chuyến đi này mau đến.

Trước kia cũng không phải chưa từng cùng lão gia một mình ra ngoài, thực sự một mình, không mang thêm bất cứ ảnh vệ nào. Nhất là khi lão gia còn chưa trở thành bảo chủ, trừ khi có mệnh lệnh của bảo chủ, nếu không hầu như cũng không bao giờ cho ảnh vệ đi theo.

Có lẽ đối với lão gia mà nói, cả ngày có mấy cái bóng bám theo bên người cũng không phải là chuyện gì đặc biệt đáng hài lòng. Ai lại chẳng có một hai chuyện không muốn người khác biết đến.

Nếu nghĩ theo hướng tích cực, vậy lần này lão gia một mình xuất môn mang y theo, có lẽ là ngầm đồng ý để cho y tiến vào lĩnh vực riêng tư của mình.

Nếu nghĩ theo hướng tiêu cực, Thập Lục cúi đầu ha hả cười, đơn giản là người nào đó muốn cởi bỏ nghi ngờ trong lòng thôi. (Anh Thập Lục ảnh vẫn nghĩ là chồng ảnh nghĩ ảnh là gián điệp)

Mặc dù lão bảo chủ đã cảnh cáo trước với y, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thực sự động thủ, dường như rất có ý định chờ đợi xem diễn.

Nếu lão bảo chủ không phiền toái y, y tự nhiên là có thể giả bộ hồ đồ liền giả bộ hồ đồ, mãi mãi ở trong bảo bình tình qua ngày, và thực hiện chức trách của mình.

21. Chương 8-1

Ngày 29 tháng 1, tiết Nguyên Tiêu qua đi không bao lâu, tiết trời giá rét đông lạnh.

Hôm đó lại vừa lúc gặp đúng ngày tiểu tuyết, tuyết đọng đầy trên mặt đất khó đi, thấy thế nào cũng không phải là ngày phù hợp với việc xuất hành.

Vậy mà...

”Tháp tháp, tháp tháp.”

Trên quan đạo* truyền đến tiếng vó ngựa khoan thai. (*=đường cái, đường quốc lộ)

Thanh âm mỗi lúc một gần, trong gió tuyết hiện ra hai người cưỡi ngựa đạp tuyết mà đi.

”Lão gia, nếu thuộc hạ nhớ không sai, phía trước có một tửu quán có thể làm nơi nghỉ trọ.” Một giọng nam bình thường nhưng rất cung kính vang lên.

”Nga? Người thông thuộc phong thổ ở đây?” Thanh âm thanh thoát lịch sự tao nhã, ngữ điệu vừa nghe đã biết là phát ra từ một người quen ngồi ghế trên, cũng đã quen ra lệnh.

”Hồi bẩm lão gia, hai năm trước trên đường chấp hành nhiệm vụ thuộc hạ đã từng đi qua nơi này.” Thanh âm rất đổi bình thường tiếp lời đáp.

”Ngô, không biết bọn họ có kinh doanh khách phòng hay không? Cái thời tiết quý quái này rõ ràng là muốn đối đầu với người đi đường mà!” Người được gọi là lão gia tỏ vẻ ai oán.

”Hắn là có. Trong phạm vi một trăm dặm xung quanh đây chỉ có một tửu quán này.”

”Thật vậy sao? Thập Lục, nếu bọn họ không kinh doanh khách phòng, ta sẽ mua lại nó biến thành khách điểm, người thấy sao? ” Nghe ngữ khí, vị lão gia này dường như là một thương nhân.

”Lão gia, thuộc hạ không nghĩ nên làm như vậy.” Người được gọi là Thập Lục dùng nghiêm trang đáp lại.

”Vì sao?” Trong câu hỏi mang theo ý cười.

”Bởi vì tửu điểm này là sản nghiệp thuộc về Hỏa thần giáo.”

”Hỏa thần giáo?”

”Bẩm đúng.”

”Chúng ta đang đi tìm nó có phải không a?”

”...Phải ”

”Tửu điểm này, lão gia ta từ bỏ.” Người được gọi là lão gia hắc hắc cười, ”Lão gia ta muốn đạp đổ nó! Đi!”

Hai mươi chín tháng một, phân đàn của Hỏa thần giáo cách Thiệu Hưng hơn trăm dặm bị xóa sổ.

Không ai biết đêm đó rốt cuộc có chuyện gì xảy ra trong tửu quán. Người trong giang hồ tận lực tìm hiểu cũng chỉ có thể biết được giáo chúng tại phân đàn này đều bị hủy hết võ công, tài bảo trong phân đàn lại bị người cướp sạch sẽ không còn gì.

Ngày mười tháng hai, phân đàn Tuyên Châu của Hỏa thần giáo một đêm bị khoáng sạch không còn gì. Mà giáo chúng có mặt tại đó bị người đánh cho sứt đầu mẻ trán mà vẫn không biết là ai làm! Nghe nói phân đàn Đà chủ vừa giận dữ, vừa xấu hổ đến học ba ngụm máu, từ đó liệt giường.

Hai phân đàn gặp chuyện nhưng không cách nào tra ra một chút dấu vết đối phương để lại. Chuyện như thế này là lần đầu tiên xảy ra với Hỏa thần giáo.

Hai phân đàn này cấp tốc trình báo rõ ràng mọi chuyện qua thư tín, gửi về tổng đàn.

Hiện tại hai lá thư dày cộp viết dày đặc chữ này đang nằm trên mặt bàn của Hỏa thần giáo chủ.

Một bàn tay đẹp như ngọc chậm rãi hướng về phía gương mặt nhăn nhú của Hỏa thần giáo chủ.

"Không cần lo lắng, mất đi hai phân đàn cũng không làm cho chúng ta tổn thất nặng nề. Có thể thấy mục đích của đối phương không đơn thuần chỉ là cướp tài đoạt bảo, chúng ta chỉ cần lẳng lặng chờ là tốt rồi. Không cần lo lắng vì một việc nhỏ như thế này, được chứ?" Tiếng nói thanh tao, cũng chỉ có vậy lại làm cho người không tự chủ được say mê.

Hỏa thần giáo chủ ngẩng đầu, thả lỏng cơ thể, mặc cho bàn tay ngọc giúp hấn thư giãn.

Thật lâu.

"Người nói xem, hiện tại hấn đang làm gì?"

...Ngọc thủ ngừng lại một chút.

Cùng lúc đó, Hỏa thần giáo phân đà Lạc Dương - Trần Hoa Uyển, cửa vào nghênh đón một gã tiểu thương mặt nhọn. Vừa vào cửa tiểu thương này đã nện xuống mặt bàn một trăm lạng bạc ròng, muốn cùng hoa khô giao hợp. (Phân đà này là kỹ viện)

Một trăm lạng cũng không phải là con số nhỏ. Một nam tử đương tuổi trai tráng làm việc trong một năm tính ra được khoảng mười lạng. Biết viết biết đọc, biết tính toán sổ sách lại được vào làm cho nhà giàu, một năm cũng không được hơn hai, ba mươi lạng bạc.

Một trăm lạng bạc có thể giúp Trần Hoa Uyển mua vào năm, sáu cô nương sắc nước hương trời. Người vào kỹ viện mua vui một lần nện xuống một trăm lạng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên sau một chén trà nhỏ, vị tiểu thương mặt nhọn đã ôm được hoa khô Mẫu Đơn cô nương, ngồi vào được khuê phòng của hoa khô - Mẫu Đơn lâu, chè chén.

...

Trên quan lộ xuất hiện một đám người.

Mười mấy gia đình vây quanh một cái kiệu nhanh nhẹn đến trước Trần Hoa Uyển.

Mấy gã quy nô* cùng các cô nương đứng ở cửa đón khách vừa thấy loại nhà giàu khí thế này không khỏi thâm nhủ trong lòng, có ai lại đến hoa phố** mà đóng chống khua chiêng như vậy không? Nếu là kẻ có tiền thì nhiều lắm cũng là đem theo ba, bốn người hộ tống, mười mấy người cùng đi, lại còn thêm cỗ kiệu lộng lẫy, thế này thật... (*những người đã bán thân ở đợ, **=phố đèn đỏ)

Cỗ kiệu dừng lại trước cửa Trần Hoa Uyển.

Quy nô cùng các cô nương liếc nhìn nhau, không biết có nên tiến tới tiếp đón hay không.

Một gã gia đình tiến lên phía trước, giữ lấy một tên quy nô, hỏi xem vừa rồi có một gã mặt nhọn đến đây làm khách hay không, đồng thời cũng tả qua dáng người của hấn.

Quy nô vừa nghe gia đình tả qua đã biết nhất định là vị khách hào phóng một lần chỉ trăm lạng bạc kia, nhưng lại không biết đám người này vì chuyện gì mà đến đây, nhất thời không dám trả lời.

"Hấn cùng chủ nhân nhà ta hẹn gặp nhau tại Trần Hoa Uyển. Hấn cũng nói sẽ mời Mẫu Đơn cô nương bồi tiếp. "

Vừa nghe gia đình nói như vậy, quy nô làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ: "Có có! Vị khách nhân này đã đến làm khách trong Mẫu Đơn lâu, Mẫu Đơn cô nương cũng cùng đi. Đại gia mời vào bên trong!"

Màn kiệu được vén lên từ phía trong, gia đình vội vàng giơ tay để cho người ngồi trong vịn lấy.

Một cánh tay vươn ra, bàn tay nhẹ nhàng nằm lại trên cánh tay gia đình. Thực ra không ai nhìn thấy ngón tay ngọc của quý nhân, chỉ thấy vân hoa trên tay áo là loại vân hoa thêu thật kỳ công.

Chỉ cần nhìn thấy tay áo này, quy nô đã thầm kêu lên một tiếng không tốt!

Là nữ nhân! Hơn nữa là có tiền có địa vị quý phu nhân!

Tiếp theo khách quý lộ ra mái đầu. Mái tóc như tơ lụa được kết theo kiểu tối thịnh hành lúc bấy giờ là kiểu “Thùy vân”, không có quá nhiều trang sức, chỉ có một cây trâm phượng hoàng giương cánh hờ hững cài vào trong búi tóc, phần đuôi phượng hoàng rủ xuống, lấp lánh hào quang.

Chỉ cần thấy cây trâm giá trị liền thành này cũng hiểu người mới tới có thân phận bất phàm.

Quy nô bắt đầu hồi hận vì đã lảm nhảm, xem ra hôm nay Trân Hoa Uyển phải nghênh đón một khách nhân khó lường.

Khách quý vịn tay gia nhân đi ra khỏi kiệu. Trong một nháy mắt người này vừa ngẩng đầu, ngoài cửa Trân Hoa Uyển đột nhiên im lặng như tờ. Từ khách tới tìm hoa cho đến các cô nương, quy nô, tất cả đều nhìn chằm chằm không chớp mắt vào người mới tới.

Không thể dùng ngôn ngữ để nói hết vẻ kiêu diễm ấy, kiêu diễm đến nỗi khiến cho người ta hoàn toàn quên hẳn đi chiều cao hơn hẳn thường nhân của nàng, một thân cung trang cầu kỳ xa hoa càng làm nàng cao quý diễm lệ đến bất khả xâm phạm.

Đó là một loại khí thế. Một loại khí thế còn vượt xa cả Hoàng tộc khí thế.

Chỉ có người được sinh dưỡng trong gia đình phú quý, có thói quen đứng trên đầu người khác ngay từ trong trứng nước, nắm trong tay đỉnh cao quyền lực ngay từ trong trứng nước mới có được, khí thế của một kẻ nhìn thấu suốt tất cả, nhưng tất cả lại không để vào trong mắt, tự cao tự đại nhìn xuống chúng sinh.

Phu nhân kiêu diễm thông thả đi vào Trân Hoa Uyển, quy nô cùng các cô nương tuy nhìn thấy nhưng không một ai dám cản lại. Đợi cho đến khi đám gia đình vây quanh hộ tống phu nhân đi vào đại sảnh tạo nên oanh động*, quy nô mới có phản ứng, vội vã đuổi theo. (*vụ náo động lớn, đột ngột nổ ra)

”Phu nhân! Phu nhân! Đây không phải là nơi ngài có thể tới. Phu nhân dừng bước!”

Gia đình giữ lấy một cô nương hỏi hoa khôi Mẫu Đơn ở nơi nào, cô nương kia nhìn quanh không dám trả lời.

”Yêu, các người nhìn, tìm nam nhân tìm tới tận cửa! Hì hì, bộ dạng đẹp như vậy có ích lợi gì, còn không phải cũng như xú nữ, đều không giữ được nam nhân của mình, cho nên mới nói nha, có nam nhân nào không thích phụ nữ biết ôn nhu.” Không biết cô nương nào không hiểu trời cao đất rộng vừa cười quỵn rũ vừa châm chọc.

Vừa nghe lời ấy, đương trường liền có mấy cô nương cùng nhau cười rộ lên.

”Đúng vậy thôi! Ngày thường đẹp, ngày thường thủ thân trong sạch lại có ích lợi gì! Còn không phải bị nam nhân đá!”

Ha ha, hì hì, hắc hắc tiếng cười nhất thời vang khắp đại sảnh.

Không khí vốn dĩ rất căng thẳng trở nên buông lỏng, thậm chí có khách làng chơi háo sắc mở miệng đùa giỡn quý phu nhân.

”Phu nhân na, nam nhân của nàng không muốn, ta có thể muốn nàng a! Nàng thon thả kiêu diễm như vậy còn sợ khuê phòng tịch mịch sao? Ha ha...A mặt của ta! Mặt của ta!”

Khách làng chơi vừa lên tiếng đã phải ôm bộ mặt máu thịt nhầy nhụa kêu lên thảm thiết. Hoa lâu cô nương vốn ngồi ở bên cạnh hẳn nhìn đến thảm trạng, cũng cùng nhau phát kêu thét sợ hãi. Đại sảnh đại loạn.

Quý phu nhân khoan thai đưa tay, nhẹ nhàng phun ra một chữ: ”Tập*!” (* đập, phá)

Bọn gia đình được chỉ thị, xông vào đại sảnh đập phá. Quy nô cùng bảo tiêu xông tới cũng bị đánh cho gò khóc thảm thiết.

Nhất thời, đại sảnh Trân Hoa Uyển hoàn toàn rối loạn. Cô nương thét chói tai, khách nhân tức giận mắng, theo tình thế càng ngày càng hỗn loạn, bắt đầu có khách nhân bỏ trốn. Quy nô vừa muốn ngăn lại mấy vị khách nhân ăn quýt, lại muốn ngăn cản gia đình quấy phá, tình huống càng ngày càng không thể khống chế.

Trong khi mọi thứ náo loạn, quý phu nhân thông thả rời khỏi đại sảnh đi sâu vào trong Trân Hoa Uyển.

Vài tên gia đình đi theo nàng, gặp cửa liền phang, gặp vật liền đập, toàn bộ trần hoa uyển chỉ khoảng nửa khắc bị phá cho gà bay chó sủa.

Trong những phòng bị đá mở cửa có khách nhân đang “làm việc”, có mới vừa cởi quần, có ôm cô nương trên đũa, mặc kệ là cái dạng gì, bị dọa tới mức đó cũng biến thành trò hề.

Cũng không biết là người nào thiếu đạo đức ở nội uyển hô to: “Phụ nữ có chồng tìm tới cửa! Chạy mau a!”

Vốn đã đủ loạn Trần Hoa Uyển trở nên càng loạn. Cánh cửa bị giật ra, nam nhân chẳng nhiều thì ít cầm quần bỏ chạy, thậm chí còn có không dám đi ra từ cửa chính, mở cửa sổ nhảy ra cũng có!

”Uy! Trả tiền na! Đừng chạy!”

”Hảo tình lang, thiếp chờ chàng lại đến a.”

”Sát Thiên Dao! Phụ nữ có chồng tìm tới cửa ra không phải là lão nương ta a! Đánh chết người, bạc tình hán* vô dụng quỷ này!” (*chỉ người đàn ông)

Khách nhân nháo*, cô nương cũng nháo. Các bảo tiêu được phái ra cũng ngày càng cao cường. Có điều mấy gia đình kia thân thủ cũng không kém, vừa đón đánh bảo tiêu vừa đông đập tây phá. (* làm ồn ào, ầm ĩ)

Quý phu nhân rốt cục đột phá chướng ngại cuối cùng, đi đến dưới chân Mẫu Đơn lâu.

Lúc này trong Mẫu Đơn cũng đã nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ bên ngoài truyền tới, Mẫu Đơn cô nương đang ngồi ở trên đũa khách nhân tiếp rượu cũng sai hầu gái đi xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

”Rầm!” Đại môn đóng chặt bị người một cước đá văng.

Mẫu Đơn cô nương cùng tiểu thương mặt nhon đang uống rượu cùng nhau nhìn về phía cửa.

Ngay khi Mẫu Đơn mở to hai mắt, không thể tin được chính mình đang nhìn thấy gì, chợt nghe con gà đẻ trứng vàng đang ôm nàng đột nhiên hú lên quái dị.

”Nàng làm sao tìm được đến đây! Ta, ta... Chính là đi ra uống chút rượu, ta không làm gì có lỗi với nàng, ta...”

Nói mới nói một nửa, thế nhưng con gà đẻ trứng vàng đã đẩy Mẫu Đơn ra, xoay người liền vỗ cánh vọt về phía cửa sổ, mở cửa sổ liền nhảy ra ngoài!

Mẫu Đơn ngốc rưng, trơ mắt nhìn khách nhân chạy trốn, lại nhìn đến vị quý phu nhân diễm lệ bất khả xâm phạm kia đang lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một thoáng.

Chính là liếc mắt một thoáng, khiến cho nàng ngốc ngồi dưới đất, động cũng không dám động.

Chờ Mẫu Đơn hoàn hồn lại, chẳng những khách nhân không thấy, vị quý phu nhân kia cũng không thấy.

Mà bên ngoài, trời đã về sáng.

Mặt nhon chạy loạn khắp Trần Hoa Uyển, vị quý phu nhân kia đuổi sát theo sau không tha. Cuối cùng bắt kịp thì động thủ.

Kì diệu là, đường đường thân nam nhi nhưng mặt nhon đánh không lại một thân cung trang rườm rà quý phu nhân.

”Phu nhân, nương tử nàng hãy nghe ta nói, ta...Oa!”

Một đạo chưởng kinh đảo qua, cửa sổ nhanh chóng bị nát thành mảnh nhỏ.

”Nương tử, ta về sau cũng không dám... nữa, chúng ta về nhà hảo hảo nói! Oa! Nương tử không cần đánh nữa! Nương tử cẩn thận phía sau!”

Quý phu nhân ngay cả thân mình cũng chưa chuyển, vân tay áo đảo qua, bốn, năm gã bảo tiêu từ các hướng vừa lao tới đã bị đánh văng ra ngoài.

Hai người bên đánh bên chạy, dần dần đã chạy vào khu vực chưa có bất kì một khách nhân nào có thể đi vào của Trần Hoa Uyển.

Ở trong này, bọn họ gặp phải một tốp bảo tiêu khác..

Đáng tiếc, bọn họ do thiếu thông tin, cũng chưa kịp biết rằng đôi vợ chồng này võ công rất cao, những kẻ liều lĩnh đi ra ngăn trở đều đã bị đánh cho thất điên bát đảo. Bọn họ do can tội phiền nhiễu vợ chồng người ta xử lý gia sự, bị hai vợ chồng liên thủ đánh cho mặt mũi bầm dập, quỳ rạp trên mặt đất bất động.

Bảo tiêu càng là cao thủ, quý phu nhân cũng liền ra tay càng nặng.

Trong khi bị quý phu nhân đuổi theo, mặt nhọn xông vào một căn phòng có vẻ là phòng của ma ma Trân Hoa Uyển.

Mà bên ngoài, Hồ Ánh Nguyệt - ma ma Trân Hoa Uyển cũng đã lộ diện, ngăn cản quý phu nhân muốn đuổi tới.

”Không biết phu nhân là người ở phủ nào? Trân hoa uyển làm gì đắc tội đến phu nhân, khiến phu nhân dẫn người đi phá phách Trân Hoa Uyển? ” Hồ Ánh Nguyệt mặc dù giận dữ nhưng lại bị dung mạo lả khí chất của quý phu nhân làm cho phải kiêng mặt, không thể không nhẫn nhịn mà nhã nhặn nói.

Quý phu nhân ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng, phất ống tay áo liền muốn lao vào phòng đuổi theo mặt nhọn.

Hồ Ánh Nguyệt ra hiệu cho tâm phúc tiến vào phòng nàng xem xét, bản thân thì tiếp tục nhẫn nhịn hỏi lại.

Quý phu nhân giống như bị nàng hỏi đến bực mình, tùy miệng phun ra ba chữ: ”Người không xứng!”

Hồ Ánh Nguyệt thoáng chốc giận sôi lên.

”Phu nhân, nói chuyện xin hãy nghĩ lại! Ta cho dù không xứng, cũng so phu nhân ngài đây để phu quân chạy đến kỹ viện... Ngớ! ”

Nói còn chưa nói xong, Hồ Ánh Nguyệt đã ăn một bạt tai.

Mà một tai này nàng không thể nhìn ra đối phương động thủ như thế nào.

Hồ Ánh Nguyệt nổi giận nhưng cũng thực sự sợ hãi.

Mặc dù bề ngoài nàng là Đệ nhất thanh lâu ma ma, nhưng thân phận của nàng thực ra là Đà chủ Hỏa thần giáo phân đà Lạc Dương. Ngồi được vào hàng Đà chủ của Hỏa thần giáo, ngoại trừ nàng dùng chính thân mình trả giá, thân thủ của nàng không hề tầm thường cũng là một lí do.

Mà thân là nhất lưu cao thủ như nàng lại bị người đánh một bạt tai còn không nhìn ra đối phương hạ thủ ra sao, bảo nàng như thế nào không sợ!

Đồng thời, nàng còn có một cảm giác khác thường. Bằng vào nhãn lực của một người đã nhiều năm làm ma ma, nàng nhìn ra vị phu nhân này có điểm gì đó kì dị, nhưng rốt cuộc là kì dị ở điểm nào, nhất thời nàng đoán không ra.

22. Chương 8-2

Trong phòng của Hồ Ánh Nguyệt truyền ra tiếng người động thủ.

Hồ Ánh Nguyệt biến sắc, chỉ đành giận dữ liếc nhìn quý phu nhân một cái rồi phóng vội về hướng phòng mình.

Trong phòng của nàng có mật thất, nơi đó cất giữ tất cả sổ sách, danh lục của tổng đàn, còn có cả khế ước bản mình của các cô nương. Bất kể là loại nào nàng cũng không thể để mất.

Lần này lại là quý phu nhân ngăn cản nàng.

.....

Ngày hôm sau, khắp Lạc Dương từ đầu đường cuối ngõ đều đã lan truyền lời đồn đãi.

Trần Hoa Uyển, thanh lâu đứng hàng nhất nhì ở phố hoa của Lạc Dương đem qua bị người đến đập phá. Nội uyển, nơi ở của ma ma cũng bị hỏa thiêu bầy tám phần. Nếu không nhờ quy nô cứu trợ đúng lúc, mà tiền uyển cùng nội uyển còn cách nhau một cái ao, chỉ sợ toàn bộ Trần Hoa Uyển bị đốt sạch sẽ.

Hiện tại vì tổn thất thảm trọng, Trần Hoa Uyển tạm thời đóng cửa, ngày mở cửa buôn bán lại còn không biết tới khi nào.

Mà làm ra việc này, nghe nói là quý phu nhân đến cửa tìm trưng phu.

Còn có người nói quý phu nhân kia dáng vẻ kiêu diễm vô cùng, hoa khôi của Trần Hoa Uyển - Mẩu Đơn cô nương đứng bên cạnh nàng không chỉ âm đậm thất sắc, mà ngay cả làm a hoàn cho nàng cũng không xứng!

Thân phận của vị quý phu nhân này lan truyền xôn xao trong dân chúng. Từ vương thất của triều đình đến chốn võ lâm, từ mệnh phụ của quan gia đến thương nhân, mỗi người một đoán, người nào cũng khẳng khái bảo trì ý kiến. Thậm chí có người còn lớn mật đoán nàng này chính là Ỗn tọa tại vị trí đứng đầu bảng võ lâm thập đại cao thủ: Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân Lộ Y Y, chẳng qua không biết từ khi nào nàng được gả cho người ta.

Bởi vì dung mạo cùng khí thế của quý phu nhân khiến người khác quá chú ý, nên thân phận hán tử mặt nhọn, trưng phu của nàng, lại không được mấy ai để ý.

...

Lúc này, vị này kiêu diễm nức tiếng kinh thành Lạc Dương - quý phu nhân, đang duỗi thẳng hai cái chân, nằm nghiêng trong một chiếc xe ngựa xa hoa thoải mái khác thường, nhắm nháp rượu, đọc thơ từ mới xuất bản còn nóng bỏng tay của tài tử mới nổi đất Lạc Dương, thỉnh thoảng phát ra một vài tiếng bình luận, hoặc là tán thưởng hoặc là chê bai. Xem vẻ mặt của nàng quả là đang vô cùng thanh nhàn.

Ở bên ngoài xe, ngồi ở trên ghế đánh xe đúng là vị mặt nhọn trưng phu của nàng.

Mặt nhọn vừa lái xe, vừa ngẫu nhiên lấy ra từ dưới chỗ ngồi một bầu rượu, đổ vào miệng hai hớp.

Sách! Hôm nay lạnh.

Mặt nhọn cũng rất muốn đi vào trong thùng xe, nơi có hai cái tiểu đồng lô (lò sưởi bằng đồng) ấm áp như xuân, uống hai chén rượu, ăn một chút gì, tốt nhất có thể được ngủ đi một lát.

Ngay vào lúc nghĩ như vậy, bảo chủ lại thực sự gọi y dừng xe đi vào. Tuy rằng đi vào rồi mới biết là dọn dẹp chén đĩa cho lão gia sau khi dùng bữa.

"Thập Lục."

"Có."

Lộ Tinh Thiên bỏ lại một miếng xương gà, hướng về phía Thập Lục cười cười."Người dường như một chút cũng không kinh ngạc?"

Thập Lục ngẩng đầu.

"Người một chút cũng không kỳ quái khi thấy ta mặc nữ trang sao?"

Thì ra là hỏi cái này. Thập Lục do dự một chút, quyết định nói thật, "Bẩm lão gia, trước kia thuộc hạ cũng từng gặp qua một lần."

"Nga?" Người hỏi khá là ngạc nhiên, quay đầu đi "Người xem qua? Khi nào?"

"Một năm lẻ chín tháng trước."

Lộ Tinh Thiên nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, gấp một miếng khoai tây bỏ vào miệng nhai, rồi nuốt, xong rồi mới thản nhiên nói một câu: "Quả thực người đã giấu rất tốt."

Thập Lục gai lạnh trong lòng, tinh thần vốn đã thả lỏng một chút một lần nữa tỉnh ngủ.

"Con mắt của người không tồi."

Cái gì?

"Bộ quần áo này ta thực thích, hơn nữa thực vừa người." Lộ Tinh Thiên buông đũa lau tay, trong mắt ánh lên một nét cười nhẹ.

Thập Lục lặng lẽ nắm chặt hai bàn tay, hai tròng mắt mang vẻ cười kia hàm ẩn rất nhiều ý tứ, nhất thời ép y nghệt thở!

"Người chuẩn bị bộ quần áo này từ bao giờ? "

Thập Lục không nhịn được, liếm liếm đôi môi khô khốc, "Ngay tại... sau khi lão gia công bố ba điều kiện."

"Nga, thì ra người cũng muốn lấy Lộ Y Y..." Mấy chữ cuối Lộ Tinh Thiên cố ý kéo dài thật dài, lại cho thấy hẳn đang có ý tứ khác.

Thập Lục hé miệng, cảm thấy dường như mình nói sai chỗ nào rồi. Nhưng phải giải thích như thế nào? Nói y không nghĩ sẽ lấy Lộ Y Y, không, y muốn. Nói y là vì lấy Lộ Y Y mới chuẩn bị bộ quần áo này, lại dường như không đúng.

"Lão gia, thuộc hạ..."

"Thập Lục, người cảm thấy hiện tại nhìn ta có vào mắt không?"

Ha? Thập Lục há hốc miệng, sau một lúc lâu mới lắp bắp đáp: "Rất...rất vào mắt"

"Vậy người cảm thấy hoa khôi Mẫu Đơn kia đẹp, hay là lão gia ta đẹp?"

Thập Lục cảm thấy được ý tưởng của lão gia chuyển biến quá nhanh, y theo không kịp.

"Đương nhiên là lão gia đẹp." Những lời này y trả lời không một chút do dự

"Vậy người cảm thấy Lộ Y Y đẹp, hay là lão gia ta đẹp?"

"...Thuộc hạ không biết." Trán Thập Lục bắt đầu rịn mồ hôi.

"Người vì sao lại thích ta?"

"...Thuộc hạ không biết."

"Từ khi nào thì người bắt đầu thích ta?"

Thập Lục cảm thấy được đêm nay dường như lão gia có chút muốn kiểm người gây sự.

"Đừng để cho ta nghe được câu thứ ba thuộc hạ không biết."

Thập Lục không hiểu có nên đứng dậy quỳ xuống trước mặt lão gia hay không. (Ý là ảnh đang ngồi.)

"Nói đi, nơi này chỉ có hai chúng ta." Lộ Tinh Thiên đề y xuống trước khi y kịp đứng thẳng dậy. Xem ý tứ, hẳn có vẻ không muốn quá quan cách mệnh lệnh để nói chuyện này.

Thập Lục trầm mặc một hồi, cũng không biết y nghĩ tới điều gì, thành thật đáp: "Tám năm trước, từ khi thuộc hạ nhìn thấy lão gia mặc nữ trang lần đầu tiên, thuộc hạ nghĩ mình đã thích ngài. "

"Tám năm trước? Nữ trang? Ta?" Lộ Tinh Thiên tỏ vẻ rất khác thường, không giống như nhớ lại được.

"Nói như vậy, quan hệ của ta và người trước kia cũng không phải đơn giản như lâu nay ta vẫn nghĩ " Lộ Tinh Thiên gõ nhẹ lên mặt bàn.

Thập Lục ngẩng đầu, đánh bạo hỏi: "Lão gia, xin thứ cho thuộc hạ lớn mật, có phải ngài đã mất một đoạn trí nhớ hay không? Ý thuộc hạ là, từ sau khi ngài trở thành Lộ gia bảo chủ, dường như không nhớ rõ rất nhiều chuyện của trước kia, trừ một số chuyện trong yếu của Lộ bảo."

Tịnh Tâm.

Đó là hiệu quả của Tịnh Tâm.

Khi hẳn uống Tịnh Tâm - một loại thuốc mà tiền dược sư của Lộ gia chế tạo - hẳn đã sắp tẩu hỏa nhập ma.

Có Tịnh Tâm, hẳn có thể quên đi thất tình lục dục, rời xa mọi ưu phiền của trần thế, một lòng thủ nguyện về nhất*. (*ý nói đưa tinh thần tập trung về một điểm, mà điểm đó là tâm tính của một đứa trẻ sơ sinh, không ưu phiền, không ham thích.)

Tuyệt học gia truyền của Lộ gia tên là Đồng Quy, do ai sáng chế ra thì đã vô phương khả cứu*. Đồng quy, Đồng quy, vạn tông quy nhất, ngày thần công tự thành cũng là ngày vô địch thiên hạ. (*không có cách nào tìm ra được)

Thế nhưng tu luyện Đồng quy, phải nhớ lấy một chuyện, chính là phải giữ tâm thanh tịnh sáng suốt. Nếu ở vào thời điểm quá quan* chịu kích thích từ bên ngoài hoặc ma chướng công tâm** cũng rất dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma. Một khi bị tẩu hỏa nhập ma sẽ bị tiền nhiệm Lộ gia bảo chủ, cũng chính là phụ thân của mình, tuyệt sát! (*đột phá các tầng, thường là có 10 tầng, **=trong lòng không yên)

Luyện Đồng quy không thể để mình tẩu hỏa nhập ma, một khi nhập ma, liền thực sự thành ma. Vô công cao tuyệt, mất đi nhân tính, điên cuồng tàn bạo, reo rần tai họa cho thiên hạ.

Từ trước tới nay, mỗi một thế hệ tu luyện Đồng quy thần công của Lộ gia đến thời điểm đột phá tầng cuối cùng, tiền nhiệm Bảo chủ phải theo sát bên cạnh, tùy thời ứng phó.

Lần này, chẳng những phụ thân ở bên hẳn, còn có "Tịnh tâm" - loại thuốc vì thời điểm quá quan của các đời Lộ gia thiếu chủ sau này mà ra đời.

Hắn đã uống tịnh tâm.

Hắn thần công đại thành.

Hắn quên mất trước kia, chỉ được cho biết một ít chuyện trọng yếu thuộc về quá khứ không thể không biết.

Hắn nghĩ rằng như vậy cũng rất tốt, ít nhất cho dù có quên đi quá khứ cũng không thấy có gì bất tiện.

Chỉ là có một chút thói quen nhỏ, một vài ham muốn nhỏ, vì không thể tự chủ được mà bộc lộ.

Ví dụ như, hẳn cũng không rõ vì sao khi nhìn đến phục sức của những nữ tử xinh đẹp thì sẽ có xúc động muốn thử mặc như vậy một lần. (Mọi người đừng nghĩ ảnh có xu hướng "bóng lộ", chuyện này có nguyên nhân sâu xa a...)

Hắn vẫn cố gắng áp chế loại xúc động này, cho đến một ngày hẳn tìm thấy trong phòng bí mật luyện công của mình giấu một bộ nữ trang, bộ đồ kia rất đẹp, mặc lên người hẳn vô cùng thích hợp, cứ như thể đặt may riêng cho hẳn ở vào thời điểm hai mươi tuổi mặc. Hiện tại cây trâm phượng và đôi hài trên người hẳn thuộc về bộ đồ lúc đó.

Hắn tránh né ánh mắt của người trong bảo, âm thầm chạy vào trong núi, đến ngôi nhà gỗ nhỏ nghe nói là do chính mình dựng lên, mặc thử bộ đồ ấy. Đáng tiếc vẫn là làm cho người ta thấy được, Lộ Tinh Thiên liếc mắt một cái nhìn kẻ đang ngáy ngốc nhìn mình: Thập Lục.

Đó là một loại cảm giác thực kỳ quái, sau khi mặc vào bộ quần áo kia, hẳn cảm thấy dường như mình đã quên một chuyện gì đó vô cùng trọng yếu. Trọng yếu đến nỗi hẳn không tiếc liều mạng suy nghĩ, nghĩ đến khi đầu đau gần như nứt ra.

Có điều hẳn vẫn tìm ra được một chút manh mối, đó là bốn chữ hẳn tự mình xăm lên mặt Thiên Cung Địa Tận.

Nhưng bốn chữ rốt cuộc nói lên cái gì? Điều gì trọng yếu đến mức khiến cho hẳn không tiếc ở trên khuôn mặt của chính mình xăm chữ?

Lộ Tinh Thiên hiểu mình, hẳn tuyệt đối không phải là một kẻ vì một chuyện nhỏ nhặt mà tự hại đến thân, huống chi còn là tổn hại đến một mặt trọng yếu nhất của bản thân: thể diện.

Thập Lục, người này ở trong đoạn trí nhớ đã mất của hẳn có vị trí gì?

Y, cùng bốn chữ xăm trên mặt mình có liên hệ sao?

Nếu như nói bọn họ từng lưỡng tình tương duyệt*, như vậy chuyện Thập Lục chủ động thị tẩm cũng có thể giải thích. (*= yêu song phương)

Chính là...

Hắn phải tìm được Cùg Trời Cuối Đất.

Hắn biết cái tên kia chỉ một địa điểm, hắn biết!

"Lão gia."

"Đủ rồi." Lộ Tinh Thiên vung tay lên, ngăn Thập Lục truy vấn, cũng tự xoa đi những điều không thể hiểu nổi làm cho mình phiền muộn.

Thập Lục nén xuống câu trả lời y còn chưa nói hết.

Ta thích người, bắt đầu từ thời khắc người không cự tuyệt ta, trong mắt cũng không khinh thị ta mà nên.

Người cũng biết ta khi đó, chỉ cần một câu, một ánh mắt miệt thị của người là có thể đem ta chìm xuống địa ngục không đáy?

Thực buồn cười đi, nguyên nhân ta thích người chỉ đơn giản như thế. Chẳng sợ khi ta biết người chính là người hôm nay...

Sai lầm bắt đầu, chờ y cảm thấy được không đúng đã không còn kịp rồi.

Y đã bị chìm thật sâu, bị giam cầm trong đó.

"Lại đây."

"Lão gia?"

"Ân?" Người nào đó thản nhiên cởi thắt lưng.

"Thuộc hạ trở về chỗ của mình nghỉ ngơi là tốt rồi."

Lộ Tinh Thiên cũng không nói nhiều, đẩy ngã Thập Lục xuống liền ngồi lên người y.

"Lão gia..." Thập Lục có chút chống cự, đây là xe ngựa, lại là ven đường, ngày còn chưa tối, y cũng không phải thật sự dám dăng thành tính, ở trong bảo ngày đó là chuyện không dừng được, tránh cũng không thể tránh, nhưng lúc này...

"Thập Lục, nếu người không muốn nghe lời, bắt đầu từ ngày mai người liền cải trang thành nữ nhân, dùng chân diện mục của người. Vậy có vẻ rất tốt đi?"

Thập Lục không nói. Lão gia ngài muốn làm gì liền làm cái đó đi! (Anh rất ư là thức thời! ^^)

Xem bộ mặt mang chữ "nhận mệnh" to đùng của Thập Lục, Lộ Tinh Thiên thú vị nở nụ cười.

"Đến, đem khuôn mặt này bỏ ra." Bộ mặt chồn cáo nhọn hoắt như thế này, còn không có thượng được đã mềm nhũn hết cả.

Tỉnh lại trước là Thập Lục.

Trong xe ngựa âm trầm, bên ngoài hắn là đã tối đen. Mắt dần dần thích ứng với bóng tối, hình dáng của người nọ cũng bắt đầu rõ ràng.

Thập Lục không dám động, y sợ lay tỉnh đối phương.

Cạnh mặt mình là mái tóc đen xõa bời của người nọ, mềm mại suôn mượt, thoang thoang một mùi hương thơm ngát. Thật hoàn toàn khác biệt với y, đây là một mái tóc đen đẹp như tơ như lụa.

Tóc của y thật cứng, thật thô, còn bị gãy, tóc lại dày.

Mỗi lần thị tẩm, y chưa bao giờ thả tóc xuống, y sợ khiến hắn ghét bỏ.

Từng có một lần, hắn từng cao hứng đùa giỡn buông tóc y xuống, vuốt ve, cũng không đến nỗi lập tức mắt đi hứng thú, chỉ nói một câu: "Tóc người sao lại khô cứng như vậy, giống như lông ngựa."

Y không cho rằng câu nói kia khiến y bị tổn thương, nhưng từ đó về sau y gọi đầu xong sẽ lặng lẽ dùng một ít tinh dầu hoa ướp lên, sau lại làm cho Tiểu Cửu cười nhạo, y cảm thấy mình đã làm một chuyện ngu xuẩn y chưa từng làm bao giờ!

Lộ Tinh Thiên, Tinh Thiên. Người sẽ là Tinh Thiên của ta sao? Chỉ thuộc về ta Tinh Thiên?

Tuy biết rằng không thể, cũng không nên nghĩ như vậy, nhưng y cũng là người, một con người bình thường có linh hồn.

Ngẫu nhiên, thật sự chính là ngẫu nhiên, y thậm chí cứ tưởng tượng như vậy đi, làm một giấc mộng đẹp. Tựa như lúc này.

Nếu ta thật sự là một mỹ nhân thiên hạ vô song thì tốt rồi.

Nhắm mắt lại, bên môi Thập Lục lộ ra vẻ mỉm cười. Một loại mỉm cười nay có rượu sáng nay say*.

23. Chương 8-3

Đêm đó khi Lộ lão gia tỉnh lại liền lệnh Thập Lục chuẩn bị văn phòng tứ bảo* (*gồm bút, giấy, nghiên, mực).

Thập Lục nghiêng đầu qua..., tò mò nhìn Lộ Tinh Thiên mở ra một tấm da dê có những đường chỉ phương hướng dưới ánh sáng dịu của cửa ngọn nến.

Y biết lão gia nhà y hội họa rất tuyệt, viết chữ cũng tốt (chuyện, ảnh là một trong tứ đại tài tử đương thời mờ...) nhưng sao lại dùng da dê?

Đây là?

"Vụ làm ăn mới của bảo. Miếng lại mở lớn như vậy làm cái gì? Chưa thấy qua bản đồ giấu kho báu sao? "

Lộ lão gia đánh giá lại bản đồ vừa vẽ, dường như đang lo lắng xem nên đem nó chia làm mấy phần.

" Tấm thêm một chút màu lên là ổn rồi. Người thấy chia làm sáu miếng thì thế nào? Một miếng quy định giá năm nghìn hai. "

...Thập Lục không nói gì. Y thật sự bội phục từ đáy lòng bản lĩnh kiếm tiền của lão gia nhà mình.

"Cái kia... Sáu miếng có phải hơi nhiều? "

"Vậy chia làm bốn miếng, một miếng giá quy định tám ngàn hai." Lộ lão gia vỗ bàn quyết định.

Tuy rằng hắn không biết tin hắn đang tìm kho báu từ đâu nảy ra, nhưng nếu đã có mà hắn không lợi dụng lại một phen, đây chẳng phải là thật có lỗi với sự chờ mong của mọi người? (Ngụy biện!)

Hơn nữa có cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, nếu hắn không thừa dịp này kiếm lấy một món lời, hắn sẽ không phải là Lộ Tinh Thiên! (Lời này chân thật nè!)

Vài ngày sau, truyền thuyết trên trên giang hồ có chút biến hóa.

Lộ Tinh Thiên đúng là đang tìm kiếm kho báu, có điều sau mấy năm tìm kiếm đã có chút manh mối, manh mối nằm ở bốn miếng bản đồ.

Thực sự có chuyện này sao? Hay có người tung tin đồn nhảm nhí?

Làm sao có thể! Chẳng lẽ người không biết Lộ đại bảo chủ đã thu thập được đến ba miếng lưu lạc, cũng chỉ còn một miếng nữa là đủ? Nghe nói, hắn đã sẵn sàng bỏ ra ba vạn lượng mua lại miếng cuối cùng! Đáng tiếc ba vạn lượng làm sao so được với mị lực của kho báu có lẽ lên tới ba nghìn vạn lượng, thậm chí còn hơn thế? Kể chỉ có được một miếng bản đồ lưu lạc kia không cam lòng nhường đường cho Lộ Tinh Thiên một mình hưởng dụng kho báu nên đã đem tin này âm thầm tung ra ngoài.

Thật không... Như vậy huynh đài đã nắm trong tay tin tức về bản đồ?

Hắc hắc hắc!

Không nói đến “truyền thuyết về tám bản đồ kho báu” đã ra đời, khiến giang hồ dậy lên bao sóng gió, bên này, Lộ Tinh Thiên vô cùng cao hứng cùng Thập Lục tiếp tục cuộc hành trình. (Ma quỷ!)

...

”Tháp tháp, tháp tháp.”

Tiếng vó ngựa gấp rút truyền tới. Thập Lục quay đầu lại xem. Ba kỵ sĩ, có vẻ là một chủ hai tớ.

Nhờ đầu mà nhìn ra được là một chủ hai tớ, ngoại trừ cách ăn mặc và vị trí trước sau, còn là nhờ mấy con tuấn mã mà bọn họ cưỡi.

Tuy rằng đều là hảo mã, nhưng con đi đầu nhìn qua đã thấy không giống hai con còn lại. Một thân trắng muốt, không có một sợi lông tạp màu, giống với màu sắc y phục của người cưỡi, một thân tuyết trắng.

Lộ Tinh Thiên cũng nghe đến tiếng vó ngựa, nhẹ nhàng vén rèm che cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ba kỵ sĩ vòng qua xe ngựa của bọn họ, tiếp tục lướt về phía trước.

Vào thời điểm đến ngang xe ngựa của bọn họ, người kỵ sĩ đi đầu nhìn nhìn xe ngựa.

Lộ Tinh Thiên trong lòng rung động.

Người này...

Vị kỵ sĩ áo trắng chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua liền thúc ngựa nhanh hơn, như chớp vượt qua bọn họ, rất nhanh liền biến mất ở cuối con đường.

Thập Lục nhìn theo phương hướng kỵ sĩ biến mất, y rơi vào suy tư, y suy tư không biết vị bạch y kỵ sĩ kia là ai.

Tuy rằng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi không nhìn được rõ ràng, nhưng người này khí chất đặc thù, tuấn tú thanh nhã, điều đó đã để lại trong lòng Thập Lục ấn tượng thực sự sâu sắc.

Y không biết người này. Nhưng người này nhất định không phải kẻ vô danh tiểu tốt.

”Lão gia, theo ngài ba kỵ sĩ kia đến đây vì chuyện gì?” Thập Lục vẫn nhìn về phía trước, thuận miệng hỏi.

Thật lâu, vẫn không nghe được lão gia trả lời.

Thập Lục cảm thấy có chút bất thường, liền cao giọng hỏi lại lần nữa.

Lần này cuối cùng là có trả lời, nhưng câu trả lời của Lộ Tinh Thiên rõ ràng bộc lộ vẻ phật phùng, ”Không biết. Không thấy có cờ hiệu gì. Nhưng người này nhất định không phải người thường.”

Xem ra lão gia có cái nhìn giống y.

”Thập Lục, nhanh lên một chút.”

“Tuân lệnh.”

Sau khi ra khỏi rừng cây, xe ngựa biến mất, đi ra là hai con tuấn mã.

Mà ngồi trên hai con tuấn mã kia đúng là Lộ đại bảo chủ đã khôi phục lư sơn chân diện mục, cùng Thập Lục mang một khuôn mặt rất đối bình thường.

”Cầm!”

Lộ Tinh Thiên lấy ra một chiếc áo khoác trong bọc hành lý, ném cho Thập Lục.

Thập Lục vội vàng tiếp nhận, nhưng cũng chỉ là tiếp nhận cầm ở trên tay, y còn không hiểu lão gia làm thế là có ý gì.

”Trên đường gió lớn, ta xem ngươi cũng không có nhiều quần áo chống rét. Cái này ngươi cầm lấy che tạm gió rét. ” Lộ Tinh Thiên quay đầu đi.

Đây là cho ta? Hay là cho mượn?

Bất quá mặc kệ là như thế nào, Lộ Tinh Thiên có được hành động như thế này cũng đủ để cho Thập Lục kinh hãi.

”Ngốc cái gì? Còn không mau mặc lên!”

”Nga, đúng, phải! ”

Áo choàng thực ấm áp. Tuy rằng Thập Lục hiểu được cảm giác này đến từ tác dụng tâm lý. Nếu không đem áo choàng ghép chặt lại quanh người, ở trên lưng ngựa áo choàng tung bay thoát nhìn thực tiêu sái, nhưng tác dụng thực tế thì một chút cũng không!

”Xuất môn ra ngoài, người không cần khúm núm như thế. Tự nhiên một chút là tốt rồi.”

”Tạ ơn lão gia.”

Lộ Tinh Thiên nhe răng cười khê, ”Ta nói, ở bên ngoài tự nhiên một chút là được.”

”Đúng vậy, lão...”

”Tinh Thiên. Ta cho phép người khi ở bên ngoài có thể gọi thẳng tên ta. ”

Yết hầu y tự chuyển động như bóng nuốt vào cái gì. Tình thế này dường như y đã từng quen biết.

Khi đó hẳn cũng từng nói với y như vậy, ở thời điểm không có ai ở bên, y có thể trực tiếp gọi tên hắn. Một tháng linh mười ngày đó...

Lần này sẽ có bao lâu?

Cần gì biết! Có thể có bao lâu liền bấy lâu! Thật vui vẻ mới là quan trọng nhất!

”Tinh Thiên.” Thập Lục cúi đầu kêu một tiếng. Đây không phải là lần đầu tiên y kêu tên này.

Lộ Tinh Thiên đáp trả y một cái cơ hồ có thể nói là mỉm cười ôn nhu. Y cũng không phải lần đầu tiên thấy vẻ tươi cười gần như là ôn nhu này.

Lộ Tinh Thiên cho ngựa chạy chậm lại, thả bước đến gần bên y. ” Có phải người đang rất ngạc nhiên, vì sao ta muốn dọc theo đường đi nơi nơi tìm Hỏa thần giáo phiến toái?”

”Đúng vậy.” Phần lớn thời gian Thập Lục đều thành thật.

”Vậy người có biết nghề khiến cho Lộ gia bảo kiếm tiền nhiều nhất là gì không? ”

”Buôn lậu muối.”

”Đúng vậy, chính là buôn lậu muối. Theo luật pháp của Đại Á hoàng triều, buôn lậu muối phải bị xét nhà chém đầu cực hình.”

Hình nặng, nhưng bởi vì lợi rất nhiều, nên có rất nhiều người không muốn sống đang âm thầm buôn lậu muối. Mà Lộ bảo lại là một trong những tổ chức có quy mô có kế hoạch lớn nhất.

Đương nhiên đây đều là ngầm mua bán, ngoài mặt mọi người đều biết khắp các lĩnh vực kinh doanh từ lá trà đến tơ lụa, từ đồ cổ đến thi họa*, từ khách điểm đến tửu lầu, ngành nào cũng có mặt Lộ gia bảo, mà ngành nào Lộ gia làm ăn cũng rất phát đạt. (Trời ơi, đã thế còn buôn muối lậu, tiền để đầu cho hết hả giờ!) (*buôn tranh bán chữ)

”Vậy người có biết vì sao ta dám kinh doanh muối lậu?”

Thập Lục hiểu ý của lão gia, dù sao số người buôn muối chín phần đều là không tiếc mạng, hoặc là bị tống quẫn ép đến đường cùng, còn Lộ gia bảo là một thương gia căn cơ thâm hậu, sản nghiệp hoành tráng, sẽ không duyên không cớ mà đi chạm vào miếng thịt béo khó nhằn này.

”Thuộc hạ... Ách, ta đoán phải là bởi vì người cùng vương phủ, đại quan có giao hảo đi?”

Quan lại gian thương cùng liên kết làm ăn, chuyện này vốn không có gì đáng kinh ngạc.

”Phỏng đoán của người thực sự rất gần đáp án. Có điều còn không phải là tất cả lý do.

Đột nhiên trong đầu Thập Lục lướt qua một ý tưởng, thốt lên: "Hoàng tộc!"

Lộ Tinh Thiên nhìn nhanh qua y một cái, sau đó thể nhưng thực sự gật đầu, "Đúng vậy, ta cùng bọn họ quả thật có chút quan hệ cùng có lợi."

Là vị ấy? Thập Lục muốn hỏi, lại sợ xúc phạm điều cấm kỵ.

Nhưng thật ra Lộ Tinh Thiên rất tùy tiện, khi nhắc tới hoàng tộc trên mặt cũng không có phản ứng tôn trọng và sợ hãi.

"Gần đây ta cùng lão Đại của bọn họ hợp tác một số mua bán."

Bọn họ lão Đại? Hoàng tộc lão Đại? Đó không phải là... (*Cười sặc*)

"Người không phải rất ngạc nhiên vì sao ta không buông tha Hỏa thần giáo sao?"

"Cùng việc mua bán với vị lão Đại kia đưa ra có liên quan?" Thập Lục thật cẩn thận hỏi.

Lộ Tinh Thiên lộ ra một cái mỉm cười tán thưởng.

Thập Lục rất muốn hỏi mua bán nội dung là cái gì, nhưng lại không biết có nên hỏi hay không.

"Có điều lần này ngài xuất môn không phải vì tìm kiếm Vân tiểu công tử sao?" Thập Lục hỏi một vấn đề an toàn hơn.

"Ha hã a, đúng vậy, ta là vì tìm hắn."

"Nhưng tại sao lại đối phó Hỏa thần giáo... A! Đúng vậy, là người của Hỏa thần giáo bắt cóc Vân công tử!"

Lộ Tinh Thiên gật đầu.

"Nhưng vì sao bọn họ phải bắt cóc Vân công tử?"

Về vấn đề này, cho đến tận khi bọn họ dừng chân nghỉ ngơi ngoài trời tối hôm đó, Thập Lục mới có được câu trả lời thuyết phục.

24. Chương 9-1

Thập Lục biết lão gia vẫn có liên hệ với các ảnh vệ, có điều cho đến lúc chính mắt nhìn thấy Thập Nhất quỳ gối trước mặt bảo chủ, y vẫn sững sốt một chút. Y thậm chí còn không biết Thập Nhất theo họ đến tận đây bằng cách nào.

"Người nói Lộ Nhị đã tìm được nơi Vân đệ bị nhốt? "

"Thưa phải."

"Người đâu? Có bị thương hay không?"

"Không có, ngoại trừ tinh thần không được tốt lắm, còn lại Vân công tử mọi mặt đều khỏe. Lộ Nhị muốn thuộc hạ đi trước đến báo cáo với lão gia, hắn cùng Vân tiểu công tử và hai vị khách nhân ở phía sau theo đến Hồ Lạc trấn cùng lão gia hội hợp. "

Việc này y tuyệt đối không biết.

"Tốt lắm. Chuyện này người cùng Nhị làm không tồi. " Phất tay, tỏ vẻ Thập Nhất đã có thể rời đi.

Được ngợi khen Thập Nhất quỳ một gối xuống đất, điểm thủ hành lễ rồi nhanh chóng rời đi. Trong suốt lúc đó, từ khi đến đến khi đi, đều không liếc mắt đến Thập Lục một lần.

Thập Lục sờ sờ mũi, ngửa đầu nhìn không trung.

Không trung thực sáng sủa, có lẽ là ban ngày gió to, buổi tối ánh sao lấp lánh, ánh trăng sáng mờ mờ khắp không trung.

Lộ Tinh Thiên quay đầu lại nhìn, Thập Lục đã nhóm xong lửa, cạnh đống lửa cũng chuẩn bị xong xuôi hai chỗ nằm đơn giản nhưng thoát nhìn có vẻ rất ấm áp. Lộ Tinh Thiên không thể không thừa nhận rằng ảnh

vệ này của hắn rất hữu dụng, cũng rất có khả năng. Hơn nữa, dường như y còn biết hắn yêu gì, thích gì, cùng một số thói quen của hắn.

”Mới đầu xuân, tuyết chưa tan, muốn đi săn cũng khó.”

Lộ Tinh Thiên nói thềm mấy câu, lại nhìn Thập Lục lấy trong hành lý ra gói thịt cùng bánh mì loại lớn, dùng dao kiếm tước miếng thịt to thành từng miếng nhỏ, xé vụn bánh mì loại lớn, bỏ vào trong nồi đun chung, thỉnh thoảng còn cho vào một chút gia vị, dùng một đôi đũa khuấy.

Thứ như vậy ăn ngon được sao?

Nấu trong chốc lát, mùi thơm quyến rũ đã nhẹ tỏa ra. Lộ Tinh Thiên ngửi ngửi, ân, tựa hồ cũng không tệ lắm.

Thập Lục lại lấy từ trong bọc hành lý ra hĩa cái bát bằng gỗ, múc đồ ăn trong nồi đưa về phía Lộ Tinh Thiên. ”Chúc mừng lão gia, đã có tin tức của Vân tiểu công tử.”

Nhận lấy bát thức ăn, Lộ Tinh Thiên dùng chiếc đũa hướng về phía Thập Lục lắc lắc.

”A!” Thiếu chút nữa đã quên.

”Đừng a, ta sẽ không vì ngươi lại bảo ta một tiếng lão gia mà trừng phạt ngươi...Ngô, mùi vị không tệ!” Lộ Tinh Thiên không sợ nóng bỏng miệng, uống một hơi, nhất thời lộ ra vẻ thích thú. (Cầm nang tán zai của Thập Lục - bài số 3: con đường đi đến trái tim đàn ông thông qua cái dạ dày. Thành công!)

Thập Lục cao hứng cười cười. Ngài thích là tốt rồi.

Lộ Tinh Thiên có vẻ như thật sự rất thích, liên tiếp ăn hai bát. Chờ hắn đi múc bát thứ ba, Thập Lục bát thứ nhất còn chưa ăn xong.

”Ngươi có biết chuyện mấy năm trước triều cục chấn động, vài vị hoàng tử đều vì chưa lập Thái tử vị mà âm thầm kết bè phái hay không?” Lộ Tinh Thiên đột nhiên mở miệng nói.

”Có biết một phần. Bất quá chuyện này không phải đã chấm dứt, cuối cùng vẫn là đại hoàng tử lên ngôi Thái tử sao?”

”Đúng vậy, mà Vân gia chính là bên trước đây đi theo tứ Hoàng Tử.”

A!”Nói như vậy...”

”Hỏa thần giáo cùng đại hoàng tử cũng chính là đương kim Thái tử có chút quan hệ.”

”Lão gia vậy...vậy ngay từ đầu ngài đã biết Vân đệ bị Hỏa thần giáo bắt đi?” Thập Lục nâng bát, còn một miếng cuối cùng uống vào bụng. Y không định đi múc bát thứ hai, trong nồi đã không còn bao nhiêu...

”Ngay từ đầu là chỉ khi nào? Biết cừ địch của Vân gia cùng Hỏa thần giáo có liên quan, cũng là chuyện trước lễ mừng năm mới Thập Nhất báo về ta mới biết. Vân gia này đã trêu chọc phải người không nên trêu chọc, Thái tử không muốn lưu lại cái đuôi cho người mượn cớ nên đã mượn lực lượng trong giang hồ làm cho Vân gia biến mất.”

”Sách, Vân gia lão nhân cũng là lão hồ đồ, dám chen chân vào cuộc tranh đấu của hoàng thất. Nếu bên hắn trợ giúp mà thắng được thì tốt, một khi thua chẳng lẽ Vân gia còn có nơi yên ổn mà sống!”

”Như vậy, Lộ gia bảo chúng ta chen chân vào chuyện này liệu có việc gì không?” Thập Lục lo lắng nói.

”Ai nói chúng ta phải chen chân vào chuyện này?” Lộ Tinh Thiên nhướn mày.

”Chính là, Vân tiểu thư hiện tại...”

”Ngươi nói Vân Nương? Ha, yên tâm đi, mỹ nhân tự sẽ là có người thương tiếc, nếu không người cho là nàng - một cái thiếu nữ tử chẳng qua hiểu chút gia truyền y dược - có thể mang theo tiểu đệ nhỏ tuổi bình yên tránh né đến nay? Đối phương chẳng qua là chơi lạt mềm buộc chặt thôi.” Lộ Tinh Thiên hắc hắc cười quái dị.

Vậy người này là ai? Nghĩ đến hẳn không phải là Thái tử... Trách không được lão gia đối với Vân cô nương dường như vẫn xa cách, không giống như trước đây chỉ cần mỹ nhân cố ý, hẳn cũng không ngại phong lưu một phen.

Nguyên lai... Thập Lục bưng tỉnh đại ngộ.

"Người a cái cái gì!" Lộ Tinh Thiên bất mãn, tùy tay ở sau ót Thập Lục gõ một chút, "Chuyện này cũng có của người công lao, lần trước ta giả cho người chịu hình cũng đã phát huy công dụng. Chúng ta lại liên tục tìm đến Hỏa thần giáo náo loạn, bọn họ không hiểu chúng ta có ý gì, cũng chỉ có thể suy đoán nguyên nhân là Vân đệ, hết lần này đến lần khác chuyển người đến nơi mà bọn họ cho là an toàn. "

Thì ra lão gia cũng không phải tùy tiện ra tay với mấy phân đà của Hỏa thần giáo mà là sau khi nhận được tin tức từ Thập Nhất, cố ý tìm đến nơi Hỏa thần giáo nhốt Vân đệ, từng nơi từng nơi một náo loạn.

Như vậy, bất kể có thật là Vân đệ bị nhốt ở mấy nơi đó hay không, bọn họ tất nhiên sẽ đem phạm nhân trọng yếu chuyển đến địa điểm an toàn, mà chuyển dời càng nhiều lần, tự nhiên sẽ để lại càng nhiều dấu vết.

Chỉ cần lưu lại một tia dấu vết, Lộ Nhị - người rất am hiểu cách truy tung - tất nhiên sẽ tìm được đến nơi lão gia muốn hẳn phải tìm được.

Có điều theo như lời lão gia nói về chuyện làm ăn với vị "lão Đại" kia, chuyện làm ăn này sẽ không có liên quan với Vân Nương đi?

"Người đang suy nghĩ gì?"

"Không, không có gì."

Lộ Tinh Thiên ha ha cười, đột nhiên cảm thấy cái kẻ rõ ràng cảm thấy đau cũng không dám ôm đầu, rõ ràng có một bụng nghi vấn cũng không dám hỏi - Thập Lục - có chút góc nghếch hồ hồ. Thật xứng với khuôn mặt chẳng có gì đặc sắc y đang mang... Hắn lắc đầu, thậm chí thật không một chút hấp dẫn nhưng lại khiến người ta muốn đập mông y một cước.

Thập Lục đối với ánh mắt lão gia quen thuộc, rất muốn từng bước thối lui đến địa điểm an toàn, lúc này mới phát hiện trên tay còn bưng bát.

Từ trong tay lão gia còn cầm cái bát gỗ trống không đưa ra trước mặt, y múc hết số thức ăn còn lại trong nôi vào bát, rồi đưa lại cho hắn.

Lộ Tinh Thiên cười, liếc mắt một cái về phía cái bát gỗ đưa đến trước mặt mình, "Người ăn đi. Ta cũng không muốn đang nửa đêm lại nghe được có người bụng gầm thì kêu."

Thập Lục ngẩn ngơ.

"Thế nào, chén bát ta đã dùng qua không sạch sẽ?"

Nào dám? Nhanh nhẹn rút tay lại, phần phật phần phật dùng tốc độ nhanh nhất đem thức ăn giải quyết.

"Ha ha ha!"

Thập Lục hình như nghe được tiếng cười to vui vẻ của người nào đó. Về phần đối phương vì sao mà vui vẻ như vậy, y cũng không rõ lắm.

"Ăn xong rồi? Ăn xong rồi thì tới giúp ta xoa bóp đầu." Lộ Tinh Thiên còn nhớ rõ tựa hồ Thập Lục có một thủ pháp mát xa tuyệt hảo. (Cấm nang tán zai của Thập Lục - bài số 4: Ngôn ngữ cơ thể!)

"Nga. Đến đây!"

Nhanh nhẹn địa dọn dẹp bát đĩa nôi niêu, đem đến dòng suối cách đó không xa rửa sạch, chờ y trở về, Lộ Tinh Thiên đã nằm trên một trong hai "cái giường", nhắm mắt dưỡng thần.

"Tinh Thiên?"

"Ân?"

Ngón tay theo trán của hắn tiến vào trong tóc.

Da đầu bị kìm lại một cách thuần thực, thực thoải mái, thoải mái đến làm cho người ta muốn cứ như vậy ngủ.

Tay Thập Lục cũng không đẹp mắt, ngón ngắn, khớp xương thô to, bàn tay ngay ngắn. Nhưng những ngón tay này cũng rất khéo léo, Lộ Tinh Thiên cơ hồ không cảm giác thấy trên đầu trên mặt có cảm giác gì khó chịu.

Ngón tay từ trong tóc lướt ra, chậm rãi chuyển qua cái trán thậm chí khắp khuôn mặt.

Bàn tay ấm áp giống như gần giống như xa phủ lên khuôn mặt lạnh lạnh, lén lút, ngón tay cái nhẹ nhàng nhẹ nhàng phác thảo hình dáng cái miệng đôi môi của hắn...

Một người xứng đáng được xưng tụng là nam nhân hoàn mỹ.

Một người được xưng tụng là nam nhân trong truyền thuyết.

Một người nam nhân có nhiều khuyết điểm như vậy, lại mê hoặc y đến sâu sắc

Một người nam nhân, cỡ nào buồn cười?

Để cho một người nam nhân mở ra hai chân của mình, lại là đáng chê cười đến mức nào?

Người nam nhân đang nhắm mắt lại không nhìn thấy trong mắt Thập Lục này những yêu say đắm, cũng không nhìn thấy đáy mắt y toát ra bao nhiêu đau đớn.

Ai không muốn có được tất cả của vợ mình, ai không muốn...

"Vân Nương là một nữ hài tử thực thiện lương thực ôn nhu, nàng là điển hình cho cái loại hiền thê lương mẫu. Nam nhân mỗi ngày sinh hoạt tại đạo quang kiếm ảnh, âm mưu quỷ kế thực dễ dàng bị mỹ nhân loại này hấp dẫn."

Ngón tay cái của Thập Lục dường như đã bị giật mình nhanh chóng rút trở về. Không dám tiếp tục phân tâm, chuyên tâm dưới tay công tác.

"Thực buồn cười có phải hay không? Đứa con muốn kết liễu tính mệnh cả nhà, lão cha lại nhìn trúng nữ nhân nhà người ta."

Quả nhiên.

"Vân đệ nhờ phúc của tỷ tỷ mà còn giữ được tính mạng, tuy rằng xem ý tứ của đối phương, trong Vân gia ngoài Vân Nương căn bản không cần lưu lại một người nào khác. Nhưng người phải dự đoán đến đã có được mỹ nhân còn muốn được đến tâm của mỹ nhân, sự tình liền không thể làm đến tận tuyệt. Hơn nữa lưu lại Vân đệ, tiến có chỗ để lung lạc, lui có thể lợi dụng mối quan hệ này, tác dụng nhiều hơn. Vì thế, Vân đệ cũng tuyệt đối không thể chết được. Lần này cứu ra Vân đệ, chúng ta xuất lực, đối phương xuất người. Chỉ chờ đối phương mang Vân đệ đầy lòng cảm kích đến Lộ bảo rước đi vị tỷ tỷ này, từ nay về sau cũng sẽ không có việc của Lộ gia chúng ta nữa. Về phần Lộ bảo có thể cùng Hoả thần giáo kết hạ thù hận hay không, đương nhiên cùng đối phương không quan hệ. Dù sao, ta chính là người thu được của người ta một vốn ưu đãi. Ha hả!"

Tay Thập Lục dừng lại một chút.

Một hồi trò khôi hài. Cũng là một chuyện hoàng thất đáng gièm pha.

Vân gia vì tứ Hoàng Tử thất thế bị liên lụy. Thái tử muốn giết cả nhà Vân gia. Nhưng không nghĩ tới lão hoàng đế lại nhìn trúng Vân Nương, không muốn để cho con của mình biết mình đối với Vân gia có hứng thú, đang lo phải làm cách nào đem mỹ nhân đoạt đến bên người.

Mà lão gia vừa lúc biết được tin tức này, biết có thể có lợi bèn buông tha cho mỹ nhân, lựa chọn lợi ích, cùng vị "lão Đại" kia làm một giao dịch.

Nếu để cho Vân Nương - trước nay đối với lão gia vẫn có tâm ý - biết được, sợ là không biết sẽ thương tâm đến mức nào.

Ai nói bọn y chỉ là cái tiểu nhân làm gì, cho là mình sống được tự do, lại không biết sống chết của bản thân kỳ thật sớm bị người tùy tâm khống chế.

Thế giới này quả thật là thế giới chỉ thuộc về kẻ mạnh. Thập Lục thật sự nghĩ thế.

Mà bản thân y khi còn sống lại ở trong lòng bàn tay của người khác. Một tầng lại một tầng khống chế, từ nhỏ, y chính là một quân cờ; chết đi, cũng thế.

Cũng từng nghĩ tới phải hoàn toàn sống cuộc sống của chính mình, đi con đường của chính mình. Nhưng một cái như y, không có quyền lực chẳng qua là một quân cờ, cũng chỉ có thể ở trong lòng suy nghĩ thôi. Thấy đủ vui buồn của thế gian, không đi nghĩ nhiều sẽ không có thống khổ.

Nếu như mình là một nữ tử, là một mỹ nhân tuyệt sắc vô song nghiêng nước nghiêng thành, như vậy y sẽ có cơ hội độc chiếm hắn, trở thành duy nhất của hắn? Hoặc là nếu người y yêu, không phải “hắn” mà là “nàng”, như vậy y hắn là có thể cùng hắn làm bạn đến thiên nhai? (lãng nhàng chút, ý ảnh là nếu Thiên ca không phải là nam nhân mà là nữ nhân, như vậy họ có thể mãi mãi sánh bước chân trời góc biển...)

Có điều sự thật là y là nam nhân, hắn cũng là nam nhân. Chẳng những địa vị xa cách một trời một vực, còn là... (cái này liên quan đến thân thể thực sự của anh Thập Lục)

Người hỏi y thương tâm sao, ai cũng không thể theo vẻ mặt của y nhìn ra được chút gì.

Nơi hoang dã im ắng, sự im lặng an hòa cùng ban ngày hoàn toàn bất đồng.

25. Chương 9-2

“Người lại đang nghĩ chuyện gì?”

”Ta nghĩ, người cố ý bắt nháo chống lại Hỏa Thần giáo chẳng lẽ không phải vì muốn gặp lại người kia. ”
Cái kẻ ở Nam Nhạc trước mũi lão gia bắt người còn lông tóc vô phương, không để lại một chút dấu vết.

Bằng vào hiểu biết của y đối với lão gia nhà mình, chọn phân đà của người ta phá tám phần là vì trả thù. Người này tâm trả thù so với bất kể ai khác đều nặng!

Lộ Tinh Thiên mở mắt tà liếc một cái, thế nhưng không có phủ nhận.

”Uy, người có nghĩ là thử xem ở nơi hoang dã, đêm tối dưới ánh trăng sao cùng ta cộng phó vu sơn mây mưa*?” (*chuyện xxoo ảnh nói một cách văn hoa)

Trầm mặc một hồi, Thập Lục thành thành thật thật nói: ”Ta có thể cự tuyệt sao?”

Tiếng cười ha ha vang lên, tiếp theo càng cười càng lớn, ”Thập Lục, vì sao đến hiện tại ta mới phát hiện người là người thú vị như thế này? Ha ha ha! Nếu ta nói không thể cự tuyệt?”

Chau nhanh mày, Thập Lục bắt đắc dĩ thở dài một tiếng: ”Vậy ngài nói làm thế nào liền làm như thế đi.”

Lộ Tinh Thiên nằm ở trong lòng Thập Lục cười đến nổi bả vai đều run rẩy.

”Thập Lục, Thập Lục...Nguyên lai tên của người làThập Lục...”

...

Đã là trung tuần tháng hai, vài nơi ở phía nam đã bắt đầu chuyển ấm. Nhưng bởi vì bọn họ ngày càng đi sâu về phương bắc nên gió như cũ lạnh thấu xương, tuyết vẫn đang bay đầy trời.

Hôm nay, vào khoảng bữa tối bọn họ tới Hồ Lạc trấn.

Hồ lạc trấn là một trấn rất nhỏ, tổng dân cư không đến hai ngàn, toàn bộ trấn chỉ có một tửu lâu kiêm khách điếm, nhưng nhờ nằm ở vị trí yếu đạo nên so với các thành trấn nhỏ khác mà nói đã xem như phần hoa.

Điểu Khách lâu. Lầu một, lầu hai khách điếm.

Một tấm vải bố viết chữ “Tửu” thật to treo trên cột cờ hiệu ngoài cửa tự lâu khiến cho người ta từ xa đã nhìn thấy.

Trong đại đường của tửu lâu đặt không dưới ba mươi cái bàn to nhỏ. Vì gió tuyết, và cũng vì bây giờ đã đến giờ ăn tối nên khách điếm rất đông đúc, âm thanh náo nhiệt.

Có rượu, có nam nhân, tự nhiên không thể thiếu nữ nhân. Một thiếu nữ hát rong khoảng trên dưới hai mươi tuổi ôm tỳ bà giọng hát uyển chuyển, khiến cho vài vị khách đã ngà ngà say trầm trở tán thưởng, lại có vài lời lẽ dâm dăng trên gheo.

”Chi nha...” Cửa tiệm đóng chặt bị đẩy ra, tấm màn thô dày để chắn gió khẽ phất lên.

”Chưởng quầy, phiền người mau chóng dọn cho chúng ta một cái bàn.” Bình bình đạm đạm, tiếng nói không có gì đặc sắc.

Thiếu nữ hát rong hát xong âm cuối cùng, lơ đãng lướt nhìn về phía cửa.

Người vào là một nam tử ăn mặc như người bán dạo, dáng người tuy cao nhưng lại giống như thanh âm của y, khuôn mặt cũng bình thường, không có gì đặc sắc, rơi vào biển người tuyệt đối tìm không thấy mặt.

”Khách quan đi mấy người?” Chưởng quầy vội vàng đưa ra khuôn mặt tươi cười đón khách.

”Hai người.” Nam tử vừa cất lời nói chuyện vén tấm bố liêm*, khom người thỉnh người phía sau tiến vào. (*vải bố che cửa)

Một nam tử dáng người cao cùng quần áo hoa lệ khẽ cúi đầu, đi qua bố liêm bước vào tiệm ăn.

”Đã tháng hai, sao còn có thể lạnh như thế?”

Quần áo hoa lệ nam tử nhẹ nhàng dậm chân, râu tuyết đọng trên mặt hài, ngẩng đầu nói khẽ với người cùng đi một câu.

Bàn tay thiếu nữ hát rong từ trên tỳ bà trượt xuống, môi khẽ mở, ánh mắt nhìn về phía cửa rớt cuộc không thu lại nổi.

Vị công tử kia sở hữu ngũ quan nếu tách ra mà xem, rõ ràng đều thực bình thường. Nhưng khi chúng nó hợp cùng một chỗ lại làm thành một bức họa. Một bức dung nhan tựa như chỉ thiên tiên mới có.

Hơn nữa mái tóc đen mềm mại được cột lại bởi một sợi dây lụa gấn ngọc, phần tóc phía dưới như thác thẳng tắp rủ xuống đến đầu vai.

Không thể trách thiếu nữ hát rong liếc mắt một cái đã si mê, cho dù là thân đều là thân nam nhi các nam nhân nhìn đến một khuôn mặt tuấn tú như vậy cũng không thể chẳng ngẩn ngơ.

Chỉ có chưởng quầy ngây người trong chốc lát đã phản ứng, một khi phản ứng là lập tức lên tiếng, thúc giục tiểu nhị lấy bố khăn sạch sẽ vội tới bên giúp khách quý phủ tuyết.

Nam tử có diện mạo bình thường còn cùng chưởng quầy nói gì đó, dường như y muốn bọn họ chăm sóc ngựa buộc ngoài cửa.

Chưởng quầy liên tiếp vâng dạ, lập tức sai một gã điếm tiểu nhị đi ra ngoài cửa dẫn ngựa vào chuồng.

”Hai vị, mời đi bên này.” Chưởng quầy ân cần chạy ra khỏi quầy, tự mình dẫn đường.

“Đúng là người?”

Lộ Tinh Thiên cùng Thập Lục nghe tiếng gọi, hướng về phía thanh âm quay đầu nhìn lại.

Một thiếu nữ ăn mặc rất khác thường nhưng cũng xinh đẹp khác thường, nhìn cách ăn mặc của nàng thì dường như nàng không phải là thiếu nữ người Hán.

Tương giang nữ Nê Oa, Thập Lục trong đầu lóe lên một cái tên.

Quả nhiên, Lộ Tinh Thiên ôm cằm, khẽ cười nhìn nữ tử: ”Nê Oa, đã lâu không gặp.”

Nê Oa đứng dậy hướng về phía họ đi tới. Trong tửu lâu lúc này có không ít người đều lên chiêm ngưỡng nhan sắc của nàng.

Nê Oa dừng lại trước bàn của họ.

"Lộ ca, sao lâu như vậy rồi không tới tìm ta?"

Úc! Vừa đến liền hỏi cái này, quả nhiên không giống những nữ tử bình thường.

Thập Lục thấy nàng là thân nữ nhi mà tính tình hào sảng như vậy cũng không thấy khó chịu, ngược lại còn có nhiều hảo cảm.

Nhưng Lộ Tinh Thiên thì không nghĩ như vậy, hẳn cùng nàng có một đoạn nhân duyên gắn ngủi, nhưng vì nàng cố chấp lại độc chiếm quá mạnh nên hẳn chỉ chung sống với nàng được năm ngày.

Ngay từ đầu coi trọng nàng, cũng chính là coi trọng tình tình hào phóng cùng tiêu sái của nàng. Hẳn cũng từng nói rõ với nàng rằng mình chưa hề tính toán chuyện chung thân, hai người hợp thì sống không hợp thì chia tay (ô hô, nghe câu này lại nhớ đến Long ca với Viêm ca! TT^TT Nhớ Fynnz a-) Lúc đi hẳn cũng nói rõ ràng, nếu như ngày sau nàng có việc hẳn nhất định sẽ giúp đỡ.

"Nê Oa, nàng từ phía nam chạy đến tới nơi này làm gì?" Lộ Tinh Thiên không đáp còn hỏi lại, hướng Nê Oa ra hiệu mời ngồi.

Nê Oa không ngồi, "Vì sao không trả lời ta?"

Lộ Tinh Thiên chau đầu, hẳn vốn sợ hãi loại người dây dưa không rõ như thế này."Bởi vì..."

"Mặt của huynh! Vừa rồi ta vừa rồi đã cảm thấy huynh có chỗ nào không đúng, khuôn mặt huynh vốn có hình xăm mà? "

Lộ Tinh Thiên sờ sờ má trái cười cười, "Xuất môn bên ngoài, vì tránh cho kinh thế hãi tục liền che đi."

Nê Oa cười khanh khách, "Huynh mà vì lo lắng kinh thế hãi tục nên dấu đi chân diện mục, chớ gạt ta. Mấy ngày trước ta nghe được huynh hiện tại đang ở Hoàng Sơn, có phải huynh đang có âm mưu gì?"

Không những xinh đẹp mà còn thông minh, nàng thật hiểu biết bảo chủ nhà y.

"Nê Oa, đã quên với người giới thiệu." Lộ Tinh Thiên chuyển mục tiêu, tươi cười nhìn về phía Thập Lục.

Thập Lục có một chút cảnh giác, lão gia muốn làm gì?

"Vị này chính là?" Đường như đến giờ Nê Oa mới chú ý tới người ngồi bên cạnh Lộ Tinh Thiên - Thập Lục.

Thật không trách tương giang nữ cố ý bỏ qua, thật sự là với diện mạo bình thường của mình cảm giác tồn tại của Thập Lục không rõ nét, mà Lộ Tinh Thiên lại làm cho người ta có cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ.

"Người yêu của ta."

Ha?

Há hốc miệng không chỉ có Nê Oa, Thập Lục cũng sợ tới mức thiếu chút nữa không cầm chén trà trong tay.

Lộ Tinh Thiên thản nhiên, tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc trước biểu tình của Nê Oa.

"Hắn, hẳn là nam." Sao có thể như vậy. Nê Oa không tin, nhưng nàng cũng biết Lộ Tinh Thiên không phải người ưa nói đùa. Càng là không có khả năng, lại càng là...

"Đúng vậy nha, ta biết hẳn cùng ta đều là nam tử, thế nhưng một người như thế này, người sao có thể cự tuyệt hẳn." Lộ Tinh Thiên lộ ra vẻ ôn nhu đến cực điểm hướng về phía Thập Lục tươi cười, "Thập Lục, người không biết là dùng mặt nạ đối với bạn bè của ta có điểm thất lễ?" Một chút cũng không giống trách cứ, chỉ như là thân mật vui đùa.

Thập Lục sững sốt một chút, lập tức trong lòng cười khổ.

Hoàn hảo hẳn đã sớm có chuẩn bị đề phòng những lúc người này hưng trí lên, không nghĩ tới vào lúc này cũng phát huy công dụng.

”Nê tiểu thư, thất lễ.”

Thập Lục lấy tay áo che mặt, một lát sau buông tay, ngẩng đầu đối Nê Oa mỉm cười.

Là ai phát ra tiếng hít sâu thật mạnh?

Là ai làm rơi chén trà khỏi tay?

Là ai ngậy người một câu cũng không nói nên lời?

Mà ngay cả tiếng ca của thiếu nữ hát rong cũng im bật.

Trong nháy mắt, đại đường nội lại có thể trở nên im ắng.

Một cái chớp mắt qua đi, đủ loại thanh âm ầm ầm nổi lên.

Có sợ hãi than, có tham lam, có tán thưởng, có hâm mộ.

Nê Oa thật lâu đều nói không nên lời một câu nào.

”Người Hán các huynh dường như có nói một câu, như thế nào nhỉ, ánh sáng đèn cùng ánh trăng không thể so sánh cùng nhau. Lộ ca, ta không đẹp bằng hẳn, không bằng rất nhiều, huynh chọn hẳn tuyệt không kỳ quái.” Nàng cắn cắn môi, cuối cùng nhìn thoáng qua Thập Lục, cúi đầu nói một tiếng: ”Không hẹn gặp lại.”

Thập Lục yên lặng ở trong lòng nói một tiếng thực xin lỗi. Về phần vì cái gì, cũng chỉ có chính y mới biết.

”Nê Oa, lời ta đã nói vĩnh viễn có trọng lượng, nếu người có chuyện gì cần ta hỗ trợ, chỉ cần tới tìm ta.” Lộ Tinh Thiên chân thành nói, hẳn đối với mỗi nữ nhân hẳn chia tay đều rất tốt.

”Đa tạ.” Nê Oa miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười, ôm quyền thi lễ, nhưng lại không hề quay về bàn mà xoay người liền hướng ra cửa lớn.

26. Chương 9-3

”Nê cô nương, thật có lỗi tại hạ đến chậm, trên đường có chút việc trì hoãn...Nê cô nương?”

Chưởng quầy cúi lưng, lại đón tiếp ba vị khách nhân ân cần vô cùng. Hướng về phía Nê Oa nói chuyện chính là vị công tử trẻ tuổi ngọc thụ lâm phong đi đầu, đi theo phía sau hẳn hẳn là người hầu.

Ánh mắt Thập Lục ngưng đọng lại. Người này..?

Vị công tử kia trong mặc một thân lụa là màu trắng, ngoài khoác áo lông chồn lửa đầu buộc dây tơ tằm màu trắng khảm một khối hắc ngọc. Xem cách ăn mặc, đã biết người tới bất phàm, lại nhìn này dung mạo, tuấn tú thanh nhã, không phải là tươi đẹp tuấn mỹ chấn động lòng người mà là ôn hòa lịch sự tao nhã như ngọc.

Vị công tử này làm cho người ta liên tưởng tới mây trắng trên trời, tuyết liên trên đỉnh tuyết phủ ngàn năm, nhưng lại không có cái vẻ lạnh lẽo của mây cùng tuyết liên, tương phản, người này vừa thấy đã khiến người khác muốn thân cận.

Vị này không phải là bạch y kỳ sĩ bọn họ đã thấy thoáng qua trên đường còn có thể là ai!

Thập Lục không thể không thừa nhận, đây là một vị công tử so với lão gia nhà mình không có chút nào thua kém.

Lộ Tinh Thiên cũng không cảm lòng được nhìn về phía vị công tử này nhiều hơn một cái. Hẳn cũng đã nhận ra, đây là vị bạch y kỳ sĩ chỉ một thoáng lướt qua đã đủ để lại trong lòng hẳn ấn tượng sâu sắc.

Hẳn biết Nê Oa?

Vị công tử kia hiển nhiên cũng chú ý tới bọn họ, đối với ánh mắt của Lộ Tinh Thiên chỉ mỉm cười gật đầu.

Lộ Tinh Thiên cũng lễ phép cười đáp lại.

Sau đó vị bạch y công tử nhìn về phía bên cạnh Lộ Tinh Thiên - Thập Lục. Ánh mắt tựa hồ ở trong phút chốc đã động lại.

Thập Lục cũng đã nhìn chăm chú bạch y công tử.

Không biết qua bao lâu, có lẽ một lát, có lẽ rất lâu. (Ài, hai anh à, một anh hữu ý, một anh nhạy cảm...)

Bạch y công tử rời mắt khỏi Thập Lục, vờ vờ Nê Oa lúc này tinh thần đang ảm đạm, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lộ Tinh Thiên một thoáng thật sâu, lập tức mang theo Nê Oa cùng thân cận rời đi.

Cái nhìn kia khiến Tinh Thiên có cảm giác phi thường kỳ quái, tâm can giống như bị cắn xé đến nhói đau. Không phải đặc biệt đau, nhưng cũng không cách nào xem nhẹ. (TT^TT TT^TT TT^TT...)

Lộ Tinh Thiên lại quay đầu nhìn về phía Thập Lục, cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Kết quả ấy không phải là kết quả ta muốn hay sao, chẳng lẽ ta lại không đành để Nê Oa thương tâm?

Thập Lục yên lặng, không biết suy nghĩ cái gì.

...

Theo Điều Khách lâu đi ra, hai người hướng về phía địa điểm bí mật của Lộ gia bảo.

Lộ Nhị mang theo Vân đệ hẳn là rất nhanh sẽ tới thôi.

"Tinh Thiên, làm sao ngươi biết phân đà Đà chủ của Hỏa Thần giáo tại nơi này chính là thiếu nữ hát rong?"

Vừa rời tại Điều Khách lâu bọn họ gặp ám toán. Đầu tiên là hai khách nhân ngồi gần đó, sau đó là một gã nhà giàu đùa giỡn cô gái hát rong cùng thủ hạ của hắn, cuối cùng lúc bọn họ chuẩn bị rời đi cô gái hát rong vẫn nằm sấp trên mặt đất đột nhiên hướng về phía Tinh Thiên công kích.

Có điều Lộ Tinh Thiên dường như đã sớm có chuẩn bị, chẳng những dễ dàng tránh được đòn đánh lén của cô gái hát rong, còn vạch trần thân phận của cô ta, rồi thật thích thú cười nhạo châm chọc một phen, khiến cho vị Đà chủ giả dạng thiếu nữ hát rong kia tức giận không có chỗ phát tác.

Cuối cùng Lộ Tinh Thiên phế đi công lực của nữ đà chủ, còn đem tóc nàng cắt đến loạn thất bát tao*. Còn đem tửu lâu chường quầy cùng vài cái tiểu nhị trói thành một bó, những gì liên quan đến nữ đà chủ toàn bộ đều ném tới mặt tuyết. (*đại loại là lờm chờm lại rồi tung rối mù)

Lộ Tinh Thiên tâm tình tựa hồ rất tốt, cố ý chậm bước cùng y sóng vai đồng hành.

"Không phải ngươi đã nói, hai năm trước khi ngươi đi qua nơi này đã thấy cô gái hát rong này sao. Ngươi có thấy ở đâu một thiếu nữ trẻ trung, làm nghề hát rong, lại ở lại trong một tửu lâu hát đến hai, ba năm? Hơn nữa nàng lại có nhan sắc như vậy?"

"Chỉ vì vậy?"

"Đương nhiên không. Tuy rằng nàng che dấu không tồi, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, trời cho nàng bản tính của một nữ tử. Một cô gái nghèo khổ dựa vào hát rong mà sống, làm sao có tiền mua được hương phẩm mùi hoa lan quý giá nhất của Tôn gia? Cũng vậy, giày thêu trên chân nàng cũng không phải là bản thân nàng thêu. Còn có cây tỷ bà kia, sơ hở lớn nhất của nàng ngay tại cây tỷ bà."

"Ngọc tỷ bà Tần Tú Lan. Hình Ý Môn quả phụ đại đệ tử."

Lộ Tinh Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ y đoán không sai.

"Đó là một người đáng thương." Thập Lục bỗng nhiên cảm thán nói.

Lộ Tinh Thiên kỳ quái liếc hắn một cái.

"Nghe nói Ngọc tỷ bà mới mười tám tuổi liền thủ tiết, sau nhìn trúng một hàng y lang trung muốn tái giá lại bị toàn bộ người của Hình Ý Môn phản đối, còn bị vũ nhục là không tuân thủ nữ tắc, không biết thẹn, càng lấy môn quy ra đối xử với nàng. Sau lại nghe nói nàng nhảy sông..."

"Nga, còn có như vậy một đoạn, sớm biết sẽ không cắt trụi tóc nàng." (Anh mấy tuổi rồi a?) Lộ Tinh Thiên nói như vậy cũng không phải thương hương tiếc ngọc gì, mà là thể hiện tán thưởng của hắn đối với nữ tử có dũng khí.

"Nếu ta chết, ngươi sẽ thay ta thủ tiết sao?"

"Khụ khụ khụ!" Đáng thương Thập Lục thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết."Sao đột nhiên nói điềm xấu đến như vậy?"

Lộ Tinh Thiên buông tay, "Chỉ là đột nhiên nghĩ đến nếu ta có một người vợ, yêu đến nỗi chính ta cũng phải luyến tiếc rời đi nàng... Nếu có một ngày ta rời đi trần thế, sẽ hy vọng nàng tiếp tục theo đuổi hạnh phúc mới, hay là hy vọng nàng có thể vì mình thủ trinh cả đời. Sau đó phát hiện vấn đề này rất khó. Ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Ta?" Thập Lục gãi gãi đầu.

Lộ Tinh Thiên lúc này thật sâu sắc cảm nhận được, tuyệt sắc mỹ nhân mặc kệ làm cái gì bất nhã đều có thể thấy một phen ý nhị. (Anh khen? Hay chê người ta a?)

"Ta cũng không biết." Ánh mắt Thập Lục mê man, "Điều kiện tiên quyết là nếu ta có thể thực sự có được hắn, nếu hắn thuộc về ta, ta thuộc về hắn, như vậy khi ta rời đi, có lẽ ta sẽ dẫn hắn cùng nhau rời đi." Bởi vì ta không không thể nhẫn tâm nhìn hắn đau lòng.

"Nga, nhìn đoán không ra ngươi còn là một người có độc chiếm dục rất mạnh."

Thập Lục cười khổ, "Nếu hắn không thuộc về ta, như vậy tự nhiên ta sẽ không cưỡng cầu, còn chúc phúc cho hắn sớm ngày đạt đến chân chính hạnh phúc cùng sở yêu. Nếu hắn đối với ta thật sự có tâm, cho dù ta rời đi cũng sẽ ở mãi trong lòng hắn, điều này với ta mà nói đã muốn đủ. Nếu hắn vốn đối với ta không có lòng dạ nào, ta làm sao phải khổ tâm lôi kéo người khác để bị người oán hận."

"Ngươi thực bi quan." Lộ Tinh Thiên không khách khí bình luận.

Thập Lục cười ra tiếng, "Ngươi là người thứ nhất nói ta bi quan. Rất nhiều người đều nói ta bằng lòng với số mệnh, dễ dàng thỏa mãn."

"Ngươi thật sự dễ dàng như vậy thỏa mãn?"

Một bàn tay cầm tay y.

"Ngươi có từng nghe qua một chuyện xưa, một vị thần tiên ban cho một cái tên khát cái một điều ước. Tên khát cái nói hắn muốn mỗi ngày đều ăn được ăn no, thần tiên thỏa mãn hắn. Qua một thời gian ngắn, tên khát cái lại nhìn thấy thần tiên, cầu xin thần tiên lại cho hắn hứa một điều ước, thần tiên đồng ý. Tên khát cái nói hắn nghĩ muốn có một căn nhà có thể che gió che mưa..."

"Ta biết chuyện xưa này, " biểu tình Thập Lục của rất lạnh tĩnh, "Được đến phòng ở sau, tên khát cái lại muốn có thê nhi, có thê nhi sau lại muốn làm đại quan, làm đại quan sau lại muốn có rất nhiều tiền, có rất nhiều tiền sau lại muốn làm hoàng đế, cuối cùng hắn thậm chí muốn làm thần tiên phép thuật vô biên. Sau đó thần tiên đem những gì từng cho hắn đều đoạt lại, hắn lại biến thành một gã vô danh, nằm ven đường ăn không đủ no mặc không đủ ấm, một tên khát cái cơ khổ...Lão gia, ta nói rồi, ta là người biết đúng mực. Ngài cho ta bao nhiêu, ta lấy bấy nhiêu. Khi ngài muốn thu hồi, chỉ cần nói cho ta một tiếng là được."

Lộ Tinh Thiên ngừng cước bộ một chút, lập tức nói một câu: "Tối rồi."

27. Chương 10-1

Đây là một cứ điểm bí mật của Lộ gia bảo tại Hồ Lạc trấn, một xưởng nho nhỏ chuyên làm đậu phụ.

Không ai vì sự xuất hiện của Lộ Tinh Thiên cùng Thập Lục mà tỏ ra kinh hoàng, người phụ trách xưởng thực hiện thẩm tra đối chiếu thân phận của họ xong bèn đưa họ đến mật thất chờ.

Sau khi dâng trà, người phụ trách rút lui.

Lộ Tinh Thiên tranh thủ chớp mắt trong chốc lát.

Thập Lục theo y chức trách của mình, vẫn âm thầm đứng trong một góc âm u của mật thất để bảo vệ chủ nhân như cũ.

Chưa được lão gia cho phép, y vẫn giữ nguyên khuôn mặt tuấn tú tuyệt thế vô song. Vừa rồi khi người phụ trách xưởng nhìn thấy y cũng hoàn toàn không xem y như thuộc hạ của bảo chủ, khi biết y cũng là một thành viên trong bảo thì trên khuôn mặt lão thành từng trải cũng không tỏ vẻ kinh ngạc.

Ước chừng trôi qua thời gian ba nén hương, ngoài cửa phòng lại có tiếng gõ nhẹ. Đó là tiếng gõ có quy luật, ngầm thông báo rằng những vị khách đang được chờ đợi đã đến.

Hai người đưa Vân đệ đến là người hoàn toàn xa lạ, vừa thấy Lộ Tinh Thiên thì khom người hỏi khi nào có thể gặp được Vân gia đại tiểu thư.

Thập Lục nghĩ thầm rằng những người này hẳn là tâm phúc của vị “lão đại” kia đi?

”Lộ đại ca, tỷ tỷ của ta đâu? Tỷ tỷ của ta có đến hay không?”

Vừa nhìn thấy Lộ Tinh Thiên Vân đệ liền lập tức chạy lại, lôi kéo tay áo hẳn hỏi tỷ tỷ của mình ở đâu.

Mặc kệ Vân đệ lôi kéo ống tay áo của hẳn, Lộ Tinh Thiên hướng về phía hai người lạ mặt chấp tay nói: ”Đa tạ huynh đài rút dao tương trợ, nếu không không biết Vân đệ còn phải chịu bao nhiêu nguy hiểm. Lộ mỗ thay mặt tỷ tỷ hẳn tạ ơn chư vị. ”

”Lộ bảo chủ không cần đa lễ, ” dường như bọn họ cũng không có gì kinh ngạc khi nhìn thấy chân diện mục của Lộ Tinh Thiên, trầm ổn ôm quyền đáp lễ: ”Bọn tại hạ cũng là nhận ủy thác của người ta, trong số chúng ta có người cùng Vân gia là chỗ quen biết cũ, Vân gia gặp nạn, tất nhiên phải tương trợ. Vân tiểu thư quấy rầy ở quý bảo nhiều ngày, ân tình này ngày sau chúng ta tất sẽ báo đáp. ”

”Nga? Không biết cố nhân của Vân gia là vị nào?”

Người lớn tuổi hơn trong số hai người cung thân bái thủ* Lộ Tinh Thiên cũng nghiêm trang đáp lễ, chấp tay nói: ”Nguyên lai là vị này. Tại hạ thất lễ. Nếu các hạ nguyện ý chăm sóc bảo vệ tỷ đệ Vân cô nương, tự nhiên so với bậc thảo dân tầm thường như chúng ta đây tốt hơn rất nhiều. Vân đệ, đây chính là phúc phận của người a.”(*= cúi chào)

Vân đệ chớp mắt mấy cái, như thể đã sớm hiểu được thân phận của người cứu hẳn, trong ánh mắt tự nhiên toát ra một tia kiêu ngạo. (Cứ kiêu ngạo đi chừng ẹ, đợi đến khi tỷ tỷ của người thất sủng thì biết!)

Đúng vậy, có người đó che chở, bọn họ đã không còn là những kẻ tị nạn, nghĩ đến cuộc sống khổ cực trước đây, lại nghĩ đến cuộc sống sung sướng còn có tiền hô hậu ủng sau này, Vân đệ vốn có tâm tính thiếu gia công tử tự nhiên cảm thấy rất chờ mong, hứng khởi.

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, Thập Lục đứng ở một nơi bí mật gần đó, lắc đầu.

”Một khi đã như vậy, xin hãy đợi tại hạ viết một lá thư để nhị vị mang về Lộ gia bảo, quản gia Lộ bảo là Lộ Toàn chỉ cần xem thư sẽ hiểu rõ phải làm thế nào. Nhị vị thấy sao? ”

”Vậy làm phiền Lộ bảo chủ.” Hai người trung niên chấp tay nói.

Lộ Tinh Thiên lệnh Thập Lục mang văn phòng tứ bảo đến, nhanh chóng thảo một phong thư, dùng lửa làm chảy sáp phong ấn lại, giao cho hai người trung niên.

Khi nhìn thấy Thập Lục từ góc tối của gian phòng đi ra, chỉ trừ Lộ Tinh Thiên, còn lại tất cả mọi người đều sững sờ một chút.

Người kia là ai? Hẳn cùng Lộ Tinh Thiên có quan hệ như thế nào?

Hai người mới tới đem gương mặt của Thập Lục khắc ghi thật sâu trong tâm khảm, thu hồi ánh mắt đánh giá trở về, người lớn tuổi cất thư vào trong ngực, đồng thời lấy ra một miếng lệnh bài bằng kim loại đen nhánh.

"Vân tiểu thư làm phiền ở quý bảo nhiều ngày, bề trên của ta cảm kích khôn cùng, đây làm một chút tâm ý của ngài, xin hãy Lộ bảo chủ xin vui lòng nhận cho."

"VẬY ĐA TẠ." Lộ Tinh Thiên cũng không chối từ, không khách khí nhận lấy, kiểm tra thấy không có gì sai sót thì cất vào trong hành lý..

Hai người chấp tay, đang định cáo từ.

"Lộ đại ca, ta có lời muốn nói với ngươi, ngươi hiện tại có thời gian hay không." Vẫn nhìn Thập Lục đến ngay người, lúc này Vân đệ mới định thần lại, vội vàng kéo kéo tay áo Lộ Tinh Thiên.

"Ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?" Lộ Tinh Thiên cúi nhìn Vân đệ, cười hỏi.

Vân đệ nhìn nhìn những người khác còn đang đứng trong phòng.

Hai người kia hiểu ý, tìm lý do lui ra ngoài. Thập Lục cũng đang định đi ra ngoài thì bị Lộ Tinh Thiên gọi lại."Ngươi ở lại đây."

Thập Lục thuận tay khép chặt cửa phòng, đi đến một bên.

"Hiện tại ngươi muốn nói gì với ta, nói đi." Lộ Tinh Thiên nâng vạt áo, ngồi xuống ghế.

Vân đệ tuy rằng có chút bất mãn khi thấy vẫn còn có người khác ở lại, nhưng lại thấy là người kia tuấn mỹ vô song nên cũng không cưỡng cầu nữa.(tên sắc lang con!) Hắn dựa vào người Lộ Tinh Thiên, ôm cánh tay của Lộ Tinh Thiên, nói: "Lộ đại ca, lần này ngươi không cùng chúng ta trở về sao?"

Lộ Tinh Thiên lắc đầu, "Ta còn có chuyện quan trọng khác phải làm."

"VẬY TỶ TỶ CỦA TA PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ?" Tiểu quý tinh ranh làm như đột nhiên hỏi.

Lộ Tinh Thiên ngẩn ra, buồn cười hỏi, "Cái gì gọi là tỷ tỷ ngươi phải làm sao bây giờ? Hiện tại các người có cố nhân giúp đỡ, hơn nữa còn có cả bề trên của ông ta, dù thế nào vẫn là tốt hơn so với ở lại Lộ gia bảo nhỏ nhỏ của ta đi?"

"Chẳng lẽ ngươi không thêm để ý tỷ tỷ của ta dù chỉ một chút?" Vân đệ trừng đôi mắt to.

"Tiểu quý, tỷ tỷ ngươi trúng mục tiêu hiển quý*, là ta không có phúc phận như vậy." Lộ Tinh Thiên mỉm cười, nói dối không chớp mắt. (*ý nói có người rất cao sang để mắt đến)

Vân đệ cúi đầu, cắn môi thấp giọng nói: "Chính là...Tỷ tỷ của ta thích ngươi."

"Còn nhỏ, ngươi biết cái gì là thích, cái gì là không thích?" Lộ Tinh Thiên cười lắc đầu.

Vân đệ im lặng một hồi lâu, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Lộ Tinh Thiên kiên nhẫn chờ tiểu quý ngập ngừng.

"Lộ đại ca, nếu tương lai tỷ tỷ ta tới tìm ngươi, ngươi có...cưới nàng không? Ta là nói cưới hỏi đàng hoàng, lấy nàng làm bảo chủ phu nhân của ngươi!"

Tiểu quý đối với vấn đề này có vẻ thực khẩn trương, bàn tay vốn nắm tay áo hắn giờ lại nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, nhìn hắn không chớp mắt.

Lộ Tinh Thiên khẽ nhú mày, hắn không thích có người dùng loại khẩu khí ép buộc này hỏi hắn, càng không thích người này túm chặt lấy hắn không buông, cho dù người này chỉ là một tên tiểu quý cũng vậy.

"Hiện tại ta tạm thời không có ý định cưới vợ, cũng không muốn làm chậm trễ tuổi xuân của tỷ tỷ ngươi. Huống chi..." Ánh mắt Lộ Tinh Thiên nhìn về phía Thập Lục đang đứng im một bên .

Thập Lục than thầm trong lòng, lại nữa rồi!

"Hiện tại ta lại có hắn. Ngươi hiểu được ý của ta không?" Âm thầm xuất lực gạt bàn tay nhỏ bé túm áo mình ra.

Vân đệ buông hai tay ra, phi thường mất hứng, trừng mắt nhìn Thập Lục.

"Hắn là ai?"

Trách không được nhìn đẹp như vậy! Nguyên lai là một con hồ ly tinh!

Hừ! Người kia nói không sai, quả nhiên là Lộ đại ca bị hồ ly tinh mê hoặc thần trí, nếu không ai lại có thể cự tuyệt tỷ tỷ ôn nhu xinh đẹp của mình!

"Hắn là ai không liên quan gì tới người, tiểu quý, bên ngoài có người đang chờ người, chẳng phải người muốn nhanh chóng nhìn thấy tỷ tỷ người sao? Theo bọn họ suốt đêm khởi hành, vượt qua nửa tháng lộ trình có thể tới Lộ gia bảo."

Lộ Tinh Thiên đứng lên, không muốn tiếp tục cùng một tên tiểu quý vô cơ gây rối. Nếu không phải còn nể mặt tỷ tỷ của hắn, Lộ Tinh Thiên sẽ không nói với hắn dù chỉ một câu.

Vân đệ hung hăng trừng mắt nhìn Thập Lục!"Ta hỏi người một việc cuối cùng, " Vân đệ thở phì phì, hai tay chống nạnh: "Cái gã người hầu Thập Lục, người đã trừng phạt hắn hay chưa?"

Trong lòng Lộ Tinh Thiên đã thấy bực bội, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười trêu tức, "Hắn là người trong Lộ bảo, ta có trừng phạt hắn hay không tại sao phải nói cho người biết?"

"Hắn không trông nom ta! Ta gọi hắn cứu ta hắn cũng không để ý! Hắn là cố ý! Hắn và cái tên bại hoại kia thông đồng! Người sao có thể không trừng phạt hắn, người hắn là giết hắn, người hắn là..."

Lộ Tinh Thiên điểm á huyết* tiểu quý, mở cửa, mang hắn ném ra ngoài.(*huyết cam)

Vân đệ hươ tay hươ chân giãy giụa, còn đánh đến Lộ Tinh Thiên vài cái.

Lộ Tinh Thiên không thể nhịn được nữa, ném tên tiểu quý đáng ghét xuống đất.

"Người giao cho các người, mang đi đi."

Vân đệ há to miệng không phát ra tiếng, vừa vội vừa giận giương nanh múa vuốt muốn hướng lại đây, bị hai người trung niên chặn lại, ôm lấy, thuận tay điểm thụ huyết*. (*huyết ngủ)

"Có một tên tiểu tử tông như hắn ở cùng, dọc đường các vị chịu không ít khổ sở đi?"

Người đàn ông lớn tuổi cười ẩn ý, nói: "Không sao cả, cũng chỉ phải mệt có vài ngày. Bề trên của chúng ta không thích tiểu hài tử, nhất là một tên bị nuông chiều đến hư hỏng tiểu hài tử."

Lộ Tinh Thiên không nói mà cười, chấp tay tiễn khách.

Nhìn theo hai người mang Vân đệ rời đi, Lộ Tinh Thiên uốn éo thắt lưng, vắn vắn người.

"Vân Nương tuy rằng không tài, nhưng đệ đệ của nàng lại chẳng ra gì. Về sau nếu Vân Nương được sủng ái thì không nói, một khi thất sủng, kết cục của tiểu tử này chỉ sợ...Chắc chắc!"

"Hiện giờ chuyện này đã xong, chúng ta có phải chuẩn bị lên đường trở về hay không?"

"Không, " Lộ Tinh Thiên dừng tay lại, cười đến có điểm giáo hoạt, có điểm không có hảo ý, "Chính chủ còn chưa thấy được, hiện tại sao có thể trở về. Thập Lục, làm hộ pháp cho ta."

Thập Lục cả kinh*.(*rất sợ hãi, kinh ngạc)

Lộ Tinh Thiên xoay người hướng về phía phòng trong đi vào, "Tiểu quý kia trước khi đi hạ độc lên người ta, đại khái là muốn giúp tỷ tỷ của hắn hả giận."

Thập Lục thần sắc lo lắng.

Lộ Tinh Thiên vỗ vỗ vai y, "Làm cho hắn nợ ta tốt hơn so với ta nợ hắn. Tốt xấu gì thì tỷ tỷ của hắn cũng sẽ được cưng chiều một thời gian ngắn."

Người cũng quá biết tính kế đi! Về lo lắng trong mắt Thập Lục lập tức biến mất.

28. Chương 10-2

Ngủ lại một đêm ở xưởng làm đậu phụ, ngày hôm sau hai người lại lên đường. Lần này, Lộ Tinh Thiên hoàn toàn khôi phục gương mặt cũ.

Thập Lục nhìn lại xưởng làm đậu phụ sau lưng, biết từ nay trở đi cứ điểm này sẽ hoàn toàn biến mất.

Không biết mình còn cơ hội quay lại trấn này nữa hay không...

Họ đi thẳng về phía bắc, ngày hôm đó họ đến một sơn trấn cách thành Tấn Dương khoảng năm trăm dặm.

Đến lúc đó trời đã gần tối, họ đặt một gian khách phòng tốt nhất tại một khách điểm tốt nhất của thị trấn, Lộ Tinh Thiên định sẽ dừng chân lại đây hai ngày để du ngoạn Long Vương sơn, nơi đây phủ trắng tuyết, mang một vẻ đẹp khác thường.

”Thùng thùng.”

Cửa phòng bị gõ vang.

Lộ Tinh Thiên đang điều tức*.(một cách điều hòa nội lực trong cơ thể, có ích cho sức khỏe hoặc thương thế)

Hắn biết người đến không phải là Thập Lục.

Thở nạt thu công*. Tuy rằng hắn không sợ có người tập kích mình khi luyện công, song đó còn xem người đến có phải là cao thủ hay không đã. (*kết thúc hoạt động điều tức nêu trên)

”Gia*, Nguyệt Viên của Nguyệt Lô, mong được gặp ngài một lần.” (* danh xưng tôn trọng khi gọi người khác)

Âm thanh rất đặc biệt, nghe có chút giống thanh âm của Thập Nhất. Không thuộc về âm điệu uyển chuyển của nữ nhân, cũng không thuộc về âm điệu trầm thấp của nam nhân, lại khiến người ta không tự chủ được nghiêng tai lắng nghe.

Một câu biểu đạt rất nhiều nội dung.

Một người giỏi về nhìn người có thể từ thanh âm, khẩu khí, làn điệu, dùng từ đặt câu để phán đoán tính cách, tuổi tác, tâm trạng, công việc, trình độ giáo dục thậm chí cả địa vị xã hội của người đó.

Lộ Tinh Thiên không dám nói mình đặc biệt giỏi về khoản nhìn người, nhưng đối với thanh lâu nữ tử hắn cũng không xa lạ.

Thực có ý tứ, một nữ tử thanh lâu nói chuyện lại không có mùi vị phong trần*. Gõ nhẹ mặt bàn, khóe môi Lộ Tinh Thiên hơi hơi nhích lên. (* ý nói một kỹ nữ nhưng có cách nói chuyện đoan chính, không giống cách nói chuyện các kỹ nữ thường có)

Người hắn chờ rốt cục đến đây sao?

Cửa phòng mở ra. Ngoài cửa có hai người đứng, một nữ tử đeo khăn che mặt, một người khác là tiểu nhị trong khách điểm. Tiểu nhị thấy Lộ Tinh Thiên mở cửa bèn cúi người hành lễ rồi lặng lẽ rút lui.

Lộ Tinh Thiên tựa bên khung cửa, không chút khách khí nhìn từ trên xuống dưới nàng “kỹ nữ” thân hành đến tận cửa mời chào “làm ăn”.

Dáng người cao mà uyển chuyển, lẳng la tư lự người thường không đủ sức mua ôm sát hình thể mê hồn, không giống với thiếu nữ nhà lành, nữ nhân này buộc thắt lưng chặt hơn và ở vị trí cao hơn hẳn vị trí thông thường nữ nhân vẫn thắt, làm tôn lên bộ ngực cao sấn chắc của nàng, cũng khiến phần eo càng thêm mảnh mai tinh tế cùng tôn thêm vẻ đẹp của một đôi chân dài.

Tuy thế nhưng người sẽ không tìm được ở trên người nàng dù chỉ một chút phong trần thoảng qua. Thậm chí tương phản, nhiều nam nhân thấy nàng, chỉ sợ nhìn không được mà quỳ xuống bên chân nàng, hôn lên hài của nàng, sùng bái nàng.

Nữ tử có búi tóc, cho thấy nàng đã không còn là khuê nữ.

Nữ tử khe khẽ động thân, một thứ hương thơm cao nhã từ ống tay áo của nàng phảng phất phát tán.

Một đôi khuyên tai giọt lệ thật dài.

Có cái gì đó chợt hiện lên trong đầu Lộ Tinh Thiên.

Là cái gì? Là tiếng cười, hay là đôi vòng tai khác thường kia?

Nữ tử có một đôi tròng mắt đen thật đen, đen tựa như lòng hồ trong đêm tối. Rất ít người có đôi tròng mắt đen đến như thế, đen đến gần như yêu dị.

Đôi khuyên tai hình giọt lệ đang đưa trước mắt.

”Ta đã thấy người. Người là...” Tên bồi hồi ở trên đầu lưỡi, lại không có cách nào thốt ra được.

Nữ tử ngưng thần nhủ mà nhìn Lộ Tinh Thiên, giơ tay lên chậm rãi buông xuống cái khăn che mặt.

Lúc Thập Lục trở về, Lộ Tinh Thiên đang vận công điều tức.

Không đúng, không giống luyện công hàng ngày!

Toàn thân bị sương mù vờn quanh là thời điểm mà Lộ Tinh Thiên yếu nhất, ở loại thời điểm này bình thường hẳn sẽ lệnh cho hai gã ảnh vệ hộ pháp.

Trong lúc lơ đãng, tựa hồ có một mùi thơm cực nhạt phất qua chóp mũi.

Thập Lục biến sắc, nhanh chóng xem xét xung quanh một lần, vào nhà, đóng cửa, thổi tắt ngọn đèn dầu, lập tức liền ẩn thân.

Một canh giờ, hai cái canh giờ, Thập Lục ẩn thân trong một nơi bí mật gần đó vẫn không nhúc nhích, toàn bộ tinh thần căng thẳng đề phòng.

Thân thể Lộ Tinh Thiên có biến hóa, màn sương mù vốn quay quanh thân mình hẳn bỗng nhiên chao đảo.

Chao đảo vẫn không có đình chỉ.

Thập Lục nhìn quầng sương mù dần dần tan đi, không giống như bình thường là bị hút vào thân thể mà là mặc cho nó cứ như vậy tản ra.

Cho dù y đốt nát cũng hiểu được lão gia đã xảy ra chuyện khi mình không ở cạnh.

Là ai? Người nào có thể làm một cao thủ tuyệt đỉnh như lão gia trọng thương?

Sương mù tản ra, Lộ Tinh Thiên giống bị mưa to xối xuống, cả người ướt đẫm.

Thập Lục không dám mở miệng nói chuyện, hẳn đang đợi.

Thật lâu.

”Vừa rồi người đi nơi nào?”

Tại sao lại hỏi hắn chuyện này?

”Sau bữa tối, ngài lệnh cho ta hỏi thăm đường đi Long Vương Sơn và những nơi danh lam thắng cảnh, ta phải đi tìm bọn tiểu nhị hàn huyền tán gẫu.”

”Dùng một khoảng thời gian lâu như vậy?”

”Khụ, ” Thập Lục mặt hơi hơi đỏ hồng, ”Ta...Bị nữ điếm chủ nữ quán lấy một lúc.”

”Thật vậy sao...” Lộ Tinh Thiên trầm mặc, ”Thập Lục, người lại đây.”

”Rõ.” Thập Lục từ chỗ tối đi ra.

”Người biết châm cứu không?”

Thập Lục cúi đầu nhìn bàn tay của Lộ Tinh Thiên giơ ra trước mắt y, trên tay có một cây ngân châm thật dài.

”Cùng Tiểu Cửu học qua một chút.”

”Châm nó lên huyết Bách Hội của ta.”

”Cái gì?”

Không thể trách Thập Lục sợ hãi như vậy, huyết Bách Hội, tam dương ngũ hội, là nơi trăm mạch giao hội, có thể nói là tâm điểm của não bộ, nếu là y sư có tài còn có thể dùng Bách Hội huyết trị bách bệnh, nhưng y sư non kém, hoặc kẻ có tâm hại người, chạm được đến huyết Bách Hội của người khác cũng bằng nắm trong tay sinh mạng của người đó.

Lão gia muốn y dùng kim châm châm vào Bách Hội huyết của hần?

Hần là nên cảm tạ lão gia tín nhiệm hần, hay là nên lo lắng cho mình sẽ thất thủ?

Lộ Tinh Thiên lộ ra một nụ cười cổ quái, "Nếu người muốn thấy lão gia nhà người biến thành một kẻ điên không thể tự khống chế, người cứ việc tiếp tục do dự cũng được "

Lần này Thập Lục hoàn toàn ngây dại.

Buổi chiều ngày hôm sau, thay đổi quần áo, Lộ Tinh Thiên mang Thập Lục đi Long Vương Sơn phó ước*.(*tham dự một cuộc hẹn trước)

Thập Lục không hỏi hần đi phó ước gì, chỉ lẳng lẳng chuẩn bị tất cả những gì có thể chuẩn bị một cách tốt nhất, rồi chờ tình huống phát sinh mà tùy thời hành động.

Nhưng y đoán cái hẹn này chắc chắn có liên quan đến người đêm qua làm lão gia bị thương.

Về phần người kia là ai, có lẽ hôm nay y có thể biết.

Tấn công đột nhiên xảy ra.

Cơ hồ ngay vào lúc cảm giác được sát khí, Thập Lục đã xoay người bảo hộ cho lão gia.

Hai đạo ám khí lãnh lẽo bay tới! Trốn, đã không kịp!

Kẻ phát ra ám khí là ngồi một đôi phụ tử ngồi cách bọn họ không xa. Đây là một chòi nghỉ mát trên Long Vương sơn, theo bậc thang đi lên sườn núi là tới. Bọn họ đang ngồi ở trên lan can chòi nghỉ mát xem trời chiều tây lạng.

Thập Lục cắn răng, lấy tốc độ phản ứng của hần chỉ có thể bắt lấy một cái, còn một cái...y dựng ngang cánh tay hứng lấy!

Một bàn tay mang tốc độ còn nhanh hơn y chụp vào ám khí, chỉ thấy bóng nhoáng lên trước mắt, ám khí đột nhiên biến mất.

Hai phụ tử còn không kịp kinh ngạc, chợt thấy Lộ Tinh Thiên quơ quơ ống tay áo.

Gã nhìn như phụ thân liền thấy có gì đó không ổn, bên hông đột nhiên không biết sao đã tê rần, đợi đến khi ngã xuống hần vẫn chưa hiểu được ám khí hần phát ra làm cách nào mà bay trở về găm trên người hần.

Một người người trẻ tuổi xem ra may mắn hơn phụ thân hần, hần chẳng những thấy rõ động tác của Thập Lục, cũng nhìn thấy ám khí biến thành minh khí hướng hần bay tới.

Hần tránh thoát, đang nghĩ người này công phu cũng không được tốt lắm, ngẩng đầu đã thấy người hần muốn ám toán đứng ở trước mặt hần, cũng thấy đối phương vung quyền, chân xoay đi, né tránh một quyền của đối phương lại quên mất rằng đối phương mới chỉ đưa ra một tay.

Chờ hần nhớ tới, một thanh đoản kiếm đã cắm thật sâu vào thắt lưng hần.

Thập Lục rút đoản kiếm lại, mặt không chút thay đổi nhìn người trẻ tuổi ngã xuống. Trên ám khí có độc, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến y hạ sát thủ.

Đoạn ám sát này nói rất dài dòng, kỳ thật từ lúc phát sinh đến khi giải quyết cũng chỉ trong trong nháy, đôi phụ tử vừa ngã xuống, những người khác trong chòi nghỉ mát cũng bị kinh động, cùng nhau nhìn về phía này.

Bên trong đình im ắng, bên ngoài gió núi gào thét.

"Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?"

”Giết người! Giết người!”

Sợ liên lụy, người thường lập tức chạy ra ngoài. Không lâu, trong chòi nghỉ mát còn sống chỉ có bốn người.

Lộ Tinh Thiên, Thập Lục. Một người nữa là lão bà bà bán trứng luộc trong nước trà, một người là một gã trung niên ngồi trong góc lạnh run.

Gã trung niên dường như sợ choáng váng đầu óc, hai mắt không ngừng đảo quanh trên hai cái xác.

Lộ Tinh Thiên một lần nữa ngồi xuống ở lan can, bắt quả lần này là mặt hướng vào trong.

Thập Lục đứng ở vị trí công - thủ đều tốt nhất, không nháy mắt nhìn thẳng tắp về phía gã trung niên ngồi trong góc.

Gã nam nhân trợn to mắt, ”Vị hảo hán này, người...Người muốn làm gì? Nếu người muốn lấy tiền bạc... ta, ta còn có mười hai bát hai, hảo hán nếu người không ngại thì cầm hết đi, chỉ cần người đừng...”

Gã nam nhân run rẩy, tự tay cho vào trong áo sờ sờ.

”Tay người tốt nhất không cần móc ra.” Người nói chuyện là người hai chân giao nhau, nửa ngồi nửa tựa ở lan can - Lộ Tinh Thiên.

”Thập Lục, đem cái tay kia của hắn chặt xuống.”

“Rõ.”

Thập Lục tuân lệnh, nắm chặt đoản kiếm đi về phía trung niên nam nhân, chặt bỏ một cách tay của hắn. Động tác không có lấy một chút do dự!

Lộ Tinh Thiên không hề nhìn Thập Lục, thực lực của tên thuộc hạ này hắn biết rõ.

Lộ ra khuôn mặt tươi cười ôn hòa đến không thể ôn hòa hơn được nữa, lộ Tinh Thiên hướng về phía lão bà bà đang xụi lơ trên mặt đất, đến mức nhích cũng không nhích nổi, nói: ”Lão bà bà, có thể cho ta hai quả trứng luộc trong nước trà hay không?”

Lão bà bà trừng mắt nhìn Lộ Tinh Thiên, ánh mắt như nhìn thấy ma quỷ.

Lộ Tinh Thiên cũng không thèm để ý, chính mình tự tay lấy một quả trứng thoạt nhìn rất thơm rất ngon luộc trong nước trà, bóc vỏ ăn.

Chờ Lộ Tinh Thiên ăn đến quả trứng luộc thứ ba, một tiếng kêu đau đớn, Thập Lục cùng gã trung niên nam nhân kia đã phân thắng bại.

29. Chương 10-3

Trung niên nam nhân nắm cổ tay cụt lủn, sắc mặt tái nhợt.

Sắc mặt lão bà ngồi dưới đất cũng chẳng tốt hơn sắc mặt của gã trung niên nam nhân là bao, tựa như muốn ngất mà không ngất được.

Lộ Tinh Thiên nhìn sang, hài lòng nhận ra gã trung niên nam nhân đã kiệt sức.

Không riêng gì cổ tay bị chặt đứt, bụng của gã cũng bị một vết chém dài, loáng thoáng nhìn thấy ruột bên trong xổ ra.

Lại nhìn Thập Lục tựa hồ thắng được cũng không dễ dàng gì. Thoáng nhìn qua gương mặt không lộ vẻ gì cũng không thấy được y không khỏe chỗ nào, nhưng từ trên trán y toát ra mồ hôi đầm đìa, tấm lưng căng cứng cũng biết biết y đang phải nín chịu một nỗi thống khổ nào đó.

Lộ Tinh Thiên liếm liếm môi, đột nhiên cảm thấy được hiện tại Thập Lục thoạt nhìn thế nhưng chết tiệt gọi cảm!

Thập Lục thắng trận này thực vất vả. Mà nguyên nhân chủ yếu là do bảo chủ yêu cầu y chém đứt cổ tay của địch thủ. Gã trung niên nam nhân cũng không phải ngốc tử, biết y muốn chém đứt cổ tay mình đương nhiên sẽ không để cho y dễ dàng đắc thủ.

Hoàn thành mệnh lệnh rồi, Thập Lục không nói gì, chầm chậm đi đến bên người Lộ Tinh Thiên đứng lại.

”Cho người.”

Một quả trứng luộc trong nước trà đã lột vỏ, xuyên lỗ thật chuẩn, mùi thơm ngào ngạt hiện ra trước mặt Thập Lục.

Thập Lục tiếp nhận, há miệng cắn một miếng.

”Ăn ngon không?”

Thập Lục ngẩn người, thành thật nói: ”Rất ngon.”

”Vậy ăn thêm một quả, lúc nào có thể ăn no thì tận lực ăn no. Đêm nay...Có lẽ vài ngày nữa chúng ta phải ở lại trong ngọn núi này.” Lộ Tinh Thiên cười thản nhiên, lại đưa cho y một quả trứng luộc.

Thập Lục không quá băn khoăn lý giải ý tứ của Lộ Tinh Thiên, tiếp lấy. Thôi, lão gia cho thì ăn! Vừa lúc cũng có chút đói bụng. Cùng lắm thì đợi lát nữa nuốt viên giải độc ăn vào cũng không chết Tiểu Cửu mới luyện.

Lộ Tinh Thiên vỗ vỗ tay, đi đến bên cạnh gã trung niên nam nhân, không đợi gã tỏ vẻ gì, một cước đá bẹp đầu. Ngại trên giày còn dính óc, tùy tiện cọ cọ lên quần áo của gã.

Thập Lục cắn thấy vỏ trứng, cúi đầu mới phát hiện mình đã quên lột vỏ.

Một thân ảnh nhoáng lên, Lộ bảo chủ lại nhoáng tới bên cạnh bà lão bán trứng luộc trong nước trà, vẫn nhã cười với bà lão bán trứng lúc này dường như đã sợ tới choáng váng: ”Nói cho chủ tử của người biết, nếu muốn bồi tội thì chỉ mời ta ăn trứng luộc trong nước trà là không thể được. Nếu mang bản đồ kho báu ra đổi lấy một nồi trứng luộc trong nước trà hẳn trên đời không người nào đồng ý, có phải hay không?”

”Cái gì kho báu...” Lão thái bà đột nhiên im tiếng.

Nhưng đã muốn đã muợn, Lộ Tinh Thiên khinh cười ra tiếng.

”Ta cho chủ tử người thời gian năm ngày, trong vòng năm ngày nếu hẳn không tới tìm ta, ta sẽ đem ba mảnh bản đồ bán đi. Đến lúc đó, ta thật muốn nhìn Hỏa thần giáo tìm về bản đồ, thuận lợi chiếm được kho báu hay là Hỏa thần giáo cứ như thế mà bị xóa tên trên giang hồ. ”

Sắc mặt lão thái bàthoáng chốc đại biến.

Tên khốn ác độc này! Nếu hẳn thật sự làm như vậy, mặc kệ có phải trên tay giáo chủ có một mảnh bản đồ thật hay không, từ nay về sau Hỏa thần giáo cũng đừng nghĩ đến có ngày yên tĩnh!

Trời sinh tính cảnh giác, hơn nữa được rèn luyện thường xuyên, Thập Lục cảm thấy có gì đó...

Nhưng y không ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng không có hành động gì khác thường, chỉ lẳng lặng nhắm nháp quả trứng luộc, thuận tiện thăm mắng lão gia nhà mình tâm địa nhỏ nhen, độc ác cộng thêm một bụng đầy ý nghĩ đen tối.

”Hồ ly, hồ ly, nhất hồ nhất ly, không phải vợ chồng, cũng là không rời. Thanh Hồ đã chết, người cũng sớm một chút tìm nhân tình khác sưởi ấm. Đi đi, càng xa càng tốt, thuận tiện đem thi thể Thanh Hồ mang đi.” Lộ Tinh Thiên phát tay giông như đuổi ruồi bọ.

Thập Lục nhìn thấy sắc mặt Lộ Tinh Thiên trong nháy mắt tái nhợt nhưng lập tức lại khôi phục.

Lão bà bà vịn lên cây cột run rẩy từ trên mặt đất bò lên, ”Lão thân sẽ không cảm tạ người giờ cao đánh khê. Món nợ này Bạch Lệ ta sớm hay muộn cũng sẽ tính sổ với người!”

Bạch Lệ là một lão giang hồ danh phù kỳ thực, biết cải trang không được cũng không giấu diếm nữa.

Lão thân? Lộ Tinh Thiên mỉm cười. Hắn không tin Thanh Hồ sẽ cùng một lão thái bà gần đất xa trời lẫn lộn nửa đời người.

Huống chi bên cạnh hắn đã có một cao thủ dịch dung, chỉ là xem bằng mắt thường, hắn cũng có thể nhìn ra sơ hở của Bạch Lệ.

Nói đến cao thủ dịch dung bên cạnh hắn, Lộ Tinh Thiên nhìn không được hướng Thập Lục nhìn lại.

Vẫn là gương mặt kia, tuần tú đến câu hồn câu phách người ta, tuy rằng bộ dáng yên lặng ăn trứng luộc có điểm ngốc ngốc.

Thập Lục vô ý thức đưa lưỡi liếm liếm ngón tay, ân, nước trong trứng thật ngọt.

Lộ Tinh Thiên nheo mắt.

Bạch Lệ đi qua phía sau lưng Lộ Tinh Thiên.

Đứng ở vị trí của Theo Thập Lục, y không nhìn thấy Bạch Lệ làm gì ở sau lưng lão gia.

Y chỉ nhìn đến thân hình già nua loạng choạng, trong nháy mắt đã đi đến bên cạnh hắn, mà vốn hắn là từ phía sau hắn đi ra, Bạch Lệ lại mềm nhũn hướng thẳng mặt đất rơi xuống.

Trong nháy mắt, Lộ Tinh Thiên đã bóp vụn cột sống Bạch Lệ.

Nhìn thấy máu tươi chảy ra từ khoe miệng Bạch Lệ, Thập Lục biết nàng này đã không còn đường sống.

Thở dài, hắn chỉ biết lão gia của y ngay từ đầu đã không tính toán để lại người sống. Mới vừa nói lớn tiếng như vậy, những gì nên truyền ra ngoài cũng đều đã truyền đi, mà lão gia nhà y lại vừa lúc khuyết thiếu một chút lòng từ bi như vậy.

Lộ Tinh Thiên gõ gõ trán làm cho tinh thần tập trung."Chủ nhân kia so với ta tưởng tượng còn thông minh. Tin tức về các mảnh bản đồ giấu kho báu vừa lan ra trên giang hồ, hắn chỉ đi lợi dụng vài tên lòng tham có thừa, đầu óc không đủ đến gây phiền toái cho ta."

"Vừa rồi trong số những người đào tẩu có người của bọn họ?"

Lộ Tinh Thiên gật đầu.

Thập Lục nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng ánh mắt dời về phía ngoài đình mười trượng.

Lộ Tinh Thiên lộ ra nụ cười mỉm khen ngợi."Tứ Phương Lâu, Vũ đường, đều là lão bằng hữu. Hơn nữa một ít gà gáy cầu đạo* ngấp nghé ăn tàn. Ngô, còn có một gã đáng được xem là cao thủ." (* ý nói bọn giang hồ tôm tép, bại hoại)

"Mai phục hắn là không chỉ có chừng này?"

"Đúng vậy." Lộ Tinh Thiên cười lạnh, "Xem bộ dáng Kim mập là nghĩ muốn trong hôm nay, ở chỗ này tính toán một lần hết nợ với ta!"

Hắn đã biết cuộc hẹn này không tốt ứng phó như vậy, quả nhiên! Đáng thương một đám ngu ngốc bị lợi dụng!

"Hỏa thần giáo có thể phá cao thủ tham dự hay không?"

"Nếu vị chủ nhân kia thông minh như ta nghĩ, ít nhất trong ngày hôm nay hắn sẽ không nhúng tay."

Cũng chỉ là hôm nay mà thôi. Một khi những lời vừa rồi lão gia cùng Bạch Lệ nói truyền ra, cho dù Hỏa thần giáo muốn không đếm xỉa đến, người giang hồ tham tài đa nghi cũng tuyệt đối sẽ không cho phép. Nhất là khi bọn hắn biết Hỏa thần giáo cố ý loan tin để tọa sơn quan hổ đấu, làm ngư ông thủ lợi, trừng mắt đục béo, người giang hồ làm sao có thể sẽ bỏ qua bọn họ!

Hỏa thần giáo đi một nước cờ hiểm hai lưỡi, nhưng vì cái gì? Vì lý do gì bọn họ không tiếc mạo hiểm diệt giáo cũng phải cùng lão gia trực diện đối chọi?

Chỉ bởi vì đánh mất Vân đệ sao? Hay là hoàng tộc có liên quan?

Nhưng Thái tử có thể cùng Hoàng Thượng gây chiến sao? Lực lượng của Thái tử đã lớn đến mức có thể đối kháng lại Hoàng thượng?

Thập Lục mang đầy một bụng nghi vấn, đáng tiếc không ai có thể giải thích cho y. Bất quá ít nhất y đã biết một điều, người tối hôm qua đánh lên lão gia có tám phần liên hệ chặt chẽ với Hỏa thần giáo.

”Người hẹn ta đến phó ước hôm nay chọn nơi này không phải là không có lý do, có phải dân bản xứ nói muốn lên xuống núi chỉ có một con đường này? ” Lộ Tinh Thiên chỉ chỉ một đường cầu thang uốn lượn cách đó không xa.

Thập Lục yên lặng gật đầu.

”Nơi nơi đều là vách đá trơn nhẵn dựng thẳng, lại bị băng tuyết bao trùm, a, đi lên dễ dàng đi xuống khó a. Kim mập khó có cơ hội nhìn thấy ta gặp khó khăn, hẳn nhất định sẽ lợi dụng cơ hội lần này đoạn tuyệt hết thấy liên hệ của ta cùng với ngoại giới. Hai tay nan địch tứ thủ, bọn họ chơi trò xa luân chiến cũng có thể hao tổn phân nửa tinh lực của chúng ta, hơn nữa thiên nhiên vốn ẩn tàng đủ loại bẫy rập cùng ám toán, Thập Lục, người không nên theo ta.”

”Bảo hộ ngài là trách nhiệm của ta.”

Y có cơ hội rời đi, lão gia từng lệnh cho y chờ đợi ở dưới chân núi, y cố ý theo lên.

Hiện tại lão gia không giống trước đây, ít nhất, bình thường lão gia sẽ không mang theo một cây ngân châm cắm trong đầu mà nơi nơi chạy.

Lộ Tinh Thiên nhìn y một cái thật sâu lắng, không hề dịch chuyển ánh mắt.

”Vì sao ngài biết rõ đó là bẫy lại còn muốn bước vào?”

”Ân?” Lộ Tinh Thiên tựa hồ không nghĩ Thập Lục sẽ có câu hỏi như thế.

Thập Lục nghĩ đến lão gia không trả lời, nhưng không nghĩ tới lão gia lại giải thích, tuy rằng chỉ làm một câu đơn giản.”Có người hẹn ta tới đây.”

Nói giống như chưa nói, ngược lại khiến y có càng nhiều nghi vấn.

Ai hẹn hẳn tới đây?

Ai có thể làm cho hẳn biết rõ trong núi có hổ cũng muốn đi về phía hổ trong núi? Lại là trong tình huống hẳn có thương thế không rõ trong người.

Thập Lục không thể nhận ra thương thế của lão gia rốt cuộc nặng nhẹ thế nào, nhưng y biết công lực của lão gia trong hiện tại chỉ sợ phát ra không được đến bảy thành. Điểm ấy từ lúc hẳn đặt chân lên núi, y nghe bước chân nặng nhẹ cũng có thể đoán ra.

Lộ Tinh Thiên giơ tay lên, ý bảo Thập Lục không cần hỏi nhiều hơn nữa.

”Chờ trời tối. Khi trời tối, chúng ta bắt lợi, đối phương cũng bắt lợi. Đến lúc đó..” Hẳn chỉ chỉ đỉnh núi, ý nói bọn họ không hạ sơn mà ngược lại, đi lên núi.

30. Chương 11-1

Ngoài mặt Lộ Tinh Thiên thần nhiên nhưng trong lòng hẳn thì không bình tĩnh được như vậy.

Lần này đi Long Vương Sơn, không ai biết rõ có bao nhiêu nguy hiểm bằng hẳn. Cái giá lớn nhất mà hẳn phải trả có thể là tính mạng của Thập Lục.

Hẳn sẽ không chết, hẳn biết. Hẳn biết rất rõ thực lực của mình, cho dù lâm vào tình trạng không thể phát huy hết mười thành công lực, nếu hẳn muốn rời khỏi ngọn núi này cũng không phải là không có khả năng. Cùng lắm thì...

Nhưng còn Thập Lục? Nếu hẳn muốn tự bảo vệ lấy mình thì chắc chắn sẽ không thể bảo vệ được Thập Lục.

Hẳn không hiểu được nếu mình trả cái giá mất đi một ảnh vệ cho ước hẹn lần này là đáng giá hay không.

Mà gã ảnh vệ tên gọi Thập Lục này là một ảnh vệ trao cho hấn trọn vẹn lòng trung thành, thậm chí trao cho hấn cảm tình đặc biệt, một nam tử tuấn mỹ cam tâm tình nguyện để hấn đặt dưới thân.

Nếu như nói, hiện tại trong số mười một ảnh vệ hấn không muốn mất đi ai nhất, có lẽ người này sẽ là Lộ Thập Lục.

Thế nhưng đối với hấn mà nói, bí mật này là quá trọng yếu! Hấn đã vì bốn chữ xăm trên mặt này mà hoang mang đã lâu! Rõ ràng là xăm trên mặt hấn, rõ ràng là chuyện hấn phải biết rõ hơn bất cứ ai, nhưng hấn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Hấn chỉ biết là, hấn nhất định phải tìm được địa danh "Cùng trời cuối đất" ở nơi nào.

Thần công đại thành. Thế nhưng vì thuốc Tịnh Tâm mà hấn mất đi phần lớn trí nhớ. Trùng hợp thay trong đoạn trí nhớ đã bị mất đi đó lại cất chứa một bí mật trọng yếu phi thường đối với hấn. Trọng yếu đến mức dù đã mất trí nhớ hấn vẫn còn cảm nhận được. Hấn nhất định phải lòi nó ra ánh sáng, nhất định phải nhớ lại.

Hấn đã tìm suốt bốn năm! Cho dù chỉ có một chút manh mối hấn cũng nhất định không buông tha. Cho dù biết đây là một cái bẫy.

Tựa hồ từ khi tin tức về kho báu lan truyền ra giang hồ, hấn cũng đã đặt chân vào một cái bẫy lớn. Mà có lẽ còn sớm hơn?

Một chuyện rồi lại một chuyện xảy ra, bề ngoài thoạt nhìn chẳng liên quan gì đến nhau, thế nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, tựa hồ mỗi một sự kiện đã xảy ra đều nhằm mục đích ngăn cản hấn tìm kiếm thứ hấn muốn tìm.

Tứ Phương Lôu, Vũ đường vì kho báu mà tập kích ám toán hấn.

Vân gia tỷ đệ đột nhiên xuất hiện.

Trúng độc được Vân Nương cứu, mang Vân Nương quay về bảo.

Vân đệ mất tích, thậm chí bản thân còn phải tham gia vào cung đình ám đấu* (cuộc đấu tranh trong bóng tối)

Còn người phụ nữ tên gọi Nguyệt Viên...

Người mà hấn phải đợi vẫn không hề xuất hiện. Ước hẹn lần này là một cái bẫy được giăng sẵn đợi hấn bước vào, chuyện đó đã không còn gì phải hoài nghi.

Hiện giờ hấn chỉ có thể tạm bỏ qua chuyện này trước đã, lúc này điều duy nhất hấn cần phải lo lắng là làm thế nào để bình yên rời khỏi khu vực hiện đã trở thành bãi săn bắt này, còn việc trả thù... Không vội, chờ hấn thoát thân, hấn sẽ có thời gian khiến cho bọn chúng sống không bằng chết!

Dựa vào thuật dịch dung của Thập Lục, bọn họ có thể dựa vào trời tối để rời khỏi ngọn núi này.

Nhưng có một người thông minh, có lẽ là từng nếm qua đau khổ với thuật dịch dung của Thập Lục hay từng được Không Động phái nhắc nhở nhiều, biết Lộ gia bảo có người giỏi về thuật dịch dung nên ở trong đình đã đốt một bình ngũ vị hương.

Bình hương không có độc, lại mang hương vị đặc thù của ngũ vị hương.

Vũ đường Phó đường chủ - Ong Mật.

Ong Mật không dùng độc, bản lĩnh lớn nhất của hấn là bất luận người đi đến chỗ nào, người ẩn thân chỗ nào, người tắm bao nhiêu lần, thậm chí đổ nhiều ít mùi nồng nặc lên người, chỉ cần trên người người bị nhiễm Mật hoa hương do hấn đặc chế, trong vòng nửa tháng chắc chắn người không thoát khỏi sự truy lung của hấn.

Cho nên Lộ Tinh Thiên phải cẩn thận ngấm lại, ngấm lại xem làm thế nào để tìm ra Ong Mật để một phen bẻ gãy cổ hấn.

"Lão gia, trời đã tối."

”Người gọi ta là gì?” Lộ Tinh Thiên nhướng mi.

Hơi hơi lộ ra chiếc răng khểnh trắng như tuyết, Thập Lục nở nụ cười.

Lộ Tinh Thiên nhìn chằm chằm nụ cười tự nhiên của Thập Lục, biểu tình của hắn giống như mới lần đầu tiên nhìn thấy người này.

Thập Lục bị nhìn đến có chút xấu hổ, cười ngây ngô lại đưa tay gãi gãi đầu.

”Khuôn mặt này của người tuyệt đối không thích hợp với biểu tình giống như đũa ngọc này!” Lộ Tinh Thiên đột nhiên nói.

Hắn cảm thấy có điểm tức giận. Về phần tức giận cái gì, chỉ có chính hắn biết.

”Đi thôi!”

...

”Chết tiệt! Bọn họ chạy đi đâu? Hiện tại trời đã tối đen, làm thế nào tìm được?” Có người bắt an mạng.

”Lộ Tinh Thiên vốn là một tên giảo hoạt, người cho rằng hắn sẽ ngơ ngác chui đầu vào lưới?” Người này có gương mặt tròn giống Kim Nguyên Bảo, có điều trẻ hơn một chút.

”Ta thấy hết tám phần là hắn tìm chỗ đi ngủ sớm, mang theo nam nhân tuần tú đến kỳ quặc kia, hắc hắc!” Vuốt bộ râu cá trê, nam nhân cười dâm dăng, nói.

”Hừ, người cho là ai cũng đều giống người, thấy nam nhân tuần tú là bước đi không nổi? Phi!” Người nam nhân cao gầy lúc đầu cất tiếng mắng, nói.

”Phi cái gì phi? Người phi đến chết, Long gia cũng không có hứng thú với cái mông của người, người cũng không biết mức nước tiểu soi soi cái bộ mặt rỗ kia của người!”

”Vương bát đản*, người nói cái gì!” (* Một cách mắng, cụ thể về cách mắng này sẽ tìm hiểu sau ^.^)

Người trẻ tuổi mập mạp vội nín chặt lấy người nam nhân cao gầy, ”Trần huynh, đừng! Người còn chưa tìm được, chúng ta không thể đấu tranh nội bộ. Nói không chừng con rùa rút cổ họ Lộ kia đang trốn ở đâu đó nghe lên. ”

”Chẳng lẽ người không nghe tên vương bát đản đó vừa nói gì? Ta nhất định phải giết hắn!”

”Đến a! Người có giỏi thì lại đây a!” Râu cá trê không bớt việc.

”Đừng cản ta! Ta nhất định phải giết tên chó nhà này!”

”Đủ rồi! Tất cả bình tĩnh lại cho ta! Mặt rỗ, người mang sáu người đi theo phía đông đi lên. Bọn họ hẳn là đi lên đỉnh núi. Nhớ kỹ, nếu thấy tên họ Lộ, nhất định phải lập tức huyết sáo thông tri*, nhất định không thể tùy tiện động thủ! Kim công tử, họ Khương chính là người người mang đến, phiền người quản tốt cái miệng hắn cho ta.” Nham nhân nhỏ gầy khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi đã đột nhiên lên tiếng. (* báo cho biết)

”Rõ, Phó đường chủ.” Gã nam nhân cao gầy mặt rỗ thấy Phó đường chủ nhà mình lên tiếng, nhẫn nhịn cơn tức giận linh mệnh rời đi. Trước khi đi còn hung hăng trừng mắt với râu cá trê một cái.

Người trẻ tuổi mập mạp xấu hổ cười, liếc nhìn râu cá trê một chút, ý muốn cảnh cáo.

Râu cá trê chẳng hề để tâm, hắc hắc cười, thậm chí còn nhắc lại yêu cầu của mình, ”Kim công tử, lần này ba huynh đệ chúng ta chịu xuống núi giúp người, thứ nhất là vì người dâng một vạn lượng bạc rỗng, còn có một điều kiện nữa người cũng đừng quên.”

”Đương nhiên sẽ không quên.” Kim công tử nhìn Vũ đường Phó đường chủ, nhỏ giọng nói: ”Chỉ cần bắt được Lộ Tinh Thiên hoặc giết chết hắn, nam tử tuần tú bên cạnh hắn sẽ thuộc về Khương huynh.”

”Hắc hắc hắc, chuyện làm ăn của chúng ta đã định!” Họ Khương râu cá trê vừa lòng mãn mê hai hàng ria mép.

Kim công tử quay đầu nhìn về phía Vũ đường Phó đường chủ, thấp giọng hỏi: "Công Tôn Tôn chủ, có phát hiện ra bọn họ ẩn nấp ở nơi nào chưa?"

Ánh mắt của họ Công Tôn hướng ra phía đám loạn thạch xa xa bị băng tuyết bao phủ, gập gập đầu, "Trời tối, bọn họ không dám chạy loạn, Lộ Tinh Thiên nhất định phải ẩn thân ở phụ cận khu loạn thạch trong rừng tùng. Người cho Khương gia huynh đệ theo thêm đá phía tây đi lên, chúng ta đi thẳng cầu thang đá. Hãy nhớ kỹ, cho dù là ai tìm thấy trước cũng phải huyết sát thông tri những người khác."

"Hảo, chúng ta sẽ làm theo lời Công Tôn Tôn chủ."

Kim công tử đi đến bên Khương gia huynh đệ bàn bạc gì đó, ba huynh đệ kia nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

"Tam quý này kỹ năng quả thật nhất lưu. Nhưng nhân phẩm..." Họ Công Tôn lắc đầu, "Kim công tử, ta không rõ người làm cách nào mời được tam sắc quý kia tới đây? Phải biết rằng mời quý dễ đuổi quý khó, huống chi ba huynh đệ kia căn bản không phải là người thường."

Kim công tử cười lên rất giống Phật Di Lặc, "Lời này của người tốt nhất không nên cho ba người bọn họ nghe thấy."

"Công Tôn Tôn chủ, người phải biết rằng, ta cũng không có cách nào khác. Tứ gia chúng ta tổn thất thảm trọng ở Nam Nhạc Hoàng Tuyền cốc, cao thủ còn lại cũng không nhiều. Cho dù ta đã treo thưởng một số vàng bạc khổng lồ, người có gan dám chống lại Lộ Tinh Thiên vẫn là ít ỏi đến đáng buồn. Nếu không phải thật sự không mời được người, chúng ta cũng sẽ không vội đến Khương gia tam quý."

Họ Công Tôn không hề mở miệng nói gì, có lẽ là đã ngầm đồng thuận.

"Công Tôn Tôn chủ, Mật hoa hương kia..."

"Người yên tâm." Họ Công Tôn ngẩng đầu xem sắc trời, "Mật hoa hương của ta chưa bao giờ mất hiệu lực. Long Vương Sơn chỉ có một đường lên xuống, cho dù Lộ Tinh Thiên tài cao gan lớn cũng không dám chọn vách đá Huyền Nhai mà đi, nhưng núi này hiểm trở, có gió tuyết, lại là ban đêm, chỉ cần rời khỏi bậc thang đá sẽ gặp vô số nguy hiểm... Hắn sẽ không ngu xuẩn đến tự tìm tử lộ! Thông minh như hắn sẽ biết lên núi mới có đường sống, khả hắn lại không biết..."

"Khả hắn lại không biết trên đỉnh núi cũng sớm có người chờ hắn." Kim công tử tiếp lời nói, nhưng sắc mặt hắn cũng không thoải mái, ngược lại càng mặt nhăn mày nhú. "Theo thời gian mà tính, bọn họ hẳn là đã gặp phải mai phục mà chúng ta bố trí trước ở trên đường. Thế nhưng đến nay còn không thấy có động tĩnh..."

"Hy sinh là phải có." Sắc mặt của họ Công Tôn khá trầm tĩnh, "Kim công tử, người chúng ta muốn bắt chính là Lộ Tinh Thiên, là "Thượng hữu thiên, hạ hoàng tuyền" Lộ Tinh Thiên! Nếu tin tức của người kia không giả, cho dù nhân thủ mai phục tại hai nơi của chúng ta hy sinh toàn bộ, chỉ cần có thể làm trầm trọng thêm thương thế của Lộ Tinh Thiên, xem như bọn họ chết có ý nghĩa."

...

Bốn phía yên tĩnh đến rùng mình.

Chim thú trong núi tựa hồ cũng đều im lìm ẩn mình cả, là bởi còn lâu mới đến mùa xuân? Hay là bởi vì sát khí nồng nặc trong không khí?

Lộ Tinh Thiên tựa vào một gốc cây tùng rộng chừng hai người ôm, lẳng lặng địa điều tức. Ánh sáng yếu ớt mơ hồ từ đâu hắt lại không thể thấy rõ mặt hắn, ngoại bào cùng màu với băng tuyết, thoạt nhìn qua cũng không thể phát hiện, nhưng một bộ y phục ướt sũng mùi máu lại không cách nào giấu được.

Từ chòi nghỉ mát đến đây, bọn họ gặp hai nơi có mai phục.

Bọn họ tránh cũng không thể tránh, biết rõ phía trước có mai phục cũng chỉ có thể bước vào, biến bị động thành chủ động.

31. Chương 11-2

Không đợi đối phương kịp nhận ra, hai người đã giết hết phân nửa số nhân mã, nhưng có một chuyện Lộ Tinh Thiên không dự kiến được là, trong số những kẻ mai phục có cả Trung Châu Nhất Dao cùng Độc Chi Thù.

Một kẻ là Đệ cửu danh trong Võ lâm bảng đương đại, một kẻ là tiền Đệ cửu danh Võ lâm bảng, cũng không phải là những kẻ dễ đối phó.

Không biết mỗi câu lớn đến mức nào để có thể khiến cho cặp oan gia này đồng lòng bắt tay với nhau?

Một phần kho báu sao?

Trong không khí thoáng có chút dao động, Lộ Tinh Thiên không hé mắt. Một bóng đen hiện ra bên cạnh hắn.

”Phía cầu thang đá cùng phụ cận cầu thang khoảng ba trăm dặm phía trước đều bố trí bẫy rập. Phần lớn rất sơ sài thô thiển, nếu như là ban ngày thực dễ dàng bị người có kinh nghiệm nhìn ra.”

”Bọn họ cũng chỉ có thời gian một ngày để bố trí. Thương thế ra sao?” Ban ngày thực dễ dàng nhìn ra, nói cách khác, buổi tối vẫn sẽ có nguy hiểm.

Thập Lục dừng một chút, ”Không có gì, chỉ là vài vết sứt sứt.”

Lộ Tinh Thiên cười khẽ ra tiếng, ném về phía Thập Lục một cái chai. ”Xử lý mấy vết thương trên người một chút, mùi máu tươi trên người người sắp nồng hơn cả ta.”

Thập Lục y lời thoát y, băng bó đơn giản miệng vết thương.

Lộ Tinh Thiên ý bảo Thập Lục nhanh điều tức, tranh thủ khôi phục đến mức nào có thể.

Bốn phía lại hoàn toàn yên tĩnh.

”Bọn họ hẳn sẽ phái người tới tìm chúng ta.”

Thập Lục thu công, ”Tiêu diệt từng bộ phận?”

”Đúng vậy, chủ động so với bị động tốt hơn nhiều. Cùng với ngơ ngác hướng về phía bẫy rập nhảy vào, không bằng nắm mũi địch nhân mà chạy.”

Lộ Tinh Thiên nói xong, ánh mắt dừng lại ở một khối quái thạch cách đó không xa, lầm bầm: ”Đỉnh núi này thật sự có quá nhiều hiểm trở, bọn họ muốn mai phục cũng không dễ dàng. Nếu đổi thành ta muốn đối phó một cao thủ tuyệt đỉnh, mà bản thân ta không phải rất mạnh, nhưng lại có không ít hảo thủ dưới tay, như vậy ta sẽ bố trí một ít trò chơi nho nhỏ ở trên đường tiêu hao sinh lực địch, mỗi uy hiếp thực sự vẫn phải bố trí ở nơi nào có thể cho nhiều người phát huy được ưu thế...Thập Lục, người có biết đỉnh núi có địa điểm nào như vậy không?”

”Huyền Thiên đại diện.” Theo ánh mắt Lộ Tinh Thiên Thập Lục nhìn đến một khối quái thạch cực kỳ giống con rùa đá.

”Đạo quán*?” (* Nơi đạo sĩ ở)

“Đúng vậy.”

”Nếu như là ta, ta sẽ tuyệt mọi đường chạy của địch nhân.” Lộ Tinh Thiên cười lạnh, ”Đỉnh núi nhất định cũng sẽ có mai phục, nhưng có thể níu được chân ta hay không còn xem bản lĩnh của bọn chúng thế nào!”

Thanh âm chưa dứt, Thập Lục đột nhiên biến mất.

Dường như Lộ Tinh Thiên không hề kỳ quái với chuyện này, ung dung bẻ một nhánh lá thông xem xét.

...

Mặt rõ ra hiệu im lặng, dường như hắn nghe được thanh âm gì đó.

Cẩn thận thăm dò, nơi nơi thoạt nhìn đều thực khả nghi, nhưng cẩn thận xem xét kỹ lại nhìn không ra có điểm gì bất thường.

Đám quái thạch cách nơi bọn họ ẩn thân không xa có một cây tùng cổ thụ cao lớn, bên cạnh cây tùng lộ ra mấy khối nham thạch, xa xa một chút là các bậc thang đá. Mấy khối nham thạch bị tuyết phủ kín, dưới ánh băng tuyết phản quang có thể nhìn rõ xung quanh.

Không đúng, dường như hẳn nhìn thấy nhánh tùng thoảng run rẩy, vốn là bóng cây cổ thụ bây giờ càng nhìn càng thấy giống hình người.

Bọn họ sẽ xui xẻo không như vậy chứ? Thật sự gặp phải Lộ Tinh Thiên?

Do dự một chút, Mặt rỗ chậm rãi cho tay vào ngực áo.

...

Họ Công Tôn cùng Kim công tử lần theo Mặt hoa hương đi đến, Kim công tử là người đầu tiên ngửi thấy mùi máu tươi cách đó không xa.

Nhìn đến Mặt rỗ cho tay vào ngực áo tìm cây sáo còn chưa kịp lấy ra đã bị cắt đứt yết hầu, biểu tình của Công Tôn phó đường chủ khá là khó coi.

Đọc theo đường đi, đây đã là hiện trường thảm sát thứ 3 bọn họ nhìn thấy.

Mặt rỗ cùng sáu gã thuộc hạ của hắn trước khi chết dường như không có dù chỉ một chút giây giụa, cứ như vậy vô thanh vô tức bị người xử lý. Mà ngay cả Trung Châu Nhất Dao cùng Độc Chi Thù, hai cao thủ mà bọn họ đã dùng một phần kho báu cùng hiện ngân* năm ngàn hai đặc biệt mời đến trợ giúp cũng chết không một tiếng động. (= tiền mặt, không qua chi phiếu.)

Giết bọn hắn nhất định phải là Lộ Tinh Thiên, nhưng nam tử tuấn mỹ vô song đi cùng hắn hiển nhiên cũng không phải bình thường, nếu chỉ có một mình Lộ Tinh Thiên, mặc kệ hắn lợi hại đến mức nào cũng không thể đồng thời giết chết nhiều người như thế.

"Nam tử tuấn mỹ kia rốt cuộc là ai? Vì sao trên giang hồ chưa từng nghe nói có một người như thế?"

Kim công tử lắc đầu, "Không phải là Lộ Y Y, nếu như phải, hai người bọn họ đã sớm liên thủ mở đường xuống núi. Không ai có thể ngăn được Thiên Hạ Đệ Nhất cùng Đệ Nhị liên thủ, cho dù Lộ Tinh Thiên mất đi ba thành công lực, cho dù chúng ta có nhiều gấp đôi nhân mã!"

...

Râu cá trê Khương Long nhìn người không chút biểu tình đứng trước mặt, gần như si mê nuốt nước miếng.

Bọn họ thậm chí không nhận thấy Thập Lục tiếp cận như thế nào, nếu không phải là bọn hắn võ công hơn người, hiện tại lão nhị Khương Hồ đã chết ở trên tay Thập Lục.

"Xem ra người thực giỏi về dựa vào hoàn cảnh che dấu tung tích, người như thế này tiếp cận những kẻ mai phục ám sát bọn họ sao?" Khương Báo ôm chặt thắt lưng bên phải bị thương nhìn Thập Lục từ trên xuống dưới, kỳ quái hỏi.

Ăn mặc kỳ dị, không chỉ có tóc mà ngay cả từ cằm đến miệng cũng bịt kín một mảnh khăn trắng, Thập Lục xem ra như đang tính toán lấy tinh chế động. (Ảnh ăn mặc giống ninja đó, có điều ninja mặc màu đen, ảnh mặc màu trắng.)

"Long gia ta đã thấy người, ở khách điểm. Người che kín mặt cũng vô ích, ta biết chính là người. Mỹ nhân của ta mà!"

"Đại ca! Lướt thứ nhất của tiểu tử này phải để cho ta! Con mẹ nó, dám sát thương Nhị gia ta, không làm đến độ hắn khóc cha gọi mẹ không thể được!" Nghiêng người dựa vào đá hoa cương ôm chặt thắt lưng, Khương Hồ chửi bậy nói.

Lúc ấy Thập Lục trước đánh lén Khương Hồ, một kích có thể nào bị phát giác, lập tức rút đao đâm người ngồi ở bên cạnh Khương Hồ - Khương Báo, đáng tiếc cũng vì thế đã trúng một chưởng của Khương Báo.

Khương Long may mắn, ngồi cách xa hai huynh đệ, cảm giác được đánh lén liền lập tức có động thái phòng thủ.

Lúc đầu bọn họ còn tưởng rằng người đến là Lộ Tinh Thiên, mỗi người lộ ra vẻ mặt khẩn trương. Nhưng chờ bọn họ phát giác người đánh lén lại là tuần tú nam tử bọn họ nhớ mãi không quên, ba người tự nhiên hình thành vòng bao vây công kích.

Bọn họ muốn bắt sống Thập Lục.

Một bàn tay Khương Hồ sờ sờ đến một ám khí có mê dược, hắn đang đợi Thập Lục lơ là hắn.

Thập Lục đưa tay mở khăn che mặt, tựa hồ cảm thấy được che mặt đã không cần thiết.

”Các người muốn như thế nào?”

”Muốn như thế nào?” Ánh mắt phát sáng của Khương Long dừng lại trên khuôn mặt tuần tú mê người của Thập Lục, tham lam nói: ”Còn phải nói sao? Mẹ ơi, mười mấy năm qua, ba huynh đệ chúng ta chơi khắp đại giang nam bắc, đùa mỹ nam không đến một ngàn cũng có tám trăm, thế nhưng không ai có thể sánh bằng người. Nếu cứ như vậy buông tha người, ba huynh đệ chúng ta không phải được sinh ra trên đời này để gặp nhau! ” (Một bầy dê cụ!)

”Mỹ nhân, người cùng Lộ Tinh Thiên là quan hệ nào? Ta xem người cùng hắn cùng ăn cùng ở, người có phải đã sớm cùng hắn dan díu hay không?”

Thập Lục tránh ánh mắt của Khương Báo.

Chú ý tới hành động dường như có chút giống như đang xấu hổ của Thập Lục, Khương Báo lập tức giận đến nổ phổi!”A a a! Tiểu tử này thật sự cùng Lộ Tinh Thiên dan díu! Một cục phẩm như vậy thế nhưng đã dâng lên giường cho họ Lộ ngủ trước! Thực sự là tức chết ta!”

”Không sao hết, cho dù không phải hàng mới nguyên Long gia cũng muốn! Cục phẩm thế này cho dù đã cho người khác ngoạn nát, lão tử cũng nguyện ý mang lại đây đùa giỡn thêm hai ngày.” Khương Long sờ sờ bộ râu cá trê hắc cười dâm dăng ám muội.

”Mỹ nhân, đi theo Lộ Tinh Thiên có gì tốt? Hắn tự xưng là người có thân phận cũng sẽ không cho người một danh phận quang minh chính đại. Nếu người chỉ thích trò vui thú trên giường, chúng ta đây có ba người a! Người còn sợ chúng ta không thỏa mãn được người sao? Hắc hắc hắc!”

”Câm mồm!” Thập Lục tựa hồ khó thở, ngực phập phồng dồn dập.

”Không cần sợ, A Báo tặng người một chưởng cũng không nhẹ. Bảo bối, người xem đây là cái gì?”

Thập Lục ngẩng đầu nhìn lại. Cùng lúc đó tay Khương Hồ cũng phóng ra ám khí. Thập Lục mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin được rồi ngã xuống.

Khương Long, Khương Báo lộ ra khuôn mặt sung sướng, Khương Long vượt lên trước huynh đệ của hắn, đi đến bên Thập Lục. Hắn chưa từng thật lòng dâm dăng lần thứ nhất cho kẻ khác!

Ngay vào thời điểm tay Khương Long vừa mới đụng vào y phục của Thập Lục, Thập Lục đột nhiên bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất một đao đâm thẳng vào ngực Khương Long.

Khương Báo bạo rống, nhằm về phía Thập Lục, có điều hắn còn chưa kịp gầm lên khỏi yết hầu thì đã bị người từ phía sau bẻ gãy cổ.

Có người từ sau lưng Khương Báo đi ra, buông thi thể xuống, Lộ Tinh Thiên hỏi: ”Thập Lục, người không sao chứ?”

Thập Lục một tay chống xuống đất, thở hào hển.

Cổ họng Khương Long phát ra âm thanh ngáp ngáp, ánh mắt di chuyển từ trên người Thập Lục đến hai người huynh đệ của mình.

Khương Hồ đã chết, tư thế nghiêng dựa vào tảng đá một chút cũng không thay đổi. Ở cạnh cánh tay phải của hắn là một ám khí còn chưa kịp bắn ra.

Khương Báo cũng đã chết, cổ vắn thành góc độ như vậy không thể còn đường sống.

Đây là một âm mưu! Một âm mưu to lớn!

Khương Long muốn rống to, muốn mắng to Lộ Tinh Thiên hai người là đê tiện, có điều phát ra chỉ có tiếng khanh khách, huyết từ trong miệng hắn từng đợt từng đợt ứa ra.

”Rầm!” Khương Long ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Lộ Tinh Thiên đi đến bên Thập Lục, ngồi xổm xuống.” Nội thương của ngươi nặng thêm.”

Thập Lục ngẩng đầu, nín nhịn cảm giác máu tươi muốn trào ra khóe mép, gian nan nói: ”Lão gia, ngài yên tâm, đến lúc đó ta biết nên làm như thế nào.”

Lộ Tinh Thiên hiểu được ý tứ của y. Trong lòng có một chút dao động.

Lúc này hắn bỗng nghĩ, nếu người này chết rồi, có lẽ hắn nhớ kỹ y cả đời đi.

32. Chương 11-3

”Thập Lục, ngươi lại gọi ta là lão gia.”

Ôm lấy Thập Lục, cũng không biết là giải thích cho ai nghe, mắt nhìn về phía đỉnh núi chìm khuất trong bóng đêm, mỉm cười, Lộ đại bảo chủ nói: “Lộ gia bảo mật gần hai mươi năm công phu bồi dưỡng ngươi, ta đây thân là bảo chủ cũng không thể để ngươi cứ như vậy dễ dàng chết đi.”

Sau đó, hai người căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Những người đuổi tới phía sau đã càng ngày càng gấp.

Không chỉ một nhóm nhân mã đuổi bắt bọn họ, dọc theo cầu thang đá, đến hai bên vách đá đều có người theo sát. Mật hoa hương của Ong Mật phát huy công hiệu. Mặc kệ bọn họ trốn tới chỗ nào, rất nhanh sẽ có người hiện ra ở phụ cận. Bọn họ không có thời gian điều tức, tất nhiên cũng không có thời gian khôi phục thể lực, càng không cần phải nói đến chữa thương.

Người theo dõi bọn họ khá là ác độc, cũng rất thông minh, sợ Lộ Tinh Thiên lại âm thầm đánh lén, họ Công Tôn đem loại ong mật đặc biệt do mình nuôi dưỡng phân phát đến mỗi nhóm truy lùng, loại ong này trong ngày đông giá rét vẫn hoạt động bình thường.

Lộ Tinh Thiên nguyên rủa, hắn đã chịu không ít đau khổ với loại ong mật này. Mỗi lần hắn mới tiếp cận trong vòng khoảng hai mươi thước, loại ong mật đặc biệt kia bắt đầu náo loạn lên ở trong hộp, nhắc nhở người ta chú ý.

Vì sao hắn biết?

Bởi vì hiện giờ ở trong tay hắn có một con.

Nếu ở vào tình huống khác, có lẽ hắn còn hứng thú giữ lại con ong mật này giao cho Lộ Cửu nghiên cứu, nhưng hiện tại, hai ngón tay hắn sờ sờ, bóp chết con ong mật bé nhỏ đặt trong cái hộp.

Nhóm truy lùng này có mấy người hắn không xa lạ. Tay khó chơi nhất là một lão già gầy gò, Hắc Lâm lão quái. Một lão quái vật hơn nửa cuộc đời đều ở tại Đại Hưng An thâm sơn rừng già, cũng không biết làm thế nào bọn chúng mới được lão chui ra.

Nếu là trong tình huống bình thường, hắn cũng không kiêng kị lắm lão quái vật này, nhưng hiện tại...

Lão quái kia thật sự giảo hoạt, không tham công, một khi cảm giác được ong mật có động liền móc cây sáo thổi âm lên, vừa thổi vừa hướng về phía chân núi chạy xuống.

Hắn không thể để cho Hắc Lâm lão quái cứ vậy rời đi, nếu không nhân cơ hội này giải quyết thêm một cao thủ, để cho bọn họ hội hợp được, đến khi đó là đã lưu cho mình thêm một mối đầu đau. Hắn đuổi theo.

Thập Lục ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, tập kích những tên nhị lưu cao thủ đã đánh mất ong mật.

Xả thân ở trước miệng vực đuối theo Hắc Lâm lão quái, không dễ dàng gì mới giải quyết được một đối thủ khó chơi, lôi con ong mật trong hộp ra xử tử, Lộ Tinh Thiên bất chấp cả việc điều tức, lập tức quay đầu hướng trên núi chạy. (Tội nghiệp anh chạy ngược chạy xuôi, bên giết địch, bên bảo vệ vợ!)

Hắn cần phải trợ giúp Thập Lục. Phía sau, nghe thấy tiếng sáo réo lên, kẻ địch lập tức hướng về phía này đuối theo rất nhanh. Hắn cần phải nhanh hơn bọn chúng!

Thập Lục ẩn thân trong đám quái thạch, ngừng thở.

Có người nhảy lên tảng quái thạch, bốn phía đều có người cầm đuốc soi xét.

”Tiểu tử kia trốn đi đâu?”

”Mọi người chú ý chỗ tối, đừng cho hắn cơ hội đánh lén!”

”Hắn đã bị thương, vừa rồi khi hắn đánh lén ta đã chém hắn một đao. Hắn nhất định ở không xa nơi này, mọi người tìm kiếm từng tấc một! Không tìm không ra!”

Thập Lục xiết chặt bàn tay lên đoản kiếm, hiện tại y thực hối hận lúc trước cùng lão gia xuất môn tại sao không nghe lời Tiểu Cửu, mang theo mê dược do Tiểu Cửu, cả độc dược và vân vân.

Tiểu Cửu a, nếu ngươi xuất hiện ở đây vào lúc này, ta liền dâng cả đời cho ngươi thí nghiệm thuốc, lão gia ta cũng không cần! (Ồi! ò-ó)

Tiểu Cửu xuất hiện sao?

Đương nhiên không có khả năng! Chỉ là y ở trong đau khổ tìm chút mua vui thôi.

Nhéch môi cười, Thập Lục nghĩ xem kiếp sau đầu thai y muốn làm gì.

Làm hoàng đế? Ân, làm hoàng đế thì y sẽ là hôn quân! Muốn làm gì thì làm cái đó, thật tốt!

Hoặc là làm một con điều hâu? Nghĩ muốn phi tới chỗ nào liền phi tới chỗ nào? Nhưng nhất định không thể là ngốc ung, hắn cũng không muốn đi ăn thi thể người chết!

Ánh sáng của cây đuốc dần dần chuyển qua phía trước y, một đôi mắt tìm tòi chiếu đến y.

Thập Lục nhìn hắn cười cười.

”A a!” Người nọ thể nhưng sợ tới mức thét chói tai.

Thập Lục thở dài một tiếng, lao ra khỏi đám loạn thạch, đoản kiếm trong tay từ phía dưới hướng lên trên đâm vào bụng người nọ. Khi đoản kiếm rút ra lại thuận tiện rạch ngang, cam đoan người nọ thuận lợi bước lên con đường hoàng tuyền.

Y không thể tiếp tục ẩn thân, dưới năm, sáu cây đuốc cùng chiếu sáng vào mình, y căn bản không có chỗ để ẩn thân.

Khi Lộ Tinh Thiên đuối tới, Thập Lục đang cùng hai người cuối cùng còn lại lấy máu đọ máu. Kìa quả thật là phương thức liều mạng, dùng máu đổi lấy cơ hội sinh tồn. Vì muốn sống mà trong nhất thời không cần để ý đến sinh mạng.

Đúng là một phương thức chiến đấu tốt cười.

Lộ Tinh Thiên giết hai người kia, băng bó sơ qua cho Thập Lục được cầm máu rồi ngồi xổm trước mặt y.”Đi lên!”

Ân? Thập Lục thần trí có chút mơ hồ, y đã mất máu nhiều lắm..

”Ta công ngươi. Chúng ta theo Huyền Nhai trực tiếp đi lên.”

Như vậy cho dù truy binh có đuối theo, trong chốc lát cũng không thể tiếp cận bọn họ. Mà ban đêm cũng không thuận tiện cho bọn chúng sử dụng trường cung cùng ám khí. Kỳ tủng và quái thạch trên vách Huyền Nhai* cũng có thể có tác dụng ẩn thân rất tốt. (* tên của vực sâu)

Mà quân trọng nhất là, trực tiếp đi lên có thể giảm bớt phần lớn thời gian. Hiện tại hấn cần nhất chính là thời gian!

”Lão gia, người đi đi...”

Tuy rằng thần trí Thập Lục có điểm mơ hồ, nhưng y cũng không mất đi sức phán đoán. Vách đá hoa cương phủ kín băng tuyết lại dễ trơn trượt nào có dễ dàng trèo lên như vậy! Lại thêm sức nặng của một người trên lưng! Lại là trong đêm tối! Một cái trượt tay, tan xương nát thịt thì cũng thôi, sợ là sợ cuối cùng chết cũng không thành, còn rơi vào tay bọn người tham lam kia bắt giữ!

Lão gia nếu nắm chắc có thể đi bằng đường đó, hấn đã sớm dẫn y đi theo con đường này.

Hiện tại lão gia lại nói ra, đơn giản là muốn tranh thủ thời gian, đồng thời cũng không muốn tiêu hao thêm sức lực cho bấy rập cùng ám toán. Mà phần lớn những thứ đó đều đợi sẵn ở hai bên bậc thang đá, trong chùa miếu trên đường lên đỉnh núi. Đối với người bị nội thương, toàn thân mất hết sức lực như y, không nghi ngờ gì về chuyện chưa lên đến đỉnh núi đã mất mạng.

Tuy rằng y biết rõ ở lại nơi này cũng chỉ có một con đường chết, không cần người khác tới giết y, chỉ cần để mặc y ở lại chỗ này, chưa đến hai canh giờ y sẽ đông chết trong gió núi.

Thập Lục muốn cười, y cố gắng nghĩ cách để người này chỉ nhìn thấy mặt tốt nhất của y. Chẳng sợ mặt tốt nhất này là...

Không hiểu có phải Lộ Tinh Thiên thấy được nụ cười của y hay không, chỉ nghe hấn nhẹ giọng quát: ”Thập Lục, đây là mệnh lệnh. Đi lên!”

Trong gió núi lạnh thấu xương, Thập Lục vùi mặt thật sâu vào trong bờ vai vững chắc nóng ấm của người nam nhân đang chống mình. Y nghĩ, có lẽ đây là cơ hội duy nhất của kiếp này y được cảm thụ sự ấm áp trên lưng Lộ Tinh Thiên.

Hai người phải có bao nhiêu thân mật, mà một người mới có thể hoàn toàn yên tâm mà đem lưng giao cho một người khác?

Y còn có thể lại ôm hấn hay không? Dùng đôi tay của y, dùng toàn bộ lồng ngực của y, không có một tia khoảng cách!

...

Từ khi bắt đầu đến bờ vực, Lộ Tinh Thiên bắt đầu không nói gì thêm, hấn dùng ngoại bào xé thành mảnh nhỏ, cột chặt Thập Lục lên sau lưng.

Đây là lần đầu tiên hấn mang theo một người cùng trốn chết. Hơn nữa người này còn là thuộc hạ của hấn. Một gã thuộc hạ cùng hấn quá mức thân mật.

Lắc đầu, xua đuổi những suy nghĩ hỗn tạp không nên có. Hấn muốn rút ngắn thời gian, công lực của hấn còn lại không nhiều, nếu lại gặp được một địch thủ giống Hắc Lâm lão quái, hấn chỉ sợ mình chỉ có hai con đường để đi. (Ý ảnh là: hoặc chết, hoặc sa vào tay địch.)

Mơ hồ, có thể thấy ánh sáng của ngọn đuốc đỏ dài trên cầu thang đá, di động uốn lượn.

Từ từ! Ánh đuốc không phải di động hướng lên trên, mà là đi xuống.

Hừ! Đại khái là Vũ đường Phó đường chủ căn cứ vào ong mật lần dấu vết, đoán hấn sẽ chọn Huyền Nhai nên không bố trí bấy rập cùng mai phục trên cầu thang đá nữa. Trách không được bọn chúng đi xuống dưới, hấn bọn chúng đang đợi hấn rơi xuống vách núi, hoặc là tính toán vây hấn chết cứng tại đỉnh Lư Hương này!

Khi Thập Lục đã hỏi thăm qua, đỉnh Lư Hương này trừ bỏ lưng núi và cầu thang đá, căn bản không có đường nào khác để xuống núi.

Thật không có đường khác sao? Hấn không tin! Đường là do người đi mà ra, người sống trên núi không dám đi, không có nghĩa là hấn cũng không dám đi!

Hiện tại hấn đã cách đỉnh núi không xa.

Lộ Tinh Thiên là người, không phải là thần, cho dù hắn có một đôi tay so với bất cứ loại vũ khí gì khác càng giống vũ khí, nhưng đây là nói khi công lực của hắn chưa mất đi một nửa.

Đá hoa cương là loại đá cứng rắn nhất, loại đá mà ngay cả đao phủ cũng khó đẽo gọt gì được, huống chi là một đôi cánh tay làm bằng máu thịt. Lúc đầu hắn còn có thể đem đầu ngón tay cắm vào nham thạch để mượn lực trèo lên, dần dần, băng tuyết phủ trên đá để lại từng vệt máu.

Nhưng cố gắng của hắn không ưởng phí, sau thời gian một nén nhang, hắn thuận lợi đặt chân lên đỉnh núi.

Nâng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Thập Lục, đợi trong chốc lát, không ai hưởng ứng hắn. Hoàn hảo, còn có thể cảm giác được Thập Lục hô hấp. Tuy rằng rất nhỏ, lại cho thấy y còn sống.

Huyền Thiên đại điện trên đỉnh núi so với trong trí tưởng tượng của hắn không lớn bằng, cũng rách nát hơn.

Trước điện có một lư hương bằng đá.

Những hàng chữ viết hai bên cửa điện đã mờ, thấy không rõ lắm, mà ngay cả bốn chữ Huyền Thiên Đại Điện, bằng vờn nhân lực của Lộ Tinh Thiên cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dạng.

Cửa điện đóng chặt.

Khi mới đến Thập Lục từng nói cho hắn biết, trong điện chỉ có một già một trẻ, hai người cùng một đạo sĩ ngụ ở trong đó, ngày thường phải dựa vào một ít tiền nhang đèn của dân trong thị trấn sống qua ngày.

Lộ Tinh Thiên quay đầu nhìn lại dưới chân núi, hắn đang tìm một con đường khác xuống núi.

Hay lắm! Đường như mặc kệ hắn theo đường nào xuống núi, cuối cùng đều trở lại nơi bị công kích đầu tiên: Chòi nghỉ mát.

Hắn có thể nhìn rõ ràng như vậy, đều nhờ đến mấy cây đuốc thật sáng lập lòe phía xa xa.

Đường như hắn đúng là đã bước chân lên tuyết lộ*. (* đường cùng)

Buổi tối nên mọi thứ đều không nhìn rõ được, xung quanh dãy núi mờ ảo, nhờ ánh phản quang của băng tuyết có thể miễn cưỡng nhìn ra xa, tựa hồ nơi đó có một khu rừng rậm rạp.

Từ nơi này tới chỗ đó, phải đi bằng cách nào?

Có thanh âm truyền ra từ trong Huyền Thiên điện. Tựa hồ là tiếng một người ho khan. Nhưng tiếng ho khan lập tức biến mất, như thể bị người cổ gấu đè nén.

Lộ Tinh Thiên quay đầu lại, nếu hắn không thể tìm được đường ra, như vậy hắn sẽ cần một nơi để tạm thời nghỉ ngơi. Mà Huyền Thiên đại điện lại là một nơi tránh mưa gió không tồi.

Bất quá trước đó, hắn còn phải làm một ít công tác “thanh tẩy”.

33. Chương 12-1

Cửa vào Huyền Thiên đại điện bị người một cước từ bên ngoài đá văng ra.

Cánh cửa lũng lảng phát ra những tiếng lay động chi nha chi nha khó nghe, nửa ngày, rốt cục nghe được có người run run thốt hỏi một câu.

”Ai?”

Ngọn nến trên hương án ở tiền điện được thắp lên, ánh sáng mập mờ chiếu lên mặt ba vị thủy tổ đạo gia ngồi trên hương án có điểm âm trầm khủng bố (đây là ba bức tượng nha =.=) Từ nơi thanh âm phát ra, một lão đạo sĩ mặc đạo bào chậm rãi đi tới cửa, lấp ló nhìn ra phía ngoài.

Bên ngoài trống rỗng, trước điện nhìn không thấy nửa bóng người.

”A?” Lão đạo khó hiểu, run rẩy niệm Vô Lượng Thiên Tôn, đóng cửa điện.

”A!” Một thanh âm thuộc loại thiếu niên thốt lên sợ hãi.

Lão đạo vội vàng quay đầu lại, người kia là đồ nhi của hắn. Vừa quay đầu lại liền thấy một gương mặt tựa tựa ma thần nhìn hắn nhe răng cười.

Lão đạo còn chưa kịp há miệng kêu to, Lộ Tinh Thiên đã trước quát một tiếng: "Câm mồm!"

Lão đạo bị dọa sợ, tiếng kêu tắc lại trong cổ họng. Lại nhìn tiểu đồ đệ của mình thấy y tựa hồ đã muốn sợ đến choáng váng, ngốc lảng lơ cây đèn dầu nành mọt mọt mà đứng.

"Đạo sĩ, nơi này chỉ có hai người các ngươi thôi sao?"

Lão đạo tựa hồ lấy lại phản ứng, biết trước mắt là người không phải ma, nhưng này mùi máu tươi nồng nặc vẫn khiến cho hắn sợ hãi, hai chân run run.

"Đúng vậy... Chỉ có lão đạo cùng tiểu đồ. Thanh Tâm!" Lão đạo kêu to gọi tiểu đạo sĩ tuổi chừng mười bảy, mười tám.

Tiểu đạo sĩ tên gọi Thanh Tâm run lên một cái, tỉnh táo lại, chạy nhanh đến bên cạnh sư phụ dính sát vào nhau mà đứng."Sư phụ, hắn... bọn họ là ai?"

Nghe đồ nhi hỏi, lúc này lão đạo mới chú ý người tới không chỉ có một, trên lưng người nọ còn công một người không biết sống hay chết.

"Các ngươi... Sao trẻ như thế này còn chạy đến nơi đây?"

Lộ Tinh Thiên cười khẽ, "Đến cho các ngươi tiền nhang đèn a."

"Vị thí chủ này, lão đạo mặc dù già nhưng không đến mức ngu muội, các ngươi không phải đã gặp chuyện gì?" Lão đạo trở nên trấn định, vịn vào đồ nhi đi đến trước tam thủy tổ hương án.

"Chính như ngươi thấy, chúng ta gặp phải cừu gia, tới quấy rầy cũng là bất đắc dĩ."

Nghe Lộ Tinh Thiên nói chuyện văn nhã, lão đạo tựa hồ an tâm hơn một chút."Như vậy, có cái gì... bản đạo có thể giúp được không?"

Lộ Tinh Thiên tựa hồ đang cười, "Ngươi có thể giúp ta nấu chút nước ấm không? Ta... bằng hữu bị thương, ta cần cho hắn cầm máu chữa thương. Đương nhiên, ta sẽ không ngại nhiều ít tiền nhang đèn cho quý điện."

"Giúp người gặp nạn vốn là chuyện nên làm, bất quá vẫn là đa tạ thí chủ có lòng."

Không che dấu bản thân cần tiền bạc, lão đạo niệm Vô Lượng Thiên Tôn, lập tức phân phó tiểu đạo sĩ đi nấu nước.

"Nếu thí chủ không chê, hậu điện có một gian phòng ta cùng tiểu đồ làm phòng ngủ, bản đạo có thể thu dọn ra ngoài..."

"Không cần, ở trong này là được."

Lão đạo không tỏ vẻ giả nhân giả đức khiến Lộ Tinh Thiên đối với lão có chút tin cậy. Hắn biết trong điện này có gì đó cổ quái, nhưng ở vào tình huống không rõ địch quân hư thật, hắn chỉ có thể xử lý trước chuyện khẩn cấp nhất. Về phần mấy người kia... dấu sát thủ trong điện, hắn sẽ lôi bọn chúng ra sau.

Lộ Tinh Thiên đem năm, sáu cái bồ đoàn trước tam thủy tổ hương án kê lại gần nhau thành một hàng, tạo thành một cái giường đơn giản, xong xuôi mới cẩn thận cởi bỏ sợi dây buộc trên lưng đỡ xuống Thập Lục lúc này đang hôn mê.

Đặt Thập Lục lên bồ đoàn, Lộ Tinh Thiên hỏi lão đạo có chậu than sưởi ấm hay không.

Lão đạo liên tục nói có, vội vàng mang chậu than tới.

Lộ Tinh Thiên đem chậu than đặt bên chân Thập Lục, cởi bỏ y phục của Thập Lục để xem xét thương thế.

Lão đạo đứng bên cạnh, nhìn nhìn, ngấm ngấm không rời mắt, nhìn đến Thập Lục một thân đầm huyết, càng không ngừng niệm Vô Lượng Thiên Tôn.

Một lát sau, tiểu đạo sĩ Thanh Tâm nấu được một chậu nước ấm bùng tới, Lộ Tinh Thiên tiếp nhận, lần tìm được một góc vạt áo sạch xé ra làm khăn.

Đang định cởi bỏ toàn thân y phục của Thập Lục, Lộ Tinh Thiên đột nhiên dừng tay, trầm giọng nói: "Nhị vị, không biết có thể giúp ta thêm chút nước ấm đến?"

Lão đạo đại khái cảm giác được Tinh Thiên không muốn bọn họ ở lại, vội vàng đáp ứng, lôi đồ đệ cùng đi ra phía sau nấu nước.

Chờ lão đạo hai người rời đi, Tinh Thiên lúc này mới tiếp tục công việc.

Đợi lau rửa sạch máu trên người Thập Lục, chậu nước ấm đã biến thành màu đỏ sẫm.

Tiểu đạo sĩ Thanh Tâm có vẻ rất chịu khó, không chỉ giúp hẩn đổi ba chậu nước ấm mà lại còn đưa ra tấm trải giường của mình cho hẩn dùng.

"Thứ này là cho... cho vị đại ca kia dùng, " tiểu đạo sĩ đỏ bừng cả khuôn mặt, "Thứ này so với bồ đoàn sạch sẽ hơn một chút, a, người yên tâm, sàng đan này ta cũng vừa mới giặt."

Lộ Tinh Thiên buồn cười, tà liếc tiểu đạo sĩ một cái. Tu hành còn chưa đủ a, dễ dàng như vậy bị sắc đẹp hấp dẫn!

Đợi tiểu đạo sĩ trải xong tấm vải, Lộ Tinh Thiên đặt Thập Lục trở lại, lấy thuốc trị thương bôi cho y lần nữa.

Ánh mắt tiểu đạo sĩ nhìn không nổi lại bay tới gương mặt Thập Lục.

Đây là một gương mặt phi thường tuấn lãng, phi thường đẹp mắt. Một người như thế nào có thể đẹp mắt tới nông nổi đó?

Dường như phía sau truyền đến tiếng gọi của đạo sĩ, tiểu đạo sĩ nghe thấy vội vàng chạy ra hậu viện.

Lộ Tinh Thiên cũng biết sau lưng mình tiểu đạo sĩ nhìn lên Thập Lục. Bất quá bởi vì có hẩn chống đỡ nên cũng không thấy được nhiều ít.

Bôi thuốc băng bó xong, hẩn lại dùng tấm vải trải giường bọc lấy Thập Lục.

Đột nhiên, Lộ Tinh Thiên có một ý tưởng kỳ quặc, hẩn cảm thấy Thập Lục lúc này bị tấm vải bao bọc thoát nhìn tựa như một đứa trẻ con, đơn thuần lại yếu ớt, tựa hồ sờ là có thể bóp chết.

Rất kỳ quái, tuy rằng bình thường Thập Lục nằm dưới thân hẩn, thế nhưng hẩn chưa từng đem y cùng từ "nhu nhược" này liên tưởng với nhau. Ngược lại, hẩn vẫn cảm thấy người này thực độc lập, thực kiên cường cũng thực thông minh. Tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ có những lúc ngẩn người.

Bàn tay Lộ Tinh Thiên đặt lên lồng ngực ấm áp của y, cảm giác quả tim của y ở ngay dưới bàn tay mình, nhảy lên.

Y còn sống.

"Uy, bản bảo chủ nghĩ tới, đây chính là lần thứ hai ta cứu cái mạng nhỏ của người." Lộ Tinh Thiên nhẹ nhàng nhìn nhìn hai gò má Thập Lục, nghĩ muốn làm ra chút huyết sắc cho y.

Dường như đây là lần đầu tiên hẩn hai lần ra tay cứu mạng của cùng một người, hơn nữa mỗi lần đều làm cho hẩn mất không ít tinh lực.

"Dựa theo cách nói thông thường, ta cứu người một lần, người lấy thân báo đáp. Ta cứu người hai lần, coi như người cả đời phải làm trâu làm ngựa cho ta, kiếp sau còn muốn kết cỏ ngậm vành báo đáp. Ta cứu người ba lần, đại khái mặc kệ người đầu thai bao nhiêu lần đều phải ngoan ngoãn đến làm người hầu cho ta. Ha ha..."

Bàn tay Lộ Tinh Thiên nhẹ vuốt bờ môi y, "... Đừng chết, ta muốn người còn sống."

Chỉ cần mệnh người đủ dài, có lẽ có một ngày nào đó, cuối cùng ta sẽ cho phép chính mình đem người đặt vào trong tâm can, có lẽ không sâu sắc đến như người mong đợi, nhưng ta có thể cam đoan nơi đó cũng tuyệt không nông cạn.

Phía sau truyền đến động tĩnh, lão đạo cùng Thanh Tâm đang cầm cái gì đó đi ra.

”Thí chủ, bần đạo nghĩ có lẽ người cần ăn chút gì, trời cũng mau sáng, coi như là điểm tâm sớm. Có chút lót dạ cũng tốt chống phong hàn.”

Lộ Tinh Thiên cúi bả ngoại bào bao lấy Thập Lục, ôm y ngồi xuống bồ đoàn, sau lưng dựa vào hương án.”Đa tạ.”

Tiểu đạo sĩ Thanh Tâm đem trà nóng cùng đồ ăn đặt xuống bên cạnh Lộ Tinh Thiên.

”Nhị vị đạo trưởng có muốn cùng dùng một chút hay không?”

”Không cần, bần đạo hai người vẫn còn đồ ăn tại hậu viện. Thí chủ chậm dùng.” Lão đạo chấp tay vi lễ, thở dài.

Tiểu đạo sĩ thấy Lộ Tinh Thiên không tiện động tay, liền vì hấn rót chén trà nóng.

Lộ Tinh Thiên gật đầu cảm ơn, tiếp nhận chén trà đang định đưa lên miệng, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, cẩn thận nâng Thập Lục trong lòng lên, đem chén trà kê lên miệng y.

Chén trà nghiêng, nước trà tràn đầy chực tràn xuống môi Thập Lục, bỗng nhiên Thanh Tâm kinh kêu một tiếng, chân lão đảo hướng về phía Lộ Tinh Thiên. May mắn thế nào, vừa lúc đánh bay chén trà trên tay Lộ Tinh Thiên.

Chén trà rơi xuống đất vỡ tan, nước trà cũng dính ướt mặt đất.

Thanh Tâm nương bàn tay của Lộ Tinh Thiên đứng lên, vừa nói thực xin lỗi, vừa trầm trầm sắc mặt lui xuống phía sau.

”Không sao cả.” Lộ Tinh Thiên cười đến nhu hòa, tựa hồ một chút cũng không có ý trách cứ.

Tiểu đạo sĩ Thanh Tâm nhìn Lộ Tinh Thiên, trong mắt tựa hồ như đang muốn nói gì đó.

”Thanh Tâm, nói người bao nhiêu lần đi đứng phải cẩn thận, người xem xem!” Lão đạo nhắc nhở đồ đệ, nghe trong thanh âm có vẻ bình thường lại hàm chứa một tia quái dị khác thường.

Thanh Tâm gập lão đạo quở trách, vội lại rót chén trà dâng.”Thí chủ, thỉnh.”

Lộ Tinh Thiên tiếp nhận chén trà, cười tươi trước mặt tiểu đạo sĩ, uống một hơi cạn sạch.

”A!” Tiểu đạo sĩ không hiểu vì sao, phát ra một tiếng kêu sợ hãi rất nhỏ.

Lão đạo thấy Lộ Tinh Thiên uống xong chén trà kia thì thân mình bỗng nhiên bắt đầu run rẩy, trong mắt cũng giống như chứa vô tận hổ thẹn cùng áy náy.

Lộ Tinh Thiên tươi cười như cũ. Chỉ bất quá hấn vừa cười, vừa đem Thập Lục được bọc trong ngoại bào của hấn đẩy vào dưới hương án trước mắt nơi này là nơi an toàn nhất trong toàn bộ Huyền Thiên đại điện.

”Lộ Tinh Thiên, cho dù người phát hiện được cũng đã quá muộn!”

Nhìn trước mắt ba người đạp cửa tiến vào, Lộ Tinh Thiên nghiêng người dựa vào hương án không nói. Hấn đang suy nghĩ xem như thế nào mới có thể giải quyết xong ba người này trước hừng đông.

Âm thầm vận công một vòng, ước chừng còn lại khoảng năm thành công lực có thể dùng. Mà trước mặt ba người tuy rằng thoạt nhìn thực xa lạ, nhưng từ thân pháp của bọn họ mà xem, thân thủ hấn là không thua gì Thập Lục.

”Thực xin lỗi, bọn họ...”

Tiểu đạo sĩ Thanh Tâm đang muốn giải thích, bị Lộ Tinh Thiên ngừng.”Không cần, ta biết. Ta không trách các người. Các người đi ra hậu viện đi, mọi chuyện ở đây chưa chấm dứt thì đừng đi ra.”

Thanh Tâm rưng rưng gật đầu, đi qua đờ sụ phụ hấn.

”Ba vị, bọn họ chỉ là người vô tội, sao phải làm khó bọn họ?”

Thanh Tâm nghe thấy Lộ Tinh Thiên nói phía sau lưng, kinh hãi vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy trong tay Lộ Tinh Thiên đang cầm hai quả ám tiễn ngấm ngấm, mà thân thể cao lớn của Lộ Tinh Thiên cũng đủ để che chở hẳn cùng sư phụ hẳn ở phía sau mình. Không cần phải nói hẳn cũng biết chuyện gì xảy ra.

Lão đạo lại niệm Vô Lượng Thiên Tôn, hướng về phía Tinh Thiên thi lễ một cái thật sâu, lập tức lời Thanh Tâm trồn vào hậu điện.

Lộ Tinh Thiên đứng lại tại chỗ.

”Hừ hừ, người bảo vệ được bọn chúng trong nhất thời, chẳng thể bảo vệ bọn chúng được một đời. Chờ người xong đời bọn ta lại đi giải quyết chúng cũng không muộn!” Nam tử đứng giữa mở miệng, nhìn bộ dạng hẳn xem ra đây cũng là người nhiều tuổi nhất trong ba người.

”Vậy các người còn chờ cái gì? Lộ mỗ ngay tại đây, ba vị muốn mạng của Lộ mỗ, không ngại thì chính mình đến lấy.”

”Không vội, tới lúc tự nhiên chúng ta sẽ đến kết thúc người.” Nam tử lớn tuổi nhất lại đánh mắt ra hiệu, như thể lưu ý hai người kia đề phòng Lộ Tinh Thiên đột nhiên công kích.

Nhưng Lộ Tinh Thiên tựa hồ đang lo lắng người ở dưới hương án phía sau hẳn, một bước cũng không chịu rời đi.

”Ha ha, sớm nghe nói Lộ đại bảo chủ là người thương hương tiếc ngọc, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không sai! Bất quá sao tại hạ lại nghe nói đồng hành cùng Lộ bảo chủ chính là một vị tuấn lãng cao lớn nam tử? Hay là đồn đãi có chỗ nào sai sót?”

Lộ Tinh Thiên giống như không nghe thấy.

”Lộ bảo chủ, bản nhân nghĩ muốn hướng bảo chủ mượn một thứ, chỉ cần bảo chủ có thể bỏ được vật sở yêu, như vậy bản nhân tự nhiên sẽ bảo đảm bảo chủ an toàn rời đi, đương nhiên còn sẵn lòng cùng bảo chủ kết giao bằng hữu.”

Đến đây, còn nói mấy nhóm người kia đoàn kết hợp tác, kết quả cũng giống nhau là đồng sàng dị mộng, có riêng tính toán.

”Người cho rằng ta sẽ đem thứ kia tùy thân hay sao?” Tay Lộ Tinh Thiên vịn lên hương án, tựa hồ hai chân hẳn đã không thể duy trì được thể trọng.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ hưng phấn.

”Không mang cũng không hề gì, chúng ta tin tưởng Lộ bảo chủ nhất định sẽ nhớ vật kia được cất ở nơi nào, cũng nhất định sẽ gọi người đưa tới tay chủ nhân của bản nhân.”

”Vậy sao, chủ nhân các người là ai?” Đường như Lộ Tinh Thiên đang phải cắn răng cố chống đỡ.

”Sao người không hỏi xem chúng ta hạ loại độc dược nào, hay có giải dược không?”

Ba người bắt đầu đi bước một đến gần Lộ Tinh Thiên.

”Người... đã hạ... loại dược... nào?” Lộ Tinh Thiên tựa hồ ngay cả ngẩng đầu cũng khó khăn.

Nam tử lớn tuổi nhất chợt dừng bước, ”Không đúng, ta nhớ rõ bọn họ cho ta biết, thuốc này ăn vào không có phản ứng như...”

Một chữ cuối cùng gã không thốt ra, không phải gã không muốn nói, mà là gã đã không có cơ hội nói. Hai người còn lại tuy rằng đủ tỉnh táo, khi người nọ mở miệng nói có gì đó không đúng đã hướng Lộ Tinh Thiên đánh tới, nhưng tiên cơ một khi mất, thắng bại đã phân.

Lộ Tinh Thiên tuy rằng mất đi một nửa công lực, có điều ba tên Thập Lục cũng vẫn không đủ để vây khốn hẳn.

Hiện tại hẳn đang đề phòng lại là một người khác, một tên thích khách ngay từ đầu ẩn thân trên xà nhà đợi thời cơ ra tay!

Thích khách, là Tú Phương Lô đệ nhất sát thủ.

Nếu hắn không nhìn ra ba người kia là thủ hạ của Tứ Phương Lâu, hắn cũng sẽ không nhận định kẻ im lìm chờ đợi trên nóc điện chính là Tứ Phương Lâu đầu bảng sát thủ.

34. Chương 12-2

Nếu được xưng là đệ nhất, khẳng định y có chỗ hơn người. Nếu Kim mập đã an bài y ở trong này, hiển nhiên tin rằng tay sát thủ này có thể khiến hắn phải lao đao, thậm chí so với gã tự thân xuất mã còn hữu dụng hơn.

Hắn bất động, ta chủ động.

Lộ Tinh Thiên bằng vào tốc độ như sấm sét, tiêu diệt gọn ba gã thủ hạ của Tứ Phương Lâu, sau đó lập tức hướng lên xà ngang bắn ra một đám phi châm bằng lá thông.

Cho dù không thể đả thương người, tối thiểu cũng có thể đem người bức ra.

Người đi ra, liệu sẽ nương theo phương hướng ra đòn mà xông tới, hay là... Dưới hương án!

Thập Lục?

Mắt thấy thân thể bay thẳng tới trước mặt, đón lấy, hay là không đón lấy?

Có gì đó ở trong đầu Lộ Tinh Thiên nổ tung!

Hắn thế nhưng tự tay đem Thập Lục đưa lên tử lộ!

So với ý nghĩ của hắn, tay hắn đã nhanh hơn tự động vươn ra, nghênh đón thân thể không rõ sống chết kia. Ngón tay vừa mới đụng tới Thập Lục, bụng đau nhói, có cái gì đó bèn nhọn nhọn cơ hội chui vào thân thể hắn.

Bàn tay từ đón lấy chuyển thành đẩy. một tay dùng xảo kinh đem Thập Lục hướng về phía bờ đoàn, một tay xuất chí cương chí dương công lực nhắm ngay phía sau Thập Lục đột nhiên đánh xuống!

...

Khi lão đạo cùng đồ đệ Thanh Tâm nghe được động tĩnh từ phía sau lò dò đi ra, đánh nhau đã chấm dứt.

Nhìn trong đại điện có thêm bốn thi thể, lão đạo sợ tới mức ngã ngồi lên đất.

Thanh Tâm lại đưa ánh mắt hướng về phía tuấn lãng nam tử vốn phải ở dưới hương án, giờ lại hiện ra trên bờ đoàn.

Lộ Tinh Thiên liếc mắt một cái, lãnh nghiêm mặt nhảy lên trên xà đại điện, một cước đá xuống dưới một tên đã bị điểm huyết cứng đờ.

Đây là đáp án cho điều làm hắn cảm thấy mê hoặc. Một tên hảo thủ của Tứ Phương Lâu đã bị điểm trúng huyết đạo, bị người đặt lên trên xà nhà.

Nếu chỉ là một người thường, hắn đã sớm từ hô hấp của đối phương mà phát giác ra điều gì đó không đúng.

Tứ Phương Lâu đủ ác độc, hoặc là nói tên thích khách kia đủ giảo hoạt! Hắn khinh thường thân thủ của thích khách, thế nhưng lại đem chỗ nguy hiểm nhất coi là chỗ an toàn nhất.

Hắn sơ suất quá, trước khi đem Thập Lục vào dưới hương án, hắn phải thăm dò trước một chút.

Chính là hắn quá tự tin vào thánh lực cùng cảm giác của mình lại quên mất rằng hắn của lúc này không còn là hắn của lúc đầy đủ mười thành công lực. Công lực của hắn lúc này còn chưa đến một nửa, điều đó cũng có nghĩa thánh lực của hắn đã giảm xuống rất nhiều.

Nếu hắn không tự đại như vậy, nếu hắn không phải quá tin tưởng năng lực của mình, Thập Lục cũng...

Lộ Tinh Thiên ra sức gõ vào đầu mình, bắt đầu từ lúc hắn ý thức được hắn hại chết Thập Lục, đầu của hắn liền đau đến giống như muốn vỡ ra!

”Ân...”

Một tiếng rên rỉ cực kỳ suy yếu rơi vào trong tai Lộ Tinh Thiên.

Ánh mắt Thanh Tâm sáng lên, chân gã còn chưa kịp động đã nhìn thấy tà mị nam tử vừa giết năm người kia vọt tới bên cạnh vị đại ca tuần mỹ.

"Thập Lục?" Lộ Tinh Thiên thân thủ kiểm tra hơi thở của Thập Lục.

Còn sống! Y thế nhưng thật sự còn sống! Thích khách thế nhưng không có giết y!

Hắn nên cảm tạ Thập Lục đã có khuôn mặt tuần tú đến ngay cả lãnh huyết vô tình thích khách cũng không nhẫn tâm xuống tay sao? Ha ha ha!

Mí mắt Thập Lục khẽ run rẩy.

"Lão... gia?" Thập Lục chậm rãi mở hai mắt, mơ màng hỏi.

"Người lại gọi ta là lão gia."

Thập Lục xác định bản thân còn thấy được khuôn mặt tươi cười ấy, khuôn mặt tươi cười cùng trước kia dường như có điểm bất đồng.

"Thí chủ, những thi thể này... Đây đó..." Lão đạo nói năng lộn xộn, chỉ vào thi thể nằm rải rác khắp đại điện mà phát run.

Thanh Tâm căn bản không dám nhìn tới, chỉ nhìn chằm chằm Thập Lục.

Lộ Tinh Thiên quét mắt một cái nhìn đại điện, tựa hồ cũng hiểu được những thi thể đó chướng mắt, đứng dậy nhắc lên thi thể, từng cái từng cái toàn bộ ném ra ngoài cửa lớn.

"Ngài... Bị thương?" Thập Lục tinh mắt, liếc nhìn một cái liền thấy trên y phục lão gia nhà mình ướt đẫm máu. Máu là từ trong chảy ra, hiện tại vẫn không ngừng lan rộng.

Lộ Tinh Thiên cúi đầu, tùy tay tự mình điểm huyết cầm máu, đi đến bên Thập Lục ngồi xuống, lấy ra thuốc trị thương tự mình chữa thương."Lần này chính là mệt lớn."

Thập Lục nhếch miệng cười.

"Cười cái gì cười? Nhìn lão gia ta chịu thiệt tốt cười lắm sao?" Lộ Tinh Thiên trừng hẳn.

Thập Lục mắt cười loan, ngoài miệng còn tại nói: "Tiểu nhân... nào dám?"

"Người còn có cái gì không dám!" Nói ra rồi mới phát hiện những lời này có điểm quen thuộc, nhớ tới nội dung bọn họ nói chuyện lần trước, Lộ Tinh Thiên lại trừng mắt nhìn Thập Lục một cái.

Thập Lục đột nhiên hô to một tiếng. Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng thanh âm khàn khàn lại khiến mọi người giật nảy mình. Lộ Tinh Thiên thậm chí không hề nghĩ ngợi đem ngón tay đặt lên mạch môn của y. (Ánh tương vợ khó ở trong người ý mờ)

Không riêng gì Lộ Tinh Thiên, mà ngay cả già trẻ hai người cũng nghĩ rằng Thập Lục bị cái gì ám thương vừa mới phát tác.

Ai có thể nghĩ đến, ai có thể biết, thanh âm khàn khàn kêu la không hợp lúc kia của Thập Lục, kỳ thật là y như thế nào cũng nhịn không được sung sướng mà hô?

Trong nháy mắt đó, Thập Lục cảm thấy bản thân chưa từng sống tốt đến như vậy quá!

Y nhưng lại cảm thấy được người trừng y - lão gia- thoát nhìn mà như vậy như vậy khiến người rung động!

Lão gia trừng mắt nhìn y, giống trừng một tình nhân mà trừng y!

Y có thể không hoan hô sao?

Y có thể nhịn được sao?

Có phải y có thể can đảm hy vọng về sau?

Lộ Tinh Thiên thở phào một cái, tuy rằng mạch đập của Thập Lục khá nhanh, nhưng cơ bản vẫn ở trong phạm vi bình thường. Nội thương tuy có, nhưng hiện tại không phải là lúc tốt nhất để trị liệu.

Nói cách khác, hiện tại Thập Lục chỉ cần thoát khỏi tình trạng kiệt sức, nói không chừng y so với hẳn còn khỏe mạnh hơn.

"Vô Lượng Thiên Tôn! Chúc mừng nhị vị thí chủ thoát khỏi hiểm cảnh, cũng làm cho hai thầy trò bản đạo có thể kéo dài tính mạng. Thanh Tâm, còn không đi hậu viện châm lại trà, nấu cơm khoản đãi ân nhân!" Lão đạo nhìn sắc mặt Lộ Tinh Thiên, đoán ra manh mối gì đó, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Thanh Tâm lại lén nhìn Thập Lục một cái, nghe lời chạy về hậu điện.

"Nhị vị thí chủ thông thả hảo hảo nghỉ ngơi, bản đạo cũng đi xem tiểu đồ, đứa bé kia còn nhỏ, trải qua việc này..." Lão đạo lo lắng đề đề.

"Xin đạo trưởng tự nhiên." Lộ Tinh Thiên gật đầu thi lễ.

...

"Ta làm hộ pháp cho ngươi, ngươi trước vận công điều tức, tranh thủ sớm một chút khôi phục thể lực." Lộ Tinh Thiên nâng Thập Lục dậy.

Thập Lục cũng biết bây giờ không phải thời điểm có thể xả hơi, dưới chân núi còn có đại bang cừu nhân đang chờ bọn họ.

"Để cho... chúng ta có thể hỏi... nhị vị đạo trưởng kia có đường nhỏ nào khác có thể vòng qua đám người kia hay không?"

"Câm miệng! Nhanh lên điều tức."

Thập Lục cười nhắm mắt lại không thèm nói lại. Y chú ý tới trên người y mặc chính là ngoại bào của lão gia nhà mình, mà những mảnh vải băng bó trên người nhìn cũng quen mắt.

Chờ Thập Lục thu công, hai đạo sĩ một già một trẻ cũng bừng bỡ sáng lần thứ hai đi ra.

Đồ ăn cùng nước trà đều là những thứ bọn y đang cần, Lộ Tinh Thiên cũng không khách khí, nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận khay đồ ăn.

Thập Lục theo thói quen tính chờ đối phương động đũa trước, nhìn hẳn uống ngay một hơi cháo loãng lúc này mới bưng bát chuẩn bị dùng ăn.

Có lẽ là trời sinh tính cảnh giác, có lẽ là có một tia dị thường, khiến cho Tinh Thiên chưa kịp tự hỏi đã thân thủ gạt đổ bát cháo trong tay Thập Lục.

Biến cố trong nháy mắt phát sinh!

Ngay tại lúc Lộ Tinh Thiên thân thủ gạt đổ bát cháo trong tay Thập Lục, hai đạo sĩ đồng thời cũng tung chưởng đánh đến sau lưng hẳn.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Lộ Tinh Thiên phun ra!

Thập Lục cơ hồ ở thời điểm bát cháo bị gạt đổ liền đứng dậy, hướng về phía lão đạo ở gần mình nhất đánh tới.

Tốc độ của y không thể nói là không nhanh, thế nhưng so với người đã sớm chuẩn bị tốt thể công vẫn chậm một bước.

Tứ chưởng chuẩn xác đánh lên người lão gia, mà hẳn chậm một bước chỉ kịp đem lão đạo đẩy lui từng bước.

Một kích không trúng, Thập Lục lập tức lui về bên Lộ Tinh Thiên phòng thủ.

"Sao ngươi biết?" Lão đạo đã không hề còn dáng vẻ lộ khỵ, trong mắt cũng toát tinh quang.

Lộ Tinh Thiên nâng tay lau máu tràn ra bên môi, cười nhạt nói: "Điểm ấy ngươi hẳn là nên hỏi đồ đệ ngươi, hỏi hẳn vì sao đang nhìn chăm chăm vào Thập Lục, ở một khắc kia khi ta uống cháo lại đưa ánh mắt hướng về phía ta."

Lão đạo thềm mắng một tiếng!

Tiểu đạo sĩ Thanh Tâm hiển nhiên đã nghe được Lộ Tinh Thiên nói gì đó, chính là trên mặt hần chẳng những không có ngưng ngừng, ngược lại hì hì cười nói: "Quả nhân có tật, quả nhân háo sắc. Nhân chi thiên tính cũng*! Người nói đúng không, sư phụ?" (* háo sắc âu cũng là bản tính của con người)

"Huyền Thiên đại diện, Thực Võ Yêu Đạo. Đáng tiếc đến hiện tại ta mới nghĩ đến!" Lộ Tinh Thiên tự giễu mà cười.

"Nhờ phúc Thiên Tôn, nếu để cho Đại bảo chủ nghĩ tới, hiện giờ thầy trò chúng ta đây chẳng phải cũng có kết cục giống như mấy bộ thi thể ngoài kia? Người ta nói Lộ Tinh Thiên truy mệnh hơn hần Diêm Vương, lời này thật sao một chút cũng không sai!"

"Đồ đệ người tâm cơ cũng không tồi, vì lấy được lòng tin của ta, không tiếc hương ta mật báo trước đó. Sát thủ của Tứ Phương Lâu đại khái đến chết cũng không biết các người kỳ thật là đồng bọn của chúng đi?"

"Đa tạ Lộ bảo chủ kích lệ. Nếu biết, bọn họ cũng sẽ không động thủ giết chúng ta, bất quá tiểu đạo sĩ ta cùng sư phụ cũng tin tưởng Lộ bảo chủ chắc là không để cho người ta ở trước mắt người lạm sát kẻ vô tội."

Thanh Tâm cười đến rất đắc ý, "Tiểu đạo sĩ ta chỉ biết trò xiếc của những người đó chắc chắn không thể gạt được một người kinh nghiệm giang hồ phong phú, lại là một trong Thiên hạ tứ đại tài tử - Lộ đại bảo chủ ngài đây, liền cùng sư phụ thương lượng tìm cách lấy được tín nhiệm của Lộ bảo chủ, ngay từ đầu sư phụ còn không đồng ý!"

Lộ Tinh Thiên ha ha cười, "Người nói thẳng người so với ta thông minh, so với sư phụ người lợi hại là được, chẳng phải sao?"

"Không dám không dám. A!" Thanh Tâm đột nhiên che mặt nói không ra lời.

Lộ Tinh Thiên nhìn nhìn đôi bàn tay khác hẳn so với người thường của mình thản nhiên nói: " Mặc dù người thông minh, lại khiếm khuyết một chút giáo huấn."

Một bạt tai đã khiến Thực Võ lão đang rục rịch ở yên lại.

Điện ngoài cửa có tiếng xôn xao.

Trên mặt lão đạo xuất hiện vẻ vui mừng.

Cho dù hiện tại Lộ Tinh Thiên bị trọng thương còn trúng độc, nhưng bọn chúng không dám nắm chắc có thể bắt người này.

Danh đầu của Lộ Tinh Thiên quá lớn, tối hôm qua hần một đường đuổi giết đi lên có biết bao nhiêu danh thủ đã chết trong tay hần?

Huống hồ ai biết hiện tại hần có phải thật trúng độc, bị trọng thương hay không?

Lão đạo cũng bất quá là hảo thủ một thời, lão tham tài muốn kiếm chác chút tiền bạc thôi, cũng không muốn vì một tấm bản đồ kho báu chưa tìm thấy mà không tiếc mạng già.

"Lộ Tinh Thiên, người hần sẽ không nghĩ tới có ngày hôm nay người rơi xuống tình huống này đi! Ha ha ha!"

Cửa điện bị đá văng, hiện ra khuôn mặt mập mạp ở trước cửa điện.

"Họ Lộ, hôm nay cho dù người có chấp cánh cũng không thể bay! Ta thật muốn nhìn người bằng cách nào có thể thoát khỏi thế vây công của hơn năm mươi hảo thủ? Hơn nữa trong đó có ít nhất ba vị công lực không dưới lão phu!"

Lộ Tinh Thiên quét mắt một vòng, trong lòng đại khái đã có tính toán.

Vũ đường đường chủ Công Tôn Huấn, Thực Võ Yêu Đạo, cùng với Kim mập phải là tam đại ma đầu khó đối phó nhất hôm nay.

Còn lại, phần lớn là chút nhị lưu hảo thủ, những nhất lưu hảo thủ bọn họ mời đến tối hôm qua đã bị hần làm thịt không ít.

Đã như vậy, chỉ bằng vào tam đại ma đầu liên thủ, ngày thường hấn toàn lực ứng phó còn không hấn có thể toàn thân trở ra. Hiện tại...

Thập Lục nắm thật chặt ngoại bào.

Lúc này hấn mới cảm thấy được cách ăn mặc của y lúc này từ trong ra ngoài đều có vấn đề!

Lão gia, tối thiểu ngài cũng phải cho ta mặc cái quần, mà không phải dùng một tấm vải trải giường quần quần cho xong việc!

Ánh mắt Lộ Tinh Thiên rơi xuống mặt đất, hấn phát hiện đôi chân Thập Lục còn ở trần.

Hấn biết có không ít người đều đang nhìn Thập Lục, hiện tại Thập Lục... hấn là thực mê người đi? (lúc này mà anh còn nghĩ mí chiện đó được sao.=?)

Bỗng nhiên ánh mắt Thập Lục lộ ra vẻ vui mừng, nhìn về phía sau đám người cười vui nói: "Sao tới giờ các người mới đến?"

Spoil

Yêu là gì? Thích là gì?

Y không phải là người ưa vọng tưởng, cho tới bây giờ y vẫn đều rất rõ mình là ai, cho nên điều y muốn cũng rất đơn giản. Y hy vọng những người có tình trong thiên hạ, dù thích, hay yêu ai đó, bọn họ đều có thể hạnh phúc.

Hiện tại, ta đem tất cả hạnh phúc của ta đều cho người, xin người tiếp tục tùy tâm sở dục khoái khoái lạc lạc mà sống đi! Của ta... Tinh Thiên.

"Lão gia, ước chừng khoảng hai mươi trượng, ta muốn đưa ngài đến tán cây cối phía dưới Huyền Nhai kia. Nếu rơi xuống đó nội thương của ngài có thể sẽ nặng thêm, nhưng... Ta biết ngài nhất định có thể sống sót!"

Ôn nhu cười, dùng hết toàn bộ công lực còn sót lại của mình, hai tay nâng người trong lòng lên, tung ra.

"Lão gia! Sống sót! Trả thù bọn khốn kiếp này "

35. Chương 13-1

Cơ hồ nghe được một câu như thế, không ai có thể tự chủ mà không quay đầu về phía sau nhìn lại.

Ngay trong nháy mắt này, Thập Lục cùng Lộ Tinh Thiên đồng thời tung người lên, không phải hướng ra phía ngoài, cũng không phải hướng vào phía trong, mà là hướng lên phía trên!

Đỉnh điện rách nát của Huyền Thiên đại điện thủng ra một lỗ lớn, bụi cát rơi đầy xuống đầu những người còn đang đứng phía dưới.

"Không xong! Lộ Tinh Thiên bọn họ chạy! Mau đuổi theo!"

Từ lúc còn ở trong đại điện cho đến bây giờ Lộ Tinh Thiên vẫn lưu lại một thành công lực cuối cùng, dùng để cố gắng ổn định lại khí huyết cuộn cuộn bốc lên không thôi trong cơ thể.

Vừa rồi cố gắng dùng nội lực cách không bạt chưởng, cho Thanh Tâm một cái bạt tai, mặc dù có thể tạm thời khiến bọn chúng chùn bước nhưng bản thân hấn cũng đã trả giá lớn!

Khi hấn đi theo phía sau Thập Lục phá nóc nhà mà ra, vốn hấn phải chớp lấy cơ hội này lập tức chạy về phía rừng rậm, nhưng khí huyết đại loạn trong cơ thể hấn buộc hấn không thể nhắc chân lên nổi.

"Lão gia!"

Lộ Tinh Thiên ngay cả một chữ đều nói không nên lời.

Hắn không thể trả lời Thập Lục, hiện tại dù chỉ nhấc chân từng bước đều làm cho hắn khí huyết đảo lưu, một thân công lực chảy về xuôi, trừ phi hiện tại hắn có thể lập tức vận công dâng khí, thông tam quan đi chu thiên*! (* một chu thiên vận công phải đả phá tam quan, đi qua tất cả các mạch và huyết đạo trong cơ thể)

Có điều địch nhân phía sau sẽ cho hắn cơ hội một lần nữa đưa khí huyết trở về hai mạch Nhâm Đốc hay sao?

Thập Lục một chưởng đánh nghiêng một gã địch nhân vừa nhảy lên nóc điện, y chạy về phía Lộ Tinh Thiên, ôm lấy hắn, tung người chạy xuống chân núi.

Lưng y hoàn toàn bại lộ về phía địch nhân, nhưng y đã không còn lo được nhiều như thế! Y chỉ biết là nếu không nhân cơ hội này lao ra, một khi năm mươi mấy hảo thủ hình thành vòng vây, bọn họ liền thật là chấp cánh mà thoát!

Không biết loại ám khí nào xé gió mà đến, Thập Lục tránh được cái thứ nhất tránh không khỏi cái thứ hai.

Đầu tiên là đầu vai, sau đó là đùi. Nhưng ngay cả chững lại y đều không chững dù chỉ một chút.

Y nhất định phải đưa lão gia ra khỏi đây! Đưa đến một nơi an toàn. Trước khi y kiệt sức!

Một tiếng kêu đau đớn, lão đảo từng bước, máu từ trong miệng Thập Lục tràn ra.

”Buông Lộ Tinh Thiên xuống, người đang tự tìm tử lộ thôi!”

Là tiếng hét kiêu ngạo của Tứ Phương Lâu chủ Kim Nguyên Bảo. Nhưng từ phía sau đả thương Thập Lục lại là Vũ Đường đường chủ Công Tôn Huấn.

Không sai, con đường y đi đúng là tử lộ, nhưng cũng là đường sống duy nhất!

Trước mắt là Huyền Nhai*, phía dưới Huyền Nhai là một mảng cây cối rậm rạp, phía sau vùng rậm rạp cây cối này chính là một cánh rừng rậm rộng lớn. (* cái này là vực sâu a)

Chỉ cần y có thể đưa lão gia đến trong đám cây cối rậm rạp kia, cho dù truy tung thuật của Vũ Đường đường chủ có lợi hại đến mức nào, bằng vào cơ trí của lão gia nhất định có thể tìm được một con đường sống!

Hiện tại điều y có thể cho lão gia chỉ là một cơ hội phục hồi công lực, cho dù chỉ khôi phục được ba thành, nếu không còn y trói chân, lão gia nhất định có thể chạy thoát!

Lại một chưởng từ phía sau đánh trúng y.

Máu ứa ra nhỏ ròn ròn lên mặt Lộ Tinh Thiên.

Lộ Tinh Thiên đang nhắm mắt, hắn đang cố gắng đem khí huyết bị đảo lưu một lần nữa trở về vị trí cũ, từ đan điền, quá tam quan, tới đỉnh đầu Bách Hội huyết, lại từ Nhâm mạch xuống đan điền. Nhưng bởi vì huyết Bách Hội bị cấm ngăn châm, khiến hắn không thể đem hai mạch Nhâm - Đốc đả thông. Điều này cũng có nghĩa là hắn không có cách nào giúp cho công lực của bản thân nhanh chóng khôi phục.

Nhưng hắn lại không thể rút nó ra.

Đây là phương pháp tu luyện cơ bản nhất của Đồng Quy, hắn vốn đã luyện được đến mức dùng huyết vị trong cơ thể dâng khí, hấp thụ tinh hoa linh khí của thiên địa vạn vật bồi dưỡng cho nội lực của bản thân, thế nhưng bởi một vài nguyên nhân đặc biệt mà ở đêm luyện công trước ngày tựu thành hắn đã đi chệch hướng.

Mà một lần này vừa chệch hướng, cũng có nghĩa là lần sau luyện công hoàn toàn có thể bị tẩu hỏa nhập ma.

Hiện tại một người bị nội thương dẫn đến khí huyết đảo lộn như hắn, cần nhất là một hoàn cảnh luyện công tuyệt đối yên tĩnh, tuyệt đối an toàn, cho dù có được, việc hắn có thể kháng cự lại bóng ma trong tâm tưởng hay không lại là một chuyện khác.

Dù sao hắn đã có một lần bị “nội ma” xâm chiếm.

Hướng chi hiện tại..!

Cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn giúp mình có được một chút khôi phục.

Gió núi tạt vào mặt đến đau rát, không có ánh sáng mặt trời, không trung toàn là một mảnh âm u trầm trầm.

Lần trước lên Huyền Nhai chỉ có một con đường hẹp quanh co, đỉnh Huyền Nhai cũng chỉ có thể chứa khoảng bốn, năm người đứng thẳng. Địch nhân càng đuổi càng gần, đã có người cách phía sau bọn họ không đến một trượng.

Địa hình đặc thù khiến cho bọn họ muốn trốn cũng ngày càng khó khăn, nhưng đồng thời cũng khiến cho địch nhân khó lòng đuổi bắt.

Nghे tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần lại, Thập Lục thật sâu nhìn thoáng qua nam nhân nằm trong lòng mình.

Yêu là gì? Thích là gì?

Y không phải là người ưa vọng tưởng, cho tới bây giờ y vẫn đều rất rõ mình là ai, cho nên điều y muốn cũng rất đơn giản. Y hy vọng những người có tình trong thiên hạ, dù thích, hay yêu ai đó, bọn họ đều có thể hạnh phúc.

Hiện tại, ta đem tất cả hạnh phúc của ta đều cho ngươi, xin ngươi tiếp tục tùy tâm sở dục khoái khoái lạc lạc mà sống đi! Cửa ta... Tinh Thiên.

”Lão gia, ước chừng khoảng hai mươi trượng, ta muốn đưa ngài đến tán cây cối phía dưới Huyền Nhai kia. Nếu rơi xuống đó nội thương của ngài có thể sẽ nặng thêm, nhưng... Ta biết ngài nhất định có thể sống sót!”

Ôn nhu cười, dùng hết toàn bộ công lực còn sót lại của mình, hai tay nâng người trong lòng lên, tung ra.

”Lão gia! Sống sót! Trả thù bọn khốn kiếp này ”

...

Tựa vào một gốc cây tùng thấp bé, Lộ Tinh Thiên có thể nghe được tiếng chửi bậy hậm hực ở phía trên Huyền Nhai.

Bọn họ cho người xuống dưới tìm hắn, cũng không dám tới gần.

Biết rõ hắn ẩn nấp ở trong đám cây cối rậm rạp này, biết rõ thương thế của hắn nặng, nhưng không có kẻ nào dám đi đầu xông vào, trong lòng mỗi kẻ tham lam đều vĩnh viễn có cái mạng cần giữ. Kết quả bọn họ chỉ dám quanh quẩn ở bên ngoài, tận lực không cho hắn thoát ra chạy về phía rừng rậm.

Ha! Không nghĩ tới Lộ Tinh Thiên hắn cũng sẽ có một ngày phải trốn chết, nhưng còn phải trả đại giới hy sinh một ảnh vệ.

Hết thấy những chuyện này đều vì cái gì?

Cùng Trời Cuối Đất.

Làm hắn trần trọc mê muội suốt bốn năm.

Hai ngày trước, nữ nhân tên gọi Nguyệt Viên kia mang đến cho hắn manh mối, đồng thời ả cũng mang đến cho hắn “nội ma” nhiễu loạn tâm trí!

Một nữ nhân khá là thông minh giáo hoạt, hắn thậm chí còn hoài nghi ả chính là Hỏa Thần giáo Giáo chủ, bởi công lực của nữ nhân đó tuyệt đối không kém hắn.

Sau đó mặc dù hắn đã thương ả, nhưng đồng thời hắn cũng trúng một chưởng của đối phương.

Theo ước định trước khi luận võ, nữ nhân nói cho hắn một ít đoạn ký ức đã mất, nói cho hắn biết nơi mà hắn muốn tìm - Cùng Trời Cuối Đất - có liên quan đến một người. Nhưng ả cũng không nói cho hắn biết tất cả, chỉ định ra ước hẹn tại Long Vương Sơn.

Nữ nhân rời đi, khi nghe thấy bước chân của Thập Lục, hấn yên tâm vận công điều khí, tiến vào cảnh giới vong ngã tự mình chữa thương. Thập Lục thực đảm đương nhiệm vụ cũng thực tỉnh táo, tiến vào phòng liền cảm thấy có chuyện không ổn, xem xét thấy không có kẻ rình mò bên ngoài liền lập tức ẩn thân bảo hộ.

Vốn dĩ hết thấy những thứ này đều không có gì đáng nói, nếu không có chuyện hấn xuất hiện tạp niệm trong lúc đang luyện công.

Vốn phải là vong ngã, thì trong lúc vận công hấn lại thấy hiện lên trước mắt một đoạn cảnh tượng mà lúc trước nữ nhân đó gợi nhắc.

Hấn giống như nhớ rõ lại giống như không nhớ rõ.

Dần dần, hấn thậm chí nghe được tiếng cười, nghe được có một người gọi tên của hấn... Tinh Thiên!

Hấn đuổi theo, liều mạng truy liều mạng truy, muốn nhanh chân hơn người nọ, muốn thấy rõ khuôn mặt người ấy...

Hấn thậm chí thiếu chút nữa liền gọi ra cái tên của người ấy!

Có điều hấn đã không thể gọi ra được.

Hấn thế nhưng nghĩ thế nào đều nhớ không ra tên người kia!

Hấn vội vã, hấn tức giận, hấn vừa vội vừa tức, gần như điên cuồng.

Chờ hấn phát giác không ổn, cố gắng ngưng tụ tinh khí đang tản mát chạy ra khỏi ma cảnh thì hấn đã chỉ cách tẩu hỏa nhập ma có vài bước!

Hấn không thể nhập ma dễ dàng như vậy. Ăn vào Tịnh Tâm đan, đã thông qua cửa ải khó khăn nhất, khó có thứ gì gì có thể quấy rầy đến linh trí của hấn. Trừ khi hấn không thể khách cự lại một điều gì đó hấp dẫn từ bên ngoài tác động vào.

Như vậy, cái gì là nhân tố bên ngoài hấp dẫn không thể kháng cự?

Hấn nghĩ tới mùi thơm trên người nữ nhân đó, nghĩ đến cặp mắt đen yêu dị của nữ nhân đó, hấn không biết đáp án chính xác, nhưng hấn biết nhất định nó có liên quan đến người đàn bà kia.

Độc nhất phụ nhân tâm! Không biết mình rốt cuộc làm gì để đắc tội người đàn bà kia, nhưng lại làm cho nàng bày bố liên hoàn bẫy buộc hấn chui đầu vào.

Giáo chủ Hảo Thần giáo sao? Ta sẽ tóm được ngươi!

Có âm thanh gì đó lọt vào thính nhĩ.

Đó là tiếng rên rỉ thống khổ đến vượt qua giới hạn chịu đựng của cơ thể con người, đè ép đến không thể đè ép được hơn nữa, phát ra từ sâu trong yết hầu.

Thập Lục!

"Lộ Tinh Thiên! Tên rùa đen rút đầu! Người không phải lợi hại sao, có giỏi người đi ra a! Người đã quên đồng bọn của người ở trong tay chúng ta sao!" Con trai của Kim Nguyên Bảo - Kim Nguyên Bối hét lớn.

"Uy! Một đại mỹ nhân như vậy người cũng bỏ được sao? Cho dù hấn là nam, người cũng không thể vô tình tàn độc như vậy a! Ha ha ha!"

Mặt Lộ Tinh Thiên không chút thay đổi, mắt xem mũi, mũi xem miệng*. (* ý nói ảnh cố ý không nghe, không biết và không thấy)

Hấn đang cố gắng vận công điều tức, tranh thủ đem tinh khí tán loạn ở trong cơ thể một lần nữa nhét vào đan điền.

"Nói! Người có biết bản đồ kho báu giấu ở đâu hay không? Không nói, ta cho người ném thử lần nữa tư vị của Vũ đường Sư Hồn châm!"

"Hắc hắc, lão đạo cũng có thể vì hấn mà chậm chậm cho hấn ném phân cân thác cốt!"

”Sư phụ, lần này cũng không thể để cho ta đến...?”

”Yêu, ngươi nhẩn tâm sao?”

”Cho dù luyện tiếc, cho dù hấn dễ nhìn cũng là gã nam nhân thôi! Hơn nữa sư phụ không thấy là bộ dáng hấn thống khổ nhẩn nại thực sự câu nhân*? Hì hì!” (* hấp dẫn, quyến rũ, mời gọi...=.)

”Ngươi này tiểu sắc quỷ! Khi nào thì ngay cả nam nhân cũng muốn? Bất quá... Đúng nga, nói không chừng hấn là một nữ nhân không có ngực mà?”

”Ha ha ha!” Mọi người cười to.

Lộ Tinh Thiên mở bừng mắt.

Hấn nhìn thấy Thập Lục hé miệng mấp máy nhưng không phát ra thanh âm gì.

Hấn nhìn thấy Thập Lục giãy giụa, cả người run rẩy, thống khổ đến toàn bộ thân hình đều bắt đầu vặn vẹo.

Thế nhưng trước sau y đều không phát ra tiếng kêu, chỉ có một hơi rên rỉ mong manh.

Có điều Thập Lục đang liều mạng áp chế đau đớn lúc này không biết, nơi Lộ Tinh Thiên đang ngồi lúc này, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy tình huống của y trên đỉnh Huyền Nhai

Hấn không nên mở to mắt, càng không nên ngẩng đầu.

Khí huyết ở trong cơ thể hấn bốc lên.

Mi tâm run rẩy đau đớn.

Đây là điềm báo của tử hỏa nhập ma, hấn phải ở giờ này khắc này thu liễm toàn bộ tâm thần!

Thần trí Thập Lục đã hầu như không thể bảo trì thanh tỉnh. Y chỉ có một ý niệm trong đầu, y không thể phát ra âm thanh, không thể phát ra dù một chút âm thanh!

Bọn họ muốn lợi dụng y dụ lão gia đi ra, y biết.

Nhưng y nhẩn hạ rên rỉ cũng không phải vì lão gia, mà là không muốn làm cho chính mình thoát nhìn càng bi thảm thôi.

Hơn nữa y còn có một tầng suy nghĩ càng âm u.

Kỳ thật điều y không muốn biết chính là, cho dù mình phát ra tiếng kêu thê thảm, lão gia cũng tuyệt sẽ không vì mình mà lộ diện...là chuyện thật.

”Con mẹ nó! Tiểu tử này sao có thể chịu đựng đến như vậy? Không phải hấn chết rồi đi?”

Có người cố ý vỗ hai gò má Thập Lục, muốn kiểm tra xem y còn sống hay không.

”Hấn chết hay chưa bản công tử không biết, bất quá bản công tử thực sự cảm thấy hứng thú hấn rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân.”

”Ngươi nhìn thôi thì đoán không ra?”

”Chẳng phải bên trong vẫn còn bọc một lần vải thôi!”

Âm thanh tùy ý trêu cợt.

”Các ngươi nói một người nam nhân làm sao có thể đến mức này... tuần tú?”

”Đúng vậy a, mặt hàng như vậy trong nam kỹ viện cũng không dễ gặp đi? Hì hì...”

”Đúng! Lộ đại bảo chủ, ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu ngươi không ra, ngay cả bản đồ kho báu chúng ta cũng không cần! Ta cùng sư phụ sẽ đem vị ca ca tuần mỹ này bán vào kỹ viện, khiến hấn ngày tiếp khách, đêm cũng tiếp khách, ngàn người cười vạ người đê, bằng vào tư sắc của hấn, nói không chừng lấy lãi trước ba, bốn năm liền bằng một phần tư kho báu! Đương nhiên trước đó, tiểu đạo sĩ ta sẽ đem hấn dạy dỗ cho ngoan ngoan, hì hì hi!”

”Chủ ý này không tồi! Vậy trước hết hãy cho tiểu tử này khám nghiệm thân phận, xem là bán được vào nam kỹ viện hay là nữ kỹ viện! Hắc hắc hắc!”

”Đúng! Trước vạch trần hắn! Để cho ta tới!”

”Ha ha! Lão đạo, ngươi xem đồ đệ ngươi vội vã kìa!”

Uớt sũng máu của y cùng máu của hắn... Ngoại bào hắn đã tự mình vì y mà mặc vào... từ đỉnh núi bay xuống.

Trong gió núi lạnh lùng, trước ngực, cánh tay đều đầy băng bó, đầu rũ xuống... Thập Lục bị hai người nhấc lên.

Nửa người dưới của y chỉ còn được phủ bằng một mảnh vải trải giường gần như cũ kỹ

36. Chương 13-2

Tấm vải đơn bạc vì gió núi lạnh căm mà dính sát vào đôi chân của Thập Lục.

Từ thất lưng đến hông, từ hông đến đôi chân thẳng tắp, lớp vải mềm mại hoàn mỹ bó sát theo từng đường cong thon dài kiện mỹ* trên hạ thân của Thập Lục. (*đẹp khỏe mạnh, săn chắc)

Không biết từ miệng vết thương ở chỗ nào, có lẽ là từ rất nhiều miệng vết thương đều đang ứa máu, trên tấm vải loang ra một mảng lớn đỏ thẫm, chảy dọc theo hai chân, uốn lượn mà đi, lại vẫn còn lan tràn xuống hai bắp đùi trần trụi, nhỏ xuống từng giọt...

Ma từ tâm sinh.* (* Ma quỷ từ trong lòng mà sinh ra)

Một bàn tay dừng lại trên hông Thập Lục.

Tay, dầm hèn mà trượt, dọc theo đường cong mê người của thất lưng thon mảnh.

Giờ khắc này, dễ dàng có thể nhận ra rằng tất cả những người có mặt ở đó đều đang nhìn Thập Lục.

Nhìn mỹ nam tử có dung nhan tuyệt thế này ở giữa ban ngày rõ rõ rành rành, ở giữa hàng chục cặp mắt nhìn trừng trừng, bị lộ trần, bị làm nhục!

Có người cảm giác được nổi hưng phấn khác thường.

Thậm chí có người cảm thấy nửa người dưới nổi lên biến hóa không nên có.

Rõ ràng là một nam nhân!

Hắn phải phân thân chủ nhân của bàn tay kia.

Hắn phải móc ra tất cả những cặp mắt đã thấy được trọn vẹn thân thể kia.

Huyết sắc ở trong mắt nam nhân chậm rãi lan tràn.

Hắn nghĩ, hắn hẳn phải lập tức tán đi tất cả tinh khí đang ngưng tụ, hắn không thể...* (ý nói nếu ảnh không tản đi tinh khí, nội lực có thể khôi phục nhưng ảnh sẽ bị huyết khí công tâm mà tẩu hỏa nhập ma)

Thế nhưng hắn lại đang thúc giục huyết khí vận hành nhanh hơn.

Có lẽ cảm giác được bầu không khí có chút dị thường, thần trí Thập Lục tạm thời thanh tỉnh lại. Ngẩng đầu, rất nhanh... y đã biết đám súc vật tham lam khôn nạn sẽ làm gì với y!

”A!” Thập Lục nở nụ cười.

Tiếng cười khàn khàn trào phúng làm cho mọi người kinh ngạc khó hiểu.

Y làm sao vậy? Sẽ không sợ hãi đến choáng váng đi?

”Uy, ở đây...có nữ nhân...hay không? Nếu... có, vậy... phiền các người để cho các nàng... tránh đi...một chút.”

”Ha hả, ha hả a.”

Hắn nhẹ giọng cười.

Tiếng cười đuổi dần thành lớn.

”Ha ha ha!”

Nam nhân ngửa đầu cười to, tựa hồ nghe được một chuyện tốt cười nhất trên thế gian.

Tất cả những ánh mắt đang chăm chăm rơi vào Thập Lục đều hướng về phía tiếng cười truyền lại.

Trong tiếng cười cuồng loạn, một cây ngân châm rất dài lóe ngân quang từ huyệt Bách Hội của nam nhân từng chút...từng chút... bị đẩy ra.

Vô thanh vô tức, ngân châm rơi trên mặt đất.

Một tiếng gầm ngân nga vang vọng rung lên. Giống như rồng ngâm, giống như tiếng hét điên cuồng vô ý thức.

”Dám tìm Lộ Tinh Thiên ta phiền nhiều? Dám khi dễ người của Lộ Tinh Thiên ta? Chẳng phải các người đã quên Lộ Tinh Thiên ta là ai!”

Tiếng gầm đã đến rất gần, những kẻ công lực yếu bịt chặt hai tai ngồi xồm xuống.

”Lão nương yêu! Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào mù mắt, nói họ Lộ đã là nỗ mạnh hết đà*?” (* kiệt sức)

Hai mạch Nhâm Đốc tương thông, khí huyết nghịch lưu! Rất thống khổ! Thống khổ đến mức hấn hận không thể giết hết tất cả mọi người!

”Rống ”

Một chưởng quét ngã một loạt cây cối trước mắt, cảnh quang rộng mở trong sáng.

”Giết ”

Hiện tại là lúc bọn chuột nhắt tham lam nhất gan các người trả giá đắt!

Một chiêu đại bằng giương cánh, người này nhưng lại thi triển được thân pháp Lăng Không Quá Hải*, đạp gió lên cao hàng trượng lướt thẳng về phía đỉnh Huyền Nhai. (* đi trong không khí, không cần mượn vật làm đệm chân, là loại khinh công thượng thừa.)

Nghe được tiếng xé gió, Thập Lục đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là lo lắng. Cuối cùng biến thành ưu phiền.

Lão gia không có khả năng đột nhiên khôi phục công lực! Hắn làm cái gì?

Lộ Tinh Thiên bay lên đỉnh Huyền Nhai. Thập Lục nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

Trời ạ! Cặp mắt đỏ lờm này có nghĩa là gì?

Biểu tình của Lộ Tinh Thiên điên cuồng mà dữ tợn! Vọt tới đỉnh Huyền Nhai, hắn không phát ra ngay cả một câu vô nghĩa, lập tức ra tay tàn sát!

Trên đỉnh có sáu người.

Ngoại trừ Thập Lục, phụ trách giữ lấy y là Vũ đường Phó Đường chủ cùng Thiếu lâu chủ Tứ phương lâu, đứng bên cạnh y là Thực Vũ lão cùng đồ đệ của lão, Thanh Tâm, còn có một người quen cũ là Không Động phái Chương phái Ngô Đãng Lục.

Mỗi người đều là nhất lưu hảo thủ.

Nhìn thấy Lộ Tinh Thiên xông lên, họ Công Tôn Phó đường chủ cùng Kim Nguyên Bối không hẹn mà cùng muốn dùng Thập Lục uy hiếp.

Bọn họ cũng là những kẻ đầu tiên bị Lộ Tinh Thiên dùng hai tay, tươi sống bóp nát đầu!

Óc nóng bỏng bắn vào mặt Thập Lục. Mất đi giá đỡ, Thập Lục ngã xuống bên chân tiểu đạo sĩ.

Kỳ quái, Lộ Tinh Thiên cũng không đến dù y đây. Ánh mắt hắn nhìn về phía mỗi người đều tràn ngập sát ý, Thập Lục nằm trên mặt đất dường như bị hắn lãng quên.

Thực Vũ lão trừng lớn hai mắt, liếc nhìn đồ đệ, ánh mắt len lén đảo về phía chân núi.

Đáng tiếc đường đi hẹp, tiểu đạo sĩ Thanh Tâm lại ở gần Thập Lục quá.

Thanh Tâm ngàn không nên, vạn không nên, không nên tự cho là thông minh mà động đến Thập Lục đang nằm trên mặt đất, gã muốn dùng y làm tấm khiên cho gã thoát thân. “ Để chúng ta đi, nếu không ta giết y!”

Lộ Tinh Thiên biết người kia đang giữ trên tay đồ vật của hắn (Tiểu Thập Lục mới không phải là đồ vật a! TT^TT), một thứ rất đặc biệt, một thứ gì đó chỉ thuộc về một mình hắn. Hắn nhớ rõ thanh âm này, cũng nhớ rõ bàn tay kia, chính là bàn tay đã trượt đi trên thân thể chỉ thuộc về một mình hắn!

Thập Lục nhìn rất rõ, ánh mắt lão gia nhìn về phía Thanh Tâm ác độc mà tàn bạo, đó là một loại ánh mắt dữ tợn hận không thể xé xác đối phương!

Tiếng xương bị bóp nát.

Đương nhiên không phải của y.

Là tiểu đạo sĩ Thanh Tâm.

Từ trong tay tiểu đạo sĩ ngã xuống, Thập Lục nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đáng sợ mà tiểu đạo sĩ phát ra trước khi chết.

Lão gia thế nhưng rõ ràng đem gã xé ra thành hai mảnh! (Óe!!!)

Tâm của Thập Lục trầm xuống.

Cho dù tiểu đạo sĩ đáng giận đến mức nào đi nữa, lão gia cũng không thể dùng loại thủ pháp tàn khốc này giết chết một thiếu niên mới mười bảy, mười tám tuổi.

Thập Lục không muốn nghĩ lão gia... điên rồi?

Thực Vũ lão trợn mắt mà xem đồ đệ hắn chết thảm ở trước mắt, đột nhiên hú lên quái dị xoay người bỏ chạy.

Nếu lão đạo lập tức cùng những người còn lại liên thủ, có lẽ bọn họ còn có cơ hội sống.

Chính là sai lầm sai ở việc bọn họ bị Lộ Tinh Thiên đột nhiên bộc lộ ra thủ pháp tàn nhẫn dọa cho khiếp hãi, mỗi người đều tìm cơ hội chạy về phía chân núi.

Huyết tinh bao trùm Huyền Nhai.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết, cảm thấy không ổn, mọi người bắt đầu hướng lên Huyền Nhai chạy tới.

Nhất là Tứ Phương Lô chúa Kim Nguyên Bảo chạy đến nhanh nhất, con trai độc nhất bảo bối của hắn còn ở trên đó.

Vũ đường Đường chủ cũng không chậm trễ, đường huynh* của hắn đã lên đó. (* Anh họ)

Một người đã đủ giữ quan ải vạn phu sở địch!

Địa thế hiểm trở, chỉ trông vào một hẹp lộ quanh co để lên đến đỉnh núi.

Kim Lô chủ cùng Vũ đường Đường chủ có vợ đến mấy chẳng nữa cũng phải theo con đường này mà đi.

Mà đỉnh núi, chính là nơi cơn ác mộng của bọn họ đang chờ.

Thập Lục vẫn nằm trên đỉnh Huyền Nhai.

Y không biết đỉnh Huyền Nhai này có tên riêng hay không, cũng không muốn biết.

Y nghĩ, về sau y không bao giờ... nữa muốn tới địa phương quý quái này.

Lạnh chết y!

Lão gia, ta biết ngài giết người thành nghiện, cũng biết hiện tại ngài có điểm không bình thường, bắt quá nói thật, ngài có thể trước hết ném cho ta ít quần áo hay không?

Thập Lục không phải không muốn động, mà là hoàn toàn không thể động.

Không nói đến khi bị bắt y đã kiệt sức cùng ngoại thương chằng chịt, sau khi bị bắt giữ còn bị người truyền tay làm trò, hơn nữa lại loại tra tấn giết người không thấy máu! Lại còn bị hầu như khóa thân ngâm mình trong gió núi băng hàn đến tận lúc này, y còn có thể sống sót được coi như đã là mạng lớn!

Nơi nơi đều là tiếng kêu thảm thiết.

Lão gia từ đỉnh núi giết xuống đến dưới đường mòn, giết đến mức kẻ thù nhìn thấy hấn chỉ còn biết quay đầu chạy trốn chết!

Kỳ thật những người đó không yếu đến vậy, bọn họ chẳng qua sợ.

Thập Lục cũng sợ.

Ngay vào thời khắc Thập Lục cho là mình cũng có lúc bị công mà chết, một đôi chân ra hiện ở trước mặt y.

Khẽ ngược nhìn lên, y nhìn đến một đôi tay quen thuộc không giống người thường. Đôi tay ấy có màu đỏ tím.

Phải giết bao nhiêu người, hai tay mới có thể nhiễm thành một màu máu đọng có lau cũng không đi?

Thập Lục cố gắng nhìn lên trên.

Một cặp mắt đỏ sọng. Đôi mắt ấy nhìn y, chớp cũng không chớp.

Thập Lục nghĩ muốn cười với chủ nhân của đôi mắt ấy, nhưng không cười nổi.

Mặt của y đã gần bị đông cứng. Y cảm thấy cả người mình đều tê liệt, vô tri vô giác.

Y nhìn thấy lão gia giải khai* áo dài. Hô, hoàn hảo, ngài hấn là nhớ tới phải cho ta ít y phục ủ ấm. (* cởi)

Tấm vải trải giường đơn bạc mỏng manh còn sót lại trên nửa người dưới của y bị vén lên, sau đó, nam nhân mở hai chân y ra, đem thứ nóng bỏng thô cứng của mình thống vào trong cơ thể y!

Thập Lục ngay cả kêu thảm thiết đều chưa kịp kêu ra miệng thì đã ngắt đi.

Nam nhân vừa phát ra tiếng gầm rú như dã thú, vừa ra sức đưa đẩy trên người Thập Lục.

Ha!

Hô!

Lạnh lẽo thân thể, lửa nóng nội tại. Mật huyết nhỏ hẹp gắt gao bao vây lấy hấn. Mặc kệ hấn như thế nào tiến lên, mặc kệ hấn như thế nào càn quấy, luôn bất ly bất khí*. (*không giận không rời)

Chỉ có hấn mới biết được thực ra tấm vải trải giường cũ nát này bao bọc một thân hình như thế nào.

Chỉ có hấn mới biết được bộ vị tối riêng tư của nam nhân này có thể mang đến cho hấn khoái hoạt như thế nào.

Những điều này là do chúng thuộc về hấn.

Không ai có thể nhúng chàm.

Không ai có thể cướp lấy.

Y, hoàn toàn toàn toàn thuộc về một mình hấn!

Ngẩng cao đầu, gầm nhẹ, đem mình chứng chính xác nói lên người này là của mình tổng xuất vào thật sâu trong cơ thể y, hấn nằm trên người y, thở hào hển. Hấn thích như vậy, thực thoải mái, cũng thực thỏa mãn.

Bóng người trong đầu bay xa, tiếng kêu gọi không biết của ai rớt cục cũng dừng lại. Tâm, đạt được bình tĩnh. Dần dần, ý thức cũng bắt đầu thanh tỉnh. Thanh tỉnh đến mức hẳn phát hiện Thập Lục ở dưới thân hẳn tựa như chỉ còn một hơi thở mong manh.

Hắn gương mình đứng thẳng dậy, lộ ra một cái tự giễu, một nụ cười châm chọc giống như lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Tàu hỏa nhập ma, đây là chuyện mỗi một truyền nhân của Lộ gia sợ hãi.

Trước đây đã lâu lắm, một vị tổ tiên bị tàu hỏa nhập ma cuối cùng ra sao?

Bị bắt bẻ quan mười hai năm, cuối cùng vẫn chịu không nổi nổi thống khổ mà ám ảnh trong đầu mang đến, đâm đầu mà chết.

Còn một người có tình cảnh khá nhất mà?

Nghे nói là bị độc chết. Bởi vì sợ người này đem đến tai họa cho nhân gian.

Có người nào bị tàu hỏa nhập ma mà không chết cũng không điên?

Đứng dậy tìm được trong đồng y phục rơi trên mặt đất một cái túi gấm, hẳn lấy ra một lọ thuốc trị nội thương, đổ ra hai hoàn nhét vào miệng Thập Lục.

Sợ y không thể nuốt, hẳn lại ép y mở miệng, đẩy thuốc vào sâu trong họng y, nhìn thấy y có phản ứng nuốt rồi mới buông tay ra.

Mặc y phục vào, hẳn ôm lấy ảnh vệ đã làm hết phận sự của hắn, không khách khí lột lấy một cái áo lông cừu trên người Mập công tử, lại lấy được trên người Vũ Đường chủ một cái áo choàng nhung lông thiên nga, đem người ở trong lòng mình bọc lại thật kín.

Giống như không hề thấy bốn phía huyết tinh, Lộ Tinh Thiên xoay người hướng về phía rừng rậm phía xa xa đi đến.

Không lâu sau, hoa tuyết hạ xuống, ôn nhu che giấu hết thảy.

37. Chương 14-1

Thập Lục vì đói mà tỉnh. Vừa tỉnh dậy đã ngửi thấy mùi thịt nướng ngào ngạt, y thèm, bụng réo vang lục lục.

Mở to mắt, mắt cả nửa ngày thích ứng mới từ trong trạng thái choáng khờ phục trở lại.

Đây là... Chỗ quái quỷ nào?

Đây là một sơn động, động không lớn, cũng rất sạch sẽ, hơn nữa lại ấm áp.

Nguyên nhân của sự ấm áp ngoại trừ áo hồ cừu bọc kín thân thể, áo khoác nhung thiên nga khóa kín bên ngoài, còn là một đồng lửa cách y không xa.

Cạnh đồng lửa, ngồi dựa vào vách động, có một người.

Mái tóc đen thật dài tiện tay kết lại trên đỉnh đầu, phần thật dài phía dưới cứ như vậy rối tung trên đầu vai, chảy tràn xuống mặt đất.

Ánh lửa ấm áp chiếu rọi nửa bên gương mặt nghiêng nghiêng của người nam nhân ấy.

Đó là hình dáng một khuôn mặt gầy gầy, mày kiếm sắc xảo, hai mắt hơi khép lại, hai làn mi rủ xuống che rợp một vùng phía dưới mắt, hốc mắt thâm quầng, cho thấy người này không hề được nghỉ ngơi đầy đủ.

Mũi cao thẳng, môi đầy gợi cảm.

Nét mặt rất quen, vẻ mặt lại xa lạ.

Vẻ tiêu tụy rõ ràng không tổn hao gì đến sự tuấn mỹ của hắn, ngược lại tăng thêm cho hắn một loại mị lực khó tả bằng lời.

Một loại khiến y muốn đem hần ôm vào trong lòng, ôn nhu yêu thương...

Trên đồng lửa, khối thịt được nướng vàng óng ánh bong dầu mỡ toát ra một thứ mùi vị giục người muốn ăn.

"Lục bực!"

"... Tỉnh?" Lộ Tinh Thiên nhướn mắt, quay đầu nhìn về phía y.

Thập Lục nhích môi cười, không chú ý tới trong mắt nam nhân chợt lóe qua ánh đỏ quang mang rồi vụt tắt.

"Lại đây." Nam nhân giơ tay lên.

Thập Lục thử động một chút, phát hiện mặc dù mình có chút vô lực, nhưng không gây trở ngại đến hành động bình thường, nội ngoại thương trên người dường như đã được xử lý, nơi nào nên băng bó đều đã được băng bó, mà ngay cả... chỗ kia cũng giống như đã được bôi thuốc.

Ai, muốn y phải giải thích thế nào về lúc ấy lão gia đột nhiên động dục? Đại khái khi đó lão gia không mấy bình thường đi.

Thập Lục dùng áo choàng trên mặt đất bao lấy thân thể, loạng choạng đứng lên đi về phía động khẩu.

"Lão gia." Thập Lục muốn quỳ xuống thỉnh an, bị nam nhân lôi kéo, kết quả sửa quỳ vi tọa*. (*sửa quỳ thành ngồi)

"Cái đó chuẩn bị cho người." Nói xong câu đó, Lộ Tinh Thiên lại khép mắt lại.

Ánh mắt Thập Lục lại chuyển qua khối thịt trên đồng lửa cùng túi nước trên mặt đất, hiện tại, quả thật y phi thường cần hai thứ này.

Khi Thập Lục cúi đầu ăn uống, Lộ Tinh Thiên đột nhiên đứng dậy, rất nhanh liền theo cửa động biến mất. Chạy không lưu một câu, cũng không nhìn Thập Lục liếc mắt một cái.

Thập Lục ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn phía cửa động trống rỗng.

Ngoài động, hoa tuyết bay đầy trời.

Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi trong chốc lát, khôi phục được một chút thể lực, Thập Lục đứng dậy đi ra phía cửa động.

May mắn chính là y chỉ nhìn nhìn thăm dò, không có một cước bước ra. Nếu không hiện tại y đã rụng xuống đám loạn thạch phía dưới!

Sơn động này thế nhưng ở trên một vách đá.

Vách đá không cao, nhiều lắm hơn ba trượng một chút, nằm giữa rừng già âm u tuyệt đối khó bị phát hiện, lại có thể phòng ngừa dã thú quấy rầy.

Ở cách vách đá không xa, dường như có một thác nước không lớn. Nước chảy thông thả, có rất nhiều nơi đã kết băng, chỉ có một dòng nhỏ ở giữa là vẫn còn nước chảy.

Phía dưới vách đá là một mảnh rừng lớn, nhìn ra vô tận.

Trắng và xám, dường như đây là thế giới của hai màu sắc này.

Người sẽ nói không nên lời đây là đẹp, hay là không đẹp.

Tĩnh mịch, ngoài gió núi cùng ngưng thần lắng nghe mới có thể nghe được một chút tiếng nước chảy, không có thanh âm của sự sống.

Tuyết bay, gió thổi, núi rừng vẫn tĩnh mịch.

Trống trải mà trầm mặc. Thật giống như khắp thiên hạ cũng chỉ còn lại có mình y là người sống.

Thập Lục ngóng nhìn suy nghĩ về màu sắc cảnh vật trước mắt, hít sâu một hơi.

Nhất thời, không khí lạnh như băng tràn đầy vào lồng ngực, đầu óc thanh tỉnh rất nhiều.

Xa xa có tiếng la hét điên cuồng như mãnh thú gầm rú truyền đến. Bùm bùm, theo tiếng hét, dường như có mảng lớn cây cối cùng nhau sập xuống.

Lão gia?

Thập Lục bất chấp thương thế có khôi phục hay chưa, vội vàng khoác nhanh áo choàng, nhảy xuống sơn động, hướng về phía thanh âm truyền đến chạy đi.

Lộ Tinh Thiên thở hổn hển hồng hộc, hai tròng mắt đỏ ửng, tóc bay tán loạn, miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rống trầm thấp quỷ dị, lúc này rất xứng với 4 chữ màu xanh khắc trên mặt hắn, vụn vụn, lúc này hắn nào còn một chút phong lưu nho nhã quý công tử khi xưa.

Chỉ thấy hắn một lát ôm đầu điên cuồng hét lên, một lát lại huy chưởng nơi nơi công kích tán loạn, chưởng phong sở đến, thụ đoạn chi chiết.* Thậm chí có lúc hắn còn dùng đầu đập vào thân cây. (* Kinh lực quét đến, cây gãy đổ)

Hai ngày này, hắn luôn luôn tại cố gắng thử đem tinh khí đi ngược chiều một lần nữa trở về hai mạch âm đốc.

Thế nhưng mỗi khi hắn sắp phá tan cửa cuối cùng thì ma ảnh trong đầu liền ập đến, cùng với hình ảnh quay cuồng còn có tiếng kêu gọi thanh thanh.

Một lần lại một lần, một tiếng lại một tiếng, xé rách hắn, dây dưa hắn, làm cho hắn hận không thể bỏ đầu mình ra, đem thanh âm kia và cả hình ảnh toàn bộ móc ra nghiền thành từng mảnh.

Bóng người dần dần trở nên rõ ràng, lại như thế nào đều cũng không thấy rõ khuôn mặt.

Người nọ đang hé miệng nói gì đó với hắn.

Là cái gì?

"... A a a!"

Lộ Tinh Thiên ôm đầu điên cuồng hét to.

Chói tai, như là tiếng hai thanh thiết kiếm đang không ngừng ma sát. Trong đó còn kèm theo tiếng đại thiết chùy từng nhịp từng nhịp nện xuống nham thạch.

"Dừng lại! Dừng lại! Không cần hơn nữa "

Liều mạng áp chế, dùng hết lực lượng toàn thân ngăn cản thanh âm ở trong đầu tiếp tục vang lên.

Máu đỏ tươi từ trong miệng tràn ra.

Hai mắt đỏ đậm tựa hồ bất cứ lúc nào cũng đều có thể chảy ra máu.

Một thân ảnh ra hiện ra trong tầm mắt.

Liền như vậy lẳng lặng đứng ở đằng kia, lẳng lặng nhìn hắn.

Là ai? Vì sao dùng loại này ánh mắt nhìn ta? Vì sao?

Ha ha ha! Vì sao? Vì sao ngươi không nhìn xem bộ dáng hiện tại của ngươi! Ngươi cho ngươi vẫn là thiên chi kiêu tử Lộ Tinh Thiên sao?

Ngươi là ma quỷ! Một kẻ điên tẩu hỏa nhập ma!

Không ai muốn chết, cũng không ai muốn cùng một kẻ điên nhập ma sống cùng nhau!

Đây là kết cục của ngươi, Lộ Tinh Thiên! Ngươi càng muốn bắt lấy hết thấy, lại càng không bắt được bất cứ thứ gì!

Ngươi là ai? Ngươi là ai?

Ta là ai? Ha ha ha!

Tiếng cười trào phúng hoàn toàn khơi dậy lửa giận của hắn!

Hắn muốn giết nàng!

Hắn muốn giết nữ nhân này!

Nguyệt Viên!

Không biết từ lúc nào thì những oan hồn từ khắp nơi bay ra, kêu khóc đánh về phía hắn, ngăn không cho hắn tiếp cận người đàn bà kia!

Cút ngay! Không được cản đường ta! Cút ngay!

Giết! Giết sạch quân hồn đản các ngươi dám chặn đường ta!

Giết

Tiếng hô biến thành cuồng tiếu.

Xem! Giết người cũng giống như chém cây cải củ! Cỡ nào dễ dàng!

Nhìn xem này máu óc, nghe một chút này kêu kêu rên thảm thiết, ha ha ha!

"Lão gia... Lão gia..."

Đầu tiên là rất xa, dần dần trở nên rõ ràng.

"Lão gia... Lão gia!"

Ai?

Lộ Tinh Thiên đột nhiên dừng lại hai tay đang công kích.

Là người hắn vừa mới nhìn đến.

Không phải ảo ảnh, mà là người thật.

Dung nhan tuấn lãng tái nhợt, tóc đen mượt.

Cặp mắt đầy quan hoài, đôi môi đầy ôn nhu.

Gió thổi tung một góc áo choàng, lộ ra đôi chân trần trụi. Bắp chân cong cong, ngón chân đỏ bồng, tuyết trắng tôn lên như thể thật mê người.

Hắn nhớ lại!

Hắn nhớ lại xem người này là ai vậy!

Đi bước một về phía trước.

Mỗi bước tiếp cận, biểu tình của Lộ Tinh Thiên càng dữ tợn.

Thập Lục lòng mang lo lắng mà nhìn hắn, lại một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Vừa rồi theo tiếng tìm đến, vừa định tới gần lão gia còn kém chút nữa sẽ bị một chưởng chụp chết, biến thành hắn chỉ dám đứng ở một bên, có vẻ an toàn hơn một chút, gọi lên một tiếng, một tiếng lại một tiếng, tận cho đến khi lão gia nghe được.

Lão gia hiện tại biểu hiện không ổn, kinh nghiệm nói cho Thập Lục, hiện tại không trốn thì lát nữa khẳng định sẽ chết thật sự thảm!

Chính là hắn lại nghiêm trang, dùng thanh âm tối kính cẩn, ôm quyền bẩm báo: "Lão gia, là ta."

Ta biết là người. Lộ Tinh Thiên cười lạnh trong lòng.

Hắn từng không chỉ một lần cởi sạch y phục của người nam nhân này, không chỉ một lần lấy tay vuốt ve khắp toàn thân y. Thậm chí không chỉ một lần tiến vào hậu huyết riêng tư, lửa nóng, gắt gao bao vây lấy hắn kia.

Y có một thân thể đủ săn chắc lại mềm dẻo, y có một dung nhan tuấn lãng xinh đẹp, y nghe lời, y thuận theo, hắn muốn y làm cái gì y cũng chỉ có thể làm cái đó.

A! Hấn làm sao có thể không biết y? Một thứ chỉ thuộc về hấn, vô luận hấn đối với y làm cái gì cũng có thể được!

Lửa giận, sát ý, nói không nên lời thống khổ... đang thiêu đốt trong đầu toàn bộ chuyển hoá thành lửa dục.

Làm y! Hung hăng làm y!

Đem hết thầy không thể phát tiết đều phát tiết ra ở y!

”Cút!”

Thập Lục bị tiếng hét to làm cho hoảng sợ.

Lão gia kêu y đi là có ý gì? Nếu bảo y cút đi, vì sao lại thả hương y bước tới gần?

38. Chương 14-2

Giữ lấy y! Lột trần y! Làm y đến chết!

Thứ dâm dăng này đang chờ hấn đến!

Xem đi, cặp mắt nhìn như thành thật kia chính là đang phát ra ướm át thủy quang, một bộ dáng khẩn cấp muốn bị hấn xỏ xuyên, bị hấn làm!

Ngay cả quần áo... Y căn bản là không mặc quần áo!

Hấn phải hảo hảo giáo huấn này chết tiệt ảnh vệ câu dẫn hấn!

Hấn phải khăng cấn đầu vú y, đem hai viên hồng anh bằng thịt nhỏ nhỏ tối không biết xấu hổ đó liếm mút cả ngày!

Hấn phải nắm lấy hai chân y, đem thịt huyết nhỏ hẹp khô khốc tối dâm dăng vô sỉ của y xỏ xuyên cả ngày!

Hấn phải gian* y đến khi y rơi lệ hô to, kêu lên xuân thanh **ngay cả kỹ nữ so ra đều kém! (* = xxoo, ** âm thanh phát ra trong lúc xxoo =.=)

Hấn phải đánh vào đến khi y lay động mộng, hạ thất lũng, quyết* mộng thỏa mãn hấn! (* = vẫy, quấy)

Hấn phải...

”... Không muốn chết liền... Cút cho ta!”

Trái tim Thập Lục nhảy dựng.

Lão gia hấn...

Một bán tay lạnh như băng đụng phải hai gò má y.

Trong lòng Thập Lục dao động không ngừng.

Đi, hay là ở?

Tay lần đến cổ áo y rồi.

Chiếc áo choàng chỉ khoác vội trên người dễ dàng bị rơi ra, lộ ra thân hình trần trụi quần đầy băng vải.

Tê, lạnh quá! Thập Lục nhìn không được rùng mình một cái, nổi da gà.

Cặp mắt màu đỏ của Lộ Tinh Thiên như phải toát ra lửa, nhìn chăm chăm lấy vòng eo mềm dẻo săn chắc của y, đồng thời khuôn mặt y cũng giật lên, vụn vụn như đang nỗ lực khắc chế cái gì.

”Hô! Hô!”

Nam nhân không ngừng thở hổn hển, hai bên huyết Thái Dương nhảy lên thành thạch.

Tay dừng lại trên lồng ngực của y, kịch liệt run rẩy.

Máu trên miệng vẫn đang tràn ra.

Bởi vì dùng sức khắc chế quá mức, trên cổ nam nhân nổi lên một đường mạch máu xanh lè, mặt đỏ đến mức muốn xuất huyết, ánh mắt trừng đến cơ hồ phải rách cả khước mắt.

Không ai nhìn thấy Lộ Tinh Thiên lúc này mà cảm thấy vẻ phong nhã mê người, anh tuấn tiêu sái trước đây của hắn.

Càng không có người có thể động tâm với hắn của lúc này.

Nhưng Thập Lục lại cảm thấy tim chưa từng đập nhanh như vậy quá.

Thậm chí giờ này khắc này, y cảm thấy được vô luận phải trả bất cứ cái giá gì vì người này đều đáng.

Hắn chỉ vì y mà nhẫn nại.

Vì y, một gã ảnh vệ nho nhỏ, một gã nô bộc của nhà họ Lộ, một tiểu nhân vật hèn vẩn chưa từng đặt ở trong mắt, vì một kẻ như thế mà buộc bản thân nhẫn nại bạo tính của tẩu hỏa nhập ma, tinh khí đảo lộn, nóng lòng phát tiết...có bao nhiêu thống khổ.

Có phải y có thể cho rằng, trong lòng hắn, ở trong một góc nho nhỏ nào đó có hình bóng y?

Tay, chậm rãi vươn. Nhẹ nhàng đụng vào khước môi hắn, nhẹ nhàng ve vuốt, dùng ngón tay cái vì hắn lau đi dòng máu.

Lộ Tinh Thiên tựa hồ đang dùng tâm lực toàn thân khắc chế cái gì, thế cho nên không tránh né càng không công kích.

Đủ rồi, người có thể vì ta như thế, cho dù trong lòng người nghĩ về ta thế nào ta cũng chấp nhận.

Ta đã sớm không xa cầu người sẽ động tâm vì ta, càng không có si tâm vọng tưởng người sẽ xem ta như phu thê ân ái.

Ta nói rồi, ta muốn...rất ít.

Người cho, ta mượn. Người không cho, ta cũng không làm sao hơn.

"Lão gia, xin cho thuộc hạ hầu hạ."

Lộ Tinh Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, một phen đẩy ngã nam nhân quỳ trước mặt hắn.

Tuyệt, như cũ buông xuống...

Như cũ, đồng lửa trong sơn động một lần nữa được bỏ thêm củi.

So với bên ngoài, nơi này quả thực có thể xem như thiên đường.

Ngủ cạnh đồng lửa, trên áo tấm choàng nhưng lông thiên nga, áo hồ cừu, Thập Lục hạnh phúc vừa run vừa nghĩ.

Nếu lúc này có thể uống một bát cháo nóng thì tốt rồi.

Đáng tiếc, nam nhân ngồi ở bên cửa động không biết đang suy nghĩ gì, hiển nhiên không có khả năng vì thuộc hạ này của hắn lại làm thức ăn, cho dù cách đó không lâu hắn vừa mới ở trên người tên thuộc hạ này tận tình phát tiết quá.

Có thể nhớ rõ bồi thuốc cho y, một lần nữa bằng bó cho y cũng đã đủ cho người nào đó cảm ơn trời đất. Làm người không thể tham lam! Thập Lục cảnh cáo chính mình.

Bất quá, so với đem hắn ném ở đồng lửa biên, y thật càng nguyện ý cùng lão gia ôm thành một cuộn tròn chống rét.

Y rất muốn quay đầu về phía nam nhân kia hô to: Hải! Lão gia, ta không ngại ngài biến thành kẻ điên a. Hảo hảo yên tâm, đừng nói ngài chẳng qua tẩu hỏa nhập ma đầu óc có chút kích thích, cho dù ngài vì thế

mà biến thành một kẻ si ngốc chỉ biết chảy nước miếng mà, ta cũng sẽ đi theo bảo hộ ngài, kính yêu ngài... Về phần vấn đề trên giường... chúng ta cũng có thể bàn lại.

Có điều y có thể nói ra sao?

Đương nhiên không có khả năng! Đừng nói khi Lộ Tinh Thiên bình thường, y không có can đảm tìm chết mà nói mấy câu đó với hần. Huống chi là Một Lộ Tinh Thiên đang ở vào tình huống đầu óc có vấn đề?

Hiện tại điều mà Lộ Đại lão gia, một... không,... Thích chính là trực tiếp cùng thân thể của y nói chuyện. Không đem thân thể y giáo huấn đùa nghịch đến lão nhân gia hần hài lòng mới thôi, y cũng đừng nghĩ muốn khép lại hai mắt!

Đương nhiên cũng có thời điểm được khép lại hai mắt, đó là bị làm đến ngất xỉu.

"Rõ ràng là dương khí đại thịnh mười phần* nam tử hần đại trượng phu, lại cam nguyện làm thiếp phục thấp, tranh giành công việc với thanh lâu nữ tử dâm đi mị hoặc ta!" (* ý nói đàn ông trẻ tuổi, sinh lực tràn trề =.=)

Cái gì? Thập Lục hoài nghi cái lỗ tai của mình.

"Cái chỗ rõ ràng không nên dùng để làm chuyện đó, người lại vô liêm sỉ dùng để hầu hạ ta! Rõ ràng lúc trước, sau khi đùa giỡn người một đoạn thời gian, không còn có hứng thú với người, đuổi người ra khỏi Thần Long viện, người nên có chút tỏ ra xấu hổ hoặc giận dữ, hoặc bị thương, hoặc tự sát, hoặc ám sát ta... Nhưng người lại không hề làm thế! Ngược lại làm như không có gì xảy ra!" (Ý, hóa ra có người cũng để ý tiểu Thập Lục ra phết đấy chứ!)

Lão gia muốn làm gì?

"Thậm chí khi ta lại lỗi người trên giường, người chẳng những không chống cự, ngược lại càng cố gắng ở trên giường cầu hoan! Đáng xấu hổ lại buồn cười! Người biết không, Thập Lục, ta vẫn đều thực khinh thường người. Ta còn không có gặp qua người nào so với người càng đáng giễu cợt!"

Thân thể giáo huấn xong rồi, bắt đầu đả kích tinh thần? Thập Lục tự nhủ lão gia còn không có hoàn toàn điên a.

"Người như người vậy, so với kỹ nữ còn không có tự tôn, ai sẽ coi người như một con người? Người muốn ta để mắt đến người? Để tâm đến người? Động lòng vì người? Hừ!*" Lộ Tinh Thiên cười nhạt. (* cái này là tiếng cười nhạt nha! =.=)

"Người có cái gì có thể cho ta lưu ý? Học văn tu dưỡng? Chăm vận tạo nghệ? Kiến văn quảng bác? Hay là tài trí có thể so với Gia Cát? Nga, thiếu chút nữa đã quên, người còn khuôn mặt, may mắn người còn có khuôn mặt!"

Thập Lục còn thật sự tỉnh lại. Dường như lão gia nói đúng vậy a!

Cầm kỳ thi họa y không làm được.

Học văn tu dưỡng liền càng đừng nói nữa! Trừ bỏ hai ba câu danh ngôn ai cũng khoái, y bói không ra một câu đầy đủ thơ từ, càng không cần nói đến chính mình đi làm từ làm thơ.

Kiến văn quảng bác thôi, cũng chỉ có chút ít kinh nghiệm đi giang hồ cùng nghe nói lại.

Tài trí... Sao có thể cùng Gia Cát lão nhân gia so với a! Nhiều lắm y chỉ tính bằng một gã thối thợ giày.

Võ công bình thường, trận pháp đột đặc cán mai, y được chỉ biết da lông cơ bản nhất, khinh công nội công không đáng để bàn.

Thứ duy nhất đáng tự hào của hần đại khái chỉ là thuật dịch dung, cố tình còn bị phân loại vào cửu lưu* kỹ xảo. (* ý nói là bộ phận thấp hèn nhất trong xã hội.)

Nga, y còn khuôn mặt...

Sờ sờ mặt mình, Thập Lục cười đến thực chua xót.

"Thân thể của người cũng không được tốt lắm." Nam nhân dùng tiếng nói khàn khàn tiếp tục cười nhạt.

"So với khuôn mặt kinh diễm của ngươi, thân mình chỉ có thể xưng bình thường, kỹ xảo lại kém! Gia ta đã sớm ngoạn ngậy. Bất quá nhìn ngươi đường đường một đại nam nhân quyết mộng một cái kính về phía ta khoe khoang lấy lòng, cảm thấy được thật hảo ngoạn. Mà ngay cả vừa rồi ta không gọi ngươi lẫn, ngươi còn có thể tự động mở ra hai chân... Thực không hiểu được phải nói ngươi như thế nào! Quay về bảo sau rõ ràng đem ngươi đưa đến nam kỹ viện, thế nào?"

Thập Lục trầm mặc, y nghĩ, mặc kệ lão gia hiện tại nói lời này là có ý gì, nếu bình thường hẳn hoàn toàn không nghĩ như vậy, thì lúc này hẳn cũng không có khả năng nói ra trôi chảy như thế.

Thì ra ở trong đáy lòng lão gia y là loại người này.

Hé miệng, y hít một hơi, áp chế tất cả cảm giác không nên có.

Cứ để hẳn nói đi.

Hẳn là lão gia, y là người hầu của hẳn. Lão gia chửi mắng người hầu, đây còn không phải là thiên kinh địa nghĩa!

Tuy rằng nói ra khó nghe một chút, nhưng ngươi ta cũng không có nói sai thôi.

Hẳn là kẻ quán quít lấy lão gia, chủ động làm chút chuyện khiến ngươi ta khinh thường.

Mặc kệ mục đích thế nào, y làm như vậy thì phải gánh vác hậu quả như vậy.

Bất quá nếu lão gia không tẩu hỏa nhập ma, hẳn sẽ đem những lời chỉ có thể ẩn sâu trong đáy lòng này nói thẳng vào mặt y sao?

Đáp án là, sẽ không.

Bình thường lão gia cho dù tùy hứng làm bậy đến mức nào, nhưng chỉ cần người kia còn chỗ hữu dụng với hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không đem người kia nức vào tuyệt lộ.

Cho nên đây là lão gia muốn làm gì?

"Ta không muốn lại nhìn thấy ngươi! Ngày mai có thể cử động liền rút cho ta!"

Thì ra là thế... Nghĩ muốn đuổi ta đi a.

"Không muốn." Thập Lục âm thầm trở mình xem thường, nhỏ giọng dỗi ra một câu.

"Ngươi nói cái gì?" Bây giờ là Lộ Tinh Thiên hoài nghi lỗi tai của mình.

Thập Lục không nói.

Nhất thời, Lộ lão gia lửa giận bùng cháy.

Hỗn đản này cũng dám bắt đầu cãi lại mệnh lệnh của hẳn?

Vừa rồi việc xảy ra ở ngoài trời tuyết còn chưa tính, miễn cưỡng thừa nhận xem như y trung tâm. Hiện tại đều nói y đến như vậy, y còn muốn ở lại? Tẩu hỏa nhập ma rồi cuộc là ai? (^-^ Là anh a, còn tiểu Thập Lục nhà em là tẩu hỏa nhập...tình!)

"Uy, ngươi vừa nói cái gì!" Lộ Tinh Thiên đứng dậy đi đến bên Thập Lục, dùng mũi chân đá đá y, quát hỏi.

Thập Lục rụt lui, cũng không dám động chân, nơi đó rất đau.

"Ta đang hỏi ngươi!" Nam nhân phẫn nộ lại đá hẳn một cước.

Lần này đá đến nặng, đau đến Thập Lục rên rỉ một tiếng, nhịn không được mở miệng nói: "Lão gia, ngài rồi cuộc muốn như thế nào?"

Trong mắt Lộ Tinh Thiên hồng quang chợt lóe.

"Ta nói... Ngài nếu thật không muốn nhìn thấy ta, vậy rõ ràng một chưởng đánh chết ta, trong tương lai cũng đỡ có cơ hội lại phải nhìn thấy ta. Nhưng ngài hiện tại nếu còn giữ cho tiểu nhân một mạng, kia đương nhiên là mạng này đối với ngài còn có chỗ hữu dụng. Tiểu nhân đều không thêm để ý đưa mộng cho ngài

làm đến rách, ngài lại... khách khí cái gì?" Càng nói càng nhỏ, càng về sau Thập Lục càng không dám nhìn sắc mặt lão gia nhà mình nữa.

39. Chương 14-3

Ngay từ đầu y còn nhờ máu xông não mà nói, có điều đang nói lại nhìn đến sắc mặt Lộ lão gia càng lúc càng khó coi, lá gan cũng dần dần thu nhỏ.

Y lại đã quên tôn chỉ cao nhất của một kẻ thân là ảnh vệ nhấ nại! Nhấ n hết thấy những gì là người không thể nhấ n, mới có thể trở thành ảnh vệ vĩ đại, đạt được hiệu quả lớn nhất trong phòng thủ và tấn công địch.

Hiện tại y ham nhất thời nhanh miệng, hậu quả này... Ngẫm lại liền đau đầu.

Lộ Tinh Thiên biểu tình thật quái dị. Nhìn chăm chăm Thập Lục hồi lâu, lại xoay người trở về chỗ cũ khoanh chân ngồi xuống.

Thập Lục chẳng những không cảm thấy được may mắn, ngược lại cảm thấy lưng phát lạnh.

Cuộc sống sau này hết chín phần sẽ không sống khá giả.

Lão gia nhà mình là người âm độc thâm hiểm bao nhiêu nà! Bị cấp dưới chống đối mà hắ n có thể cứ như vậy quên đi mới là lạ! Hơn nữa hắ n còn có tâm địa ăn miếng trả miếng nặng như vậy nữa chi...

Thập Lục ở trong lòng kêu thẳ m một tiếng, hắ n không thể đem cái đầu lưỡi gây ra họa của mình cắt rụng luôn đi!

Không biết khi nào thì, ngoài trời tuyết đã ngừng rơi.

Lộ Tinh Thiên ngồi ở cửa động, cẩn thận tự hỏi làm cách nào tránh được ma ảnh trong đầu.

Chẳ ng lẽ lại uống thêm một lần Tịnh Tâm đan?

Là dược thì đều có ba phần độc, nhất là loại này dược vật mãnh liệt ảnh hưởng thần trí, hắ n biết là đó không phải là một ý kiến hay.

Chẳ ng lẽ hắ n sẽ vĩnh viễn sống trong nỗi thống khổ của tẩu hỏa nhập ma, vĩnh viễn không thể khôi phục, vĩnh viễn là một kẻ nửa điên nửa tỉnh?

Nếu thật sự hoàn toàn điên biến thành ma quỷ còn chưa tính, thế nhưng trong đầu hắ n trước sau vẫn còn một khoảng tỉnh táo, hơn nữa sau khi phát tiết hắ n còn có thể bình tĩnh phán đoán như cũ.

Nhưng cũng chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian ngắn.

Hắ n thậm chí không biết khi nào thì đột nhiên nổi điên phát cuồng. Loại cảm giác không thể nắm giữ này làm cho hắ n sợ hãi từ đáy lòng. Càng sợ hãi càng sợ hãi, thời gian phát tác cũng càng ngắn.

Trong lúc ấy hắ n đã làm bị thương Thập Lục hai lần. Một lần khi y bị thương không thể cử động, một lần...

Giơ tay lên nhẹ nhàng chạm lên bờ môi mình. Nơi này, Thập Lục từng dùng ngón cái vì hắ n chà lau vết máu. Cảm giác thực nhẹ nhàng, thực phi thường ôn nhu.

Khi đó, y làm thế nào dám chạm vào hắ n? Biết rõ rất có thể rơi vào kết cục người với tay mỗi thứ một nơi?

Y không sợ chết sao?

Trong mắt của y thậm chí không có sợ hãi, ánh mắt của y nhu hòa mà tràn ngập thương tiếc.

Thương tiếc? Lộ đại bảo chủ trong lòng có tư vị rất không phải.

Không nghĩ tới mình cũng có một ngày bị chính thuộc hạ của mình thương tiếc.

"Lách cách, lách cách."

Một âm thanh rất nhỏ truyền đến, cẩn thận nghe lại thấy dường như là tiếng răng va vào nhau.

Tinh Thiên yên lặng ngồi trong chốc lát, hẳn biết thanh âm này là từ hướng nào vọng lại.

Cái kia... hỗn đản ảnh vệ càng ngày càng làm cho hắn chán ghét - tám phần là sốt.

Nửa đêm, Thập Lục ở trong lòng “người nào đó” ức chế run rẩy.

Ôm y vào trong lòng mình, bên ngoài dùng áo hồ cừ bao lấy, mặt dán tại đỉnh đầu của y, “người nào đó” tựa vào vách đá chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Đồng lửa chiếu rọi hai người ấm áp, trong sơn động im ắng.

Đêm trôi đi trong vô thanh vô tức.

Thập Lục lại tỉnh lại, họ đã cách thành Tấn Dương không xa: Đường Minh trấn.

Cho đến hôm nay, lão gia đã bế quan bảy ngày.

Phụ trách cứ điểm của Lộ gia bảo ở nơi này - Hồng đại tỷ - mỗi ngày sẽ đưa một bữa cơm đặt ở cửa viện, cũng không dám tới gần.

Lại nói, ngày đầu tiên đưa cơm vào tận phòng thiếu chút nữa bị bảo chủ một chưởng đánh chết. Sau đó bảo chủ thét ra lệnh chỉ cho đưa tới cửa, cũng lệnh cho nàng một khi đưa đến cửa liền biến càng xa càng tốt.

Thập Lục ở tại căn phòng sát vách lão gia nhà mình. Cách một vườn được thảo chiếm khoảng trên dưới mười mẫu “sát vách”.

Bên phải vườn được thảo là một tòa nông viện độc lập lại bí ẩn. Trước nông viện là rừng cây, bên phải có hồ, mặt sau lại là núi non thạch bích. Lộ Tinh Thiên liền ở trong đó bế quan.

Đêm nay, Thập Lục đang đắm chìm trong mộng đẹp, hẳn mộng...

”A a a!”

Một cái bản người nhảy lên, bắt chập tất cả chạy đi vớ lấy ngoại bào, mở ra đại môn liền hướng về phía “sát vách” chạy đến. (TT^TT. Anh thành người trông trẻ rồi a! Oe một cái là phải lao đến!)

Lộ Tinh Thiên thống khổ đến nỗi hận không thể lấy đầu xuống mà bỏ ra.

Bảy ngày, luôn vào lúc bắt đầu có một chút hiệu quả, tạp niệm trong đầu lại kéo đến.

Tiếng cười, tiếng kêu, bóng người, ngay từ đầu còn có trình tự, dần dần loạn thành một đoàn. Hỗn loạn thành ma âm, từ trong đầu xé rách màng tai, biến ảo ảnh thành ma ảnh, dẫn tới hắn đuổi theo những gì đã qua.

Một đám người chết sống lại, đứng lên hướng hắn đòi mạng. Một cái bị giết không đủ, hai cái, ba cái, bị giết đến thành trăm thành ngàn, thế nhưng bọn chúng vẫn tuôn ra đáng giận như vậy!

”Thập Lục! Không thể vào! Bảo chủ sẽ giết người!”

Ai!

”Thập Lục, đi mau! Bảo chủ đi ra!”

Đi? Người muốn chạy đi đâu... Ta đã nhìn thấy người.

”Thập Lục! Mau! Mau rời đi! Bảo chủ sẽ giết người! Người nhìn xem mắt của hắn!”

Này lão bà thực ồn ào.

Chẳng những ồn ào, còn muốn thứ gì đó của hắn cùng nàng rời đi.

Hắn phải giết nàng.

Nhưng hắn nhớ rõ đóa hoa hồng trên đầu nàng, nàng là người một nhà, không thể giết, hắn lại một lần nữa tự nói với mình.

Bất quá, hẳn có thể cho nàng một ít giáo huấn, làm cho nàng nhớ kỹ thứ gì đó của hẳn đi hay ở chỉ có hẳn có thể quyết định!

Một chuông chém ra, nghe thấy thanh âm của nữ nhân kia kêu rên tận ngoài viện.

Người kia há hốc miệng, nhìn hẳn trong chốc lát, đột nhiên xoay người hướng ra phía ngoài viện chạy.

Y cũng dám chạy?

Y thế nhưng thật sự dám rời khỏi hẳn mà đi?

Sao có thể!

Lộ Tinh Thiên đỏ sẫm hai mắt lại, điên cuồng đuổi theo.

Thập Lục bị biến cố này dọa sợ cho nhảy dựng. Y thực không nghĩ tới lão gia có thể tùy tiện xuống tay với thuộc hạ, hơn nữa ra tay không hề nhẹ. Cho dù biết lão gia có thể có một chút vấn đề, nhưng không nghĩ tới hẳn lại địch ta chẳng phân biệt được.

Tuy rằng tình huống của lão gia thực làm cho người ta lo lắng, nhưng Hồng đại tỷ ở ngoài viện không biết sống chết, y phải đi xem xét trước thương thế của nàng mới được.

Y chạy ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất.

Thế nhưng không đợi y chạy ra khỏi cửa, y đã bị người đuổi đến phía sau một cước đá văng trở vào. (Cái này là thương người mà lụy đến thân đó anh! =.=)

"Ta cho người chạy! Ta cho người chạy! Ta đánh gãy chân của người xem người còn dám chạy!"

Lộ Tinh Thiên dường như điên rồi, không ngừng dùng chân đá đánh Thập Lục đang ngã trên mặt đất.

"Lão gia, không phải ta..." Muốn chạy.

Một chút bị đá trúng bụng, đau đến nỗi Thập Lục ôm bụng lui thành một đoàn.

"Bảo chủ! Không cần a! Ngài hội đánh chết Thập Lục! Bảo chủ!"

Nghe được thanh âm, Hồng đại tỷ đang lần vách tường đi tới, vừa lại đây liền nhìn đến một màn thảm kịch này, lập tức liền kêu to lên.

Lộ Tinh Thiên mắt điếc tai ngơ. Hẳn chỉ biết có một chuyện làm hẳn thực giận điên lên.

Y cũng dám rời bỏ hẳn! Y thế nhưng thật sự rời bỏ hẳn!

Ssao có thể!

Hẳn muốn giáo huấn y, giáo huấn y không nên miệng thì nói ở lại bên cạnh hẳn kỳ thật lại thời thời khắc khắc nghĩ muốn rời bỏ hẳn!

Hẳn muốn giáo huấn tên lường gạt này! Giáo huấn tên nô bộc nói chuyện không tính toán gì hết này!

Hẳn là chủ tử của y, y cũng dám khí chúa mà đi!

Hẳn muốn phế y! Nhìn y còn có dám hay không rời bỏ hẳn!

Thập Lục bị đánh đến ôm được đầu ôm không được thắt lưng, ôm được thắt lưng ôm không được chân, lại không dám phản kháng, chỉ có thể vận công bảo vệ yếu hại, ôm lấy mặt mặc hẳn đá đánh.

"Thập Lục! Mau đứng lên chạy a! Người choáng váng a! Người như vậy sẽ bị bảo chủ đánh chết!" Hồng đại tỷ gặp bảo chủ hoàn toàn điên cuồng nghe không lọt một lời khuyên, chỉ phải liều mạng kêu Thập Lục chạy mau.

Ta cũng muốn chạy a! Đại tỷ! Thập Lục khóc không ra nước mắt.

Lão gia điên rồi, nhưng cũng không mất đi công lực! Người muốn thì thử từ trong quyền cước của hẳn chạy chạy xem na!

Tiếng kêu của Hồng đại tỷ chẳng những không làm cho Thập Lục chạy được, ngược lại càng thêm kích thích Lộ Tinh Thiên phát cuồng.

Hắn sợ Thập Lục thật sự chạy trốn, hạ ngoan thủ* một quyền đánh vào hấn eo thượng, lập tức chột nghe đến Thập Lục kêu thảm một tiếng toàn bộ thân mình lỏng rời ra. (*=hạ độc thủ, đánh trí mạng)

Hắn túm lấy tóc Thập Lục, nhắc y lên kẹp ngang dưới cánh tay, bán tha bán túm lôi y vào nội viện.

”Rầm!” Cửa phòng bị đóng sầm.

”Bảo chủ! Bảo chủ ngài thanh tỉnh một chút a! Đó là Thập Lục a! Là người bên cạnh ngài na!”

Hồng đại tỷ ở trong viện gấp đến độ xoay quanh, hoàn toàn không biết như thế nào cho phải!

”Lão gia, đừng...”

Cho dù là Thập Lục, lúc này cũng sợ.

Lúc này Lộ Tinh Thiên biểu tình hoàn toàn bất đồng hai lần phát cuồng trước, nhìn ánh mắt của hắn như là hận không thể xé nát y.

Lộ Tinh Thiên ở trong phòng đi tới đi lui, trong chốc lát nhìn y, trong chốc lát quay đầu xem bốn hướng, như là đang tìm tìm cái gì vậy.

Hắn muốn làm gì?

Đúng rồi, hạ thuốc mê bảo chủ!

Hồng đại tỷ vỗ tay, cũng bắt chập sau này cơ thể bị bảo chủ trách cứ, vội vàng kéo thân thể bị thương thân thể quay về viện lấy mê dược cực mạnh.

Thập Lục bị treo lên. Trần nhà không cao, bị treo lên rồi hai mũi chân y miễn cưỡng có thể đứng tới mặt đất.

Nhưng dạng này ngược lại gia tăng nỗi thống khổ của y.

”Lão gia, đừng như vậy. Ta không phải muốn chạy, ta thật không phải là muốn chạy! Ngài nghe ta... A ”

Không có đề phòng, cái mông trần trụi bị hung hăng rút một chút, Thập Lục phát ra một tiếng kêu thảm thiết không thể khắc chế.

Tốt lắm, hắn chính là muốn nghe tiện nô này kêu rên thảm thiết. Không cho y ném chút đau đớn, lần sau để y tìm được cơ hội nói không chừng còn có thể chạy!

Lấy dây lưng buộc thành một cây côn vải, tẩm ướt nước, uy lực của nó ở trong tay Lộ Tinh Thiên không thua gì roi da.

Xoát xoát xoát! Liên tiếp ba roi đánh vào bắp đùi trong, nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể Thập Lục. Đánh cho Thập Lục cứng ngắc thân thể, há miệng chỉ có phát ra tiếng kêu rên.

”Lão gia, ngài thanh tỉnh một chút, ngài hãy nghe ta nói...”

Mặc kệ Thập Lục muốn như thế nào giải thích, Lộ Tinh Thiên một mực không nghe.

Hắn chỉ tin tưởng chính mình tận mắt thấy, chính tai nghe, hiện tại Thập Lục vô luận nói cái gì với hắn đều là dối trá.

Hắn muốn đánh đến khi vô sỉ tiện nô này không dám rời bỏ hắn!

”Nói! Người còn có dám chạy nữa hay không!”

Hồng đại tỷ chạy trở về, nằng nghe được trong phòng truyền đến thanh âm khác thường.

Có cái gì cứng rắn nện vào thân thể, còn có thanh âm tức giận mắng chửi của bảo chủ.

”Người tên hỗn đản này! Ta cho người chạy! Ta cho người còn chạy!”

”Lão gia...”

Cái dạng gì ngược đãi có thể khiến một người chịu quá ngao hình huấn luyện như Thập Lục phát ra tiếng khóc cầu xin?

Hồng đại tỷ ngốc sững sờ ở trước cửa sổ, thế nhưng không dám phá cửa sổ cho thuốc mê vào phòng.

Hiện tại bảo chủ đang làm gì Thập Lục?

Hồng đại tỷ đứng ở phía trước cửa sổ, như thế nào đều lấy không đủ dũng khí.

Có tiếng gió truyền đến.

Đó là tiếng dạ hành nhân sử dụng khinh công.

Ai tới? Còn không chỉ một một người!

=====

Spoil

”Nếu người muốn rời đi, ta sẽ để Lộ Ngũ đưa người đi.”

...

”Cười cái gì?” Có cái gì tốt cười như vậy? Lộ Tinh Thiên phát hiện mình thật sự không hiểu gã thuộc hạ này, lúc nên khóc thì y lại cười, lúc nên cười thì y lại âm trầm sắc mặt.

... ”Ta mắt mù rồi mới đi thích người này nam phần nữ trang biến thái!”

40. Chương 15-1

Thập Lục thống khổ không chịu nổi.

Con mẹ nó, sao ta có thể bất hạnh đến vậy! Thích phải loại hỗn đản này!

Sớm biết... Nên thừa dịp hấn thượng ta, ta liền một đao đâm chết hấn! Đỡ phải chịu cái vạ này!

Mặc kệ trong lòng mắng to như thế nào cũng không giải quyết được nỗi thống khổ của thân thể.

Lão gia nhà y thật sự rất biết tra tấn người, cái gì đạo sĩ, cái gì đường chủ trước đó nếu muốn so thủ pháp với hấn, quả thực chính là gặp được sư phụ.

Cảm giác cái mộng lại hồng lại thũng vết thương buồn thiu của mình bị mạnh mẽ mở ra, có cái gì tham nhập cổ phùng ở bên trong sờ soạng.

”Ân...”

Thất lưng Thập Lục cong lên, cứng đờ ra.

Cái tên lão gia tẩu hỏa nhập ma hỗn đản nhà y đem cọc băng ngoài mái hiên cắm vào trong cơ thể y!

Hồng đại tỷ võ công cũng không cao minh, cho nên nàng cũng không biết ở sau lưng nàng xuất hiện hai bóng người.

”Ta... Thật sự chịu không nổi... Lão gia, cầu ngài dừng nữa... A a a ” phần nội mạc non nớt bị băng đông lạnh đến cứng đờ bị tưới nhập nước trà nóng, kích Thập Lục lớn tiếng kêu thảm thiết.

Trong hai bóng người đến, có một khê run lên.

Hồng đại tỷ cảm giác được cái gì, nhìn lại. Không đợi Hồng đại tỷ kêu lên tiếng, một trong hai người đã ra hiệu im lặng.

Người một nhà? Bọn họ hấn là ảnh vệ nhận được tin tức nàng đã gửi đi.

”Tiền tài vô số.” Để chắc chắn an toàn để, nàng nói ra ám khẩu.

”Lộ gia thập bên.”

Hồng đại tỷ an tâm rồi.

”Bên trong là chuyện gì xảy ra?” Một trong hai người nắm quyền hỏi.

Hồng đại tỷ cười khỏ, thu hồi mê dược thối lui đến trước mặt hai người, hít sâu một hơi đem những gì nàng biết nhất nhất nói ra. Dù sao, nàng vẫn không có lá gan đánh thuốc mê bảo chủ.

Hồng đại tỷ đi.

Ngoài phòng còn hai người đứng. Nhưng hai người này tựa hồ một chút cũng không nghĩ đi vào ngăn cản, chỉ yên lặng thủ ở ngoài cửa, thực hiện chức trách của ảnh vệ.

Tai nghe trong phòng truyền ra các loại thanh âm, tiếng thân thể đánh vào nhau, tiếng thở dốc ồ ồ, tiếng máng, tiếng da thịt bị đánh, rên rỉ, rên rỉ, thường thường có cả tiếng cầu xin tha...

Thập Lục thể nhưng đang cầu xin tha thứ! Một trong hai người phải cắn chặt răng mới có thể nhịn xuống cơn xúc động muốn vọt vào trong.

Tên kia yêu cười, thực biết tự đắc này vui thú của cuộc đời, đối với cái gì đều chẳng hề để ý, đều tùy tiện...Thập Lục; có điểm mềm lòng nhưng ý chí so với hơn phân nửa ảnh vệ đều phải kiên cường...Thập Lục thể nhưng bị tra tấn đến mở miệng cầu xin tha thứ!

Có lẽ lúc trước nói không sai, làm cho y chết ngược lại là tốt cho y.

”Người tỉnh.”

Có phải y nên cao hứng vì mình còn sống?

Lúc này y đang nằm trên giường có lò sưởi, trên người đắp một cái chăn bông thật dày.

Đây không phải là căn phòng Hồng đại tỷ chuẩn bị cho y, căn phòng này tiện nghi hơn một chút.

Thập Lục làm bộ không có nghe thấy thanh âm bên tai, y cũng không quên tên hỗn đản lão gia ở trên người y làm cái chuyện thiếu đạo đức gì!

Hắn không sợ đem y ngoạn chết mất rồi làm sao bây giờ? Hay là hắn căn bản không nghĩ tới điểm ấy?

Mơ mơ màng màng, Thập Lục nghĩ nghĩ lại muốn ngủ.

”Nếu người muốn đi, ta sẽ để Lộ Ngū đưa người đi.”

Ha! Thập Lục nghĩ muốn cười to. Sau đó y liền thật sự bật cười, tha thứ cho y, hiện tại đầu óc y còn không tỉnh táo lắm, lực khống chế tự nhiên kém một chút.

Lộ Tinh Thiên nhìn Thập Lục, phát hiện y cười đến thượng khí không tiếp hạ khí*, mặt nhăn mày nhíu bèn cứng rắn ép y uống một viên thuốc bồi nguyên khí. (* Ý nói cười đến không thở nổi)

”Cười cái gì?” Có cái gì tốt cười như vậy? Lộ Tinh Thiên phát hiện mình thật không hiểu tên thuộc hạ này, lúc nên khóc thì y lại cười, lúc nên cười thì y lại âm trầm khuôn mặt.

Sao rồi, bị hắn cường bạo ngược đãi tốt cười lắm sao?

”Lộ lão gia, Lộ đại lão gia!”

Lộ Tinh Thiên khời mào lông mi, khẩu khí tiểu tử này thực không giống bình thường, tìm bắt mãi sao.

”Ta mắt mù rồi mới sẽ thích người này nam phần nữ trang biến thái!”

Sét đánh giữa trời quang! Lộ lão gia vì quá kinh ngạc không có phản ứng.

Thập Lục híp mắt rúc vào trong ổ chăn tiếp tục máng.”Nếu không phải trước đây người nam phần nữ trang mê hoặc ta đến đầu óc choáng váng, ta sẽ dễ dàng thích người này hỉ nộ vô thường công tử ca sao! Hừ hừ!”

Hỉ nộ vô thường, đây cũng không phải là lần đầu tiên có người nói hấn như vậy, Lộ mỗ nhịn qua đi.

"Tính cách thói nát thì cũng thôi, còn hơi chút thì thi triển bản chất bạo quân. Ta nói Thập Tứ làm gì đắc tội người, người phải một chưởng đánh chết nàng? Nàng tốt xấu cũng ngủ với người một thời gian ngắn đi?"

"Người ta nói nhất dạ phu thê bách nhật ân*, người cùng nàng làm vợ chồng bốn tháng lại cắt đứt chỉ trong một ngày, theo ta thấy, lúc ấy viên ba đậu kia Thập Tứ không nên hạ trong chén của Hàn Tinh Nhân, hẳn phải hạ trong chén của người này cái kẻ tự cho là đúng, tự nghĩ phong lưu kỳ thật là háo sắc, cộng thêm thảo gian nhân mạng** hỗn đản lão gia khốn đốn mấy ngày mấy đêm mới đúng! Đến lúc đó ta xem người còn như thế nào cứng được lên!" (* một đêm làm phu thê, trăm ngày yêu thương nhau; ** lấy mạng người phi lý, oan uổng)

Lộ lão gia lông mi nhướng lên, suy nghĩ xem muốn hay không cho cái tên ốm bệnh mơ mơ hồ hồ này một cái bạt tai.

"Còn lão gia mà! Nghĩ đến cái xưng hô ấy ta đã muốn cười. Tuổi còn nhỏ lệnh người ta gọi người cái gì lão gia? Oa nhi* của người đi lấy chồng hay là thế nào? Mười tám tuổi non đầu tiểu tử lệnh người ta gọi người lão gia, ta xem người là đầu óc có bệnh! Người cũng không muốn nghĩ xem, nếu gọi người là lão gia, kia lão bảo chủ không phải nên gọi là lão lão gia? Ha ha!" (* Con, trẻ nhỏ)

Lộ Tinh Thiên giận dữ phản cười, người này là thật muốn chết!

"Rõ ràng chính là một gã sắc lang, còn giả cái gì văn nhâ! Chó má! Thế nhưng chê ta giường kỹ không tốt, người cho là chính người tốt hơn chỗ nào? Để người ta hầu hạ người, cũng chỉ có chính người thích, quả thực ích kỷ cực kỳ! Sắc lang! Chỉ biết sắc đẹp không nhìn chân tình! Nếu như ta chỉ là một người có dung mạo bình thường, người còn không sớm tìm lý do đem ta một chưởng đập chết! Còn có thể lưu ta đến hôm nay cho người làm công cụ tiết dục để rồi phá hư! Thế nhưng còn làm ra vẻ như vậy tha cho ta đi, sớm hay muộn một ngày thói nát cái tiểu điềuú*" (*Tiểu: nhỏ, điềuú: chim. Bà con tự ghép! =.=)

"Tiểu? Người xác định?" Cái này có liên quan đến vấn đề vinh nhục của nam nhân, Lộ mỗ mỗ lập tức tím cổ Thập Lục ép hỏi lại một lần.

Thập Lục bị hấn tím đến đỏ mặt tía tai hai tay huy động liên tục, "Đại điềuú, Đại điềuú, tốt lắm đi! Làm vinh dự có thí* dùng! Cũng bằng hình cụ** mà!" (*...rắm; ** công cụ tra tấn, hành hình)

Lộ Tinh Thiên cảm thấy được chính mình có thể tức đến nổi..., tức đến nổi cả người vô lực. Hấn nguyên lai như thế nào không biết này ảnh vệ của hấn còn có mặt "hài hước" như vậy?

"Uy, Lộ lão gia!" Chọc chọc, gặp ánh mắt đối phương hướng về phía y, lúc này Thập Lục mới nghiêm trang nói: "Ta cảnh cáo người, lần sau nếu người còn dám như vậy ngược đãi ta, ta phải đi hoàng thành cáo ngự trạng*, không đem người bẩm báo khuy nh gia bại sản không được! Đến lúc đó ta xem người này yêu tiền quý không khóc chết thôi! Nghe thấy không?" (* Kiện thẳng lên vua)

(Một phút nghiêng mình khâm phục bài hùng biện của Thập Lục đại ca!)

Nghe thấy. Lộ Tinh Thiên sờ sờ đầu Thập Lục, nghĩ xem muốn như thế nào phóng lực mới có thể cho người này chết trong thống khổ dị thường.

Thập Lục đem chăn bông phủ phủ lên đầu, mỹ mỹ nhắm lại hai mắt. Vẫn là nằm mơ tốt, nghĩ muốn như thế nào giáo huấn tên lão gia hỗn đản này liền như thế giáo huấn! Nhìn bộ dạng hấn tức tối đến... nói không nên lời trong lòng liền thoải mái hơn.

A... Há miệng đánh cái ngáp thật to, Thập Lục lại chìm vào cõi mộng.

Về phần Lộ đại lão gia bị để lại bên ngoài cõi mộng, hấn còn đang suy nghĩ phải giết Thập Lục chết thống khổ như thế nào.

"Lão gia, bữa tối đã chuẩn bị xong." Bên ngoài có người gõ cửa.

"Tiến vào."

Cửa phòng bị đẩy ra, đưa thực hạp vào là Lộ Nhất.

Chú ý tới trong mắt bảo chủ huyết sắc đang lan tràn, Lộ Nhất càng thêm thật cẩn thận.

Dem đồ ăn trong thực hộp đặt lên trên bàn, Lộ Nhất dường như không thấy người ngủ ở bên trong.

”Tin tức truyền về chưa?” Lộ Tinh Thiên lấy ngón tay để ở mi tâm.

”Lão gia yên tâm, lộ Nhị đã đi thỉnh lão bảo chủ quay về bảo tạm đảm đương.”

”Việc Long Vương Sơn xử lý thế nào?”

” Toàn bộ đã ẩn lão gia phân phó.”

”Khi nào Lộ Cửu đến?”

”Khoảng bốn ngày sau.”

”Năm ngày sau khởi hành về bảo, người cùng Lộ Ngũ tùy thân đợi lệnh. Đi xuống đi, không có việc gì không cần tới gần nơi này.”

“Rõ.”

Lộ Nhất tự nhiên nhớ rõ giáo huấn, buổi sáng hôm qua nếu không phải Tiểu Ngũ kéo hắn trốn đi, mà lão gia tựa hồ còn có chút phân biệt được địch ta, chỉ sợ hiện tại hắn đã là một bộ thi thể.

Khi Lộ Nhất đóng cánh cửa chuẩn bị rời đi, hắn nhìn lướt qua nam tử nằm trên giường.

Lão gia nói đó là Thập Lục, mà tin tức này làm hắn cùng Lộ Ngũ đều chấn động khó có thể tin.

Thập Lục, kia dĩ nhiên là Thập Lục?

Tuy rằng đêm đó nghe thanh âm biết người ở bên trong là Thập Lục, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của Thập Lục... Cũng cũng bởi vì hắn nhìn Thập Lục nhìn đến ngẩn người, mới bị lão gia lúc đó thần chí còn chưa thực thanh tỉnh đánh một chưởng.

Khi Thập Lục có thể đứng dậy đi đường đã nghĩ về phòng của mình, chính là bị cấm chỉ. Lão gia mệnh lệnh y tùy thân hầu hạ, cũng không nhắc lại việc để cho y rời đi. Thập Lục đối với chuyện người này thay đổi xoay xoay đã sớm tập thành thói quen, cho nên cũng không thấy có gì kỳ quái, thành thật làm bổn phận của tùy thân thị hầu.

Bất quá phần công tác này thật đúng là không dễ dàng.

Phòng trong, trên giường sưởi. Lộ Tinh Thiên bị sương mù vờn quanh thân thoát nhìn phi thường thần bí, vẻ trang nghiêm cùng gương mặt tuấn mỹ đã hình thành cảm giác yêu dị khó nói nên lời.

Có lẽ là bởi vì bốn chữ xăm trên mặt hắn đi.

Ai, cũng không biết rốt cuộc lần trước mê man mình bị hỏng chỗ nào, bị ngược đãi thành như vậy cũng luyện tiếc thấy hắn thống khổ.

Nể tình người không bình thường, chuyện lần trước liền tha thứ cho người. Xem, ta có bao nhiêu khoan hồng độ lượng!

Bình thường như vậy ôn nhu lại như vậy âm hiểm, khi tẩu hỏa nhập ma lại trở nên bạo ngược tham dục muốn như thế nào liền như thế nào. Bản thân mình đại khái là bạn giường đầu tiên bị hắn đối đãi như vậy đi? Đại khái cũng là cuối cùng một người.

Thật cao hứng ở lúc ngài không bình thường ta cũng có thể phát huy công dụng.

Thập Lục buồn cười làm một cái thủ lễ.

Nhưng nói thật, ở phương diện nào đó y cũng rất bội phục người này.

Liên tỹ như chuyện hiện tại hắn lại đang định đem tinh khí đi ngược chiều một lần nữa trở về vị trí cũ, mỗi lần thất bại đối với lão gia mà nói đều dị thường thống khổ, hơn nữa một chút không cẩn thận, nhẹ thì rất có thể như vậy nhập ma, cũng không trở về được bình thường, nặng thì máu nghịch lưu, cả người bạo huyết

mà chết. Thế nhưng hắn lại dám một lần lại một lần tiến hành ném thử, mong tìm ra phương pháp giải quyết.

Biết rõ mỗi lần ném thử đều là tính mạng du quan*, vì cái gì hắn dám to gan như vậy? Hắn chẳng lẽ liền một chút còn không sợ... (* tính mạng đến gần cửa tử)

Dần dần, gương mặt bình tĩnh của Lộ Tinh Thiên bắt đầu có điều biến hóa. Sương trắng vờn quanh hắn cũng bắt đầu xuất hiện chấn động, tán loạn. Hắn thoạt nhìn giống như rất thống khổ.

Thập Lục khẩn trương lên.

"Ngô..." Lộ Tinh Thiên trong miệng tiết ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Sương trắng dần tán đi, trán Lộ Tinh Thiên đổ mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt tái nhợt cũng nháy mắt đỏ lựng.

Dung nhan đoan chính vạn vẹn, "Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, Lộ Tinh Thiên cả người run rẩy mở mắt.

Hai tròng mắt màu đỏ!

Dữ tợn, hung bạo, sát khí!

Lúc này, Thập Lục hẳn là chạy nhanh rời đi mới đúng. Lộ lão gia cũng từng nói cho y biết, một khi hắn thất bại thì y chạy nhanh trốn đi, hắn sẽ không trách cứ y.

Quý! Ta muốn thực trốn đi, người không nhảy ra đem ta chính tử mới là lạ!

Thập Lục lặng lẽ đi lên trước từng bước, thấy lão gia không có phản ứng gì quá lớn, lại đi về phía trước từng bước.

Hai tay Lộ Tinh Thiên chậm rãi ôm lấy đầu mình, trong miệng phát ra tiếng nghiến răng âm thầm.

Thập Lục đi đến trước giường, cẩn thận nói: "Lão gia?"

"... Biến!" Lộ Tinh Thiên thống khổ ôm đầu ngã lên giường, mồ hôi ướt đẫm quần áo hắn.

Thập Lục thở dài, nếu có thể biến y đã sớm lặn. Bất quá là y nghe lời lui từng bước.

"Người muốn đi đâu!" Lộ Tinh Thiên đột nhiên rống to lên.

"Ta..."

"... Lại đây!" Lộ Tinh Thiên thở dốc, biểu tình hung ác làm cho người ta sợ hãi.

Bốc đồng lão gia! Thập Lục ở trong lòng thầm mắng, nhưng y vẫn đi đến, chẳng những đi đến, y còn ngồi lên giường.

Thật cẩn thận vươn tay, theo như kinh nghiệm lần trước, y ôm lấy đầu hắn vào lòng, tìm kiếm huyết vị bắt đầu giúp hắn mất xa, mong giảm bớt thống khổ cho hắn.

Lộ Tinh Thiên giãy người một cái, nhưng rất nhanh hắn liền hướng về phía trong lòng Thập Lục dựa sát qua.

"Có phải hay không rất đau?"

Lại vừa bực mình vừa buồn cười, loại cảm giác này có phải gọi là yêu thương hay không? Chung quy là luyến tiếc a...

Lộ Ngũ không rõ vì cái gì khi lão gia nhập ma y còn dám ở bên người hầu hạ, cho rằng y căn bản là đang tìm chết. Thập Lục cũng không thể nói cho hắn biết, chỉ có giờ phút này, y mới cảm thấy mình có thể tạm thời có được người này.

Chân chân thật thật mà đem hắn ôm vào trong lòng.

Lộ Tinh Thiên hai tay ôm lấy đầu sửa thành ôm lấy thắt lưng Thập Lục, đầu vùi vào trong lòng y, run rẩy, liều mạng khắc chế ý niệm giết chóc điên cuồng.

”Để cho ta làm!”

Làm gì? Còn cần hỏi sao.

”Lão gia, ngày mai chúng ta lên đường, phiền lão gia lưu cho ta chút khí lực.” Thập Lục đã hoàn toàn là một cái bình nát bấy miệng. Dù sao từ hấn cũng đừng hy vọng có thể bàn bạc rõ ràng, có thể không phải bồi thuốc trị trĩ đã là không tồi.

Câu trả lời của Lộ lão gia là hai tay dùng một chút sức, đem y phục trên người y xé thành hai nửa.

41. Chương 15-2

Bọn họ cùng Lộ Cửu hội hợp ở phía ngoài Đường Minh trấn.

Lộ Tinh Thiên nghiêng người dựa vào lòng Thập Lục, khép hờ hai mắt, phía dưới mắt không thể che dấu quang thâm.

Rõ ràng dung nhan lộ vẻ mệt mỏi, nhưng lão gia ở vào trạng thái này lại khiến Lộ Cửu có một loại cảm giác sợ hãi cùng nguy hiểm không nói lên lời. Thật giống như dã thú đã bị dồn ép đến đường cùng, bất cứ lúc nào đều có thể chồm lên vỗ người.

Sau đó, Lộ Cửu chú ý tới tuyệt mỹ nam tử bị lão gia lấy làm đệm tựa. Nam tử này có một dung nhan tuấn lãng hoàn mỹ, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng lại không hề khiến cho người ta cảm thấy y nhu nhược.

Nam tử đang mềm nhẹ vuốt ve cánh tay lão gia, làm thật tự nhiên, tựa hồ đã làm như vậy rất nhiều lần.

Trong lòng Lộ Cửu có một cảm giác kỳ quái thối qua. Hấn hấn là đã gặp người này, nhưng hấn lại không biết y là ai.

Nam tử mở lớn hai mắt nhìn hấn, miệng Lộ Cửu cũng mở ra.

”Tình huống cơ bản ta nghĩ người đã biết.”

Lộ Cửu trấn tĩnh lại, trả lời: “Thưa đúng. Đại khái tình huống thuộc hạ đã biết từ phi cấp truyền tin*.” (*bỏ câu đưa thư)

”Người có phương pháp ứng phó không?” Lộ Tinh Thiên vẫn khép hờ mắt, Thập Lục sờ hấn thật thoải mái. Hơn nữa tháng nay hấn đã rất ít khi có được sự thoải mái bình tĩnh như thế này.

”Thuộc hạ... Cần phải biết được phối phương của Tịnh Tâm*.” (*Loại thuốc mà trước kia Thiên ca ăn vào rồi quên hết sạch ấy.)

Lộ lão gia trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: ”Người cảm thấy lần này ta bị tẩu hỏa nhập ma cùng với Tịnh Tâm đan có liên quan?”

Lộ Cửu lắc đầu, ”Thuộc hạ không dám khẳng định. Mặt khác còn cần xem xét lại một chút tình hình thân thể lão gia sau khi chẩn bệnh, thuộc hạ mới có thể đưa ra phán đoán.”

”Phối phương của Tịnh Tâm ta sẽ nghĩ cách đưa cho người, đợi lát nữa ta cũng sẽ cho người thời gian chẩn bệnh, ta chỉ muốn hỏi người liệu có khả năng tìm ra cách phòng ngừa ta nhập ma trước khi ta hoàn toàn bế quan hay không? ”

Lộ Cửu cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu, ”Dược vật tạm thời không thể tùy tiện sử dụng, khí huyết trong cơ thể lão gia cũng không ổn định, cũng không thể tùy tiện hạ châm, trước mắt chỉ có cách lão gia tự mình tận lực bảo trì bình tĩnh, tận lực đừng khiến mình kích động, cũng không ham muốn gì nhiều lắm. Một khi nhập ma liền tận lực phát tiết, đừng cho nội ma xâm lấn càng sâu.”

Lộ Tinh Thiên không hỏi thêm gì, phát tay tỏ vẻ Lộ Cửu có thể rời đi.

Trước khi đi Lộ Cửu quay đầu liếc nam tử kia một cái.

Thập Lục, người đang nghĩ gì?

Phong Vân Lâu, sản nghiệp Lộ gia bảo.

Lầu hai, vị trí ngồi sát bên cửa sổ, Lộ Tinh Thiên không uống rượu, chỉ cho Thập Lục một bên cùng bồi, yên lặng tiến thiện*. (* Ăn cơm)

Từ lúc hai người bắt đầu ngồi xuống, không khí ở lầu hai liền trở nên thực vi diệu.

Chương quỳ cùng tiểu nhị khấn trương cũng không cần nói, những khách dùng cơm trên lầu hai cũng đều có một loại bầu không khí kỳ quái.

Cơ hồ mỗi người đều nhìn lên bàn của Lộ Tinh Thiên.

Có người đã từ hình xăm trên mặt Lộ Tinh Thiên mà liên tưởng đến người này là ai, hơn nữa còn có truyền thuyết gần đây trên giang hồ khiến một đám người vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Cũng mặc kệ sợ đến thế nào, bọn họ vẫn đang nhìn lên.

Nhìn lên Lộ Tinh Thiên sao? Không, bọn họ đang nhìn vị nam tử bên người Lộ Tinh Thiên.

Trên đời có rất ít nam nhi tuấn mỹ như vậy. Phi vũ mi, hàm tiểu mắt, thẳng thắn mũi, thiện ý môi*. Thoạt nhìn là một gương mặt cỡ nào mỹ, cỡ nào khiến người tâm động. Duy nhất không được hoàn mỹ chính là sắc mặt quá mức tái nhợt. Không ai lại không thương sắc đẹp, tự nhiên cũng không có ai lại kháng cự một khuôn mặt như vậy. (* Đẹp theo kiểu mắt phượng mày ngài, lại tao nhã đơan chính, có khí khái ấy.)

Sắc mặt Lộ Tinh Thiên rất khó xem.

Hắn biết những người này đang nhìn lên hắn, nhìn lên người của hắn!

Hắn là phải làm cho mỗi tửu lâu của Lộ gia bảo đều trang bị nhĩ thất* mới đúng. (* tương đương với phòng riêng)

Hừ, cũng chỉ có lần này. Qua đêm nay chờ hắn đạt được mục đích, hắn sẽ không bao giờ để Thập Lục xuất hiện trước mặt người khác nữa!

Thập Lục nào hiểu được tâm lý không lành mạnh của lão gia nhà mình, còn ngốc hồ hồ cười cười, hỏi hắn muốn hay không uống chút Bát Bảo cháo khi còn nóng.

”Tinh Thiên!”

”Hàn Lận?”

Trên giang hồ đại khái không có mấy người biết Hàn Tinh Nhân khuê danh là Hàn Lận đi? Thập Lục nhìn đến vị này xem như hung thủ gián tiếp hại chết Thập Tứ, về mặt một chút cũng chưa động.

Lộ Tinh Thiên không có cảm giác vui sướng gì khi gặp lại, nhất là khi hắn nhìn đến ánh mắt của Hàn Tinh Nhân cùng người đi bên nàg, đồng loạt từ trên người hắn chuyển tới Thập Lục.

”Lộ huynh, biệt lai vô dạng?” Người cùng đi với Hàn Tinh Nhân cuối cùng cũng thu hồi được ánh mắt của mình, quay về phía Tinh Thiên chấp tay cười nói.

”Vu trang chủ.” Lộ lão gia thân nhiên gật đầu xem như đáp lễ.

Nếu không phải nhận được tin tức nói vị này Đới Hà Sơn Trang Vu Trang chủ là một trong những nhân vật có hứng thú nhất với kho báu trên giang hồ hiện thời, hắn cũng sẽ không ở Phong Vân Lâu công khai lộ diện ngồi chờ con cá mắc câu.

Bất quá, hắn cũng không biết Hàn Tinh Nhân sẽ cùng Vu Hàn Văn đi chung một đường.

”Vị này chính là?” Vu Hàn Văn hảo hàm dưỡng, dường như tuyệt không để ý Lộ Tinh Thiên lạnh nhạt vô lễ, ngược lại đem ánh mắt tràn ngập thương thức một lần nữa thả lại trên người Thập Lục.

”Lộ Y Y.”

”Cái gì?”

”Đương nhiên không có khả năng.” Không đợi mọi người phục hồi hồi kinh ngạc, Lộ đại bảo chủ phi thường ác ý khê cười rộ lên.

”Thập Lục, người làm trong phòng thu chi của Lộ bảo.”

Thập Lục hướng hai người ôm quyền hành lễ.

”Ha ha, thật sự là làm ta hâm mộ chết mất! Lộ huynh vốn là nhân trung long phượng, mà ngay cả Lộ huynh bảo trung*... thu chi cũng có tư dung bất phàm như thế, quả nhiên là... Ha ha!” (* trong bảo)

Vu Hàn Văn vốn muốn nói “bảo trung hạ nhân”, nhưng đối với người nọ tuyệt thế vô song dung nhan lại thế nào cũng nói không nên lời hai chữ “hạ nhân” này. Trong lời nói, cũng sẽ không thể không có ý tứ.

Một cỗ lửa giận vô danh từ trong lòng dâng lên, trong mắt hồng quang chợt lóe, Lộ Tinh Thiên dùng ngón cái để ở mi tâm.

Nhìn thấy sắc mặt Lộ Tinh Thiên trở nên khó coi, nghĩ thương thế của hắn chưa lành, Vu, Hàn hai người cũng không thấy là có cái gì kỳ quái. Chỉ có Thập Lục thoáng khẩn trương lên.

Nguy rồi! Lão gia sẽ không vào lúc này phát tác đi?

”Nếu không phải hắn cao dài một thân cùng khí khái nam nhi không thể che dấu, mười phần sẽ có người hiểu lầm hắn thành Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân. Người nói đúng không, Vu trang chủ?”

Vu Hàn Văn xấu hổ cười, hắn không phủ nhận ngay từ đầu hắn có loại ý nghĩ này.

”Tinh Thiên, thiếp thân có một yêu cầu quá đáng, Hàn sơn trang vừa lúc thiếu một người thạo việc làm ở phòng thu chi, không biết người có nguyện ý nhượng lại thứ yêu thích...?”

Hàn Tình Nhân có lẽ chỉ xuất phát từ ý định thử xem Lộ Tinh Thiên có phải thật sự có gì đó... đối với nam tử này hay không. Có lẽ là xuất phát từ trực giác của nữ nhân, nàng cảm thấy hai người này không giống quan hệ chủ tớ bình thường, nhưng cũng lại không giống như quan hệ bằng hữu. (Người ta là vợ chồng, vợ chồng, đồ ngốc!)

Nàng nào biết rằng hiện tại Lộ Tinh Thiên căn bản không chịu nổi kích thích, đừng nói làm cho Thập Lục rời đi nhà họ Lộ bảo, chính là rời đi hắn một lát, hắn đều phải nghĩ biện pháp đem người tìm ra xích lại bên mình.

Lộ Tinh Thiên không muốn tâm tình hiện tại của hắn, hắn chỉ hiểu được không có Thập Lục ở bên, một khi nhập ma hắn liền xong đời!

Cũng không biết do nguyên nhân kỳ quái gì, ảnh vệ này của hắn hiện tại trở thành cái hàng rào có thể ngăn cản hắn nhập ma càng sâu, chỉ có ở trong lòng y, hắn mới có thể hoàn toàn an tâm, có sức lực đi chống cự ảo giác trong đầu.

Hắn cũng thử qua những người khác, thế nhưng sau khi hắn nhập ma những người đó căn bản đừng nghĩ tới lại gần hắn trong vòng một trượng.

”Ha hả a,” Trong miệng Lộ Tinh Thiên phát ra tiếng cười kỳ quái, hắn nhìn lướt qua Hàn Tình Nhân, ”Người muốn hắn?”

Hàn Tình Nhân trong lòng không hiểu sao phát lạnh, còn chưa kịp mở miệng trả lời, bên kia Vu Hàn Văn cũng nửa đùa nửa thật nói: ”Lộ huynh, nếu người thực có ý bỏ thứ yêu thích, ta Đới Hà Sơn Trang nguyện ý dọn đường đón chào Thạch thu chi tiên sinh. Thạch huynh, nói cái giá đi, Lộ gia bảo một năm cho người bao nhiêu tiền công? Ta có thể trả gấp đôi.” Vu, Hàn hai người đều nghĩ rằng Thập Lục họ Thạch.

Thập Lục lễ phép mỉm cười. A, Vu trang chủ thật đúng là cho y mặt mũi, thế nhưng cùng người như y xưng huynh gọi đệ. Cảm động a cảm động! Người ta ở đời có bộ dạng đẹp có khi chính là có lời.

”Vu trang chủ muốn biết bản bảo cho hắn bao nhiêu lương bổng?” Trong hai tròng mắt của Lộ Tinh Thiên sắc đỏ đã thắm lên.

Vu Hàn Văn có điều cảnh giác, có điều lời nói đã không kịp thu hồi, ”Chỉ đùa một chút thôi, Thạch huynh cũng không nhất định phải rời khỏi Lộ bảo a.”

"Cho dù hấn muốn, hấn cả đời cũng không có khả năng rời đi! Hấn bán cho Lộ bảo chính là vẫn tự bán đứt! Thập Lục người đi về trước!" Lộ Tinh Thiên quát.

Thập Lục đứng dậy, lo lắng địa nhìn hấn một cái, nhưng như cũ nghe lệnh lui ra.

Lưu lại Lộ Tinh Thiên với Vu, Hàn hai người, hấn ra hiệu mời ngồi. Mục đích đêm nay còn chưa đạt được, nếu ánh mắt hai người này lại đảo quanh trên người Thập Lục, khó bảo toàn hấn sẽ không bị chọc giận mà hạ độc thủ giết người!

"Rầm!"

Cửa phòng bị đá văng, Lộ lão gia từ bên ngoài đằng đằng sát khí đi vào.

Lộ Tinh Thiên đương nhiên không nghĩ tới đóng cửa, từ bên ngoài đóng cửa phòng lại chính là Lộ Nhất.

Thập Lục vội vàng tiến ra đón, "Lão gia, sự tình đều thực hiện tốt sao? Vu trang chủ bọn họ đã muốn..."

Nói còn chưa nói hoàn liền đã ăn một bạt tai.

"Như thế nào, như vậy nhớ bọn họ? Người nghĩ muốn cùng Vu Hàn Văn hay là Hàn Lận!" Hai tròng mắt Lộ Tinh Thiên đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Khắc chế! Khắc chế! Lộ Tinh Thiên không ngừng nói với mình.

Khả trong đầu ảo giác càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng làm cho hấn không thể chịu được.

Hấn nhìn thấy Thập Lục cũng rời đi hấn, dùng một loại ánh mắt bất đắc dĩ lần thương hại nhìn hấn, nói rằng không muốn tiếp tục cùng một người điên chịu tội, nói xong liền kéo nữ nhân tên gọi Nguyệt Viên kia rời đi.

Y cũng sẽ giống cái kẻ hấn nhìn không rõ mặt kia như nhau!

Hấn còn nhìn thấy Thập Lục cười với Hàn Tinh Nhân, cười với Vũ Hàn Văn, cười với mọi người, chính là không cười với hấn.

Mà tất cả mọi người bị mũi mao của Thập Lục mê hoặc, tất cả mọi người đều đến tranh Thập Lục với hấn!

Nếu y không tuấn mỹ như vậy thì tốt rồi... (Bây giờ thì bé đã hiểu... =.=)

Ý niệm này một khi nảy ra trong đầu liền càng ngày càng không thể áp chế.

Nếu y không có khuôn mặt này, nếu y biến dạng, liền sẽ không có người tới cùng hấn tranh lấy y, y cũng không có cách nào lại cùng người khác rời đi.

"Đúng, nếu không phải người dùng khuôn mặt này câu dẫn những người đó, bọn họ sao có thể theo ta muốn người, đòi người!"

Lộ Tinh Thiên nhe răng cười đi bước một tới gần, Thập Lục đi bước một lui về phía sau.

"Tinh Thiên, nếu người không muốn phải nhìn.. khuôn mặt này nữa, ta có thể dịch dung." Thập Lục cảm thấy được không ổn.

"Dịch dung có ích lợi gì, bọn họ đã biết người là cái dạng gì!"

"Lão gia, người không muốn biết Hàn Tinh Nhân tại sao tới tìm người sao?" Thập Lục cố gắng dẫn dắt sự chú ý của Lộ Tinh Thiên sang vấn đề khác.

"Lão gia? Ai cho người lại gọi ta là lão gia!"

Lại là một cái tát vô tình, khiến cho Thập Lục trúng một cái liên ngã nhào trên đất, lỗ tai ông ông, mặt hỏa lạt lạt đau.

Lộ Tinh Thiên khóa ngồi trên người Thập Lục, bắt chặt lấy cổ tay y cười nhạt: "Khi nào thì người cũng bắt đầu quan tâm nữ nhân của ta? Sao hả? Người muốn cùng nàng? Dựa vào khuôn mặt này của người?"

Đầu ngón tay từ khoeo mắt bên phải của y lướt xuống dưới, có một chút đau đớn, Thập Lục nhìn xuống.

”Người cho là người nuôi nổi người đàn bà kia? Không có tiền không có thể, dù dựa vào khuôn mặt này người cũng chỉ có thể làm trai lơ của nàng thôi!”

”Trừ người ra, ai ta cũng không muốn cùng, ta chỉ kỳ quái tại sao nàng bỗng chạy đến tìm người.” Thập Lục nói thực ra, bây giờ có thể làm gì đó không kích thích người này liền không kích thích người này, nói không chừng y còn có thể tránh thoát một kiếp.

”Nàng tới tìm ta đơn giản là lo lắng có thể bị mất đi một cái kim chủ thôi. Trừ bỏ ta ai cũng không cùng? Người nói thật?” Biểu tình của Lộ Tinh Thiên giống như nhàn thoai việc nhà, nếu người không nhìn cặp mắt thị huyết kia của hắn.

Đầu ngón tay theo mắt y xẹt qua mũi, có cái gì thấm ướt chảy ra.

Không tính đau đớn rất bén nhọn, nhưng Lộ Tinh Thiên lại kéo dài thời gian làm cho hắn thống khổ.

Cảm giác hai gò má mình bị rạch ra từng chút từng chút một, Thập Lục nhìn không được cười khổ.

”Cười cái gì!” Nam nhân kia thế nhưng lại cho hắn một cái tát.

Miệng vết thương rõ ràng vỡ ra, Thập Lục bắt đầu lo lắng cho mình về sau có thể gặp người nữa hay không.

”Ta đang cười, ta sao lại bất hạnh như vậy..”

”Người nói cái gì?” Đầu ngón tay lập tức rạch đến cằm y.

”Ta đang nói... Bộ dạng bình thường không hấp dẫn nổi người chú ý, bộ dạng đẹp lại muốn bị người hủy dung. Mệnh lệnh người khác gọi người lão gia chính là người, không cho ta gọi người là lão gia cũng là người. Trong chốc lát lệnh cho ta biến đi, ta thực sự lặn đi người càng lòi ta trở về đập hư. Sáng sớm nói như vậy, buổi tối nói như vậy, trước kia liền đủ phá hư làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ còn thường thường phát điên. Ta kia cha mẹ thật sự là trong đầu sinh giòi mới có thể đem ta bán được cho nhà các người.”

”Hắc hắc...” Lộ Tinh Thiên nghe nghe thế nhưng ha ha nở nụ cười.

Chẳng những cười, hắn còn cúi đầu, nâng mặt Thập Lục, theo đường xé rách từ mắt y liếm xuống dưới.

”Tên dối trá! Giáp mặt một bộ sau lưng một bộ! Trước kia nhìn người thành thật, kỳ thật một bụng phản nghịch! Có giỏi người đi kiện ta a, nghe nói bàn đình của hoàng thành có hơn hai năm không ai lặn, người có thể đi thử xem a.”

Thập Lục cũng bắt chập miệng vết thương trên mặt bị liếm đến đau, như thế nào y càng nghe lời này càng cảm thấy được quen thuộc?

”Máu của người thực ngọt, hương vị so với Bát Bảo cháo còn tốt hơn nhiều.”

Lộ Tinh Thiên tựa hồ liếm đến nghiện rồi, thế nhưng đem đầu lưỡi cứng rắn vói vào trong vết thương của y mà đảo.

Đau đến Thập Lục lập tức liềm mạng giãy giụa lên.

Hắn một tay đè lại Thập Lục, một tay tham tiến lưng quần y, ”Muốn phải không? Không cần lay động mạnh như vậy ta cũng biết, lão gia ta sẽ thỏa mãn người này tên quái dị chỉ muốn bị người thượng!”

Thập Lục quả thực nghĩ muốn chửi ầm lên, khả cuối cùng hô to ra cũng chỉ là: ”Ta không lay động, người đừng thượng ta được không!”

Khẩu khí cam chịu làm cho Lộ Tinh Thiên một trận cuồng tiếu, tốc độ cởi quần y càng nhanh hơn.

”Này đã tới rồi, này đã tới rồi! Lão gia ta không thượng người, lão gia ta nhiều nhất gian gian người! Ha ha ha!”

Lộ Nhất ngửa đầu nhìn nhìn sắc trời, chờ đợi giây phút thanh âm ở bên trong đình chỉ.

Lộ Ngũ tiến đến thay ca, Lộ Nhất trầm mặc một hồi mà cái gì cũng chưa nói, chỉ xoay người hướng về phía phòng Lộ Cửu.

Lộ Cửu mới vừa đi tới cửa phòng chợt nghe bên trong truyền đến tiếng lão gia gọi: "Gọi Lộ Cửu tới."

"Lão gia, có thuộc hạ."

"Tiến vào!"

Lộ Cửu đẩy cửa đi vào, không ngoài ý muốn nhìn thấy lão gia quần áo không mặc ôm Thập Lục ngồi ở trên giường.

Thập Lục quanh thân bị chần bông bao lấy, mặt cũng bị bàn tay lão gia ôm kín, Lộ Cửu nhất thời cũng đoán không được y sống hay chết.

"Người đến nhìn xem mặt hấn có khả năng cứu lại hay không."

Lộ Cửu ngẩng đầu, hấn thề hấn nghe được trong thanh âm của lão gia một tia hồi hận.

Đi lên trước, ngưng thần hướng về phía khuôn mặt của Thập Lục được lão gia nâng trong lòng bàn tay nhìn kỹ.

Lộ Cửu không thay đổi bất cứ biểu tình gì, chỉ lui ra phía sau từng bước, chấp tay nói: "Khởi bẩm lão gia, miệng vết thương thoát nhìn đáng sợ, nhưng cũng không phải không thể cứu lại. Thuộc hạ đem tất cả khả năng, cố gắng làm cho khuôn mặt này phục hồi như cũ."

Nhìn không ra Lộ Tinh Thiên đang suy nghĩ gì, chỉ nghe hấn bình tĩnh nói: "Tốt lắm."

42. Chương 16-1

Thập Lục vừa mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt tạm thời y không muốn nhìn thấy.

"Có não cũng như không! Ngu ngốc! Đồ con lợn! Quân bịp bợm giang hồ!"

Thập Lục để mặc cho hấn mắng, thậm kỳ quái sao không thấy lão gia ở quanh đây. Chẳng lẽ vừa nhìn thấy khuôn mặt y biến thành quái dị, sẽ không còn cần y nữa?

"Uy, ta đang nói người, cái tên lừa đảo này! Đáng thương cho Lộ Nhất cùng Lộ Ngũ ở nơi nào âm thầm thương tâm, nghĩ người dùng khuôn mặt giả lừa bọn họ hai mươi năm. Nếu để cho bọn họ biết khuôn mặt này của người cũng là gạt người..."

"Tiểu Cửu! Cửu ca, Cửu đại gia, tiểu nhân xin thỉnh an ngài." Thập Lục cố gắng nặn ra một vẻ mặt tươi cười hèn mọn. Có điều vừa cử động thân thể y liền lập tức đau đến quát to một tiếng.

"Tiểu Cửu! Người thoa cái gì được cho ta, như thế nào đau đến vậy?"

Lộ Cửu khom người xuống, khinh bỉ nói: "Đối với cái loại lừa đảo như người vốn không cần dùng hảo dược, đây là sinh cơ cao ta vừa mới nghiên cứu được, sử dụng trên mặt người vẫn là lần đầu tiên, kết quả thế nào nhớ báo cáo lại cho ta a." Nói xong liền đi đùa nghịch cái tiểu dược bình của hấn.

"Lão gia thế nào?" Thập Lục đau đến thật vất vả hoãn khí, cũng không dám lại nhúc nhích cơ mặt, tức giận hỏi.

"Yên tâm, lão gia không nghe được ta và người nói chuyện, vừa rồi có người đến mời hấn uống trà."

"Ai?" Thập Lục lo lắng.

"Lão gia gọi hấn là con lừa ngốc." Tiểu Cửu tính toán lượng hoàng liên, cảm thấy có điểm ít, liền thêm thêm một chút.

"Vong Trần? Hấn cũng tới Lạc Dương?"

"Tung sơn Thiếu Lâm tự cách đây cũng không xa. Chuyện ở Long Vương Sơn nháo lên thật to, lão gia lại có ý lờ Hỏa Thần Giáo xuống nước, Vong Trần nghĩ muốn không đếm xỉa đến cũng không được. Những kẻ

tự xưng là nhân sĩ chính đạo đều là quân chõ mồm lấy cơm ăn! Huống chi còn liên lụy tới tiền tài ích lợi. Sao người không hỏi xem khuôn mặt người thế nào?”

”Có người Tiểu Cửu xuất mã ta còn lo lắng gì nữa.” Thập Lục thần nhiên nói.

”Người quả thật không cần lo lắng! Miệng vết thương bị độn khí gây thương tích, phần miệng vết thương từ mũi đến cằm lại bị xé rách, dưới khóe mắt vết thương quá sâu, cho dù Hoa Đà tái thế cũng vô pháp làm cho khuôn mặt này trở lại như cũ. Ta là nói khuôn mặt thật của người! Những gì ta có thể làm cũng chỉ là giúp cho miệng vết thương mau khép lại một chút, vết sẹo nhìn qua không khiến người phải sợ như vậy một chút. Nhiều nhất cũng chỉ có thể là như vậy.”

Tiểu Cửu cười lạnh, rõ ràng đem tất cả hoàng liên trong bọc giấy một phát nghiêng tay toàn bộ rót vào ấm thuốc.

Thập Lục nga một tiếng, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm thang dược Tiểu Cửu đang ngao trên lửa nhỏ, kiên quyết nói: ”Cho dù đánh chết ta người cũng đừng mong ép ta uống cái bát thuốc này!”

”Tùy người uống hay không uống, có thể ta sẽ nhớ rõ bẩm báo lại với lão gia, cái khuôn mặt kia của người thoạt nhìn có điểm gì là lạ. Phần da mặt kia thấy thế nào cũng giống như...”

”Người uy hiếp ta?” Thập Lục ngắt lời hần, hung tợn nói.

Tiểu Cửu cười mũi, nhắc ấm thuốc rót ra một bát thuốc đậm đặc, ”Sao ta có thể uy hiếp huynh đệ của ta? Nhiều lắm là vì muốn tốt cho hần, muốn hần uống bát di thần dương nhan dược.”

”Người uống hay không uống?” Dược đưa đến trước mặt y, Tiểu Cửu trên cao nhìn xuống hỏi.

Thập Lục thở hổn hển, thiên nhân giao chiến trong chốc lát, lời cái chặn che mặt đi, từ bên trong kêu vọng ra: ”Chết cũng không uống!”

Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng, buông bát thuốc hướng ra phía cửa.

”Ừng ực ừng ực.”

Không đợi hần ra đến cửa, phía sau đã truyền đến thanh âm hối hả uống thuốc.

Xoay người, tựa vào cánh cửa, Tiểu Cửu nửa châm chọc nói: ”Thập Lục, người là đồ đại ngốc rõ đầu rõ đuôi.”

Khổ thân Thập Lục ở đằng kia không ngừng muốn nôn mửa vẫn còn đưa cho Tiểu Cửu một ánh mắt bất đắc dĩ.

”Đúng vậy, mọi người đều thích mỹ nhân.”

”Vậy hiện tại thế nào?”

”... Ta không biết.”

”Người chẳng những đốt nát còn ngu xuẩn.” Tiểu Cửu tức giận đến đá tung cánh cửa mà đi.

Để lại Thập Lục ngã xuống giường, vuốt vòng vòng băng vải quấn trên mặt, còn thật sự ngẫm nghĩ về sự khác nhau giữa đốt nát và ngu xuẩn.

”Rầm!” Cửa lại bị đá văng.

”Ta nói với lão gia rằng vết thương trên mặt người không nghiêm trọng lắm... TỨC CHẾT TA MẮT!”

”Rầm!” Người lại đi rồi.

Cảm ơn người, Tiểu Cửu. Thập Lục kéo chăn bông trùm qua đầu, che dấu hết thấy mọi vẻ mặt lúc này của mình.

Rời khỏi Lạc Dương quay về bảo đường xá thực êm ả, đối với âm mưu quỷ kế của lão gia Thập Lục không có hứng thú, chỉ bình tĩnh vô ba dương thương.

Xem lão gia ngồi ở trong xe ngựa sai phái thuộc hạ trong bảo làm này làm kia, y thấy tình hình này chẳng những lão gia muốn hủy Hỏa Thần giáo, còn muốn chiếm đoạt các mối làm ăn mua bán của Hỏa Thần giáo ở phương Bắc.

Quả nhiên là cái tiền quý, một bên trả thù còn không quên nghĩ kiếm tiền.

Việc xảy ra ở Long Vương Sơn, cho dù có người cảm thấy lão gia thủ đoạn tàn nhẫn muốn chỉ trích trả thù, nhưng người có tư cách chỉ trích trả thù hẳn đã hầu hết chết ở trên núi, còn lại một ít lâu la cũng đã sớm cây đổ khí tan. Ngược lại với kết quả thâm hiểm của trận chiến kinh hồn táng đảm đã giết không ít nhất lưu hảo thủ, trong đó thậm chí còn có hai gã là cao thủ trên Võ Lâm bảng, tên tuổi và công lực của lão gia so với ngày xưa càng tăng lên.

Giang hồ vốn là thế giới cường thực yếu nhục, ai mạnh người đó có tiếng nói, hướng chi lần này lão gia còn hoàn toàn đứng ở bên hữu lý.

Nhưng thật ra trải qua trận này Hỏa Thần giáo đã khiến cho phần lớn người giang hồ bất mãn.

Chỉ cần có được ba phần tư bản đồ kho báu cũng đủ trở thành người bị toàn giang hồ tìm tra, theo đuổi. Dù sao, cho dù một phần tư bản đồ đã bị hủy, nhưng có được ba phần tư nói thế nào cũng còn chút hy vọng. Đương nhiên đây là tiếng gió lão gia thả ra.

Hiện tại lưu truyền tin tức là Hỏa Thần giáo lần này âm mưu mấy chuyện xấu, nếu Lộ Tinh Thiên thật sự chết đi thì không còn ai tổ giác âm mưu của bọn họ, nhưng cố tình Lộ đại bảo chủ võ nghệ cao cường, dám theo phần đông hảo thủ vây công đào thoát, bại lộ quỷ kế của Hỏa Thần giáo là âm thầm chỉ thị người trong giang hồ tự giết lẫn nhau để làm ngư ông đắc lợi, độc chiếm kho báu.

Mà cách nói này làm cho Hỏa Thần giáo vốn thuộc hắc đạo hiện tại càng nhiễm màu sắc tà giáo.

Tà giáo, người người đều có thể giết!

Thập Lục âm thầm vì Hỏa Thần giáo mà thở dài, người chọc ai không chọc, để làm chi phải chọc lão gia chúng ta?

Hắn đều đã bị các người hại cho té ngã một cú đau như vậy, người ngẫm lại, không đem các người biến thành tà giáo hẳn cam tâm sao?

Một đường chạy nhanh đi, khoảng đầu tháng Tư bọn họ về tới Lộ gia bảo. Tiến bảo, lão bảo chủ đã muốn tọa ở đại sảnh chờ.

”Hiện tại người thế nào?” Lão bảo chủ có vẻ thực khẩn trương.

”Không chết.” Lộ lão gia trả lời có điểm không kiên nhẫn.

Hắn tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, một tay để ở mi tâm nói: ”Có lời gì muốn hỏi liền thừa dịp còn cùng ta ở một chỗ liền hỏi, thừa dịp ta còn có thể nhận ra người là cha ta.”

Lộ lão bảo chủ tựa hồ không nghĩ tới đứa con sẽ dùng loại khẩu khí này nói với mình, trong mắt hiện lên một tia thật sâu lo lắng.

”Việc tàn sát ở Long Vương Sơn có phải phát sinh tại thời điểm người không thể khống chế bản thân hay không?”

”Án.”

”Như thế nào lại tẩu hỏa nhập ma, là cái gì khiến cho người...?” Phụ thân so với đứa con tự thân nhập ma còn khẩn trương hơn.

”Một nữ nhân tên là Nguyệt Viên, cô ả hạ dược khiến ta sinh ra ảo giác, hạ ám chỉ gì đó cho ta, khiến cho Tịnh Tâm có tác dụng phụ. Khiến ta đang luyện công thì trong đầu xuất hiện ảo giác huyền hoặc. Lấy phối phương của Tịnh Tâm đến đây!” Tay hắn duỗi ra.

”Người cần phối phương của Tịnh Tâm làm gì?”

”Đưa cho dược sư hiện tại của ta, xem có phải do tác dụng phụ của Tịnh Tâm hay không.”

”Không thể nào! Tịnh Tâm không có vấn đề.” Lão bảo chủ hiển nhiên tín nhiệm tiền được sư, ”Người nói nữ nhân gọi là Nguyệt Viên kia là người như thế nào?”

”Đây là chuyện của ta phụ thân không cần phải xen vào, phụ thân chỉ cần đem phối phương Tịnh Tâm cho ta là được. Mặt khác ta muốn bế quan một thời gian ngắn, sự vụ trong bảo làm phiền người.”

”Việc này không thành vấn đề. Tinh Thiên, người có nắm chắc...”

Lộ Tinh Thiên ngẩng đầu, đối với phụ thân mình ngẩng đầu nghe rằng giống như dã thú, ”Nếu ta thật sự hoàn toàn nhập ma, có phải người chuẩn bị đem ta giam giữ hoặc là rõ ràng giết ta?”

Lộ lão bảo chủ cười khổ nói: ”Lấy công lực hiện tại của người, nếu người thật sự nhập ma, người cho là nhà họ Lộ ai có thể khống chế được người?”

”Có a, ” Lộ Tinh Thiên hắc hắc cười liếc mắt quét qua người nào đó đứng ở thính khẩu một cái, ”Cha, người biết không, khi ta nhập ma, ta đối với một người nhưng lại không có chút nào đề phòng. Hẳn chỉ cần ở trên đầu ta như vậy chụp lên một chuông, là ta có thể đi theo Diêm Vương gia giành vị trí.”

”Ai?” Lộ lão bảo chủ biến sắc.

Lộ Tinh Thiên chưa nói, chuyển hướng đề tài dạn dò mảy chuyện.

Chỉ cần là người nhà Lộ gia bảo ai cũng biết Lộ đại bảo chủ hiện tại đang sủng Thập Lục, tuy nói không đến nỗi vô pháp vô thiên, nhưng cũng tới được trình độ đủ để Lão bảo chủ ghé mắt.

Xem ở tác dụng thay thuốc an thần lẫn công cụ phát tiết của Thập Lục đối với Lộ Tinh Thiên khi hắn tẩu hỏa nhập ma, Lộ lão bảo chủ tạm thời không có động tác gì đối với Thập Lục. Có điều khi nhìn đến hình dáng tuấn mỹ đến kỳ cục của Thập Lục, nghĩ muốn hoàn toàn bỏ qua y cũng khó.

Thập Lục cũng không thèm để ý lão bảo chủ ôm cái gì tính toán đối với mình, y đang tận tình hưởng thụ cảm giác được sủng ái trong hiện tại.

Lộ Cửu châm chọc y sáng nay có rượu sáng nay say, Thập Lục nói lại y phải quý trọng hết thầy trước mắt, tương lai cũng có chuyện đáng nhớ để mà nhớ lại. (TT^TT)

Lộ lão bảo chủ rốt cục đem phối phương của Tịnh Tâm giao cho đứa con, Lộ Tinh Thiên qua tay cho Lộ Cửu.

Lộ Cửu chẩn đoán bệnh cho Lộ lão gia xong, nói rõ chỉ có một biện pháp có thể ném thử, đó là nghiên cứu chế tạo ra Tịnh Tâm giải dược, làm cho Lộ lão gia nhớ lại hết thầy những gì hắn từng quên.

Đương nhiên biện pháp này có lợi cũng có hại. Lợi ở chỗ sau khi Lộ Tinh Thiên nhớ lại hết thầy, ảo ảnh trong đầu cũng không còn trở thành ảo ảnh, một khi hắn có thể đem tạp niệm bài trừ, muốn một lần nữa đem chân khí ngược chiều trở về vị trí cũ cũng không phải việc khó.

Nhưng hại cũng liền hại ở chỗ đó, một khi nhớ lại hết thầy, Lộ Tinh Thiên có thể hay không thật sự tỉnh tâm, bài trừ tạp niệm tiến vào cảnh giới vong ngã còn là một đại nghi vấn. Làm không tốt, tạp niệm nổi lên bốn phía, không thể áp chế, cuối cùng sắp thành lại bại cũng không phải là không thể.

Lộ lão gia không chút do dự, lấy được Tịnh Tâm phối phương liền lệnh cho Lộ Cửu nghiên cứu chế tạo giải dược.

Mà bản thân hắn thì ngày qua ngày bế quan tu luyện, nghĩ muốn tìm ra một lối tắt khác.

Đương nhiên khi hắn bế quan hắn cũng không quên an bài nhân thủ, làm cho Hỏa Thần giáo gặp phải một đồng lớn phiền toái, đối với những người tinh tường hơn một chút thì cố ý tung tin tiếp tục nhấn danh dự của Hỏa Thần giáo xuống nước, do đó danh tiếng của Hỏa Thần giáo trên giang hồ cũng càng ngày càng loạn.

Kỳ lạ là, Hỏa Thần giáo vẫn không tới tìm Lộ Tinh Thiên phiền toái, ủng hộ Lộ lão gia chuẩn bị kế hoạch thông suốt để ngừa Hỏa Thần giáo ám toán.

43. Chương 16-2

Đến tháng sáu, vết sẹo trên mặt Thập Lục đã hoàn hảo.

Vết sẹo đã chỉ còn là một vết mờ nhưng Thập Lục vẫn cảm thấy được đôi khi từ trên nét mặt của lão gia y vẫn nhìn ra được biểu tình đau lòng hối hận.

Ví dụ như hiện tại.

”Đau không?”

Dừng một chút, Thập Lục dùng giọng khàn khàn hỏi lại: ”Ngài muốn hỏi ta về nửa người trên hay là nửa người dưới?”

Lộ Tinh Thiên nhích người lên cắn trên mặt y một ngụm, một bàn tay thì ở tại trên hông y lưu luyến: ”Ta phát hiện ta càng ngày càng chán ghét cái tên dối trá người. Một chút cũng không ngoan, còn có thể ăn nói chống đối.”

”Đây đều là ngài bức.”

Lộ Tinh Thiên đem mặt để trong lòng y cọ a cọ, ong ong nói vọng ra: ”Tại sao người trong chốc lát sử dụng kính xưng với ta, trong chốc lát lại không cần?”

Thập Lục nghiêm trang hồi đáp: ”Chuyện này thì tùy vào tâm tình từng lúc của thuộc hạ mà quyết định.”

Có kẻ cắn một đầu vú của y kéo kéo, bất mãn nói: ”Thật nhỏ!”

”Ta lại không phải là nữ nhân.”

”Ta để Lộ Cửu chế chút được cho người bơi bơi lên xem thế nào?”

Thập Lục trầm mặc rồi lại trầm mặc. Xem ra lão gia nhà mình dù tẩu hỏa nhập ma cũng không đổi được bản chất háo sắc! Chỉ càng làm trầm trọng thêm mà thôi.

”Lúc ấy ta xem thương thế của người thật sự nặng, nghĩ đến sẽ lưu lại vết sẹo rất sâu, hoàn hảo Tiểu Cửu y thuật không tồi.” Ôm lấy y, Lộ lão gia nhắm mắt lại.

Thập Lục rợp mắt không nói gì trong một lúc, ”Đúng vậy a, ít nhiều đều nhờ có Tiểu Cửu.”

Lão gia lại bế quan.

Thập Lục tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi ra ngoài một chuyến.

Trước kia y muốn chuồn ra ngoài thì rất dễ dàng, chỉ cần không lo tiền bạc, tùy tiện tìm cái lý do là có thể ở bên ngoài chạy lung tung cả ngày cũng không ai trông nom.

Có điều hiện tại không giống lúc trước, lão gia không tìm y thì còn đỡ, một khi tìm đến y, khắp bảo gà bay chó sủa! Có nhiều lần còn đả thương hộ vệ trong bảo cùng một ít khách nhân xui xẻo. Thậm chí có một lần Lão bảo chủ buộc phải ra mặt đối kháng với lão gia còn đang nhập ma, mãi cho đến khi có người lôi được y từ trong tiểu điểm có món sao nhưỡng da hảo hạng kia quảng đến trước mặt lão gia mới thôi.

Sau đó lão gia làm trò trước mặt rất nhiều người đi xé quần của y. (9/10 lại nghĩ Thập Lục ra ngoài “câu dẫn” thiên hạ nên muốn “khẳng định chủ quyền” cho bàn dân biết đây mà! =.=)

Sau đó vô luận quản gia hoặc là bất cứ người nào trong bảo đều trở nên phi thường chú ý hành tung của y.

Biến thành dù y ngồi chễm chệ ở nhà xí cũng đều có người ở bên ngoài hỏi y một tiếng: Thập Lục, người còn trong đó không?

Muốn chạy trốn khỏi tầm kiểm soát của quản gia cũng không dễ dàng, người nọ võ công không cao, nhưng khả năng truy tung của Lộ Nhị chính là từ một tay hấn dạy ra tới. Muốn không kinh động hấn chạy ra ngoài, chỉ có một chữ: nan*! (* khó)

Nhưng tốt xấu Thập Lục đã ở trong Lộ bảo này sống hai mươi năm, tốt xấu Thập Lục cũng là ảnh vệ huấn luyện ra, hơn nữa y còn có một tay tuyệt nghệ!

Khi y bơi lên người một chút hương liệu đánh lạc hướng khứu giác của chó săn, đeo mặt nạ giả trang thành Tiểu Tứ nghênh ngang đi ra từ cửa chính rời khỏi đây, nhất thời có một loại cảm giác sáng khoái trời cao biển rộng mặc ta phi khó nói nên lời!

Ở trong thành chạy quanh nửa ngày, những chuyện nên làm đều làm tốt, chạy tới điểm Tiểu Hỏa ăn một đĩa thịt dê sao nướng da, lại thiện tâm mang về cho lão gia nhà mình hai đĩa cất vào thực hộp, lúc này mới ngâm nga một tiểu khúc chậm rãi hướng về phía Lộ bảo trở về.

Con người na, nếu không hiểu cách tự tìm vui cho mình, sẽ thực dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt. Mà người không nghĩ sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt như Thập Lục, tự nhiên học được cách làm cho mình vui vẻ thỏa mãn. Đó cũng là nguyên nhân mà y sống được thoải mái hơn so với các ảnh vệ khác đi.

Thần Viện - Lộ gia bảo, lúc này quả thực có thể dùng hai chữ “đại loạn” để hình dung.

Lộ Tinh Thiên nhập quan chưa đến 5 canh giờ, đột nhiên phá quan mà ra. Khi đó bộ dáng của hắn thực điên cuồng, gặp vật liền hủy, gặp người liền đánh. Rống to kêu to nói những lời không ai có thể hiểu, trong chốc lát cuồng tiếu trong chốc lát bạo rống. Tóc tai bù xù, mặt đỏ tai hồng, hai tròng mắt cũng đỏ vằn, trán nổi gân xanh.

Một Lộ Tinh Thiên như vậy người gặp người sợ. Lộ lão bảo chủ hay tin bay nhanh tới.

Đội hộ vệ đội đang liên thủ chống cự công kích của Lộ Tinh Thiên.

Lộ Tinh Thiên thể công cũng không mãnh liệt, chỉ khi nào gặp cái gì đó ngăn cản hắn, hắn mới huy chương liên đánh. Tựa hồ hắn đang tìm tìm cái gì, thoạt nhìn cũng không giống hoàn toàn mất đi thần trí.

Những hộ vệ này còn giữ được mạng sống đến nay có lẽ cũng bởi trong tiềm thức hắn biết những người này đều là người một nhà.

Lộ lão bảo chủ ngăn lại hắn, không ngừng quát hỏi hắn muốn làm gì, sau đó lại sai người đi tìm Thập Lục mang đến.

Vừa nghe đến tên Thập Lục, Lộ Tinh Thiên tựa hồ lập tức có phản ứng.

”Thập Lục! Thập Lục ”

Mọi người lập tức nhận ra, Lộ lão gia mãi bảo chạy loạn là vì đang tìm Thập Lục. Nhất thời tiếng kêu gọi Thập Lục vang lên liên tiếp.

Lộ Tinh Thiên vừa nghe đến nhiều người như vậy gọi to Thập Lục, lập tức giận theo tâm khởi.

”Câm miệng! Không được phép gọi to tên hắn! Không được phép gọi to tên hắn!” (9/10 là tưởng có người muốn “câu dẫn” vợ mình đi mất! =.=)

Ai gọi to hắn liền đuổi theo người đó đánh, đánh hai ba cái, lập tức không ai còn dám kêu Thập Lục.

Lộ lão bảo chủ vừa tức vừa vội, rồi lại không thể nề hà.

”Cái kia... Phòng thu chi chạy đi nơi đâu!” (*Sặc cười*)

Đáp án này ai nấy đều muốn biết.

Cuối cùng không ai dám kêu Thập Lục nữa, khắp bảo chợt nghe thấy tiếng Lộ Đại lão gia cùng tiếng dã thú không sai biệt lắm rống lên: ”Thập Lục! Thập Lục ” (Yêu quá đi mất cơ! ^^)

Thật xa, Thập Lục chợt nghe thấy tiếng kêu tràn ngập hưng phấn của lão gia nhà mình.

Đúng vậy, là hưng phấn. Tựa như tiểu hài tử được đến thứ gì tốt, có được bí mật gì, khẩn cấp muốn hướng đồng bạn khoe ra, chính là cái loại này hưng phấn.

Đến đây, đến đây.

Bước chân Thập Lục nhanh hơn một chút.

Lộ Tứ mang theo thực hạp hiện ra ở Thần Viện không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, mỗi người đều đang lưu ý không cho bảo chủ lao ra ngoài bảo, mỗi người đều đang có ý đồ muốn lôi ra cái “tế phẩm” đã được đổi tên thành “Phòng thu chi” kia.

Lộ Lão bảo chủ lại hết sức chăm chú, phòng ngừa con của hắn sát tính quá mạnh lực thân không nhận.

Khó được nhìn thấy kỳ cảnh hảo thủ của đội hộ vệ còn có cả Lão bảo chủ vây quanh lão gia chuyển vòng vòng, Thập Lục không khỏi dừng bước.

Từ từ đi, chờ bọn hắn đi qua đi, y cũng tốt lạng lẽ chạy vào Thần Viện đem dịch dung cởi ra rồi lại chạy đến.

Ánh mắt lão gia cùng y chạm vào nhau. Thập Lục vội vã cúi đầu.

”Thập Lục!”

Có người hưng phấn mà hét lớn một tiếng, mãnh hướng về phía y vọt tới.

Hảo một chiêu Đại Bàng Giương Cánh! Lão bảo chủ nhìn không được thắm khen một tiếng, cao hứng đưa con tụy rằng tẩu hỏa nhập ma nhưng công lực lại chỉ cao chứ không giảm.

Mắt thấy Lộ Tinh Thiên kêu to tên Thập Lục lại hướng về phía một tên hạ nhân mang theo thực hạp đánh tới, lão bảo chủ không khỏi ngẩn ngơ.

Thảm! Con của hắn đã bắt đầu nhận thức không rõ ai với ai.

Lộ Tinh Thiên ôm cổ Thập Lục, hưng phấn kêu to: ”Ta tìm được phương pháp! Ta tìm được phương pháp! Ha ha ha! Ta đã nói có chuyện gì có thể làm khó Lộ Tinh Thiên ta! Ha ha ha!”

Thập Lục thật cẩn thận ngẩng đầu, vừa nhấc đầu liền nhìn đến hai trong mắt tràn ngập hưng phấn cùng mừng như điên đỏ ửng.

”Chúc mừng lão gia. Bất quá... Ngài xác định tiểu nhân chính là Thập Lục?”

Lộ Tinh Thiên nhướng mi, lập tức đưa đầu lại thật gần, lại lập tức đưa ra thật xa.

”Hảo thối! Người bôi cái gì trên người? Còn có, tại sao người lại thay đổi diện mạo?” Bất mãn nhéo nhéo nhéo.

Thập Lục đau đến nhe răng trợn mắt, ”Lão gia, ngài điếm nhẹ! Cho ngài! Đây là thịt dê sao những da ngài thích ăn nhất!”

Lộ Tứ chân chính xuất hiện, chỉ vào Thập Lục quát to một tiếng: ”Người thế nhưng dùng mặt của ta! Thập Lục người nhớ kỹ, chuyện này chúng ta không để yên!”

Lộ Ngũ không đợi Lộ Tinh Thiên bảo nổi, một phen che miệng Tiểu Tứ đem hắn kéo xuống.

Lộ quản gia nhìn chằm chằm Thập Lục phát ra tiếng cười lạnh.

Thập Lục cảm thấy được cột sống phát lạnh, xấu hổ cười cười, vội vã lôi kéo lão gia nhà mình chạy về Thần Viện.

Lộ Lão bảo chủ nhìn theo bóng dáng hai người, sắc mặt không tốt xem lắm.

Chưa nói đến việc mặc kệ Lộ Tinh Thiên rơi vào trạng thái điên cuồng như thế nào còn có thể lập tức liền nhận ra Thập Lục sau khi đã dịch dung, chỉ bằng vào việc con của hắn chỉ nhận thức Thập Lục không tiếp thu hắn này lão tử, liền đủ làm cho hắn ghi hận! (* Luyện tử cuồng, bụng dạ con gà con! Cha nào con nấy! =.=)

Lộ Tinh Thiên bế quan một ngày cũng đói bụng, ăn sao những da cũng thật ngon miệng. Chỉ loáng cái đã đem hai đĩa đều giải quyết sạch.

”Một lòng lưỡng dụng. Lấy độc trị độc.”

Thập Lục há to miệng, không rõ lão gia nhà mình đang nói cái gì thiên thư.

"Vào lúc nội ma xuất hiện, ngay từ đầu ta liều mạng chống cự, sau lại không biết như thế nào đột nhiên nghĩ đến đêm đó người cắn ta, ta cả giận đã nghĩ phải như thế nào giáo huấn người. Một bên nghĩ muốn như thế nào giáo huấn người, một bên thúc giục vận hành chân khí. Chờ ta một vòng vận hành xong, ta mới phát hiện... Ha ha!" Lộ Tinh Thiên hưng phấn một chưởng đem thực hạp phá thành mảnh nhỏ.

Thập Lục suy nghĩ xem đêm nay y có muốn hay không trốn trốn, y thực sợ cái lão gia gọi là "giáo huấn".

"Chân khí trong cơ thể người trở về vị trí cũ?"

"Không có!" Lộ Tinh Thiên nghĩ muốn làm ra vẻ thần bí nhưng không thành công.

"Ta bắt nó đi ngược chiều." Thanh âm nhỏ, giống đang tiết lộ bí mật gì.

"Đi ngược chiều?"

Lộ Tinh Thiên gật đầu, "Chưa từng có người dám làm, hoặc là nói không ai nghĩ đến muốn đưa Đồng Quy công đi ngược chiều. Một khi tẩu hỏa nhập ma khí huyết nghịch hành, bọn họ cũng chỉ liều mạng nghĩ như thế nào làm cho chân khí một lần nữa trở về vị trí cũ."

"Chính là..." Xem bộ dạng lão gia ngài cũng không giống như đã thành công nha.

Mặt Lộ Tinh Thiên đỏ như quả hồng, Thập Lục hoài nghi đây là chính mình nhìn lầm.

"Ta rất hưng phấn, kết quả khí huyết vận hành chu thiên thứ hai nhện không được kêu lên. Ta muốn nói cho người biết, kết quả..."

Thập Lục hiểu được. Người này đại khái hưng phấn quá... Quên thu công bị công lực bắn ngược, kết quả biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, tất cả mọi người đều nghĩ hẳn lại tẩu hỏa nhập ma.

"Lấy độc trị độc ta hiểu được, người chuẩn bị đưa chân khí đi ngược chiều, hơn nữa người cũng ném thử được hay không. Còn cái gọi là một lòng lưỡng dụng thì sao?"

"Ta nói a, chỉ cần khi nội ma xuất hiện, ta đồng thời nghĩ về những chuyện của người, không cần đi đối kháng ảo giác, mà nghĩ sang một chút chuyện khác không làm ta đau đầu, sau đó tách ra một phần tâm tư đi thúc giục chân khí vận hành."

Một lòng lưỡng dụng, nói đến đơn giản, nhưng nếu như không có đại nghị lực trí tuệ cùng thiên phú, lại có thể nào dễ dàng làm được? Còn có thể hay không đừng nghĩ chuyện của ta tám phần đều cùng như thế nào giáo huấn ta có liên quan mà!

Nhìn ra vẻ lo lắng của Thập Lục, Lộ Tinh Thiên thế nhưng lộ ra một cái thực ôn hòa tươi cười.

"Cái gọi là cảnh giới vong ngã, kỳ thật ngẫm lại, ai có thể làm được chân chính vong ngã? Trong vật có ta, trong ta có vật, thể giới rộng lớn tự tại lòng ta, lòng ta cũng bao hàm thể giới rộng lớn. Làm gì phải cố ý cho quên ta quên vật, cho dù ta thật sự cái gì đều quên, những gì nên tồn tại vẫn tồn tại như cũ. Ta chỉ là muốn thông hiểu điểm ấy mà thôi."

Thật sự chỉ có thể thôi sao? Có thể nghĩ như vậy cũng có không ít người, nhưng trên đời này chân chính có thể thể hiểu được bản chất của vong ngã vong vật, tiến tới đại thành lại có mấy người?

"Nói không chừng người luyện theo phương pháp này, về sau muốn bay cũng có thể." Thập Lục cảm thán.

Lộ Tinh Thiên tà liếc y một cái, "Ta phát hiện người chẳng những đối trá, còn thực... Có sức tưởng tượng phong phú."

Ấn? Lão gia như thế nào lại ...?

Thập Lục cảm thấy có chỗ nào không đúng, nâng mắt nhìn nhìn lão gia nhà mình từ trên xuống dưới vài lần, không thấy được nguyên do.

"Không cần nhìn. Một người đắc đạo, gà chó lên trời. Vô luận cùng trời cuối đất, người chung quy đều phải theo ta. Còn có, miệng không cần mở lớn như vậy!"

Thập Lục há to miệng ba... "Bình thường lão gia" đã trở lại!

44. Chương 17-1

Đến tháng sáu, vết sẹo trên mặt Thập Lục đã hoàn hảo.

Vết sẹo đã chỉ còn là một vết mờ nhưng Thập Lục vẫn cảm thấy được đôi khi từ trên nét mặt của lão gia y vẫn nhìn ra được biểu tình đau lòng hối hận.

Ví dụ như hiện tại.

”Đau không?”

Dừng một chút, Thập Lục dùng giọng khàn khàn hỏi lại: ”Ngài muốn hỏi ta về nửa người trên hay là nửa người dưới?”

Lộ Tinh Thiên nhích người lên cắn trên mặt y một ngụm, một bàn tay thì ở tại trên hông y lưu luyến: ”Ta phát hiện ta càng ngày càng chán ghét cái tên dối trá người. Một chút cũng không ngoan, còn có thể ăn nói chống đối.”

”Đây đều là ngài bức.”

Lộ Tinh Thiên đem mặt để trong lòng y cọ a cọ, ong ong nói vọng ra: ”Tại sao người trong chốc lát sử dụng kính xưng với ta, trong chốc lát lại không cần?”

Thập Lục nghiêm trang hồi đáp: ”Chuyện này thì tùy vào tâm tình từng lúc của thuộc hạ mà quyết định.”

Có kẻ cắn một đầu vú của y kéo kéo, bất mãn nói: ”Thật nhỏ!”

”Ta lại không phải là nữ nhân.”

”Ta để Lộ Cửu chế chút được cho người bơi bơi lên xem thế nào?”

Thập Lục trầm mặc rồi lại trầm mặc. Xem ra lão gia nhà mình dù tẩu hỏa nhập ma cũng không đổi được bản chất háo sắc! Chỉ càng làm trầm trọng thêm mà thôi.

”Lúc ấy ta xem thương thế của người thật sự nặng, nghĩ đến sẽ lưu lại vết sẹo rất sâu, hoàn hảo Tiểu Cửu y thuật không tồi.” Ôm lấy y, Lộ lão gia nhắm mắt lại.

Thập Lục rợp mắt không nói gì trong một lúc, ”Đúng vậy a, ít nhiều đều nhờ có Tiểu Cửu.”

Lão gia lại bế quan.

Thập Lục tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi ra ngoài một chuyến.

Trước kia y muốn chuồn ra ngoài thì rất dễ dàng, chỉ cần không lo tiền bạc, tùy tiện tìm cái lý do là có thể ở bên ngoài chạy lung tung cả ngày cũng không ai trông nom.

Có điều hiện tại không giống lúc trước, lão gia không tìm y thì còn đỡ, một khi tìm đến y, khắp bảo gà bay chó sủa! Có nhiều lần còn đả thương hộ vệ trong bảo cùng một ít khách nhân xui xẻo. Thậm chí có một lần Lão bảo chủ buộc phải ra mặt đối kháng với lão gia còn đang nhập ma, mãi cho đến khi có người lôi được y từ trong tiểu điểm có món sao nhưỡng da hảo hạng kia quảng đến trước mặt lão gia mới thôi.

Sau đó lão gia làm trò trước mặt rất nhiều người đi xé quần của y. (9/10 lại nghĩ Thập Lục ra ngoài “câu dẫn” thiên hạ nên muốn “khẳng định chủ quyền” cho bàn dân biết đây mà! =.=)

Sau đó vô luận quản gia hoặc là bất cứ người nào trong bảo đều trở nên phi thường chú ý hành tung của y.

Biến thành dù y ngồi chễm chệ ở nhà xí cũng đều có người ở bên ngoài hỏi y một tiếng: Thập Lục, người còn trong đó không?

Muốn chạy trốn khỏi tầm kiểm soát của quản gia cũng không dễ dàng, người nọ võ công không cao, nhưng khả năng truy tung của Lộ Nhị chính là từ một tay hấn dạy ra tới. Muốn không kinh động hấn chạy ra ngoài, chỉ có một chữ: nan*! (* khó)

Nhưng tốt xấu Thập Lục đã ở trong Lộ bảo này sống hai mươi năm, tốt xấu Thập Lục cũng là ảnh vệ huấn luyện ra, hơn nữa y còn có một tay tuyệt nghệ!

Khi y bơi lên người một chút hương liệu đánh lạc hướng khứu giác của chó săn, đeo mặt nạ giả trang thành Tiểu Tứ nghênh ngang đi ra từ cửa chính rời khỏi đây, nhất thời có một loại cảm giác sáng khoái trời cao biển rộng mặc ta phi khó nói nên lời!

Ở trong thành chạy quanh nửa ngày, những chuyện nên làm đều làm tốt, chạy tới điểm Tiểu Hỏa ăn một đĩa thịt dê sao nướng da, lại thiện tâm mang về cho lão gia nhà mình hai đĩa cất vào thực hộp, lúc này mới ngậm nga một tiểu khúc chậm rãi hưởng về phía Lộ bảo trở về.

Con người na, nếu không hiểu cách tự tìm vui cho mình, sẽ thực dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt. Mà người không nghĩ sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt như Thập Lục, tự nhiên học được cách làm cho mình vui vẻ thỏa mãn. Đó cũng là nguyên nhân mà y sống được thoải mái hơn so với các ảnh vệ khác đi.

Thần Viện - Lộ gia bảo, lúc này quả thực có thể dùng hai chữ “đại loạn” để hình dung.

Lộ Tinh Thiên nhập quan chưa đến 5 canh giờ, đột nhiên phá quan mà ra. Khi đó bộ dáng của hắn thực điên cuồng, gặp vật liền hủy, gặp người liền đánh. Rống to kêu to nói những lời không ai có thể hiểu, trong chốc lát cuồng tiếu trong chốc lát bạo rống. Tóc tai bù xù, mặt đỏ tai hồng, hai tròng mắt cũng đỏ vằn, trán nổi gân xanh.

Một Lộ Tinh Thiên như vậy người gặp người sợ. Lộ lão bảo chủ hay tin bay nhanh tới.

Đội hộ vệ đội đang liên thủ chống cự công kích của Lộ Tinh Thiên.

Lộ Tinh Thiên thể công cũng không mãnh liệt, chỉ khi nào gặp cái gì đó ngăn cản hắn, hắn mới huy chương liên đánh. Tựa hồ hắn đang tìm tìm cái gì, thoạt nhìn cũng không giống hoàn toàn mất đi thần trí.

Những hộ vệ này còn giữ được mạng sống đến nay có lẽ cũng bởi trong tiềm thức hắn biết những người này đều là người một nhà.

Lộ lão bảo chủ ngăn lại hắn, không ngừng quát hỏi hắn muốn làm gì, sau đó lại sai người đi tìm Thập Lục mang đến.

Vừa nghe đến tên Thập Lục, Lộ Tinh Thiên tựa hồ lập tức có phản ứng.

”Thập Lục! Thập Lục ”

Mọi người lập tức nhận ra, Lộ lão gia mãi bảo chạy loạn là vì đang tìm Thập Lục. Nhất thời tiếng kêu gọi Thập Lục vang lên liên tiếp.

Lộ Tinh Thiên vừa nghe đến nhiều người như vậy gọi to Thập Lục, lập tức giận theo tâm khởi.

”Câm miệng! Không được phép gọi to tên hắn! Không được phép gọi to tên hắn!” (9/10 là tưởng có người muốn “câu dẫn” vợ mình đi mất! =.=)

Ai gọi to hắn liền đuổi theo người đó đánh, đánh hai ba cái, lập tức không ai còn dám kêu Thập Lục.

Lộ lão bảo chủ vừa tức vừa vội, rồi lại không thể nề hà.

”Cái kia... Phòng thu chi chạy đi nơi đâu!” (*Sặc cười*)

Đáp án này ai nấy đều muốn biết.

Cuối cùng không ai dám kêu Thập Lục nữa, khắp bảo chợt nghe thấy tiếng Lộ Đại lão gia cùng tiếng dã thú không sai biệt lắm rống lên: ”Thập Lục! Thập Lục ” (Yêu quá đi mất cơ! ^^)

Thật xa, Thập Lục chợt nghe thấy tiếng kêu tràn ngập hưng phấn của lão gia nhà mình.

Đúng vậy, là hưng phấn. Tựa như tiểu hài tử được đến thứ gì tốt, có được bí mật gì, khẩn cấp muốn hưởng đồng bạn khoe ra, chính là cái loại này hưng phấn.

Đến đây, đến đây.

Bước chân Thập Lục nhanh hơn một chút.

Lộ Tứ mang theo thực hạp hiện ra ở Thần Viện không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, mỗi người đều đang lưu ý không cho bảo chủ lao ra ngoài bảo, mỗi người đều đang có ý đồ muốn lôi ra cái “tế phẩm” đã được đổi tên thành “Phòng thu chi” kia.

Lộ Lão bảo chủ lại hết sức chăm chú, phòng ngừa con của hắn sát tính quá mạnh lực thân không nhận.

Khó được nhìn thấy kỳ cảnh hảo thủ của đội hộ vệ còn có cả Lão bảo chủ vây quanh lão gia chuyển vòng vòng, Thập Lục không khỏi dừng bước.

Từ từ đi, chờ bọn hắn đi qua đi, y cũng tốt lạng lẽ chạy vào Thần Viện đem dịch dung cởi ra rồi lại chạy đến.

Ánh mắt lão gia cùng y chạm vào nhau. Thập Lục vội vã cúi đầu.

”Thập Lục!”

Có người hưng phấn mà hét lớn một tiếng, mãnh hướng về phía y vọt tới.

Hảo một chiêu Đại Bàng Giương Cánh! Lão bảo chủ nhin không được thắm khen một tiếng, cao hứng đứa con tuy rằng tẩu hỏa nhập ma nhưng công lực lại chỉ cao chứ không giảm.

Mắt thấy Lộ Tinh Thiên kêu to tên Thập Lục lại hướng về phía một tên hạ nhân mang theo thực hạp đánh tới, lão bảo chủ không khỏi ngẩn ngơ.

Thảm! Con của hắn đã bắt đầu nhận thức không rõ ai với ai.

Lộ Tinh Thiên ôm cổ Thập Lục, hưng phấn kêu to: ”Ta tìm được phương pháp! Ta tìm được phương pháp! Ha ha ha! Ta đã nói có chuyện gì có thể làm khó Lộ Tinh Thiên ta! Ha ha ha!”

Thập Lục thật cẩn thận ngẩng đầu, vừa nhấc đầu liền nhìn đến hai trong mắt tràn ngập hưng phấn cùng mừng như điên đỏ ửng.

”Chúc mừng lão gia. Bất quá... Ngài xác định tiểu nhân chính là Thập Lục?”

Lộ Tinh Thiên nhướng mi, lập tức đưa đầu lại thật gần, lại lập tức đưa ra thật xa.

”Hảo thối! Người bôi cái gì trên người? Còn có, tại sao người lại thay đổi diện mạo?” Bất mãn nhéo nhéo nhéo.

Thập Lục đau đến nhe răng trợn mắt, ”Lão gia, ngài điếm nhẹ! Cho ngài! Đây là thịt dê sao những da ngài thích ăn nhất!”

Lộ Tứ chân chính xuất hiện, chỉ vào Thập Lục quát to một tiếng: ”Người thế nhưng dùng mặt của ta! Thập Lục người nhớ kỹ, chuyện này chúng ta không để yên!”

Lộ Ngũ không đợi Lộ Tinh Thiên bảo nổi, một phen che miệng Tiểu Tứ đem hắn kéo xuống.

Lộ quản gia nhìn chằm chằm Thập Lục phát ra tiếng cười lạnh.

Thập Lục cảm thấy được cột sống phát lạnh, xấu hổ cười cười, vội vã lôi kéo lão gia nhà mình chạy về Thần Viện.

Lộ Lão bảo chủ nhìn theo bóng dáng hai người, sắc mặt không tốt xem lắm.

Chưa nói đến việc mặc kệ Lộ Tinh Thiên rơi vào trạng thái điên cuồng như thế nào còn có thể lập tức liền nhận ra Thập Lục sau khi đã dịch dung, chỉ bằng vào việc con của hắn chỉ nhận thức Thập Lục không tiếp thu hắn này lão tử, liền đủ làm cho hắn ghi hận! (* Luyện tử cuồng, bụng dạ con gà con! Cha nào con nấy! =.=)

Lộ Tinh Thiên bế quan một ngày cũng đói bụng, ăn sao những da cũng thật ngon miệng. Chỉ loáng cái đã đem hai đĩa đều giải quyết sạch.

”Một lòng lưỡng dụng. Lấy độc trị độc.”

Thập Lục há to miệng, không rõ lão gia nhà mình đang nói cái gì thiên thư.

"Vào lúc nội ma xuất hiện, ngay từ đầu ta liều mạng chống cự, sau lại không biết như thế nào đột nhiên nghĩ đến đêm đó người cắn ta, ta cả giận đã nghĩ phải như thế nào giáo huấn người. Một bên nghĩ muốn như thế nào giáo huấn người, một bên thúc giục vận hành chân khí. Chờ ta một vòng vận hành xong, ta mới phát hiện... Ha ha!" Lộ Tinh Thiên hưng phấn một chưởng đem thực hạp phá thành mảnh nhỏ.

Thập Lục suy nghĩ xem đêm nay y có muốn hay không trốn trốn, y thực sợ cái lão gia gọi là "giáo huấn".

"Chân khí trong cơ thể người trở về vị trí cũ?"

"Không có!" Lộ Tinh Thiên nghĩ muốn làm ra vẻ thần bí nhưng không thành công.

"Ta bắt nó đi ngược chiều." Thanh âm nhỏ, giống đang tiết lộ bí mật gì.

"Đi ngược chiều?"

Lộ Tinh Thiên gật đầu, "Chưa từng có người dám làm, hoặc là nói không ai nghĩ đến muốn đưa Đồng Quy công đi ngược chiều. Một khi tẩu hỏa nhập ma khí huyết nghịch hành, bọn họ cũng chỉ liều mạng nghĩ như thế nào làm cho chân khí một lần nữa trở về vị trí cũ."

"Chính là..." Xem bộ dạng lão gia ngài cũng không giống như đã thành công nha.

Mặt Lộ Tinh Thiên đỏ như quả hồng, Thập Lục hoài nghi đây là chính mình nhìn lầm.

"Ta rất hưng phấn, kết quả khí huyết vận hành chu thiên thứ hai nhện không được kêu lên. Ta muốn nói cho người biết, kết quả..."

Thập Lục hiểu được. Người này đại khái hưng phấn quá... Quên thu công bị công lực bắn ngược, kết quả biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, tất cả mọi người đều nghĩ hẳn lại tẩu hỏa nhập ma.

"Lấy độc trị độc ta hiểu được, người chuẩn bị đưa chân khí đi ngược chiều, hơn nữa người cũng ném thử được hay không. Còn cái gọi là một lòng lưỡng dụng thì sao?"

"Ta nói a, chỉ cần khi nội ma xuất hiện, ta đồng thời nghĩ về những chuyện của người, không cần đi đối kháng ảo giác, mà nghĩ sang một chút chuyện khác không làm ta đau đầu, sau đó tách ra một phần tâm tư đi thúc giục chân khí vận hành."

Một lòng lưỡng dụng, nói đến đơn giản, nhưng nếu như không có đại nghị lực trí tuệ cùng thiên phú, lại có thể nào dễ dàng làm được? Còn có thể hay không đừng nghĩ chuyện của ta tám phần đều cùng như thế nào giáo huấn ta có liên quan mà!

Nhìn ra vẻ lo lắng của Thập Lục, Lộ Tinh Thiên thế nhưng lộ ra một cái thực ôn hòa tươi cười.

"Cái gọi là cảnh giới vong ngã, kỳ thật ngẫm lại, ai có thể làm được chân chính vong ngã? Trong vật có ta, trong ta có vật, thể giới rộng lớn tự tại lòng ta, lòng ta cũng bao hàm thể giới rộng lớn. Làm gì phải cố ý cho quên ta quên vật, cho dù ta thật sự cái gì đều quên, những gì nên tồn tại vẫn tồn tại như cũ. Ta chỉ là muốn thông hiểu điểm ấy mà thôi."

Thật sự chỉ có thể thôi sao? Có thể nghĩ như vậy cũng có không ít người, nhưng trên đời này chân chính có thể thể hiểu được bản chất của vong ngã vong vật, tiến tới đại thành lại có mấy người?

"Nói không chừng người luyện theo phương pháp này, về sau muốn bay cũng có thể." Thập Lục cảm thán.

Lộ Tinh Thiên tà liếc y một cái, "Ta phát hiện người chẳng những đối trá, còn thực... Có sức tưởng tượng phong phú."

Án? Lão gia như thế nào lại ...?

Thập Lục cảm thấy có chỗ nào không đúng, nâng mắt nhìn nhìn lão gia nhà mình từ trên xuống dưới vài lần, không thấy được nguyên do.

"Không cần nhìn. Một người đắc đạo, gà chó lên trời. Vô luận cùng trời cuối đất, người chung quy đều phải theo ta. Còn có, miệng không cần mở lớn như vậy!"

Thập Lục há to miệng ba... "Bình thường lão gia" đã trở lại!

45. Chương 17-2

Ngày hai mươi chín tháng Sáu. Thần Viện, trên cây hải đường.

Bồn tọa muốn giải quyết người rất đơn giản, nhưng ta căn bản không cần phải động thủ.

Một tay đặt ở sau đầu, phóng chân dài dựa vào một cành cây, Thập Lục hái một mảnh lá cây đặt ở trong miệng nhắm nuốt... Thực khó ăn.

Bởi vì người không phải là kẻ thực sự có được Tinh Thiên, bồn tọa chỉ nói đến đây thôi.

Đây là hai câu nói cuối cùng lão bảo chủ nói với y, sau đó liền hoàn toàn không nhìn đến y nữa. Một loại khinh miệt căn bản không đem y để vào mắt. Thập Lục hoàn toàn không có cơ hội hỏi lão bảo chủ xem những lời này là có ý gì, kỳ thật cho dù y có cơ hội, y cũng không tư cách hỏi.

Y có thể có được hấn sao?

Vấn đề này y chỉ ngẫu nhiên suy nghĩ một chút, thật sự chỉ là ngẫu nhiên.

Y tự nói với mình, phải quý trọng hết thầy trước mắt. Không hy vọng, cũng sẽ không có thất vọng.

"Lão gia, tại sao ngài cũng muốn trèo lên đây?" Khi nhìn thấy bóng người quen thuộc hiện ra bên cạnh mình, Thập Lục không tự chủ được mà sờ sờ mặt mình. Hiện tại mặt của y...

"Người lại gọi ta là lão gia." Người nào đó thô bạo tự mở hai cánh tay y ra, thân thể nhích sát tới, thư thư phức phức nằm vào trong lòng y. Hai chân gác lên một cành thô phía trên.

"Được rồi, Thiên, người đã nói hôm nay cho ta một ngày nghỉ." Cho dù là ảnh vệ cũng cần có ngày nghỉ được không? Mà ta thì từ lễ mừng năm mới tới giờ còn không có ngày nghỉ quá.

"Chờ đến lễ Trung thu ta cho người nghỉ năm ngày." Tối hôm qua phát tiết hoàn toàn thoải mái hiện tại tâm tình không tồi.

"Tiết Đoan ngo ngài cũng nói như vậy. Trừ bỏ tam đại lễ, trong bảo còn cho phép một bộ phận hạ nhân có ngày nghỉ trong tuần, phòng thu chi cũng là một trong số đó. Mà tiểu nhân ta đã muốn thật lâu không được một ngày nghỉ theo tuần nào." Thập Lục nhắc nhở.

"Cái đệm phía dưới mông người nhìn cũng không tồi, ta thấy thế nào nhìn có chút quen mắt?"

Thập Lục cảm miệng, đó là y lấy từ trong thư phòng của lão gia ra. Y nghĩ hôm nay lão gia sẽ đi tìm bọn thủ hạ trao đổi công việc."Thuộc hạ biết tội, thỉnh lão gia trách phạt."

Lộ lão gia khịt mũi mà cười, "Dối trá! Quên đi, nể tình thương thế ở mông người cũng có phần của ta, hành vi trộm đạo lần này liền phán người nhẹ một chút, buổi tối tự giác, cởi hết nằm ở trong ổ chăn chờ ta."

"Tiểu nhân cũng không thể lựa chọn đi hình phòng?" Thập Lục đem mái tóc đen dài của người luồn qua ngón tay, thật mềm cũng thật trơn. Ngửi ngửi, còn rất thơm.

"Người muốn làm ở hình phòng? Chẳng lẽ năm trước ở hình phòng lần đó khiến người nghiện? Sở thích của người còn thật là kỳ quái đâu!" Lộ lão gia bấu môi, "Quên đi, khó được người chủ động yêu cầu một lần, lão gia ta không đồng ý cũng có vẻ bất cận nhân tình. Kia lần này..."

"Buổi tối, tiểu nhân nhất định sẽ đem mình tắm thật sạch sẽ, cởi trần như nhộng, ở trong ổ chăn xin đợi đại giá của ngài."

"Người xác định?" Lộ Tinh Thiên bên môi lộ ra mỉm cười.

Thập Lục trộm đem tóc đen đưa đến bên môi hôn hôn, nghiêm túc nói: "Thuộc hạ không thể chắc chắn hơn."

"Toàn là lá cây, chẳng có gì đẹp." Lộ lão gia bỗng nhiên phát ra một loại thanh âm giống như thở dài.

"Ta cảm thấy rất tốt nha." Thập Lục nhìn lại cây hải đường nghe nói đã rất lâu năm này, mân thụ lá cây làm cho nó tràn ngập bừng bừng sức sống.

"Mới đây không lâu ta còn nghĩ nó là một cây hoa đào."

"Ha?"

Bị nhéo một cái.

"Nó nở hoa vào tháng tư, màu sắc lại là phấn hồng, ngoại trừ không kết quả, nó có chỗ nào không giống hoa đào?" Lộ đại tài tử nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Trước khi ta mười tuổi, vẫn nghĩ nó là một cây hoa mai." Thập Lục xem như an ủi thảng thển nói.

"Hoa mai? Cái này cũng kém quá xa đi?"

"Nó nở cũng có chút giống hoa mai đi. Nó già như vậy, già đến hồ đồ nở sai hoa cũng không có gì lạ lùng thôi. Hơn nữa nó giống cây hoa mai mùa đông đều trụi lủi, cành cũng có hình thù kỳ quái. Trong trí nhớ của ta trước đây cây hoa mai nên là cái dạng này."

Một trận gió mát thổi qua, nhánh cây rung rinh, tựa như kháng nghị hai kẻ có mắt không nhìn được hải đường.

"Người còn nhớ rõ chuyện trước khi tiến bảo?" Lộ lão gia biết Thập Lục đang đùa nghịch tóc của hắn, một phen đoạt lại đây.

Thập Lục một lần nữa lấy lại một lọn, dùng đuôi tóc mềm mại quất đến quất đi trên mặt. Vừa lúc vết sẹo có chút ngứa, sợi tóc lành lạnh vừa vắn có tác dụng giải ngứa. "Nhớ rõ một chút. Nhớ rõ nhà ta có cái sân, trong viện có một cây hoa mai, còn có một gốc hoa quế, mẹ ta làm rượu hoa quế những bánh trôi ăn thật ngon. Đường như ta còn có hai ca ca, cha ta là một người thực nghiêm túc..."

"Người nhà người vì sao lại đem người bán đi? Nghèo?"

Thập Lục không nhịn được đưa tay vuốt ve vàng trán, lông mi, ánh mắt, cái mũi, đôi môi... của người nằm trong lòng mình. Lộ lão gia há miệng cắn y.

"Ta không nhớ rõ lắm, dường như cha ta thiếu nợ ai đó, lo lắng đến lo lắng đi quyết định đem đứa nhỏ ít tuổi nhất là ta bán đi, vừa lúc trong bảo đưa ra giá không tồi, liền ký văn tự bán đứt."

"Người muốn trở về nhà nhìn xem không?" Hắn bắt lấy tay y cẩn thận ngắm nghía.

Thập Lục lắc đầu, "Đều hai mươi năm qua rồi, mặt đều nhớ không rõ, còn có cái gì đẹp. Hơn nữa ta sớm đã quên nhà ta ở nơi nào."

"Nơi này liền là nhà của người." Lộ lão gia cau mày nói: "Tay người so với chân người khó coi hơn nhiều. Lòng bàn tay so với ngón tay còn dài hơn, ngón lại thô to, còn có vết chai sần, chỉ có móng tay miễn cưỡng đập vào mắt."

Trách không được tối hôm qua người thiếu chút nữa cắn đứt ngón chân ta! Biến thái lão gia!

"Nơi này không phải là nhà của ta, nơi này là nhà người, ta chỉ là người hầu hạ của người." Thập Lục tuy rằng hưởng thụ hiện tại, nhưng y cũng không có bị mê mờ cả đầu óc.

"Dối trá! Nhớ rõ buổi tối đem khuôn mặt người đối trở lại như trước. Ta đau đầu, để ta ngủ một lát, ai tới cũng không để ý." Lộ lão gia đem đôi bàn tay bị hắn ghét bỏ ôm vào trong ngực, trở mình một cái, quyết định hảo hảo ngủ một giấc.

Đáng thương lão gia, từ năm ngày trước ăn vào tịnh tâm giải dược, trí nhớ chẳng những không khôi phục, còn liên tục bị chứng đau đầu hành hạ. Mặc dù tiểu Cửu nói đây là bình thường, do tác dụng phụ của dược tính.

Thập Lục cẩn thận ôm hắn, tận lực làm cho hắn tại nơi chật chội này ngủ được thoải mái.

Mãn mắt là một màu xanh biếc, thoải mái đến khiến người thở dài, nhất là trong lòng còn ôm người yêu.

Lại trộm lấy hắn một lọn tóc đen đặt ở trên mặt cọ xát. Ngô, tóc người ta sao có thể như vậy mềm mại tựa tơ lụa.

Hắn quả nhiên không thích khuôn mặt này, đừng nói là khuôn mặt này khi còn chưa có vết sẹo...

Lộ quản gia bước chân vội vàng nơi nơi tìm kiếm Lộ đại bảo chủ. Thư phòng, phòng ngủ, thậm chí cả phòng thu chi nơi Thập Lục công tác đều nhìn qua, nơi nơi đều không có thân ảnh bảo chủ.

"Ảnh vệ, nói cho ta biết bảo chủ ở nơi nào. Ta có sự tình trọng yếu cần bẩm báo." Lộ quản gia đứng ngoài Thần Viện nói.

"Chuyện gì?" Thanh âm trầm thấp theo vách tường vang lên.

Lộ quản gia hít sâu một hơi, "Hỏa Thần giáo Giáo chủ cho người đưa thiệp mời đến."

"Tiến viện, hải đường thụ."

Thập Lục thấy Lộ quản gia tiến tiến xuất xuất, nhưng bởi vì lão gia có phân phó nên cũng không lên tiếng gọi. Chẳng đến khi Lộ quản gia đứng dưới tầng cây.

"Lão gia, Hỏa Thần giáo sai người đưa tới thiệp mời."

Nga? Hỏa Thần giáo rốt cục quyết định cùng Lộ bảo ngay mặt tương đấu sao?

"Lấy đến." Lộ lão gia mở hờ hai mắt.

"Thỉnh lão gia xem qua." Lộ Toàn cung kính đem thiệp mời đệ ra.

Thập Lục thò tay ra tiếp nhận, chuyển giao Lộ Tinh Thiên.

"Người đưa thiệp mời đâu?" Lộ lão gia tiếp nhận, không lập tức mở ra.

"Một người chần trầu đưa đến, nói là có một nữ tử muốn hẳn đưa tới, đem thiệp mời trao xong người lập tức đã đi."

Gật gật đầu, Lộ Tinh Thiên mở ra thiệp mời.

"Cẩn thận."

"Không sao." Lộ Tinh Thiên giơ tay ra trước mặt Thập Lục tỏ vẻ thiệp mời không có độc.

Thiệp mời thượng viết rất đơn giản, chỉ liếc mắt một cái là có thể xem xong. Lộ lão gia nhẹ nhàng bật cười, trong tiếng cười tựa hồ có điểm ngạc nhiên cũng có chút không ngoài sở liệu.

"Sao rồi?"

Bắn ra trong tay thiệp mời, Lộ Tinh Thiên cười, "Thập Lục, người đoán người kí tên là ai?"

"Ai? Giáo chủ Hỏa Thần giáo?"

Ha ha cười lắc đầu, "Sai, là muội tử của ta."

"Muội tử của ngươi?" Thanh âm Thập Lục cất cao.

"Hai mươi hai tháng Bảy, giờ Dậu chính khắc, cổ nhân nhưng phán nhất ngộ, Tấn Dương thành Minh Nguyệt Lâu. Hỏa Thần giáo, Lộ Y Y bái thư."

Lộ Y Y! Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân, cũng là được xưng Thiên Hạ Đệ Nhất cao thủ Lộ Y Y?

46. Chương 18-1

Cách thời gian ước định trên thiệp mời còn gần một tháng, đến thành Tấn Dương cũng muốn nửa tháng có thừa, nhưng cố tình Lộ lão gia lại là một người thích hưởng thụ nên hẳn quyết định ngay hôm đó lên đường, ngồi xe ngựa mà đi.

Thập Lục tất nhiên đi theo, lúc này y đang bước lên xe ngựa của bảo chủ đại nhân.

Lần này đi theo hầu hạ tổng cộng có bốn người. Một gã chăn ngựa, hai người hầu, một vú già. Ngoài Thập Lục ra còn có sáu ảnh vệ sáu âm thầm đi theo.

"Đau đầu?" Thập Lục buông sổ sách, nhìn về phía Lộ Tinh Thiên đang cau mày dùng đầu ngón tay đỉnh áp mi tâm.

"Ta muốn giết Lộ Cửu!" Lộ lão gia rên rỉ, thuận thế cúi xuống chui vào trong lòng người ngồi bên cạnh.

"Tiểu Cửu thật đáng thương." Thập Lục thật lòng thở dài.

"Lão gia ta lại không tính gì? Giúp ta xoa bóp." Mạnh mẽ kéo một bàn tay Thập Lục đặt lên trên trán mình.

"Tiểu nhân ta muốn nói người thực đáng thương, người đã sớm đem ta đá ra khỏi xe ngựa."

"Sao có thể! Nhiều lắm ta khiến người theo giúp ta cùng nhau đau thôi."

Thập Lục mỉm cười, "Đầu đau thành như vậy, lão gia ngài còn có thể cương được? Bội phục a bội phục!.. Oa a!"

"Kêu la cái gì! Ổn ào muốn chết!"

Thập Lục vì mình phần thịt trên đùi mình kêu oan, bị người độc ác néo một phen lại còn không thể kêu đau.

"Đừng nghĩ gì nữa thì tốt rồi, thuận theo tự nhiên, càng liều mạng nghĩ càng không xong."

"Người cho rằng ta không muốn thuận theo tự nhiên? Thế nhưng rõ ràng sắp nghĩ ra, chỉ kém có một chút! Ngó...!"

Ở dưới loại tình huống này, tâm tình Lộ lão gia tự nhiên không thể nào tốt được, nếu không phải Thập Lục một đường đem hấn hầu hạ được thư thái, không biết Lộ lão gia tâm tình không tốt còn muốn cho bao nhiêu người vô tội gặp phiền toái.

Gần một tháng lộ trình cơ hồ đều trôi qua trong du sơn ngoạn thủy, nói như lời của Lộ lão gia chính là đem tất cả số ngày nghỉ trong năm còn thiếu nợ Thập Lục, thậm chí là của cả năm sau đều cho xong y. (Hảo đệ tiện a Thiên Thiên!)

Vẫn không hề được hảo hảo nghỉ ngơi, Thập Lục không nói gì tiếp nhận cách nói vô lại của lão gia.

Có người mình yêu nhất ở bên mình cùng bồi, cùng đi, cùng nhau ngắm cảnh, cùng nhau ăn, cùng nhau cười, cùng nhau ngủ... Có tháng ngày nào còn có thể đẹp hơn, tốt hơn so với những ngày này?

Tuy rằng thân phận của mình cùng vợ không bằng, tuy rằng người vợ này có điểm quá mức âm hiểm, cực độ tùy tâm sở dục cộng thêm tâm trả thù nặng, tuy rằng "nhu cầu" của hấn so với trước kia mãnh liệt hơn cũng biến thái hơn, nhưng người này thật sự thực ôn nhu, đối với y cũng vô cùng tốt.

Loại này ôn nhu, loại này hảo, không giống với đoạn thời gian bốn mươi một ngày trước kia, ngoài mặt ôn nhu trong lòng lạnh đậm, đối đãi với nhau thường ngày càng giống như một loại lễ nghi...mà giờ đây là thật, xuất phát từ nội tâm, từ cảm tình nồng nhiệt.

"Thoải mái không?"

Thập Lục cơ hồ nói không ra lời, chỉ có thể liều mạng cắn chặt ống tay áo trong miệng, cố gắng không để cho mình phát ra thanh âm khác thường.

Đây là trong xe ngựa, bên ngoài còn có bốn người hầu cùng đi, chỉ cần thanh âm lớn một chút, bên ngoài có thể nghe thấy tất cả.

"Uy, từ nay về sau ta sẽ không cho người có cơ hội nói ta ở trên giường là một kẻ cực kỳ ích kỷ." Những lời này thực sắc cũng thực bình thường, nhưng biểu tình của Lộ lão gia tuyệt đối không có thiện ý.

Thập Lục chỉ còn khí lực thở dốc. Y chỉ biết lão gia nhà mình tâm trả thù nặng, thế nhưng không ngờ ngay cả loại việc nhỏ nhặt này đều nhớ kỹ!

"Người thích ta liếm phía trên nhiều một chút, hay là phía dưới nhiều một chút?" Lấy đầu ngón tay trạc trạc, "Nơi này đã có chút sưng đỏ, thật đáng thương." Nói xong liền há miệng thiếp lên dùng lưỡi an ủi.

Thập Lục quả thực muốn khóc. Hiện tại y tình nguyện lão gia nhà mình ích kỷ một chút.

”Người không biết nơi này so với trước kia lớn thêm một ít? Trước kia giống hạt gạo, hiện tại có điều giống hạt đậu đỗ. Thập Lục a, này đều nhờ công lao lão gia ta siêng năng a.”

Thập Lục thật sự rất muốn, rất muốn đem người này một cước đá ra khỏi xe ngựa, chính là y không dám.

”Ngô!” Đầu lưỡi hần đang khiêu khích y, y mau nhịn không được.

”Thoải mái thì kêu ra thôi, người cứng rắn chịu đựng như vậy, ta làm sao biết người khi nào thì thoải mái, khi nào thì không thoải mái mà?”

Ngay vào lúc y sắp bắn ra, người nọ nhưng lại ly khai.

”Tinh Thiên...”

”Có chuyện gì sao?” Nam nhân cười meo meo, ngón tay như có như không xẹt qua chỗ yếu hại kia.

”Đừng giày vò ta!” Mấy chữ này cơ hồ là từ trong cổ họng bức ra.

”Gọi ta Thiên.” Nam nhân lấy ngón tay day day y, đông lay động một chút tây hoảng một chút, nhưng tuyệt không làm ra kịch liệt kích thích.

”Thiên...” Thập Lục dùng ánh mắt cầu xin.

”Nga... Thật đúng là!” Lộ Tinh Thiên trên mặt hưng phấn càng ngày càng rõ ràng, ”Thập Lục tâm can, lão gia ta đây đã tới rồi! Từ từ! Người là muốn ta tiếp tục liếm người, hay là muốn ta bật người gian* người?” (= f*** =.)”

Y nói sai rồi, thứ từ trong tim lão gia nhà y cuồng nhiệt trào dâng không phải ôn nhu, mà là để che dấu những biểu hiện của sự dâm tà!

Thập Lục trần trụi ngủ trong lòng Lộ lão gia, đi tới Tấn Dương thành.

Còn chưa vào thành họ đã nghe được tin tức Hỏa Thần giáo giáo chúng đã ngoài ở cửa thành chờ nghênh đón.

”Xin hỏi người trong xe ngựa chính là Lộ đại bảo chủ?” Một hán tử cao lớn tuổi chừng ngoài ba mươi khom người hỏi.

Thật lâu, mới nghe được từ trong xe ngựa truyền đến một thanh âm lười biếng trả lời: ”Sao không thấy đại mỹ nhân ra đón chào?”

Hán tử nhẫn hạ tức giận lại khom người nói: ”Phó giáo chủ đang ở Minh Nguyệt Lâu chờ đợi, đặc biệt lệnh tại hạ tiến đến nghênh đón Lộ bảo chủ. Thỉnh!”

Binh lính trông coi cửa thành thế nhưng không cản lại xe ngựa, yêu cầu đưa ra điệp bài, thái độ đối với hán tử kia cũng rất tôn kính, xe ngựa thuận lợi tiến nhập Tấn Dương thành.

Lộ Tinh Thiên ôm ấp Thập Lục tựa vào xe ngựa trầm tư, thế lực của Hỏa Thần giáo ở Tấn Dương thành hiển nhiên còn mạnh hơn so với hần tưởng tượng. Thái độ của thủ thành quan binh đối với bọn họ cũng không giống thái độ đối với người thường.

Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ nhân chỉ là Phó giáo chủ, vậy thân phận của Giáo chủ chẳng phải là rất thú vị?

Lộ Tinh Thiên cúi đầu, hôn lên trán người đang ngủ say trong lòng, ”Thập Lục, tỉnh. Nếu không tỉnh, cần thật ta cắn rưng lỗ mũi của người.”

”... Không phải người thích mỹ nhân sao?” Thập Lục mắt chưa tỉnh, trên môi đã hiện lên một mặt ý cười ôn nhu.

”Đúng vậy nha, người không có cái mũi ta sẽ không cần người nữa.” Lộ lão gia cũng cười, mở ngăn kéo ngầm xuất ra một bộ y phục.

Đã đến Minh Nguyệt Lô, cửa chính rộng mở, xe ngựa trực tiếp đi vào.

Lộ lão gia đã sớm được thám tử cho biết Minh Nguyệt Lô không phải tử lâu, do đó cũng không kỳ quái khi đối phương mở rộng cửa chính đón chào.

Nên bố trí đã muốn bố trí hảo, mặc kệ Hỏa Thần giáo có hay không có xảo thuật gì, hẳn đều tự tin có thể ứng phó được.

Nếu bố trí không có gì sai sót, Hai mươi tám tháng Bảy, những kẻ tự cho mình là chính đạo cùng những kẻ có tâm với kho báu sẽ bao vây toàn bộ Minh Nguyệt Lô.

Lịch sử tồn tại của Hỏa Thần giáo nhiều nhất cũng chỉ gắng gượng được đến đêm đó.

Lộ lão gia nhìn khuôn mặt của Thập Lục, "Vì sao dọc đường đi người đều dùng khuôn mặt này?"

Thập Lục cười, "Khuôn mặt này so sánh có chút bình thường, khuôn mặt kia rất khiến người chú ý. Hơn nữa khuôn mặt này có chỗ tốt là không có người nào lưu ý, nếu có đánh nhau cũng có dễ dàng chạy trốn."

"Có lão gia ta đi theo còn muốn đánh nhau chạy trốn, người thật đúng là quá nể trọng ta!"

Trong nháy mắt Lộ lão gia cắn một phát ngay tại cái mũi của Thập Lục, nhìn hắn ôm chặt cái mũi kêu đau, mừng rỡ ha ha cười.

Nơi dừng xe là một đình viện, đối diện một tòa tiểu lâu. Trong đình viện đã có nô tỳ, giáo chúng hơn mười người cầm đèn chờ. Mỗi người đều im lặng, chỉ có thanh âm của người dẫn đường nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong viện.

"Bên này, thỉnh."

Bên trong mặc áo dài màu tím, cổ tay áo thắt chặt, thắt lưng mang đai nạm ngọc, áo khoác gấm màu trắng, vạt áo khoác cùng tay áo có đường viền bạc, giày gấm thêu tay, trên đầu thắt tử ti nạm hắc ngọc, tóc dài phía dưới tùy ý chảy tràn trên vai, Lộ Tinh Thiên như vậy thực chói loá mắt.

So với lão gia nhà mình, y phục của Thập Lục không thể nói thua kém, nhưng người này bình thường đến nỗi hoàn toàn có thể bị bỏ qua. Hơn nữa hiện tại khuôn mặt của hắn chỉ có thể dùng hai chữ "bình thường" để hình dung.

Bốn gã người hầu ở lại bên xe ngựa, Thập Lục đi theo phía sau lão gia nhà mình, cùng nhau hướng tòa tiểu lâu đi đến.

"Thực xin lỗi, tỳ Phó giáo chủ nói, chỉ có thể để Lộ bảo chủ đi vào." Mỹ tỳ dẫn đường ngăn Thập Lục lại.

Lộ đại bảo chủ quay đầu lại, thản nhiên nói: "Ta nói, hẳn theo ta cùng nhau đi vào."

"Này..."

"Nhược Lan, cho mời Lộ bảo chủ cùng Phòng thu chi Tiên sinh của hắn." Âm thanh dễ nghe không thể nói hết trầm thấp từ từ truyền đến.

Nữ tỳ kêu Nhược Lan lập tức khom thân tuân lệnh.

"Nhược Lan thất lễ, hai vị, thỉnh!"

Lộ Tinh Thiên khê nương mày, hẳn nhớ rõ giọng nói này, Nguyệt Viên! Hẳn hoài nghi đúng rồi.

Bất quá, Lộ Y Y biết thân phận của hắn cũng không kỳ quái, nhưng thậm chí còn biết chi tiết về Thập Lục cũng có điểm thần diệu.

Thập Lục đại chán! Thanh âm này... Mặc dù qua đi nhiều năm, hẳn vẫn như cũ thật sâu nhớ rõ. Cũng vì vậy chủ nhân của thanh âm này, hẳn mới âm kém dương sai đã yêu một người cùng mình đều là nam nhân - lão gia!

Thì ra người ở đây.

Đây là một tòa tiểu lâu bị trùng điệp đình viện vây quanh, cao ba tầng, thoạt nhìn như là trung tâm của một phủ đệ.

Tên của Tiểu lâu, không phải là Minh Nguyệt, mà là: Cùng Trời Cuối Đất.

"Ngay từ đầu nó vốn có tên là Minh Nguyệt Lâu, nhưng sau đó có người sửa lại."

Trong góc khuất của tiểu lâu đi ra một thân ảnh thon dài.

Cung trang hoa lệ, búi tóc mây vấn cao ngất, trang sức tinh xảo đẹp đẽ quý giá, xứng thượng một dáng người hoàn mỹ, khuôn mặt xinh đẹp, là nữ nhân lúc trước tự xưng Nguyệt Viên.

Dùng một loại ánh mắt thường thức cao thấp đánh giá đại mỹ nhân một phen, Lộ lão gia mở miệng nói: "Bộ dáng hiện tại của ngươi so với khi là Nguyệt Viên còn động lòng người hơn. Ân, trách không được trên giang hồ có người đồn đãi ngươi là muội tử của ta, diện mạo của ngươi quả thật cùng ta có vài phần giống nhau."

"Nga? Nghe khẩu khí tựa hồ ngươi biết ta là ai?" Nữ tử cười khê.

"Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân Lộ Y Y! Trừ bỏ Lộ Y Y có ai có được mỹ mạo như thế này, ai có thể đảm đương được ngai vị Hỏa Thần giáo Giáo chủ!" Lộ Tinh Thiên một hơi nói toạc ra thiên cơ.

"Quá khen. Đáng tiếc ngươi đã đoán sai một chút, ta chỉ là Phó giáo chủ, Giáo chủ không phải ta."

Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân ngay cả tươi cười châm chọc đều có vẻ tao nhã không sao kể xiết.

"Rõ ràng trong lòng ngươi gấp đến muốn chết, muốn biết tiểu lâu này vì sao có tên là Cùng Trời Cuối Đất, rõ ràng bức thiết muốn gặp được người trong lâu, lại giả bộ không sao cả. Lộ Tinh Thiên, ngươi sao không thẳng thắn một chút?"

Lộ Tinh Thiên không hề tỏ ra tức giận, cười nhạt nói: "Nếu Phó giáo chủ nguyện ý nói, tại hạ tự nhiên nguyện ý chăm chú lắng nghe."

Trong đầu có gì đó giãy giụa phải đi ra, tòa tiểu lâu này, còn có tên của nó...

Từ khi Lộ Y Y đi ra, Thập Lục trong lòng cười khổ.

Lộ Y Y giống căn bản là không nhìn đến Thập Lục.

"Người ấy đổi tên cho tòa tiểu lâu này, chính là vì tự nói với mình rằng người yêu của hắn, vô luận thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền, cũng sẽ gặt gao cùng tùy, tuyệt không cùng quên! Chính là hiện giờ... Trong lâu người vẫn ở, quân* đã có tân hoan, ngày xưa chuyện, ngày cũ ý, sớm đã quên ở bờ bên kia!" (* chỉ người đàn ông, một cách trân trọng)

Lộ Tinh Thiên phải xiết chặt hai tay thành nắm đấm mới có thể khắc chế cơn đau đến đầu óc sắp vỡ ra."Người tốt nhất nói rõ ràng chút."

Trong mắt Lộ Y Y hiện lên một tia hận ý, "Ta một chút cũng không muốn dẫn ngươi đến nơi đây, một chút cũng không muốn! Chính là hắn... ngươi vào đi, hắn còn không biết ngươi đã đến rồi."

Hắn là ai vậy? Người mà Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân Lộ Y Y coi trọng như thế là ai?

Bí mật về Cùng Trời Cuối Đất, chiếc chìa khóa khóa lại một bộ phận trí nhớ của hắn có lẽ ở ngay trong tòa tiểu lâu này.

Lộ Tinh Thiên hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi vào. Cho dù là bẫy rập, hắn cũng đạp định rồi!

Lộ Y Y theo sau tiến vào.

Bị người quên đi, Thập Lục mắt thấy thân ảnh hai người biến mất, do dự trong chốc lát, rốt cục vẫn là nhắc gót đi vào.

Lầu ba của tòa tiểu lâu là một gian phòng ngủ chạy suốt.

Lúc Thập Lục tiến vào còn tưởng rằng cung đình trên thiên giới rơi xuống nhân gian. Còn không kịp đi đánh giá bốn phía, thành linh nghe lão gia điên cuồng hét lên một tiếng, cả người tựa như ngầy dại không có động tĩnh.

Tinh Thiên?

Thập Lục vội vàng hướng về phía vợ đi đến.

Chính là còn chưa tới gần, đã bị một cánh tay ngăn lại.

Chẳng những bị ngăn lại, còn bị đối phương dụng lực hất lại phía sau, lão đảo lùi lại ba bước.

Đây là thực lực của Thiên Hạ Đệ Nhất, không thể so với Lão gia nhà y cao thấp bao nhiêu, hấn căn bản không có đường hoàn thủ.

Lộ Tinh Thiên đứng ở trước giường, ánh mắt ngơ ngác dừng ở người ngồi trên giường.

Hấn như thế nào lại đã quên người ấy?

Hấn làm sao có thể lại quên người ấy?

Vì sao lại không ở lần đầu tiên nhìn thấy người ấy khi liền lập tức nhớ ra?

Vì cái gì cho tới hôm nay mới tìm tới nơi này!

"Tinh Thiên..." Người ở trên giường người từ trong áo ngủ bằng gấm vươn một bàn tay, như thể muốn đi nắm bàn tay Lộ Tinh Thiên.

Tay, vô lực rũ xuống. Người trên giường thở hào hển, giãy giụa dường như phải ngồi dậy.

Lộ Y Y vội vã bước lên phía trước giúp đỡ, ôn nhu nâng người nam nhân ấy ngồi dậy, cũng không quên kê một tấm đệm thật dày ở sau lưng nam nhân ấy.

"Danh, hấn đã đến đây. Người không cần vội, hấn sẽ nhớ ra người, hấn thế nào cũng sẽ không đi."

Danh, Vô Danh.

Hấn nhớ tới tên của người ấy.

Người ấy gọi là Vô Danh. Hoàng Phủ Vô Danh!

Trái tim tựa như bị lôi điện đánh trúng, đau đến chết lặng, đau đến phát run.

Loại cảm giác này nói lên điều gì?

Hấn thế nhưng đã quên người ấy.

Nếu như không có tịnh tâm giải dược, nếu Lộ Y Y không dẫn hấn đi vào trước mặt người này, liệu có phải là đến chết hấn cũng sẽ không nhớ tới người?

Trong đầu mơ hồ vang lên lời thề chính mình từng nói qua...

"Thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền, vô luận người đi đâu, ta đều sẽ bồi ở bên cạnh người, Danh..."

Nhớ mang máng tên của tòa tiểu lâu tựa hồ được khắc theo nét bút hấn thân thủ viết xuống, cũng là hấn tùy hứng cương quyết muốn đem nó đổi thành Cùng Trời Cuối Đất lâu.

Lộ Tinh Thiên trên mặt giống như khóc giống như cười, nhìn Vô Danh ốm yếu trên giường, kinh ngạc nói không ra lời.

Chuyện này thực đánh vào hấn quá sâu, hấn căn bản không thể suy nghĩ được gì hơn nữa. Hiện tại nếu ai ở sau lưng đánh hấn một chưởng, chỉ sợ hấn không sao né được.

Vô Danh cố gắng vươn tay phải, "Tinh Thiên..."

Còn nhanh hơn cả suy nghĩ, bàn tay Lộ Tinh Thiên đã vươn ra cầm lấy bàn tay kia.

47. Chương 18-2

Một chút một chút, ký ức rốt cuộc mở ra cho y một ô cửa sổ.

Y nhớ ra, y nhớ ra tất cả những gì liên quan đến người kia!

Người kia là vị công tử mặc áo trắng mà y cùng lão gia từng chạm mặt.

Một vị quý công tử vô luận khí thế hay diện mạo đều không thua kém lão gia. Tuấn tú thanh nhã, khí chất đặc thù, ôn nhu như ngọc, lịch sự tao nhã, cho dù hiện giờ bệnh nặng nằm trên giường, cũng không thể che giấu một thân trời sinh quý khí của hắn.

Không thể tưởng được vị công tử này chính là Giáo chủ Hỏa Thần giáo, danh liệt thiên hạ Đệ Tam cao thủ.

Càng không nghĩ tới hắn cùng lão gia là cố nhân.

Thiên hạ Tam Đại Cao Thủ tề tụ, người bình thường chỉ sợ còn không có phúc được thấy đi?

Đó là thế giới y không chen chân vào được. Cho dù y cùng bọn họ đang ở gần nhau như vậy.

Thập Lục rủ mắt xuống, làm như không phát hiện vợ mình chính đang cầm thật chặt bàn tay phải của Bạch y công tử.

Một người từng là người yêu của người nào đó, một người vợ mà không cẩn thận bị người nào đó quên đi... Là chỉ lão gia cùng vị Bạch y công tử này sao?

Nếu quả thật là như vậy, lúc trước lão gia dễ dàng thừa nhận một người nam nhân thượng giường của hắn cũng không có gì kỳ quái.

Ha hả...

"Lộ Tinh Thiên, người rốt cục nghĩ ra rồi sao? Người có biết hay không khi người ôm lấy tâm hoan, khinh liên mật yêu, trong lòng Vô Danh đang chịu bao nhiêu khổ sở? Người có biết hay không hắn vẫn luôn chờ người, chờ người khôi phục trí nhớ, thực hiện lời hứa tiến đến tìm hắn?"

Sắc mặt thống khổ của Lộ Y Y làm cho mỗi người nhìn đến đều chỉ muốn vì nàng xoa tan mọi đau lòng. Mà ngay cả Thập Lục cũng không ngoại lệ.

"Không ai so với ta càng hận người! Ta một chút đều không muốn để người nhìn thấy hắn. Nếu không phải hắn bệnh nghiêm trọng như thế, nếu không phải thuốc và kim châm đều vô hiệu, ta làm sao có thể để người tiến đến nơi này một bước!"

"Y Y..." Vô Danh công tử nằm trên giường dùng một loại thanh âm trầm ngập thương tiếc kêu lên.

"Người làm gì nói dễ nghe như vậy." Không biết nhớ tới cái gì, Lộ Tinh Thiên bỗng phản phúng nói.

"Danh và ta chia lìa đã rất nhiều năm, người dám nói trong đó không có công lao của người? Đúng vậy, ta đã quên rất nhiều chuyện, có điều là ai làm cho ta quên những việc này? Là ai thời thời khắc khắc đều muốn hại ta? Người có nói cho Danh biết người ở Long Vương Sơn làm những việc tốt gì không? Người giải thích với hắn như thế nào?"

Hình ảnh trong đầu càng ngày càng rõ ràng, Lộ Y Y, Vô Danh, còn có hắn.

"Ta ở Long Vương Sơn làm chuyện gì, sao ta không biết nhỉ? (TMD ả Xú nữ người! *Hắt tung bàn ghế*) Thế nhưng ta thực có nghe nói người mang theo vị tiên sinh tuấn mỹ của người một đường chu du, thật giống như sợ người khác không biết tân sủng của người là một người nam nhân hay sao vậy!"

Ánh mắt ba người cùng lúc nhìn về phía Thập Lục đang đứng ở một bên.

Vô Danh nhìn Thập Lục, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lập tức liền đem ánh mắt thu về.

Lộ Tinh Thiên nhìn Thập Lục, vẻ mặt tựa hồ thẳng đến hiện tại hắn mới nhớ ra có một người như thế còn đang ở cùng, yên lặng nhìn một lúc lâu sau, thu hồi ánh mắt.

Lộ Y Y nhìn Thập Lục, ánh mắt như nhìn người xa lạ.

Thập Lục lui từng bước về phía sau. (*Nước mắt giàn giụa*)

”Người thật đúng là tàn nhẫn! Lộ Tinh Thiên, người vẫn giống như trước kia, một chút đều không thay đổi. Vì tư lợi, làm theo ý mình, tùy hứng làm bậy! Vì bản thân mà người đem Hỏa Thần giáo bức đến cảnh nan kham như thế này! Người cũng đã quên Hỏa Thần giáo cũng do người và Vô Danh hai người cùng nhau tay xây dựng lên đi?”

Trên mặt Lộ Tinh Thiên xẹt qua một tia kinh ngạc rõ ràng, đồng thời trong đầu trở nên sáng ngời, tựa hồ tất cả trí nhớ bị phủ đầy bụi đều đã trở lại.

”Khi người một lòng đối phó Hỏa Thần giáo, muốn phá hủy nó, Vô Danh lại vì đây là Giáo phái hai người các người cùng chung tay thành lập mà không thể buông, cả ngày khổ tâm kinh doanh. Một mối, phiền lòng, hơn nữa nghe được tin người tẩu hỏa nhập ma, hẳn rất cực ngã xuống. Hẳn bệnh thành như vậy cũng không nguyện chủ động đi tìm người, bởi vì hẳn không biết trong lòng người còn có hẳn hay không, hẳn cũng không biết rằng kẻ gốc tử chỉ có một mình hẳn.”

”Y Y, đừng nói nữa.” Vô Danh suy yếu khẩn cầu.

Lệ, chảy xuống trên khuôn mặt Lộ Y Y. (A ha, cảm động a, còn xem nhờ ơn ai mà Thiên Thiên mới đi đối phó Hỏa Thần giáo? Ảnh rồi hơi hết việc làm sao?)

”Ta thật sự không muốn giao Vô Danh cho người, tuyệt không muốn. Chính là... Chính là ta không đành lòng nhìn hẳn cứ như vậy một ngày lại một ngày càng thêm tiêu tụy, mà người lại cái gì cũng không biết, cùng tận sủng của người vui vẻ tiêu dao. Ta...”

Lộ Y Y che mặt xuyên cửa sổ mà đi.

Trong phòng ngủ lưu lại ba người.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, không cần ngôn ngữ, phẳng phất tâm thần đã khả tương thông. Lộ Tinh Thiên mở miệng vừa muốn nói gì, Vô Danh vươn tay lặng lẽ che lại miệng hẳn.

”Người không cần phải nói gì cả, ta biết, hết thấy những việc này đều không trách người.” Thân thể ốm yếu gắng gượng nâng lên, Vô Danh công tử lộ ra khuôn mặt tươi cười ôn nhu, ”Cuối cùng người cũng đến được nơi này, ta cũng đã rất thỏa mãn.”

Lộ Tinh Thiên một chút... một chút...vươn tay, nhẹ nhàng đem Vô Danh ôm vào trong lòng.

Thập Lục yên lặng xoay người hướng ra phía cửa thang lầu. (TT^TT)

Nơi này không có chỗ cho y.

Phía ngoài tiểu lầu, tiên y của Lộ Y Y phiêu phiêu trong gió.

Thập Lục đứng phía sau nàng.

”Thực xin lỗi.”

Thập Lục nhận.

”Ta không nên ám chỉ với người ta là Lộ Tinh Thiên nam phần nữ trang. Ta nghĩ, có ngày hôm nay người ở cùng hẳn, ta hẳn là gánh vác trách nhiệm rất lớn.”

Thập Lục không nói gì thêm.

”Ta nghĩ người hẳn là hiểu được vì sao ta phải làm như vậy, đúng không?” Lộ Y Y xoay người lại.

Trầm tĩnh hồi lâu, Thập Lục mới nói một câu: ”Người ấy đáng giá.”

”Đúng vậy, người ấy đáng giá.” Lộ Y Y cười đến đau khổ, lại vẫn như cũ mỹ đến kinh người.

”Ta, Vô Danh, còn có Lộ Tinh Thiên, chúng ta ba người cùng nhau lớn lên, tại nơi ở của sư phụ chúng ta.”

Thập Lục nghe.

”Ngay từ đầu chỉ có ta cùng Tinh Thiên, chúng ta hai người cái gì cũng đều tranh hơn kém. Tranh sự phụ sủng ái, tranh võ công cao thấp, tranh hết thấy chúng ta có thể tranh. Sau đó, Vô Danh đến đây, lúc hẳn đến cả người là thương, cơ hồ chỉ còn một hơi tàn. Hẳn họ Hoàng Phủ.”

Họ này giải thích rất nhiều chuyện, họ Hoàng Phủ, lại gọi Vô Danh. Lại là một bi kịch bị che dấu của chốn cung đình. (Anh này là con cháu của Hoàng Đế, hình như là con.)

”Mẹ ta cứu hẳn. Chờ thương thế của hẳn hảo, hẳn liền trở thành tiểu sư đệ của chúng ta. Bởi vì ta cùng Tinh Thiên thực lực đều mạnh hơn, cho nên hẳn với tính tình ôn hòa tốt đẹp tự nhiên thành người chúng ta yêu thích nhất, có lẽ là bởi vì giữa nam và nữ có ngăn trở, hẳn càng thích ở cùng Tinh Thiên. Cứ như vậy, chúng ta mỗi ngày một lớn lên, thẳng đến khi mỗi tình đầu nảy nở.”

Kỳ thật, trong lòng, Thập Lục rất muốn rời đi. Không sợ người chê cười, y chỉ muốn tìm một chỗ hảo hảo khóc một hồi.

”Người còn nhớ rõ ta đã nói với người ta là muội muội của Lộ Tinh Thiên sao? Chuyện này ta cũng không hề lừa người. Lộ lão bảo chủ là thân sinh phụ thân của ta, mẹ ta là được sư trong bảo. Sự ra đời của ta chỉ do ngẫu nhiên. Tựa như ta khi phát hiện chuyện của Vô Danh cùng Tinh Thiên lúc đó, đều chỉ do vô tình.”

Thập Lục không thể hiểu được lúc này biểu tình trên khuôn mặt Lộ Y Y nói lên điều gì.

”Thiên phú của ta tốt lắm, tốt đến nỗi Lộ lão bảo chủ không cần nghĩ ngợi về thân phận của ta là nữ nhân, mang ta cùng với Lộ Tinh Thiên đưa đến chỗ sư huynh của người tập võ. Lộ lão bảo chủ muốn cho chúng ta cùng trở thành trụ cột cho Lộ bảo. Chính là, thiên phú lại có ích lợi gì? Khi ta biết cha ta là ai, ta cũng biết ta không có cơ hội kế thừa Lộ bảo, cho dù là chỉ là một tửu lâu!”

”Thiên phú của Lộ Tinh Thiên cũng không sai, nhưng tâm tình lại quá mức bốc đồng, khả năng trấn định kém, đối với việc tu luyện Đổng Quy công mà nói, hẳn không thích hợp. Thế nhưng cũng bởi vì hẳn là nam tử, hẳn được lão bảo chủ tự thân truyền thụ. Mà ta lại chỉ có thể đứng một bên nhìn.”

Lộ Y Y cười, ”Nhìn hẳn tu luyện Đổng Quy, nhìn hẳn quang minh chính đại trở thành Lộ bảo Thiếu bảo chủ, nhìn hẳn cùng Vô Danh tình đầu ý hợp. Khi đó ta mỗi ngày đều nghĩ, vì cái gì ta không chiếm được tất cả những thứ đó? Cũng bởi vì ta là nữ tử? Như vậy vì cái gì Vô Danh thân là nam tử lại không thích ta, mà thích Lộ Tinh Thiên? (Vị người khoái gan tị, ghen ghét, Xú tâm nhân a!)

”Mỗi lần Vô Danh đến Lộ bảo tìm Tinh Thiên, ta đều đã trộm đi theo đi. Người chưa từng thấy qua Vô Danh, là bởi vì bọn họ chưa bao giờ gặp nhau trong bảo.”

Mà người tìm không thấy bọn họ sẽ đến Lộ bảo, kết quả phát hiện được ta. Như vậy, mê luyện của ta có phải đã cho người một ít an ủi hay không?

”Ta nghĩ phá hư bọn họ, ta vẫn muốn làm cho người yêu ta, giúp ta ám sát Lộ Tinh Thiên. Nhưng lúc đó sự tình có chút thay đổi, ta tìm được một cơ hội so với giết Lộ Tinh Thiên còn tốt hơn. Dù sao, nếu Lộ Tinh Thiên chết, Vô Danh sẽ thực thương tâm đi.”

Nàng vẫn là người không hiểu ý như vậy, Thập Lục cười khổ. Nói thẳng ra như vậy, xem y là làm bằng sắt sao?

”Người biết không, hẳn nói với cha hẳn: hẳn muốn kết hôn với Vô Danh. Người xem, hẳn từ nhỏ chính là một kẻ bốc đồng. Mà cha hẳn, còn có sự phụ của chúng ta, rõ ràng cũng biết hẳn vô sỉ, không hiểu lẽ pháp đi thích một nam tử, lại vẫn không muốn bỏ hẳn! Ngược lại đem tội lỗi đều đổ cho Vô Danh.”

Trách không được Lộ lão bảo chủ nhìn y tràn ngập khinh thường, trách không được Lộ lão bảo chủ nói y không phải là người thực sự có được con của mình, nguyên lai Lộ Tinh Thiên sớm đã có chính chủ.

”Ngày Vô Danh bị đuổi đi, Lộ Tinh Thiên ở trên khuôn mặt của chính mình xăm lên bốn chữ Cùng Trời Cuối Đất, tỏ vẻ vô luận thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền, chờ hẳn kế thừa Lộ bảo, luyện thành thân công có năng lực rồi, sẽ đi tìm Vô Danh. Đồng thời phát thệ dù thế nào cũng sẽ không quên Vô Danh. Vô Danh không muốn làm hẳn khó xử, cũng không muốn sự phụ khổ sở, cho nên ly khai, đi kinh doanh một cái tiểu bang phái mà Lộ Tinh Thiên hảo ngoạn lập ra.”

Trong viện im ắng, người hầu, giáo chúng đều lui xuống, chỉ có những lồng đèn cung đình treo trên hành lang không nói gì, chờ đợi bọn họ.

”Vô Danh đi rồi, Lộ Tinh Thiên muốn đi đến chỗ sư phụ bé quan tu luyện Đồng Quy công đệ thập tầng. Đây là tầng nguy hiểm nhất, nếu tâm thần hơi có chút không yên, liền có thể tạo thành nội ma xâm lấn, đến nỗi tẩu hỏa nhập ma. Ta nghĩ, cơ hội của ta đã tới. Ta có thể không cần Lộ bảo, không cần Đồng Quy công, nhưng ta muốn Vô Danh! Cách duy nhất được đến Vô Danh chính là khiến Tinh Thiên phản bội Vô Danh.”

”Cho nên người đem thuốc bột gây ảo giác rải vào động phủ nơi ta bé quan, khi ta xuất hiện trạng thái nhập ma người liền đưa cha ta, sư phụ ta, được sư và cả Vô Danh tới, khiến cho cha ta và cả sư phụ tin lời dối trá người nói, hạ ám chỉ cho ta, cho ta ăn Tịnh Tâm đan, khiến ta quên Vô Danh. Ta không thể không thừa nhận người quả thật so với ta có thiên phú, âm độc tính kế thiên phú!”

Ba ba ba... Tiếng vỗ tay vang lên, Lộ Tinh Thiên từ trong bóng tối của tòa tiểu lâu đi ra.

Hắn đến đây từ lúc nào?

Hắn nghe được bao nhiêu?

Thập Lục nhìn hắn một cái.

Lão gia có gì đó khác thường, tựa hồ vẻ mặt trở nên thoải mái hơn, cả người cũng giống như đã thoát ly gông cùm xiềng xích.

”Đúng vậy. Nếu lúc trước không phải người nam phần nữ trang hấp dẫn Vô Danh, Vô Danh sao có thể đổi với người sinh ra tình cảm khác thường, về sau cho dù biết người cùng hắn đều là thân nam nhi cũng vô pháp quay đầu lại. Người hắn là cảm kích ta, lúc trước đã không hạ độc thủ giết chết người.”

Lộ Y Y nói đến ngoan độc, người lại cười đến vẫn như cũ tao nhã, âm điệu cũng hào giống như đang ở ngâm thơ. (Hồ ly tinh, độc xà nữ!)

”A, thứ nhất, người hạ độc không giết được ta, cho dù mẫu thân người là được sư. Thứ hai, mặc kệ người là nam nhân hay là nữ nhân, Vô Danh cũng sẽ không thích người. Thứ ba, cũng vậy, mặc kệ người là nam nhân hay là nữ nhân, mặc kệ người thiên phú đến mức nào, cha ta cũng sẽ không đem Lộ bảo giao cho người. Biết tại sao không?”

Thập Lục cảm thấy nếu lúc này trong tay lão gia có cây quạt, vậy thật sự cực kỳ giống trẻ hư đang đùa bỡn con gái nhà lành trên sân khấu kịch.

”Bởi vì ta là Lộ Tinh Thiên, mà người là Lộ Y Y.” (Chân lý!)

Đáp án này tuy rằng không tính là một đáp án hoàn mỹ, nhưng tuyệt đối là một cái đáp án có thể khiến người tức chết.

Lộ Y Y giận quá hóa cười, ”Lộ Tinh Thiên, lúc trước ta hẳn là phải làm cho Thập Lục giết người! Mà không phải là cho hắn hôm nay trở thành luyện sủng của người.” (Còn xem bốn sự đến đâu a chị gái! =.=)

”Quân cờ này người sắp đặt tốt lắm.” Khi nói, Lộ Tinh Thiên ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Thập Lục, ”Nếu không có hắn, bây giờ ta có thể đứng ở chỗ này hay không còn là vấn đề.”

”Vậy người tính toán xử trí hắn thế nào? Khi người đã nhớ lại Vô Danh?”

Thập Lục thề y nhìn thấy Lộ Y Y âm hiểm cười, tuy rằng nàng tươi cười thoạt nhìn giống như mùa xuân tháng ba.

Vô Danh là bảo vật, y là cây cỏ. Tuy rằng không muốn nghĩ như vậy, nhưng sự thật ngay tại trước mắt. Diễn viên chính mới có tư cách bị người tranh đoạt, về phần hắn chỉ là vai phụ, phối hợp diễn, không chết đã là may mắn rồi.

Cuống quát hồ đồ nửa ngày, thì ra mình chính là một kẻ qua đường. Ha hả.

Ánh mắt Lộ Tinh Thiên rớt cục đảo đến Thập Lục.

Lão gia không cần lo lắng, thuộc hạ có tự mình hiểu lấy. Thập Lục nghĩ y hẳn là phải nói như vậy, có điều đợi nửa ngày lại phát hiện mình không hề thốt ra một chữ.

... A~, tim thật khiến người ta buồn cười a.

”Xử trí? Hẳn là nhân viên phòng thu chi trong Lộ gia bảo, làm việc không phạm sai lầm gì, vì sao ta phải xử trí hẳn? Hay vì lúc trước hẳn nhận sai người, đem ta nhận thành người, sau đó chủ động bò lên giường của ta câu dẫn ta? Người cho rằng ta sẽ vì chút việc nhỏ ấy mà xử trí hẳn? Hẳn không làm gì xâm phạm lợi ích Lộ gia bảo hoặc trái với mệnh lệnh của ta. Hơn nữa, người cho rằng hẳn bây giờ còn nghe lời người đi ám sát ta sao? Người xinh đẹp, không sai, nhưng cũng chỉ là khuôn mặt kia mà thôi.” (Mắng hay lắm, cho anh thêm một ngón cái nữa!)

Lộ đại bảo chủ cười nhạo Thiên Hạ Đệ Nhất Xú Mỹ nhân xong, quay đầu ra lệnh: ”Thập Lục, chuẩn bị xe ngựa, chúng ta phải về.”

“Dạ.” Thập Lục nghe lệnh, xoay người đi ra sân đi tìm xe ngựa cùng tôi tớ.

”Nga, đại mỹ nhân, Danh nhờ ta chuyển lời đến người, Hỏa Thần giáo liền tặng cho người. Về phần hẳn, ngay đêm nay sẽ cùng ta trở về Lộ gia bảo. A, còn có, nể tình chúng ta có cùng một phụ thân, ta cho người biết một tin: Ngày 28 này Vô lâm Trung Nguyên đồng minh sẽ đến vây công các người, tự giải quyết cho tốt đi.”

48. Chương 19-1

Khi đến đây, y cùng lão gia ngồi trong xe ngựa.

Lúc trở về, y ngồi trên lưng ngựa, đi theo bên xe ngựa có lão gia ngồi trong.

Ở phía sau xe ngựa của lão gia còn có một chiếc xe ngựa tinh xảo hoa mỹ, trong xe là Vô Danh công tử mang bệnh chưa lành.

Vô Danh công tử cũng không đi một mình, hẳn dẫn theo hai gã tùy tùng, hai người vú già, một thị đồng, một đánh xe. Hành lý cũng không ít, ước chừng đầy hai chiếc xe.

Khi đến đây, lão gia hận không thể hàng đêm cùng y tìm hoan, thậm chí ngay cả ban ngày có đôi khi cũng sẽ lôi kéo y ôn tồn không ngừng.

Lúc trở về, lão gia một lần đều không tìm đến y.

Có khi, y thấy lão gia ngồi vào trong xe ngựa của Vô Danh công tử nghỉ ngơi chốc lát; có khi cũng sẽ nhìn thấy buổi tối hẳn đi vào trong khách phòng của Vô Danh công tử, có lẽ bởi vì thân thể của Vô Danh công tử còn chưa tốt, lão gia cũng không ở lại qua đêm.

Biến hóa này, bọn người hầu mẫn cảm bắt đầu ở sau lưng y lặng lẽ nói cái gì đó.

Vì chiều cố thân thể của Vô Danh công tử, tốc độ xe đi cũng không nhanh, nguyên bản hai mươi ngày là có thể về đến Lộ bảo, lại đổi thành thời gian một tháng.

Hành trình một tháng bảo ngấn cũng không ngấn lắm, nói dài cũng không dài lắm, khi nhìn thấy đại môn Lộ gia bảo, Thập Lục có một loại xúc động khiến y chỉ muốn chạy trốn.

Tính tình y quả thật thoải mái, nhưng còn chưa tu luyện tới nổi lì lợm.

Y cơ hồ có thể tưởng tượng ngày tháng sắp tới sẽ qua không tốt lắm.

Nhưng y có thể trốn sao?

Nếu như có thể trốn thì tốt rồi.

Vô Danh công tử cũng không đến ở trong Lộ gia bảo, dưới chân núi trong thành, hẳn có một tòa phủ đệ.

Phủ đệ được trông coi rất khá, tôi tớ cũng đều nghiêm chỉnh huấn luyện, xem ra là sớm có chuẩn bị.

Thấy Vô Danh đã sớm có an bài, Lộ bảo chủ lúc này mới yên tâm quay về bảo.

Màn đêm buông xuống, Thập Lục được gọi đến Thần Viện.

Phát tiết ra dục hỏa đã tích lũy một tháng, Lộ lão gia xoay người lăn xuống khỏi người Thập Lục.

Trong phòng quanh quẩn tiếng thở dốc còn chưa bình ổn của hai người.

"Vô Danh cùng ta..."

"Xin đợi lão gia phân phó." Thập Lục lần đầu cất ngang lời nói của chủ tử.

Lộ Tinh Thiên không nói gì, qua thật lâu mới thốt một câu: "Ta không thể có lỗi với hần."

Thập Lục tựa như đang ngủ.

"Ta vốn có tính toán cho người tiếp nhận chức tổng nghị trưởng phòng thu chi trong bảo, bắt đầu từ ngày mai người trước tiên đi theo tổng nghị trưởng làm Phó thủ, ta sẽ dặn dò quản gia để hần an bài. Còn có... đêm nay là cuối cùng một đêm."

Thập Lục đem mặt mình vùi vào trong mái tóc đen của người nọ. Tóc đen mềm nhẵn, vẫn y như đêm đầu tiên y cảm nhận được.

Lộ Tinh Thiên ngẫm đồng ý cho y làm càn trên mái tóc.

"Ta đã sớm nói người là đồ con lừa!" Tiểu Cửu há miệng liền mắng.

Thập Lục chuyển chuyển chén rượu trong tay, không nói lời nào.

"Được rồi, bắt quá là trở lại như trước mà thôi. Lão gia cũng cũng không hoàn toàn vô tình, hần không phải đã cho người làm Phòng thu chi Phó tổng nghị trưởng sao? Làm chủ tử, có thể có được tâm tư này đã xem như không tồi." Vỗ vỗ bả vai Thập Lục, Tiểu Tứ say đến rối tinh rối mù.

"Trở lại như trước? Hần có thể trở lại như trước sao? Người cũng không nhìn xem hiện tại trong bảo có mấy người không biết hần! Lại có mấy người không biết hần từ trên đám mây rớt xuống dưới đất! Phòng thu chi Phó tổng nghị trưởng, này chẳng lẽ không phù hợp với lời đồn Thập Lục muốn mượn thân thể leo lên cao? Chúc mừng người, về sau người cứ chờ mà sống trong nước miếng qua ngày tốt lắm." Tiểu Cửu ngoài cười nhưng trong không cười.

"Nga, thiếu chút nữa đã quên khuôn mặt của người! Lão gia không cảm thấy hứng thú với người nữa, cũng không có nghĩa là những người khác đối với khuôn mặt tuần tú này của người không có hứng thú. Người về sau đi trên đường tối cẩn thận một chút, đừng cho hữu tâm nhân bắt được!" (A, tiểu Cửu a, biết bé rất có lòng nhưng mờ...miệng lưỡi bé khủng quá! TT^TT)

Thập Lục hắc hắc cười, "Tiểu Tứ nói không sai, hiện tại ta chính là phòng thu chi Phó tổng nghị trưởng, cũng coi như có điều hảo. Không tồi, không tồi! Đến, vì ta thăng chức, cạn ly!"

Tiểu Tứ là người thứ nhất mãn thượng, "Đúng, vì Thập Lục thăng chức, cạn ly!"

Ba người trốn ở trong phòng Thập Lục uống đến bình minh.

Tiểu Cửu nói không sai, quả thật có người có chủ ý với khuôn mặt tuần tú của Thập Lục, bắt quá y không nghĩ tới người đầu tiên này thế nhưng chính là lão bảo chủ.

"Tinh Thiên, người có một hai cái nam sủng ta cũng không phản đối. Làm phụ thân của người, ta chỉ hy vọng người có thể tỉnh táo mà phán đoán."

Lộ Tinh Thiên cười, cha hần là muốn xao sơn chấn hổ* sao? Dùng Thập Lục làm lá chắn, nhưng mục đích lại là Vô Danh? (* = rung cây dọa khỉ)

"Ngài cảm thấy hiện tại ta không tỉnh táo?"

"Người thấy thế nào? Nếu như là bảy tháng trước, người cho rằng người sẽ đem vị trí Phòng thu chi Phó tổng nghi trương giao cho một ảnh vệ dùng thân thể đổi lấy thăng tiến? Người sẽ không phân biệt được công tư đến loại trình độ này sao?"

Lộ lão bảo chủ cũng không ngại đứng ở trong thư phòng, dùng một loại phi thường ôn hòa khẩu khí nói tiếp: "Hiện tại người là Lộ bảo đương nhiệm bảo chủ, làm phụ thân người, ta cũng không quyền can thiệp vào quyết định gì của người. Chính là, ta hy vọng người có thể cẩn thận suy nghĩ một chút. Vị trí Phòng thu chi Phó tổng nghi trương sao có thể dễ dàng giao cho một tên hạ nhân lấy sắc hoặc chửa? Người có nghĩ tới hậu quả hay không?" (Hừ hừ hừ...Chú luôn lão này!)

"Nếu cha đang lo lắng vấn đề thân phận của Thập Lục sau này, như vậy người nghĩ nhiều rồi." Lộ Tinh Thiên cười đến thực nhả nhận.

"Đầu tiên, bắt đầu từ khi hấn thành Phòng thu chi Phó tổng nghi trương, thân phận ảnh vệ của hấn cũng bắt đầu không còn tồn tại. Tiếp theo, hấn không hề là nam sủng của ta."

Bị lão bảo chủ ra lệnh gọi tới, Thập Lục cảm thấy chính mình hảo ủy khuất, sao y phải một lần lại một lần nghe loại chuyện y sớm đã biết, cũng không muốn lại nghe lần thứ hai này?

"Về phần ta cho hấn tiếp nhận vị trí Phòng thu chi Phó tổng nghi trương, tất nhiên là trải qua thâm tư thực lự. Thứ nhất, bản thân Thập Lục chính là một trong những nhân viên ở Phòng thu chi, bảy năm qua tận chức tận trách không thể có lỗi. Điểm ấy, ta nghĩ người hấn là đã xác minh qua Tổng nghi trương. Thứ hai, vô luận là kinh nghiệm hay trí tuệ, Thập Lục đều có đầy đủ năng lực đảm đương chức vị này, hơn nữa hấn còn là một người thực dễ dàng thỏa mãn, lại nguyện tuyệt đối trung thành với ta. Cha, ngài cũng biết, Phòng thu chi Tổng nghi trương chính là một chức vị tràn ngập hấp dẫn." (Cho A Thiên thêm một ngón tay cái!)

"Tinh Thiên, so với Phòng thu chi Phó tổng nghi trương, ta cảm thấy có một vị trí càng thích hợp với kẻ từng là nam sủng của người." Lộ lão bảo chủ rốt cục đem việc này đánh bài giữa.

Thập Lục nghĩ thầm, người sẽ không để cho ta làm người dọn phân đi?

"Nga?" Lộ Tinh Thiên không nghĩ tới cha hấn thế nhưng không hề có ý tứ động đến Vô Danh.

"Trữ Vương tuổi tác đã lớn, con hấn rất nhanh sẽ kế thừa vương vị, mà chúng ta cần một kẻ kề cận bên cạnh Trữ Vương tương lai. Ta cho rằng, lấy tướng mạo của Thập Lục cũng đủ đảm đương trọng trách này!" (TMD, cho ông đi làm thì có!*Phấn nộ*)

Lộ lão gia nhíu mày, "Cha, ý của ngài là nói để cho người từng làm nam sủng của ta đi hầu hạ nam nhân khác?"

"Chuyện này đối với lợi ích sau này của bản bảo có trợ giúp rất lớn, người không cho là như vậy sao?"

Lộ lão gia nhíu mày, đột nhiên quay đầu lại: "Thập Lục, người muốn đi Trữ vương phủ?"

Thập Lục đương nhiên lắc đầu. Muốn y cùng nam nhân lên giường, không bằng trực tiếp giết y! Lộ Tinh Thiên... đó là trường hợp đặc biệt bất đắc dĩ.

"Người đã không muốn, vậy việc này để nhắc lại sau. Người lui ra đi."

Thập Lục theo lời lui ra.

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng cãi cọ của hai Lộ gia phụ tử.

"Cha, ngài không cần đối với Thập Lục hà khắc như vậy. Hấn chỉ là hầu hạ ta một thời gian ngắn thôi."

"Ta không thích cái tên hạ nhân vô sỉ không biết bổn phận muốn một bước lên trời! So với Thập Lục, ta thật tình nguyện người cùng Vô Danh cùng một chỗ. Người ta dù gì cũng là hoàng tộc hậu duệ, thân phận so với tiểu tử kia không biết cao bao nhiêu! Huống chi ta còn nhìn hấn từ nhỏ lớn lên."

"Cha, ngài không cần nghĩ như vậy là tốt nhất. Chuyện trước kia các người làm với Vô Danh, ta đã không muốn nhiều lời. Nhưng hiện tại, ta hy vọng Vô Danh sẽ không phải chịu thêm bất cứ ủy khuất gì. Nếu ngài

muốn có người nối dõi tông đường có thể tìm Lộ Y Y, nàng sẽ rất vui lòng sinh một đứa nhỏ cho Vô Danh. Mà ta cũng không ngại nuôi đứa nhỏ của Vô Danh. Ngài xem, đây là một chuyện thực vẹn toàn đôi bên.”

Thập Lục vừa đi vừa nghĩ lão gia nhà mình quả nhiên cơ trí, thế nhưng có thể nghĩ ra một cái chủ ý vẹn toàn đôi bên như vậy.

Hỏa Thần giáo biến mất khỏi giang hồ.

Nghe nói ngày đó khi nhân sĩ võ lâm vây công Hỏa Thần giáo, lửa bốc lên từ bên trong Minh Nguyệt Lâu. Lúc sau, Hỏa Thần giáo liền biến mất vô thanh vô tức, mặc kệ bao nhiêu người tra đều không tra ra dấu vết nào.

Có người nói Giáo chủ Hỏa Thần giáo chiếm được kho báu trốn ra hải ngoại. Có người nói Hỏa Thần giáo có nội chiến, cuối cùng tứ phân ngũ liệt. Cũng có người nói Hỏa Thần giáo chuyển sang ngầm kinh doanh, tùy thời tùy chỗ đều có thể ngóc đầu trở lại.

Cách nói đủ loại, giang hồ vẫn phi thường náo nhiệt như cũ.

Lộ bảo cũng vẫn giống như xưa, hết thầy đều có vẻ ngay ngắn trật tự.

Thân phận của Thập Lục ở trong bảo thực xấu hổ, hơn nữa bọn hạ nhân khừu giác linh mẫn phát hiện chủ tử của bọn họ có tân hoan... Không đúng, phải nói là cũ yêu trở về.

Thập Lục từng được sủng ái như vậy, từng làm cho người ta nghĩ đến lão gia thậm chí sẽ không để ý lễ giáo coi y như thê tử, bị lão gia quay lưng. Có người cười nhạt, có người thương xót, có người hoàn toàn coi thường.

Bao nhiêu này đó Thập Lục cũng có thể không cần để tâm, y để tâm chính là y đã không còn là một thành viên trong nhóm ảnh vệ. Y bị huynh đệ của y xa cách.

Mà ngay cả cùng y giao hảo rất tốt - Tiểu Cửu cùng Tiểu Tứ - cũng bởi vì tị hiềm mà cùng y giảm bớt số lần gặp mặt. Nhiệm vụ của ảnh vệ đều là bí mật, nếu tiết lộ ra ngoài, trách nhiệm trọng đại.

Y bị cô lập. (TT^TT)

Tuy rằng y đã dự đoán có thể sẽ phát sinh chuyện như vậy, nhưng lúc sự tình chân chính phát sinh mới biết được nó là như thế khó có thể chịu đựng.

Y đã thật lâu không nhìn thấy lão gia, làm Phòng thu chi Phó tổng nghi trưởng, chỉ có một tháng một lần, khi bảo chủ tra trưởng* mới có cơ hội bái kiến lão gia. (* Kiểm tra nợ nần lãi lỗ)

Công tác Phó tổng nghi trưởng cũng không thoải mái, y đã nắm vững hết phân nửa thu nhập minh bạch lẫn hắc ám từ các ngành các nghề mà Lộ bảo kinh doanh, thế nhưng mỗi tuần một lần đều phải cùng các phòng thu chi trong bảo đối trưởng kết toán, mà mỗi tháng một lần bảo chủ tra trưởng, lại qua loa không được.

Bản thân Thập Lục có năng lực lại có kinh nghiệm trong nghề, tính tình lại kiên định, lại sẵn sàng khiếm tốn thỉnh giáo, theo lý thuyết mà nói y hẳn là đã đem phần công tác này tiếp nhận rất nhanh.

Chính là trên phương diện quan hệ ngoại giao với các phòng thu chi lại làm cho y đụng phải một vấn đề lớn.

Ngoài mặt, mọi người đều khen tặng y, sau lưng lại chê cười y. Tổng nghi trưởng cũng thủy chung không chịu đem quyền lực giao cho y, khiến y rơi vào tình trạng trên không được dưới không xong, đến cuối cùng căn bản là không ai hợp tác với y.

Thập Lục mỗi ngày trước khi xuất môn đều tự nói với mình, nhất định phải mỉm cười đối mặt hết thầy. Hết thầy những khó khăn này rồi sẽ qua đi, thời gian sẽ mang đi hết thầy.

Đêm hôm ấy, Thập Lục đơn giản tẩy trừ xong, như thường ngã đầu liền ngủ. Không buộc chính mình ngủ, y sẽ miên man suy nghĩ. Có đôi khi thật sự không ngủ được, thậm chí y sẽ tự mình điểm thủy huyết của chính mình

49. Chương 19-2

Trong sự mê mẩn, y cảm giác có người tiến lên giường của y.

Cảm giác quen thuộc rõ ràng khiến y an tâm.

Người đến mở ra vạt áo của y, hôn môi y. Thập Lục nhắm mắt lại, mặc cho người này muốn làm gì thì làm.

Tiết khố bị kéo xuống, hai chân bị tách ra, người đến gấp gáp hơn rất nhiều so với dĩ vãng, tiền diễn không được bao lâu liền trực tiếp công kích cửa thành.

Thập Lục đau đến kêu lên một tiếng đau đớn.

Cuối cùng đỉnh đi vào, người đến phát ra một tiếng thở ra thật dài, loại thanh âm thở dài của sự thoải mái đến tiêu hồn.

Gấp gáp hơn nhiều so với trước kia, nhưng sau khi tiến vào lại kéo dài tiết tấu trừu sấp, người đến rõ ràng đang hưởng thụ cảm giác bị bao vây gắt gao.

Đêm trôi qua trong hoang dã vô độ.

Trời đã sáng, Thập Lục mở hai tròng mắt đỏ sọng, lớn tiếng mắng một câu trong căn phòng trống

Ta thao tử tông nhà ngươi!

Hai ngày sau, Thập Lục phát hiện thái độ của các phòng thu chi đối với y đã cải biến, mà ngay cả Tổng nghị trưởng cũng bắt đầu có con mắt nhìn y.

Thẳng đến tối, từ trong miệng Tiểu Tứ y mới biết được, lão gia xử trí một gã phòng thu chi cắt đầu lưỡi gã, lý do là gã phao lời đồn chống lại bất kính chống lại cấp trên.

Xử trí này khiến cho Lộ bảo gia nhân biết, tuy rằng Lộ Thập Lục không hề trèo lên giường của lão gia nhưng cũng không có nghĩa là lão gia không quan tâm gì đến y. Người không thấy ngay cả Phòng thu chi Phó tổng nghị trưởng đều làm cho y làm, về sau vị trí Tổng nghị trưởng chẳng phải là của y?

Nhàn ngôn toái ngữ bình ổn một ít. Thập Lục đối với việc này không có ý tưởng gì nhiều, chỉ cần công tác thuận lợi hơn so với trước kia là được.

Ngày cứ như vậy mà qua đi, số lần Vô Danh đến Lộ bảo dần dần tăng nhiều. Cũng vậy, cơ hội để Thập Lục nhìn thấy lão gia nhà mình cũng tăng lên.

Đông rất nhanh tiến đến, tuyết đầu mùa nhiễm trắng mặt đất.

Từ trong phòng thu chi ẩm áp đi ra ngoài, Thập Lục cuộn tay áo đi về phía Thần Viện.

Mỗi tháng một lần, y phải từ chỗ Tổng nghị trưởng tính ra khoản chi tiêu trong một tháng của lão gia, sau đó cộng vào tổng chi phí của Lộ bảo, con số chi tiêu này còn cần cùng lão gia xác minh mới được.

Mới vừa đi đến phía ngoài Thần Viện, một bàn tay bỗng vươn ra ngăn cản y.

Thập Lục ngẩng đầu, là Lộ Nhất.

Lộ Nhất mặt không chút thay đổi, nhìn hẩn, Thập Lục cảm thấy kỳ quái vừa định hỏi một tiếng, chợt nghe từ trong viện truyền đến tiếng nói chuyện.

Có lẽ Nhất không muốn nhìn y bị biến thành trò hề đi. Cảm ơn người, đại ca.

Lộ Nhất vẫn trưng ra khuôn mặt không chút thay đổi, xoay người biến mất ở nơi âm u.

Trong viện là Vô Danh công tử cùng lão gia.

”Danh, có chuyện ta vẫn muốn hỏi người. Trước đây người có hai cơ hội có thể nhắc nhở ta, vì sao lại bỏ qua? Nếu khi đó người nói với ta người là Vô Danh, có lẽ ta đã sớm nhớ lại người cũng không chừng.”

Đúng nha, như vậy thì y cũng sẽ không lún sâu như vậy. Lão gia cũng sẽ không nói với y cái chết tiệt gì “khế ước cả đời”, làm hại y...

Tiếng cười của Vô Danh cùng con người hẳn giống nhau, thực ôn hòa, rất êm tai.

”Y là một người thực xuất sắc, ta cơ hồ chưa thấy qua một nam tử có thể đem hai từ “tuần lãng”, “mỹ lệ” dung hợp hoàn hảo đến như vậy. Y Y nói cho ta biết người đã có sở yêu khác, không còn phong lưu vô tình như trước. Ta không tin, liền tìm cơ hội đi nhìn người. Nhìn thấy người khi ở bên cạnh y...”

Phía sau biến thành một khoảng trống vắng lặng, bất quá Thập Lục có thể tưởng tượng lão gia đang an ủi vị thương tâm nhân này ra sao.

”Ta đã nghe nói chuyện của người và y.” Dừng một chút, Vô Danh công tử nói tiếp: ”Y không hề làm gì sai, kẻ có lỗi với y là chúng ta. Vì những vướng mắc của Y Y, người, ta trong lúc đó, y mới có thể bị liên lụy vào. Ta nghe nói y phải chịu khổ rất nhiều lúc người tẩu hỏa nhập ma, ta hy vọng... người có thể hảo hảo bồi thường hẳn.”

Thập Lục cũng không biết trong lòng có tư vị gì. Y nên cảm động đến rơi nước mắt sao?

”Ân, chuyện này người không cần lo lắng. Ta cho y ngồi trên vị trí Phòng thu chi Phó tổng nghi trưởng đã là không làm y... thất vọng. Sau này người cũng không cần để tâm đến người đó nữa, y là hạ nhân, người là chủ tử, y vĩnh viễn cũng không có khả năng ảnh hưởng đến chuyện của ta và người. Mặc dù y có chút tâm tư cẩn mật, nhưng cơ bản coi như thành thật, cũng không thể nhắc lên phong ba gì.”

Danh, người rất thiện lương, nếu những tình nhân trước kia của ta, mỗi người người đều muốn ta bồi thường bọn họ, chẳng phải Lộ gia bảo không được bao lâu sẽ biến thành Cù gia bảo hay sao.”

”Ha ha, người a. Nếu Lộ gia thật sự bần cùng, ta cũng không ngại nhà ta nhiều thêm một miệng ăn.”

”Uy uy, chỉ là một cái miệng ăn, không phải nhất gia chi chủ?”

”Ha ha!”

Nghe tiếng cười lớn sang sảng của Vô Danh, Thập Lục nghĩ thầm thân thể hẳn đã tốt lắm đi. Thân thể hẳn tốt lắm, cũng liền có nghĩa...

Thập Lục không hiểu được mình đứng ở bên ngoài bao lâu, có lẽ có hơn nửa canh giờ đi.

Ngẫm lại mình vẫn còn một đống lớn việc phải làm, rốt cuộc y nhắc chân bước vào trong Thần Viện.

Hai người ngắm tuyết ở trong viện đều nhìn đến y. Vô Danh bất động thanh sắc từ trong lòng Lộ Tinh Thiên đứng lên, đi đến dưới tầng cây hải đường.

Lộ Tinh Thiên nướng mày, ”Chuyện gì?”

”Lão gia, là chuyện chi phí của ngài trong tháng trước, Tổng nghi trưởng kêu tiểu nhân lại đây cùng ngài thẩm tra đối chiếu một chút.” Thập Lục khom người.

”Nga, lại đây đi.”

Thập Lục đi đến gần, mở sổ sách bắt đầu nhất ngũ nhất thập đối chiếu.

Đừng nhìn Lộ đại bảo chủ bình thường trí nhớ không tốt, nhưng hề dính đến phương diện tiền tài, trí nhớ của hẳn thật sự là tốt không thể nghi ngờ.

Lộ bảo Bảo chủ một tháng có thể chi tiêu ba trăm lượng bạc, nếu tiêu phí vượt quá con số này sẽ đến Phòng thu chi lĩnh thêm, vì phòng ngừa Phòng thu chi vì tư tâm làm rối kỉ cương, mỗi khoản đều có bản ghi chép lưu lại trong hồ sơ, mỗi tháng đều cùng bản thân Bảo chủ thẩm tra đối chiếu một lần.

Vô Danh chăm chú nhìn vào Thập Lục. Xem ánh mắt của y, xem động tác của y. Cũng xem phản ứng của Lộ Tinh Thiên.

Thập Lục chỉ hy vọng khoảng thời gian này có thể nhanh nhanh qua đi.

Màn đêm buông xuống, Thập Lục đang thay quần áo chuẩn bị đi ngủ, tình hình phía sau bị người đẩy một phen, ngã vào trên giường.

Lấy công lực của y, người có thể lặng yên không một tiếng động đi vào phòng, lại lẳng lặng đẩy ngã y...

Thập Lục không nói gì, chỉ từ trên giường đứng xuống.

Đang lúc đứng dậy lại bị người đẩy ngã.

Lấp đi lấp lại mấy lần như thế, Thập Lục dám chịu đựng không mở miệng, không quay đầu lại. Sau đó liền rõ ràng nằm úp sấp ở trên giường không đứng dậy.

Một lát sau, người đến thấy y bất động, tức giận đến tát y một cái, sau đó trèo lên giường, khóa kị trên người y, gắt gao ngăn chặn y.

Phát tiết qua rồi, người nọ kéo quần lên bước đi. Không nói một câu.

Thập Lục lẳng lặng nằm úp sấp phục ở trên giường, nghĩ có lẽ đã đến lúc mình phải rời đi.

”Người muốn gặp ta?”

“Đúng vậy.”

”Người nên biết, người chủ động liên lạc ta nói lên điều gì.”

“Đúng vậy, thuộc hạ biết.” Thập Lục quỳ trên mặt đất kính cẩn nói.

”Người nói kho báu vừa rồi là giả? Thả ra lời đồn đãi chính là Lộ Y Y? Mà Lộ Y Y là Lộ Tinh Thiên thân muội.”

“Đúng vậy.”

”Hoàng Phủ Vô Danh cùng Lộ Tinh Thiên hiện tại ở cùng nhau?”

“Đúng vậy.”

”Không ngờ lúc trước nhận nuôi Vô Danh điện hạ chính là sư phụ của Lộ Tinh Thiên, trách không được bệ hạ... Việc này người hoàn toàn có thể dùng phương thức như trước đây truyền đi cho ta, vì sao muốn trực tiếp gặp mặt ta?”

”Thuộc hạ muốn rời khỏi Lộ bảo.”

”Người nói cái gì?”

”Thuộc hạ nói, thuộc hạ muốn rời khỏi Lộ bảo.”

”Hừ, người cho là người muốn đi là có thể đi? Người dùng nhiều năm tâm huyết như vậy, thậm chí không tiếc bồi hấn trên giường mới tính chân chính xâm nhập được vào trung tâm Lộ bảo. Hiện giờ người lại ngồi trên vị trí Phó tổng nghi trưởng, chức vị này có thể nói là nắm trong tay mạch máu kinh tế Lộ gia bảo, một vị trí đối với dò thám mà nói là không thể tốt hơn. Mà nay người lại nghĩ muốn buông tay?” Trung niên nam tử cười lạnh.

”Thuộc hạ muốn rời khỏi Lộ bảo.”

”Không cần nói với ta là vì chút chuyện nhi nữ tình trường! Ta mặc kệ người ra sao, nếu người đã nhận vị trí công tác này, người vẫn phải làm tiếp, thẳng đến ngày người chết. Người hiểu không?”

”Thuộc hạ hiểu. Nhưng là...”

”Không có nhưng! Nhớ kỹ, về sau không cần lại vì loại sự tình này liên lạc với ta. Còn nữa, nếu người muốn liên lụy cả nhà người, người cũng có thể bỏ chức vụ mà lẩn trốn.”

Thập Lục trầm mặc thật lâu sau, dập đầu, đứng dậy nói: ”Thuộc hạ sẽ không. Thuộc hạ biết nên làm như thế nào.”

Nhìn thân ảnh của Thập Lục, trung niên nam tử đột nhiên mở lời gọi một tiếng: ”Hương Tô!”

Thập Lục đứng lại.

”Cha biết ngươi là hảo hài tử, cũng biết ngươi vì gia đình này trả giá những gì. Thế nhưng cha ngồi ở vị trí này...”

”Con biết. Cha không cần lo lắng, chỉ cần ngài thân còn là Tả cung quân Thủ lĩnh một ngày, con chính là một phần viên của Tả cung quân. Vĩnh không phản bội Hoàng đế, vĩnh không phản bội ngài.”

Những chuyện xảy ra ở nơi này không có một ai biết, tựa như không ai biết y là gián điệp mà Hoàng đế xếp vào Lộ bảo, cũng vẫn luôn đem mọi tin tức ở đây thông báo về cho thế lực của Hoàng đế.

Cũng sẽ không có ai biết kỳ thật y có một gia đình, một gia đình ấm áp. Trong nhà có cha mẹ và hai ca ca, trong đình viện có một gốc hoa mai còn có một gốc hoa quế, y ở trong nhà là lão Tam, bởi vì hoàng đế yêu cầu, phụ thân không thể không vì thủ tín bề trên mà đem con mình tống xuất làm mật thám.

Lựa chọn y, đơn giản là bởi lúc ấy tuổi của y nhỏ nhất, phù hợp với điều kiện Lộ bảo mua cô nhi. Cũng bởi vì gương mặt y bình thường nhất, thích hợp làm một mật thám hoặc ảnh vệ trà trộn ở trong đám người sẽ không bị bao giờ bị người chú ý.

Đây chính là số mệnh của y, số mệnh không thể sống cho bản thân mình.

Ở trên đường, khi Tinh Thiên nói với y, muốn cùng y làm một cuộc giao dịch cả đời, y cảm thấy rất cục mình có thể có được một cuộc sống chân chính thuộc về mình; rất cục y có thể lớn mật có được người y sở yêu. Y thậm chí nghĩ muốn nói ra hết thảy, từ thân phận mật thám đến khuôn mặt giả dối kia của mình.

Một khắc kia, y đã hạnh phúc như thế.

Chính là diễn viên phụ chung quy là diễn viên phụ. Đối với ba người kia mà nói, y cũng chỉ là một kẻ chạy cờ, diễn viên gặp nhau, yêu nhau là y đã công thành, lui thân.

Y đứng thẳng lưng dậy. Hải, Lộ Thập Lục, cười lên! Thật vui về sống sót! Ngươi ăn no mặc ấm còn có cái gì chưa đủ mà?

Tình yêu? Chuyện buồn cười đó ngươi cũng có thể tin?

Ha ha! Sống qua từng ngày của ngươi đi! Ngẫu nhiên mộng bị trạc trạc cũng không việc gì thôi, dù sao cũng sẽ không sinh đứa nhỏ.

Thập Lục mới vừa bước vào đại môn Lộ bảo đã bị bốn gã bảo vệ cầm kiếm vây quanh, Lộ quân gia đứng bên ngoài vòng vây nhìn y lạnh lùng cười.

”Lộ Thập Lục, lão gia cho mời!”

Bại lộ?

Vẫn nghĩ rồi cũng sẽ có một ngày như thế.

50. Chương 19-3

Biểu tình của Thập Lục không thay đổi, chủ động để hai tay sau lưng, để thủ vệ áp giải về phía đại sảnh, nơi Lộ gia bảo xử lý chuyện quan trọng.

Ngay từ đầu, Lộ Võ đã dùng ánh mắt hướng về phía y ngẫm thông báo chuyện gì đó, khi sắp đến đại sảnh, tay hất trên người Thập Lục thoáng lỏng rời.

Thập Lục hiểu, rất muốn nói với Tiểu Ngũ một tiếng cảm kích, nhưng vì không muốn liên lụy đến hắn, y chỉ yên lặng đi về phía trước.

Mơ hồ, y nghe phía sau có tiếng người cắn chặt răng.

Trong phòng có bốn người đang ngồi.

Lão bảo chủ, Lão gia, Lộ Y Y, Vô Danh công tử.

Kỳ quái, Vô Danh và Lộ Y Y sao lại ở đây? Thập Lục thầm cảm giác có gì đó khác thường.

Nếu như nói vì lão gia muốn Vô Danh biết rằng y, một tiểu nhân viên phòng thu chi, đối với hắn căn bản không quan trọng, vậy Vô Danh xuất hiện ở trong này cũng là chuyện có thể hiểu.

Thế nhưng còn Lộ Y Y? Vì sao nàng lại ở chỗ này?

Ánh mắt chán ghét của lão gia đối với nàng cũng không phải là giả.

Vô Danh công tử nhìn thấy y tiến vào, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Lộ Y Y nghe thấy Vô Danh thở dài, trong mắt toát ra một tia đau lòng.

Lão bảo chủ mang sắc mặt rét lạnh, ánh mắt nhìn y nghiêm khắc đến cực điểm.

Một người ngồi ở vị trí chủ thượng, nhìn thấy y tiến vào, nâng chung trà lên, bán yết bát cái* thổi thổi. (*hé nắp chén trà)

”Lộ Thập Lục, ngươi có biết ngươi phạm vào tội gì hay không?” Lão bảo chủ lên tiếng.

Người áp giải y đẩy y về phía trước.

Thập Lục lão đảo từng bước rồi mới đứng vững lại được, vén khởi y bào quỳ xuống, cúi đầu nói: ”Thuộc hạ không biết.”

”Hảo một tiếng không biết! Ngươi thông đồng với ngoại nhân tiết lộ cơ mật, chân ngoài dài hơn chân trong, bất trung bất nghĩa! Ngươi còn có mặt mũi nói mình không biết?”

Thật sự bại lộ!

Là ai đã giám thị y? Vì y ngồi được vào vị trí Phó tổng nghi trưởng Phòng thu chi nên người đó lo lắng?

Thập Lục thầm cười khổ. Quả nhiên mình sống yên ổn cơm ăn no người cũng trở nên đặc ý, bị người theo dõi cũng không biết.

Người theo dõi y là ai? Lộ Nhị?

”Thuộc hạ không rõ lão bảo chủ đang nói cái gì.” Thập Lục hiện tại cũng chỉ có thể liều chết không nhận.

”Hảo người...”

”Vừa rồi ngươi đi nơi nào?” Lộ lão gia cắt ngang lời của cha mình, bình tĩnh hỏi han.

”Hôm nay thuộc có thời gian rỗi, đi dạo loanh quanh một vài nơi trong thành.” Đầu Thập Lục càng cúi thấp hơn, thanh âm phát ra cũng càng thêm kính cẩn.

”Nga, phải không?” Lộ Tinh Thiên ngay cả mắt cũng không nâng.

”Thế nhưng có người nhìn thấy ngươi cùng Đới Hà sơn trang Trang chủ gặp nhau trong một khách điếm, hơn nữa ở bên trong mật đàm gần một canh giờ.”

Ha? Vu Hàn Văn cũng tới nơi này?

Thập Lục vừa nghe sự tình không giống như mình tưởng tượng, nhất thời trái tim nhẹ nhõm đi một nửa.

Chỉ cần thân phận là mật thám cho Hoàng Đế không bị bại lộ, những chuyện khác y không hề lo sợ. Cuối cùng nếu có chết cũng chỉ sẽ chết một mình y.

Tâm yên, người cũng càng thêm bình tĩnh. Về phần nỗi chua xót không biết từ đâu đang trào ra trong lòng, y lựa chọn bỏ qua.

Vu oan hãm hại thôi, màn kịch thường gặp.

Y còn đang suy nghĩ lão gia đối với y cũng coi như không tồn tại. Xem ra đại khái đã biết khuôn mặt y gây ra họa, có lẽ nó khiến cho Vô Danh công tử cảm thấy bị uy hiếp, mà lão gia thì không muốn Vô Danh công tử trong lòng có vướng mắc gì, có lẽ là lão bảo chủ không muốn y tiếp tục tồn tại.

Mặc kệ là thế nào, dù sao cũng không thể không có lý do mà đem một thuộc hạ trung thành và tận tâm như y giết phút đi?

Làm như thế không khỏi sẽ khiến các ảnh vệ khác bất mãn. Năm đó lúc Thập Tứ chết, còn có một cái tội danh là đắc tội khách quý tổn hại lợi ích của bảo chủ. Muốn đem kẻ như y, từng một lần vì thị tẩm được nâng lên trời, giải quyết điếu, dù thế nào cũng phải có một cái cơ nghe thuận tai, không phải vậy sao?

”Khởi bẩm lão gia, thuộc hạ buổi trưa rời bảo, giữa trưa ở Tiểu Hỏa Hạng trong thành ăn hai đĩa sao nương da, sau đó đi Điệp Viên* ngồi, gọi Viên Thanh Thanh cô nương cùng bồi. Mãi cho đến khi quay về bảo.” (* Tên một kỹ lâu)

”Người đi phiêu kỹ?” Câu hỏi chất chứa nỗi kinh ngạc dị thường thốt ra từ Vô Danh công tử, hẳn tựa hồ không thể tin được.

Nhìn nhìn Lộ Tinh Thiên, lại nhìn nhìn Thập Lục đang quỳ gối phía dưới, Lộ Y Y đột nhiên cười lên tiếng.

Cơn tức giận của Lộ Lão bảo chủ bốc lên, vỗ bàn quát: ”Người cho là những lời này ai mới tin? Đúng vậy, chúng ta có thể đem nữ nhân kia gọi tới làm chứng, nhưng làm sao có thể cam đoan không có chuyện trước đó người đã mua chuộc nàng? Người cũng không phải ngốc tử, đương nhiên trước khi chuyện xảy ra đã lưu hảo đường lui. Nói không chừng ngay cả mua chuộc người cũng không cần, cấp một loại thuốc cho cái gì gọi Thanh Thanh cô nương kia ăn vào, khiến ngay cả cô ta cũng không biết mình thế nào lại ngủ quên! Chuyện cho tới bây giờ, người còn muốn dối trá đến thế nào nữa!”

Thập Lục nghĩ nghĩ, ngẩng đầu, còn thật sự nói: ”Lão bảo chủ, thuộc hạ là nam nhân, thuộc hạ cũng có dục vọng bình thường cần phải phát tiết. Ngài chẳng lẽ sẽ không đi kỹ viện sao?” (Hay a!)

”Lớn mật!”

Thập Lục bị một cái tát lẳng không hất ngã xuống đất, sờ sờ mặt, phun ra một búng máu, lại tiếp tục chiếu nguyên dạng quỳ hảo, ”Thuộc hạ thất lễ.”

Lộ lão bảo chủ bị tức đến e rằng vô pháp tiếp tục bảo trì phong độ, quay đầu hướng về phía đứa con ngồi đối diện ở thượng vị* trầm thanh nói: ”Một tên thuộc hạ phản nghịch như vậy, Lộ bảo ta tuyệt đối không thể giữ lại. Tinh Thiên?” (Vị trí cao nhất trong đại sảnh, dành cho gia chủ, kiểu như nơi đặt ngai vàng trong đại điện của vua ý!)

Lộ Tinh Thiên đem chung trà đặt vào trong lòng bàn tay, chậm rãi xoay tròn, thật lâu sau mới ngẩng đầu nhìn về phía Thập Lục quỳ trên mặt đất, thản nhiên nói: ”Thập Lục, ta cho người cơ hội cùng lão bảo chủ đối chất. Nếu người quả thật làm việc này, mặc kệ trước kia người có bao nhiêu công lao, cũng không thể thoát tội. Người chắc là hiểu được?”

Thập Lục mang một biểu tình càng thêm kính cẩn, gật đầu tỏ vẻ biết.

Y nghĩ, ân... Y cũng không ngẫm ngợi cái gì. Không nghĩ, không cầu, là cách duy nhất y có thể tự bảo vệ lấy mình.

Lão gia nhà y vốn là một kẻ lãnh tinh như vậy, cũng không phải đến hôm nay y mới biết. Mặc dù trong thời gian một năm qua, y biết lão gia cũng có thể nhiệt tình như lửa, chân tình, chí tình, nhưng là chỉ dành cho một người thật đặc biệt mà thôi.

Y tưởng y là người ấy, kết quả y phát hiện mình nghĩ sai rồi.

Đáng tiếc Lộ Lão bảo chủ cũng không cho Thập Lục cơ hội đối chất.

”Lộ Thập Lục, tuy rằng người bán đứng bí mật của Lộ gia ý đồ đối lấy một chỗ trốn an dưỡng tuổi già ở Đới Hà sơn trang, nhưng đại khái người sẽ không ngờ được rằng Vu Hàn Văn lại không vì người mà đắc tội Lộ gia bảo đi? Huống chi hẳn còn muốn lấy Y Y!”

Thập Lục liếc mắt nhìn vị đại mỹ nhân kia một cái, trong mắt đại mỹ nhân hiển nhiên chỉ có Vô Danh công tử một thân tuyết trắng kia, tựa hồ tuyệt không chú ý đến sự tình này sẽ phát triển như thế nào.

Lại nói, bản thân y tựa hồ mê luyện vị mỹ nhân này bốn năm, đáng tiếc ở trong mắt người ta bắt quá y chỉ là hòn đá kê chân, khi đã vô dụng thì bị ném sang một bên.

Lại nhìn nhìn Vô Danh công tử vị ấy, được một người là Thiên Hạ Đệ Nhất, một người là Thiên Hạ Đệ Nhị vì hắn đối chọi tranh đoạt đoạt nhiều năm như vậy...Lão gia lại không tiếc xăm hình lên mặt cũng phải nhớ kỹ hắn.

Dáng vẻ không giống như y a, chết đi sống lại nhiều ít mới giành giật lấy một chút kết quả, thế nhưng một khi “chính chủ” trở về lập tức đã bị một cước đá văng. Người không giống nhau, cách được đối xử cũng không giống nhau, có đôi khi muốn không thừa nhận cũng không được.

Gặp Thập Lục cúi đầu không nói, Lộ Lão bảo chủ cười lạnh tiếp tục nói: ”Vu trang chủ tuy rằng không thừa nhận đã cùng người gặp gỡ, nhưng cũng không phủ nhận. Chính là hắn đem bản sao của một ít sổ sách người tự tay giao cho hắn đưa trở về Lộ gia bảo, lấy đó làm một phần sinh lễ cầu hôn Y Y. Mà người nhận phần sinh lễ này là bổn tọa! Thập Lục, ngươi còn có cái gì để nói?”

Thập Lục trầm mặc sau một lúc lâu, lắc lắc đầu.

Chuyện cho tới bây giờ, y nói cái gì đều vô dụng cả. Tuy rằng y không biết chuyện này là do ai chủ mưu, nhưng mặc kệ là vị nào đang ngồi ở đây, người đó cũng sẽ không cho hắn có được sinh lộ.

Chết thì chết đi, dù sao y cũng không phải là đại nhân vật gì, lại càng không là nhân vật gì trọng yếu.

Trên đời thiếu y, Hoàng đế sẽ lệnh cho phụ thân điều một người khác lại đây. Mà những người nhà đã cùng y chia lìa từ nhỏ đã sớm xem y thành xa lạ, cho dù thương tâm cũng chỉ trong nhất thời. (TT^TT)

Về phần người trong Lộ gia bảo, có lẽ sẽ có vài ảnh vệ vì y mà buồn khổ, ở ngày giỗ của y thì tưới cho y một chén rượu, sau đó đem chuyện của y trở thành một vết xe đổ cảnh cáo những người khác.

Lão gia sao, có thể sẽ cho y một bộ quan tài dung thân.

Có lẽ sau này, khi Vô Danh công tử cùng hắn cãi nhau, nói không chừng sẽ ngẫu nhiên nhắc tới y, tính là một kẻ nằm trong chuỗi tình sử phong lưu của lão gia. Sau đó lão gia sẽ bằng mọi cách chứng minh cho Vô Danh thấy, Thập Lục là một sai lầm, trong mắt hắn vô luận ai cũng đều thua kém Vô Danh của hắn.

Rồi sau đó, hai người cùng cười nhạo đối phương ghen tuông, người nông ta nông.

Ân, bản thân y thật giống như gia vị trong tình yêu của hai vị thiên địa kinh, quỷ thần khiếp trong kia, xen vào giữa bọn họ một phen, lại làm cho tình yêu của bọn họ càng có thêm hương vị, cũng làm cho tình cảm của bọn họ càng thêm chắc chắn.

Thập Lục cười, nghĩ rằng sự tồn tại của mình vẫn có chỗ hữu dụng thôi. (TTtoTT)

Lộ Lão bảo chủ hiển nhiên không nghĩ tới lúc này Thập Lục còn có thể cười được, ánh mắt nhất trầm, tuyên bố cách xử trí y.

”Tinh Thiên, tên cầu nô tài (ông mới là cầu! TMD) chân ngoài dài hơn chân trong này tuy rằng đáng hận đáng chết, nhưng đến nay cũng coi như đã vì người làm không ít chuyện. Như vậy đi, tử tội khả miễn, phế bỏ võ công của hắn, đánh gãy gân tay hắn, cắt lưỡi hắn, khiến hắn không thể viết, không thể nói, cũng không thể dùng võ công của Lộ gia ta là được. Sau đó thôi, người xem, đem hắn đưa đến Trữ vương phủ, thế nào?” (Quân không bằng cảm thú!)

”Vậy...” Vô Danh chợt thấy không đành lòng, lúc này quay đầu nhìn về phía Lộ Tinh Thiên.

Lộ đại bảo chủ còn chưa mở miệng, chợt nghe có người hô lớn: ”Không được!”

Thập Lục nhìn hai người ở phía trên, sắc mặt bình tĩnh, trong ánh mắt không có oán hận, chỉ có thật sâu âm mộ. (Ảnh nhìn A Thiên và Vô Danh)

Nếu người ta yêu có thể yêu ta như vậy, chân chính lưỡng tình tương duyệt...

Theo thanh âm, từ trong góc tối của đại sảnh, một người đi ra.

”Lộ Cửu, ngươi thật to gan!” Lộ Lão bảo chủ giận quát.

Lộ Cửu bùm một tiếng quỳ xuống, ”Thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo Lão gia, Lão bảo chủ.”

Lão bảo chủ đang muốn nói gì, Lộ Tinh Thiên khoát tay, ngăn cha mình lại, nói: "Cha, nếu ngài muốn quay về làm bảo chủ, ta có thể đem vị trí này trả về cho ngài."

Khẩu khí này, ai cũng đều nghe ra rằng đại bảo chủ đang mất hứng.

Lộ Lão bảo chủ nhướng mày, nhưng cũng chỉ khe khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa. Có một đứa con rất có khả năng, rất tự chủ, có khi cũng không phải là chuyện tốt. (Lão già về hưu rồi mà còn tham quyền cố vị!)

Lộ lão gia hướng về phía Vô Danh mỉm cười, rồi quay đầu nhìn về phía Lộ Cửu, "Nói đi, ngươi có chuyện gì phải bẩm báo?"

Lộ Cửu do dự một chút, cuối cùng mở miệng lên tiếng: "Khuôn mặt này của Lộ Thập Lục là giả!"

51. Chương 20-1

Sắc mặt Thập Lục trắng bệch, nhưng không ai có thể nhìn ra điều đó.

Y chỉ biết Tiểu Cửu nhảy ra khẳng định không có chuyện gì tốt!

Ngươi xem, ngươi xem, y muốn lưu lại trong lòng lão gia một hình ảnh tốt đẹp duy nhất cũng không được.

Ta đã phải chết, ngươi lại còn muốn bóc trần một tầng giả dối mong manh của ta làm gì? Dù sao mục đích của lão bảo chủ chính là bức ta tự sát, ai cần tiểu tử ngươi chạy đến nhiều chuyện!

Thập Lục hiện tại hận không thể chạy đến đá cho tiểu tử này thừa sống thiếu chết mới tốt!

Y đã so ra cái gì cũng đều kém người kia, để lại một cái bề ngoài giả dối lừa gạt người đều không thể sao? Y cũng có lòng tự trọng a! Cũng muốn ở phút cuối cùng để cho người mình thích lưu lại ấn tượng tốt đẹp nhất về mình... Chẳng sợ chỉ là giả dối cũng tốt.

Những lời này của Lộ Cửu hiển nhiên mang đến tác dụng rất lớn, mỗi người đều nhìn chằm chằm vào Thập Lục. Vô Danh cùng Lộ Y Y lại kinh hãi.

"Khuôn mặt này là dịch dung?" Lộ Y Y không tin nhãn lực của mình có vấn đề.

Lộ Y Y không tin, những người khác tự nhiên cũng không tin.

"Đúng vậy. Thuật dịch dung của Thập Lục cao minh, bốn năm trước hắn từng yêu cầu thuộc hạ cho hắn một đơn thuốc, dùng để chế tác một cái mặt nạ da người đặc biệt. Hắn từng cùng thuộc hạ nói qua, nếu tấm mặt nạ da người này có thể chế tác thành công, khi dán trên mặt có thể cùng da thịt dung làm nhất thể, chẳng những có thể trong suốt đến nhìn được huyết sắc của làn da thật phía dưới, hơn nữa sẽ không bị phân hủy, trường kỳ mang trên mặt cũng không có vấn đề gì.

Ở dưới mảng da người này hắn lại chỉnh sửa thêm thắt cho khuôn mặt vốn có vài thứ, che dấu chỗ thiếu hụt nguyên bản, tỷ như độ cao của mũi, hình dáng môi, cái trán, xương mày, đường nét khuôn mặt, cằm...đều có thể thay đổi, cuối cùng dán mặt nạ da người lên trên là có thể giả dạng không ai phát giác được."

Lộ lão gia tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Thập Lục, lập tức lại nhìn trở lại chung trà trong tay hắn, thuận miệng hỏi: "Nếu ngươi biết khuôn mặt của hắn là dịch dung mà có, vậy tại sao ngươi không sớm thông báo? Lúc trước khi ngươi trị liệu vết sẹo trên mặt hắn cũng đã có thể xác định đi?"

"Đúng vậy, thuộc hạ cũng do trải qua trị liệu lần đó mới biết đây không phải là chân diện mục của Thập Lục. Nhưng thuộc hạ thấy lão gia cùng Thập Lục dị thường thân mật, nghĩ đến ngài sớm biết việc này, cũng sẽ không nhiều lời. Chẳng đến hiện tại lão bảo chủ muốn đem Thập Lục đưa đến Trữ vương phủ, thuộc hạ mới biết được thì ra lão gia vẫn chưa biết chuyện."

Lộ Cửu đập đầu một cái, "Đưa một nô bộc đến Trữ vương phủ là việc nhỏ, nhưng một khi để cho Trữ Tiểu vương gia phát hiện Thập Lục kỳ thật cũng không tuấn mỹ... Nếu Thập Lục hai tay còn tốt có lẽ sẽ không khiến người phát hiện, nhưng mất đi hai tay, không được bao lâu khuôn mặt kia sẽ bại lộ. Cho nên thuộc hạ mới có thể lớn mật nhảy ra ngăn cản việc này. Có thất lễ, thỉnh lão gia trách phạt."

Hảo người Tiểu Cửu chết bầm! Một phen nói chẳng những đem mình phiết đặc sạch sẽ, còn có công!

Thập Lục âm thầm tổn hơi thừa lời, rất có khí thế sẽ xông lên cắn Tiểu Cửu hai cái.

Thôi quên đi! Có thể che dấu cho tới hôm nay cũng không dễ dàng. Mỗi ngày dịch dung cũng rất là khó chịu.

Giả chính là giả, cho dù có thể giả mạo nhất thời thì đã thế nào đâu?

Cúi đầu, làm chút động tác. Một lát sau, chờ Thập Lục lại ngẩng đầu lên, diện mạo y đã thay đổi.

Đó là một diện mạo cực kỳ bình thường. Bình thường đến nỗi người có thể tùy ý tăng giảm gì đó trên mặt cũng không cần lo lắng sẽ làm hỏng mỹ cảm vốn có. Bởi vì đó là một khuôn mặt tự nó cũng đã không hề có mỹ cảm. Huống chi hiện tại trên mặt còn nhiều thêm một vết sẹo lớn.

Lộ Tinh Thiên nhíu lông mày.

Lộ Y Y không rõ vì sao thả ra một hơi.

Vô Danh không đành lòng nhìn, dời ánh mắt đi.

Lão bảo chủ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó khinh bỉ, đến cuối cùng liền rõ ràng coi thường. Nhưng không lâu hẳn lại nóng giận.

Sớm biết người này chỉ như thế, hẳn cũng không cần lo lắng đứa con có thể làm đường lạc lối, làm hại hẳn còn phải cố ý... Hiện tại này lại tính cái gì, cửa trước đuổi đi một con lang, cửa sau rước đến một con giao*? (* tên một loại động vật, giao trong “giao long”)

”Ngượng ngừng, làm cho chur vị chê cười.”

Thập Lục cười gượng. Y vốn muốn tự nói với mình chẳng có gì quan trọng, thế nhưng ánh mắt của mọi người trong sảnh vẫn là đâm vào y đến thực khó chịu.

”Lộ Cửu!” Lộ lão gia đột nhiên quát.

”Có thuộc hạ.”

”Vết sẹo trên mặt hẳn người đã nói mình có biện pháp chữa khỏi, không phải sao?”

Lộ Cửu cũng không khẩn trương, cúi đầu nói: ”Thuộc hạ lúc ấy nói dối. Thỉnh lão gia trách phạt.”

Lộ lão gia phát tay, tựa hồ đã muốn lườm hỏi Tiểu Cửu vì sao muốn nói dối.

”Thập Lục.” Lộ lão gia rút cục đưa con mắt nhìn y.

Thập Lục ngẩng đầu nhìn lại.

”Khuôn mặt này của người thực xấu!”

Đã biết người này sẽ nói những lời này, Thập Lục day day cái mũi. Rất muốn nói: Người ta dù xấu cũng là có mặt, được không? Nói trực tiếp như vậy, người nói người thiếu đạo đức hay không thiếu đạo đức! Hơn nữa khuôn mặt này trước kia cũng không tính là xấu đi? Nếu không phải lão gia ngài hưng trí lên vẽ vôi ở trên mặt tiểu nhân một chút như vậy, liệu ta có trở thành kẻ ban đêm dọa người chạy như bây giờ không thôi!

”Lão bảo chủ, ta xem, không bằng đem Thập Lục giao cho ta mang đi đi.” Lộ Y Y đột nhiên mở miệng nói.

Vô Danh nhìn Lộ Y Y liếc mắt một cái, trong mắt lộ vẻ không đồng ý.

”Nếu người lo lắng, có thể cứ thi hành trừng phạt trước, phế bỏ võ công, phế hai tay, cắt lưỡi.”

”Người cần một phế nhân làm gì?”

Lộ Y Y cười nhạt, ”Để ta làm được nhân*.” (* Tác dụng giống như chuột bạch ý)

”Y Y!!! Tinh Thiên, mong người đừng làm như vậy. Thập Lục hấn... hấn ở bên cạnh người nhiều năm, không có công cũng có khổ. Lần này cho dù hấn không đúng, nhưng ưu khuyết điểm so ra, người liền... tha hấn đi.”

Vì y mà cầu tình đúng là Vô Danh công tử.

Người đẹp, tâm tư lại lương thiện, võ công cao minh, thân phận cao quý, nhìn khí chất của hấn hiển nhiên cầm kỳ thi họa không chỗ nào không tinh. Người như vậy, y sao có thể so sánh với được?

Một vị mà Lộ Tinh Thiên, kể ngay cả đương kim Hoàng Đế cũng không để ở trong mắt, phải xăm chữ ngay trên mặt để không được quên đi, để phải nhớ kỹ.

Một vị một tay gây dựng, gánh vác một giáo phái to lớn to như vậy...

Một vị được Thiên Hạ Đệ Nhất mỹ nhân cùng Lộ gia Bảo chủ cùng yêu thích, cùng đem làm người trong lòng.

Người như vậy, y lại có tư cách gì đi yêu cầu lão gia vì mình mà rời bỏ hấn?

”Lão gia, xin ngài ban Thập Lục cho thuộc hạ làm được nhân đi.” Lộ Cửu cũng dập đầu thỉnh cầu nói.

Lộ Tinh Thiên nhìn xem bên này, lại nhìn nhìn bên kia, trên mặt hiện lên một mặt châm chọc tươi cười. Mở miệng định nói gì đó.

Đột nhiên, ”Lão gia, xin cho thuộc hạ bẩm báo một việc cuối cùng. Sau đó, xin nghe lão gia xử trí.” Thập Lục dập đầu ba cái thật mạnh trên mặt đất.

Lộ lão gia nhíu mày nhìn về phía y.

Ngẩng đầu, Thập Lục hít sâu một hơi, tử mĩ đem từng đường nét trên khuôn mặt người kia ghi tạc trong lòng.

”Người muốn nói gì?” Rũ mi mắt xuống che dấu tất cả cảm xúc, Lộ lão gia không chút để ý mà chuyển động chung trà trong lòng bàn tay.

”Ta vẫn đều chưa nói với ngài: Ta thật sự vô cùng thích người. Hiện tại ta nghĩ nói với ngài như vậy. Cái kia... Thỉnh ngài không nên tức giận, tiểu nhân hoàn toàn không có ý tứ phải cùng Vô Danh công tử tranh đoạt gì, cũng không phải muốn huyễn hoặc lão gia cầu một đường sống. Tiểu nhân chỉ muốn ở phút cuối cùng được cùng ngài nói ra những gì trong lòng.”

Thập Lục cười, sửa sang lại một chút y phục của chính mình, để mình thoát nhìn cũng có chút nhân dạng.

”Ta không phải cố tình muốn gạt người, chính là người chỉ thích mỹ nhân, ta như vậy người vĩnh viễn sẽ không để vào mắt. Ta thừa nhận ta làm như vậy thực dè tiện, nhưng đây là cơ hội duy nhất để ta có thể tiếp cận người. Người xem, làm chuyện xấu khăng định không có hảo báo, ta hiện tại liền có báo ứng hiện ra trước mắt, để người cuối cùng cũng biết bộ dạng của ta là như vậy không chút vừa mắt. Kỳ thật trước kia người đã nhiều lần xem qua chân diện mục của ta, chỉ có điều người vẫn không hề lưu ý.”

”Câm mồm! Người biết xấu hổ hay không! Thế nhưng ở trước công chúng nói lời như thế!” Khiển trách y đúng là đại mỹ nhân.

Thập Lục liếc mắt một cái nhìn nàng, cười nói: ”Ta biết người sợ ta làm ảnh hưởng đến địa vị của Vô Danh công tử ở trong lòng lão gia. Kỳ thật người cần bản không cần nghĩ như vậy. Ta mặc dù có điểm... cái kia... với công tử, nhưng ta cũng thừa nhận hấn là một người phi thường xuất sắc vĩ đại. Vô Danh công tử xứng với lão gia, cho dù không phải trời đất tạo nên, cũng là một kiếp lương duyên. Y Y, ân, thật lâu không gọi tên người như vậy. Người đã cho ta có một giấc mộng, cảm ơn người.”

Sắc mặt Lộ Y Y khê biến.

”Người phải nói với ta gì đó, đã nói xong?” Lộ Tinh Thiên vẫn không nâng mắt lên, chén trà trong lòng bàn tay đã chuyển a chuyển một vòng thật mạnh.

”Không. Bây giờ mới là trọng điểm.” Thập Lục thực rõ ràng nói.

"Lão gia, lòng người đều là thịt làm, tiểu nhân cũng không ngoại lệ. Ta biết hẳn không nên trách ngài dùng người không chuyên, càng không nên trách ngài gặp người đùng mển. Ai kêu lão gia ngài mất đi một đoạn ký ức trọng yếu? Nhưng tiểu nhân vẫn làm muốn cùng ngài nói..."

Thập Lục nhất cười rộ lên thế nhưng cũng không hề khó xem.

"Người con mẹ nó quả thực sẽ không là một gã tử tế gì! Chưa từng thấy qua người nào như người vậy thay đổi thất thường, nói chuyện giống chó má! Vô Danh hẳn là người, ta liền không phải người? Ta thao người tổ tông!"

Tất cả những người nghe thấy sắc mặt đại biến, lập tức đã có người xông lên bịt miệng Thập Lục.

Thập Lục còn đang mắng, đây đã là cơ hội cuối cùng, hiện tại không mắng cho đủ, về sau sẽ chờ bị lãng trí đi.

"Ngoạn lão tử rất thú vị có phải hay không? Thế nhưng còn chê ta xấu! Ta còn không chê người biến thái mà! Không biết trong tương lai Vô Danh công tử có thể chịu được sự biến thái của người hay không! Người tên hỗn đản háo sắc vương bát đản này! Có tình nhân chân chính còn ngoạn cấp dưới mông! Phiêu kỹ còn trả tiền mà! Người con mẹ nó chẳng những bạch phiêu* còn sử dụng bạo lực! Khinh ta thật sự kiện người không thành có phải hay không? Ta đến Diêm vương gia nơi đó kiện người! Không cho người hỗn đản này hạ nôi chào không thể!" (* Phiêu kỹ không trả tiền)

Có thêm vài người xông lên đè Thập Lục xuống, đem y sống chết ấn lên mặt đất.

"Các người làm gì? Ta có gọi các người sao? Buông hẳn ra." Cái chén trong tay Lộ lão gia thôi không vòng vo nữa, phát tay ra hiệu thả người.

"Người mắng có cao hứng không?" Lộ lão gia âm trầm cười.

"Không! Ta hận không thể chém người thêm một đao!" Thập Lục hai mắt đỏ bừng, kích động đến thanh âm phát run.

"Ta lúc trước rõ ràng thích Lộ Y Y, vì cái gì lại biến thành người? Tuy rằng các người huynh muội cũng không phải là đồ vật! Vì một Vô Danh, xem người khác không phải là người. Ta như thế nào lại bất hạnh như vậy, gặp gỡ người! Ta rõ ràng đã sớm biết người không phải Lộ Y Y. Ta con mẹ nó nhất định là mất bị mù, phát sốt đầu óc thối rữa rồi! Phải nha, ta không có vẻ tuấn mỹ của Vô Danh, không có sự ôn nhu của hẳn, không có địa vị cao quý như hẳn, không có như hẳn đa tài đa nghệ... Ta không bằng hẳn rất nhiều, rất nhiều, người yêu hẳn tuyệt không kỳ quái. Chính là, chính là..."

Thập Lục đã nghĩ mọi việc đều đã đành phải vậy, cuối cùng, sẽ đem mọi điều trong lòng nói ra, dù sao về sau cũng không còn cơ hội hối hận.

"Chính là ta có một phương diện nhất định sẽ hơn hẳn!"

Không ai chú ý tới Lộ lão gia đã xiết chặt nắm tay. Thế nên chén trà trong tay hẳn kia...

Thập Lục khép mắt lại, "... trên đời sẽ không bao giờ còn bóng dáng người nào yêu người như ta nữa."

Cặp mắt lập tức mở ra, "Có phải người cảm thấy được những lời này nghe thực ghê tởm hay không? Có phải người hiện tại vừa muốn đem ta đi thiên đao vạn quả hay không? Cho dù đã biết như vậy, ta vẫn còn nghĩ phải đem tất cả hạnh phúc của mình đều cho người..."

Ta con mẹ nó chính là cái ngu ngốc! Tiểu Cửu nói đúng, ta quả thật vừa ngu xuẩn vừa dốt nát!

"Nói xong. Người con mẹ nó mặc dù là một tên hỗn trướng nói chuyện không tính toán gì hết, nhưng ta vẫn hy vọng người có thể hạnh phúc, so với bất cứ ai khác đều phải hạnh phúc!"

Thập Lục đứng lên, y không còn cần thiết phải quỳ gối trước mặt người nọ...

Nhìn người nọ, nhớ tới những lúc hẳn đã từng thật ôn nhu với mình, Thập Lục không khỏi có chút hoang mang rúng động.

"Người muốn làm gì!"

Đang nghe đến nhập thần, Lộ lão gia bỗng nhiên hét lớn một tiếng, sải chân vọt xuống dưới.

52. Chương 20-2

“Muốn chết? Sao không hỏi xem ta có đồng ý hay không?”

Điểm liên tiếp vài huyết đạo của y, nhưng dường như phát tiết vẫn còn chưa đủ, Lộ bảo chủ không ngừng lấy tay mãnh trạc* lên ngực y. (* chọc)

“Đến lúc này ngươi mới nói có phải không! Bình thường ngươi đều cảm điếc có phải không? Tử không đến trước mắt ngươi không chịu nói lời thật có phải không! Ngươi này ... giết cũng uống công!”

Thập Lục trừng to mắt, muốn động cũng không thể động.

“Tình Thiên, loại thuộc hạ phản nghịch này cứ trực tiếp lôi ra ngoài giết, không cần ô uế tay ngươi.” Lộ lão bảo chủ nghĩ muốn nhanh chóng giải quyết rắc rối, mà khẩu khí đứa con rất không đúng! Cái gì gọi là “ngươi này giết cũng uống công”?

Lộ đại bảo chủ quay đầu lại, hung tợn đáp lại cha hấn một câu: “Ai nói ta muốn giết hấn? Ta không đem hấn tra tấn đến khóc cha gọi mẹ, không đem hấn...”

“Lão gia, cầu ngài ban cho Thập Lục chết một cách thống khoái đi!” Lộ Ngũ, Lộ Cửu cùng nhau quỳ xuống.

Lộ lão gia càng phát ra mắt hững, “Hấn thống khoái, ta lại không thoải mái! Các ngươi cho là hơn ba tháng nay lão gia ta uất đến mức nổi điên là ai làm hại?”

Những lời này làm cho rất nhiều người cũng không hiểu lắm, tròn mắt Tiểu Cửu xoay động, tựa hồ đã nắm bắt được ý tứ gì.

Vô Danh công tử rũ mi mắt, Lộ Y Y khó hiểu nhìn về phía hấn.

Cũng không cần biết những người khác phản ứng thế nào, Lộ lão gia quay đầu, hướng về phía Thập Lục, ngoài cười nhưng trong không cười, hắc hắc hai tiếng.

“Ta là nên chửi ngươi tự ti, hay là nên khen ngươi hiền thực? Ân?”

Thập Lục ngạc nhiên. Thái độ này của lão gia nhìn thế nào cũng không hề có hảo ý.

“Nếu hôm nay ta không nghe được những lời ngươi cất giấu trong lòng, ta đều nhanh nghĩ rằng tiểu tử ngươi đối với ta bất quá chỉ có như vậy! Đi một chuyến Minh Nguyệt Lâu ngươi liền thành rùa đen rút đầu! Nhìn ta cùng Vô Danh liếc mắt đưa tình cũng không thấy ngươi có rầm phản ứng! Hừ hừ, hảo hiền thực a ngươi! Làm sao vậy, ta ngủ ngươi thì đã làm sao vậy? Còn dám không để ý tới ta? Ta hỏi ngươi!”

Lộ lão gia vừa trừng mắt, Thập Lục nghĩ muốn lui nhưng vẫn không thể động đậy.

“Ngươi bình thường ăn bánh chéo không phải thật thích đồ dấm chua sao? Ăn cá cũng đồ dấm chua, toan lật khoai tây tí và vân vân cũng không thấy ngươi ăn ít dấm chua. Như thế nào tới lượt chuyện của lão gia ta đây, ngươi liền không thích đồ dấm chua có phải hay không? Ân?” (đồ dấm chua = ghen)

Có gì đó từ trong lòng tràn ra. Thập Lục liều mạng nháy mắt*, y sợ mình mất mặt trước mọi người. (*Ảnh chớp mắt để nước mắt không rơi xuống ý mà)

Hoàn hảo lão gia nhà y lập tức cho y một lý do để hạ nhiệt.

“Ngươi con mẹ nó ngay cả người để thích cũng đều tính sai! Lão gia ta làm sao lớn lên giống ả nữ nhân âm độc kia? Ngươi thế nhưng vì thử ta có phải là ả hay không mà chủ động trèo lên giường của ta! Nếu không phải lão gia ta khoan hồng độ lượng, đã sớm đem ngươi bóp chết một trăm lần!”

Lộ Y Y giận tím mặt.

Thập Lục đem nước mắt trát trở về.

“Trùng cái gì trùng? Lão gia ta sẽ không thể thử ngươi? Nghe được thiệp mời là Lộ Y Y đưa tới liền cao hứng như vậy! Lão gia ta khó chịu, kích thích kích thích ngươi không được a! Ngươi khen ngợi, rõ ràng đem đương nhiệm tình nhân cùng tình nhân cũ của hần giúp ghép thành đôi! Còn tự động không tọa xe ngựa sửa kỵ mã! Tốt, ngươi bản lĩnh! Biết làm thế nào để được ta uy hiếp có phải hay không?”

“Lộ Tinh Thiên! Ngươi nói hừ nói vượn cái gì! Ngươi nói như vậy đem Vô Danh phóng tới nơi nào?” Lộ Y Y không thể nhịn được nữa, kêu lên.

Lộ lão gia mắt hứng quay đầu trở lại, hần đang ở bên này giáo huấn chính thích mà, trời đánh cô ả kia không biết lạc thú đến quấy rầy hần.

“Vô Danh là Vô Danh, Thập Lục là Thập Lục. Vô Danh trước kia là tình nhân của ta, bây giờ là sư đệ của ta. Thập Lục trước kia là thuộc hạ của ta, bây giờ là người đồng sàng* của ta. Xin hỏi ngươi còn có vấn đề gì sao? Nếu như không có, có thể phiền toái ngươi nhanh nhanh rời đi hay không? A, thuận tiện nói một câu, Lộ gia bảo không chào đón ngươi, sau này cũng không muốn thấy ngươi bước vào đại môn Lộ gia bảo một bước! Lộ Toàn, tiễn khách!”(* cùng giường)

“Tinh Thiên! Đây là chuyện gì? Ngươi sao lại nói như vậy? Y Y là thân muội của ngươi a.” Lộ lão bảo chủ vội vàng ngăn cản.

Lộ lão gia không kiên nhẫn nói: “Ngươi hỏi nàng xem nàng đã làm ra chuyện tốt gì!”

“Ta làm ra chuyện tốt gì, ngươi nói xem!” Lộ Y Y quả thực giận không kèm được

Lộ lão gia chỉ vào chóp mũi Thập Lục quát: “Đợi lát nữa ta sẽ tiếp tục giáo huấn ngươi!”

Hần quay đầu, cười lạnh nói: “Ngươi vì ngăn cản ta tìm được Vô Danh, chẳng những tạo ra vụ náo động về bản đồ kho báu, còn đưa Vân Nương đến cho ta, khiến ta phải đắc tội hoàng đế lão nhân. Kết quả ngươi thấy ta đối với Vân Nương không hề ái mộ, liền cướp đi Vân đệ, cũng lợi dụng Vân đệ hạ độc ta. Lúc sau lại dùng Thiên Ma Vũ cùng Mê Hồn Nhân cùng Dẫn Hồn hương, khiến cho ta bị nội ma xâm lấn, tẩu hỏa nhập ma!”

Vô Danh nhìn Lộ Y Y, như thể không tin nổi nàng thật sự làm việc này.

Lão bảo chủ cũng ngây người, nữ nhi và con trai độc nhất của mình nhưng lại vì một người nam nhân mà tự tàn sát lẫn nhau.

Lộ Y Y cao ngạo ngẩng đầu, nhìn thẳng người cha này cười lạnh nói: “Có cái gì hảo kinh ngạc, ngươi cái gì cũng không cho ta, cái gì cũng đều cho con trai của ngươi. Như vậy tình nhân của ta, ta chính mình đến cướp cũng có thể đi! Hừ!”

“Chuyện ở Long Vương Sơn không cần phải nói. Ngươi đại khái thật không ngờ ta sẽ tìm được đường sống trong chỗ chết, không chết bởi tẩu hỏa nhập ma. Không chỉ như thế, sau đó ta còn dần dần khôi phục trí nhớ.

Mà ngươi bởi vì sợ ta nhớ ra sự thực, cũng bởi bệnh tình của Vô Danh, không thể không đưa ta đến trước mặt Vô Danh. Lúc sau, ngươi âm thầm đi theo, phát hiện ta cùng Vô Danh không như ngươi tưởng tượng, ngươi liền hoài nghi ta vẫn chưa thể hoàn toàn đoạn tình với Thập Lục, kết quả ngươi đi tìm Vu Hàn Văn bấy lâu vẫn lảng nhãng tìm kiếm đeo bám ngươi, mê hoặc hần giúp ngươi vu oan Thập Lục.”

Thập Lục mờ mịt, lão gia nhà mình thế nhưng cái gì cũng biết? Vậy những chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc là vì cái gì?

Lộ Tinh Thiên liếc mắt một cái nhìn Vô Danh, “Nàng làm những điều này là vì ngươi. Nàng yêu ngươi, cho dù mất ngươi, nàng cũng hy vọng ngươi có thể hạnh phúc. Điểm ấy thật ra cùng Thập Lục có chút giống. Cho nên ta cũng sẽ không vì vậy mà trừng phạt nàng. Ngươi muốn dẫn nàng đi liền đi càng xa càng tốt, Lộ gia bảo về sau hoan nghênh ngươi tới, nhưng không chào đón nàng.”

Vô Danh thở dài, gật đầu.

Lộ Y Y đột nhiên xoay người, dùng ánh mắt hoàn toàn không thể tin được nhìn Vô Danh, hỏi hần: “Hần nói đều là thật? Ngươi cam tâm làm sư đệ của hần? Ngươi không phải vì hần mới bệnh thành như vậy?”

Người...”

Biểu tình của Vô Danh không thể nói rõ là thống khổ và còn những gì nữa, hắn chỉ cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng cầm lấy ta Lộ Y Y.

“Chuyện đã qua đều là quá khứ. Lúc trước nếu ta... nếu ta...”

Vô Danh cũng không nói gì tiếp, trong mắt chỉ có thật sâu buồn bã. Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, nếu bọn họ có thể kịp vãn hồi thì thật hoàn hảo, thế nhưng cố tình ở giữa bọn họ lại có một kẻ ngăn cản bọn họ gặp lại, Lộ Y Y, sau lại cũng có thêm một Thập Lục.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lộ Y Y mờ mịt, “Ta không rõ, người rõ ràng nhớ thương hẳn như vậy...”

Vô Danh ôn nhu nói: “Từ khi ta phát hiện người lọt vào mắt hắn rất cuộc là ai, ta tìm hắn hảo hảo nói chuyện một lần. Lúc sau, ta đáp ứng giúp hắn một chuyện. Sau đó ta liền ở đây chờ người đến, Tinh Thiên nói, người nhất định sẽ tới, bởi vì người không bỏ xuống ta được. Cho nên ta nghĩ, nếu người thật sự đến đây, như vậy nếu người không chê, chúng ta liền hảo hảo mà quá thượng cả đời. Nếu người không có tới, ta đây...”

Quý trọng người trước mắt, đây là Lộ Tinh Thiên nói với hắn. Tuy rằng từ miệng người yêu cũ nghe được câu này là một chuyện dị thường lãnh khốc, nhưng cũng là lời nói thật.

Lộ Y Y che miệng hắn, rơi lệ nói: “Ta sẽ tới, ta nhất định sẽ tới!”

Lộ lão gia trở mình cái xem thường, cũng không biết là vì cái gì.

“Cái kia... Lão gia...”

“Có chuyện gì!” Lộ Tinh Thiên tức giận hỏi.

Thập Lục cảm thấy nếu mình không hỏi cho rõ ràng, y sẽ thật sự tìm cơ hội giết người này.

“Lão gia ngài cái gì cũng biết?”

“Ai nói ta cái gì cũng biết? Tiểu tử người đang suy nghĩ gì trong lòng, ta sẽ không biết.” Lộ lão gia trừng.

“Ngài biết ta bị hãm hại?”

“Ân.”

Thập Lục nhin xuống tức giận, “Vậy ngài ngoạn màn kịch này là vì cái gì?”

Không riêng gì Thập Lục, Lộ lão bảo chủ cũng muốn biết.

Lộ Tinh Thiên nheo mắt lại, một chữ một chữ, nói: “Người cứ nói đi?”

“Người đừng nói cho ta biết, chỉ là bởi vì ta không có biểu hiện ghen tuông...”

Thập Lục không nói được nữa, biểu tình của Lộ lão gia đã muốn thuyết minh hết thảy.

Lộ lão bảo chủ tuyệt vọng nhắm mắt lại, lấy tay bưng kín cái trán.

Thập Lục há to mồm.

Y như thế nào liền thích phải một người như thế?

Chỉ vì y từng nói một câu “Tự mình hiểu lấy”, liền đối với y thi hành loại này trả thù?

Đã nói người này lòng dạ hẹp hòi, quả nhiên lòng dạ hẹp hòi đến nỗi đáng sợ! Mà ngay cả y có ăn dấm chua hay không hẳn cũng mất hứng đến như vậy.

Nghĩ đến vừa rồi chính mình còn mắng hắn những lời kia, Thập Lục run lên bần bật, đương nhiên là run trong tâm tưởng.

“Ách, lão gia, ngài có thể giải khai huyết đạo cho tiểu nhân hay không? Tiểu nhân sẽ không lại tìm chết.”

Lộ Tinh Thiên lập tức quạt hắn một cái tát. Không nặng, nhưng cũng không chịu nổi.

“Người như thế nào chỉ biết người tranh không lại Vô Danh? Ân? Ai nói cho người biết? Người thế nhưng tranh cũng không tranh, còn dám nói ta nói không giữ lời! Bị người oan uổng cũng không biết biện giải, càng không biết tìm ta làm chủ cho người, còn muốn chết ni? Lộ Thập Lục, người nếu muốn chết như vậy, ta không thành toàn người không phải thực có lỗi với người? Người yên tâm, ta nếu không cho người thống thống khoái khoái sống quá tám mươi năm, ta Lộ Tinh Thiên liền mang họ của người!”

Lộ lão bảo chủ ngẩng mạnh đầu, bỗng nhiên nhớ ra Thập Lục cũng họ Lộ, lại cúi đầu đi. Hắn đứa con trai này... Ai!

Thập Lục ta sợ ngài nha. Ta làm sao biết lão gia ngài một bụng âm mưu quỷ kế cộng thêm bụng con gà con*, ta đây không phải là tự đào mồ chôn mình sao? (* nhỏ mọn)

Trời biết người làm tất cả những chuyện này, tra tấn ta hơn ba tháng, chỉ là để khiến ta chủ động hướng người thẳng thắn thành khẩn “Ta yêu người, ta không thể không có người, người không thể muốn những người khác, chỉ có thể muốn một mình ta ” chuyện này thực..!

Sao ta lại chưa từng nghe người cũng nói với ta những lời này?

Người trong phòng đã sớm trợn tròn mắt.

Thì ra Thập Lục không hề từ trên mây ngã xuống đất, lão gia từ đầu tới đuôi đều đang đùa giỡn người.

Hảo thôi, mỗi một người bắt đầu liều mạng nghĩ lại xem trong ba tháng này có hay không đắc tội Lộ Thập Lục. Lão gia trả thù thật sự đáng sợ!

“Cái kia... Ta rất xấu.” Thập Lục mặc dù là đại nam nhân, vẫn là thực để ý ánh mắt của ‘vợ’.

Lộ lão gia cười lạnh, “Ta sớm biết thế! Người làm khuôn mặt kia hoàn mỹ tới trình độ nào, ta một ngày sờ vài chục lần, sờ không rõ mới kêu kỳ quái! Chẳng qua không nghĩ tới vết sẹo trên mặt người còn như vậy rõ ràng... Khụ! Yên tâm, lão gia ta lá gan lớn thật sự, nửa đêm cũng sẽ không bị người hù cho tỉnh lại! Người chưa từng nghe qua mỹ nhân ba ngày xem ghét, sừ nhân ba ngày xem quen sao?”

Thập Lục bĩu môi, người cứ nói thẳng ra khuôn mặt ta đây không câu dẫn được những người khác, người thực vừa lòng không được sao? Trách không được Vô Danh không cần người lại muốn Lộ Y Y, xem ra người ta cũng đã sớm nhìn thấu bản chất của người!

Lộ lão gia nheo mắt lại, nghĩ thầm tên đối trá hỗn đản này hiện tại lại không biết đang suy nghĩ cái gì thất thất bát bát.

“Thập Lục.” Lộ đại bảo chủ dùng âm thanh ôn nhu có thể nổi trên mặt nước kêu.

“Ân?”

“Đối với những gì người vừa nói, một loạt đánh giá về việc ta biến thái ấy mà, ta nghĩ chúng ta không ngại đi phòng ngủ tại Thần Viện của ta hảo hảo thảo luận một chút xem có đúng hay không. Người thấy thế nào? Ta nghĩ, người đại khái cũng không hy vọng ta ở trước mặt mọi người cùng người thảo luận đi?”

Thập Lục há to miệng ba.

“Cha, cục diện rối rắm ở đây liền giao cho ngài thu thập. Cái đôi tình nhân kia, ngài xem rồi lo liệu đi, nghĩ muốn cho bọn hắn chủ hôn và vân vân, tùy tiện ngài. Con trai của ngài có chút bận bịu phải cùng vợ giải quyết tâm tình, ta đi trước!”

Lộ lão bảo chủ đứng lên, còn chưa kịp khiển trách, chỉ thấy con của hắn đã đem Thập Lục còn đang sợ choáng váng khiêng lên vai mạnh mẽ mang đi.

Trong phòng còn lại một đám người, Lộ Y Y cùng Vô Danh đứng lên hướng lão bảo chủ cáo từ, nói có dịp sẽ lại đến thăm.

Lão bảo chủ vẫn đang trong cú sốc đứa con trai duy nhất thật sự thích một kẻ vừa xấu lại không thân phận địa vị, còn là một nam nhân, chưa tỉnh táo lại được.

Về phần những người liên can, người xem ta, ta xem người, lạng lẽ rời khỏi đại sảnh.

Tiểu Ngũ cùng Tiểu Cửu nhìn thoáng qua nhau, Tiểu Ngũ lộ ra một hàng bạch nha cười đến sang sảng, Tiểu Cửu âm âm hừ một tiếng xem như vui vẻ.

Về phần Thập Lục bị khiêng đi cùng người chuẩn bị tìm hẩn kết toán món nợ lớn, Lộ lão gia, hiện tại hẩn là bề bộn nhiều việc, bề bộn nhiều việc...

53. Chương 21: Kết Thúc

Bất tri bất giác, mùa đông đã qua đi, ánh nắng rực rỡ hé lộ là lúc cây hải đường lâu năm trong Thần Viện lại bắt đầu kết những nụ hoa nho nhỏ.

Gió xuân ấm áp phe phẩy giục người mơ màng buồn ngủ, Lộ quản gia tận tâm làm hết phận sự lại thực cần cù chạy tới hỏi Lộ đại bảo chủ về việc chức vụ và đãi ngộ của Thập Lục.

"Lão gia, Tổng nghị trưởng Phòng thu chi nói hẩn muốn cáo lão hồi hương, ngài xem việc này phải an bài như thế nào?"

Lộ Tinh Thiên buông bút, "Nga? Hẩn thật là tự giác thôi."

Quản gia ở trong lòng oán thầm, ngài đều gây phiền toái cho người ta như vậy, Tổng nghị trưởng cũng không phải kẻ ngu ngốc.

Xao xao mặt bàn, Lộ lão gia tựa hồ hạ quyết định gì đó, lại nhắc bút lên, nói: "Người nói với Tổng nghị trưởng Phòng thu chi đem tất cả những gì hẩn biết dạy lại tỉ mỉ cho Thập Lục, chờ Thập Lục quen việc rồi thì để y tiếp nhận công việc của hẩn, hãy nói đó là ý của ta."

Lộ Toàn che giấu nổi chấn động, nhưng vẫn không nhịn được phải xác minh lại một chút: "Dạ, lão gia, nhưng... tất cả sao?"

Lộ Tinh Thiên nhìn lướt qua Lộ Toàn, "Hoặc là người muốn đem vị trí quản gia tặng cho Thập Lục?"

"Tiểu nhân nhất định thực hiện tốt việc này." Lộ Toàn vội vàng quỳ xuống, sau đó cũng không dám đứng lên, thật cẩn thận dò hỏi: "Vậy ngài xem tiền trợ cấp cho Thập Lục có cần đối chiếu chức vụ Tổng nghị trưởng mà phát hay không?"

"Phu nhân."

"Phu nhân?" Quản gia lặp lại.

"Trừ khi ta có mặt khác phân phó, hết thấy tiền trợ cấp của Thập Lục đều đối chiếu vị trí chính thê mà phân phát. Bao gồm ăn, mặc, ở, đi lại."

"... Phải "

"Người có vấn đề gì à?"

"Không có. Tiểu nhân chính là... Thỉnh lão gia thứ tội!" Lộ Toàn dập đầu thật mạnh.

"Đi đi."

"Dạ, tiểu nhân sẽ lập tức an bài." Lộ Toàn một thân mồ hôi lạnh, nghĩ thầm thế này đã không còn là vấn đề của sủng ái hay không sủng ái nữa rồi.

Đầu tiên, Phòng thu chi Tổng nghị trưởng là vị trí phụ trách quản lý thu chi của tất cả các ngành nghề thuộc về Lộ bảo, thậm chí cả những "ngành nghề" trong bóng tối. Nếu không phải là người bảo chủ đặc biệt tin cậy, căn bản sẽ không được ủy thác ngồi lên vị trí này. Hiện tại Phòng thu chi Tổng nghị trưởng vẫn là người đã làm từ thời lão bảo chủ, công tác ở vị trí này đã hơn ba mươi năm.

Nhưng điều đó còn chưa đủ để cho Lộ quản gia rúng động, điều khiến hẩn kinh ngạc chính là lão gia lại thực sự đem Thập Lục làm chính thê mà đối đãi.

Trừ bảo chủ, tiền trợ cấp cho mỗi người trong Lộ gia bảo đều có văn bản quy định rõ ràng, bao gồm cả bảo chủ phu nhân.

Làm chính thê của lão gia, trừ bỏ mỗi tháng có thể lĩnh đến hai trăm lạng bạc ròng làm tiền tiêu vặt, còn có tiền trợ cấp cho trang sức, ăn mặc, hài mào... một năm ba ngàn lạng, mỗi cuối năm cũng được chia hoa hồng trong số tổng lợi nhuận của bảo. Nếu như sinh được con trai, sẽ được chia hai phần hoa hồng.

Cho dù chính thê không được cưng chiều, phần hoa hồng chia vẫn như cũ, không thể ít đi. Mà ái thiếp, cho dù được sủng ái như thế nào, cũng không thể được chia hoa hồng. Nghe nói quy định này của tổ tiên nhà họ Lộ chính là để cam đoan địa vị bất khả xâm phạm của chính thê.

Cho nên hẳn nói, đây đã không còn là vấn đề sủng ái hay không sủng ái nữa rồi.

”Từ từ, mặt khác người gọi người đem toàn bộ đồ đạc của Thập Lục chuyển đến Thần Viện, đưa vào căn phòng sát vách phòng ngủ của ta. Trước khi chuyển đồ hãy nói trước một tiếng với Thập Lục.”

Ông trời! Lão gia lại lệnh hẳn dọn dẹp gian phòng sát vách cấp cho Thập Lục, đây chính là căn phòng lưu cho bảo chủ phu nhân a!

Lộ Toàn lui ra, trước khi đi không cẩn thận liếc thứ gì đó ở trên bàn một cái.

Khi Lộ Toàn xuất môn, sắc mặt đều trắng nhợt, nghĩ thầm chuyện này không biết có nên bẩm báo cho lão bảo chủ hay không.

Lão gia thế nhưng đem tên Lộ Thập Lục viết lên trên gia phả rồi! Cùng chính hẳn song song! (*Cười té ghế* Sau này con cháu cứ lấy đó mà làm gương nhé, ế hé hé hé...)

Thập Lục cái gì cũng không biết, chỉ cảm thấy ánh mắt Lộ quản gia nhìn y làm y nhẹn không được phát nổi da gà.

Từ lần “biểu diễn” màn thẩm vấn ở đại sảnh đó cho tới nay, cuộc sống của y nhìn chung thực bình tĩnh, Thập Lục dị thường thỏa mãn với cuộc sống bây giờ.

Ban ngày bận rộn, ban đêm phong phú, nội tâm ngọt ngào, có vợ cùng hạnh phúc được yêu.

Bởi vì quá bình thường, có đôi khi y thậm chí cảm thấy ngày từng ngày cứ như vậy cứ mà trôi qua cho đến cuối đời.

Không đến phút cuối cùng, ai là người qua đường trong cuộc đời ai, ai là kẻ bầu bạn chân chính trong cuộc đời ai, ai mà biết được?

.....

Nghe quản gia nói hẳn đến chuyển phòng cho y, Thập Lục ngơ ngẩn.

Nguy rồi! Chuyển này một khi đã chuyển vào căn phòng đó, vậy y còn có bí mật gì đáng nói?

Mặc dù y đã tính toán nói cho hẳn biết về chuyện y còn có một thân phận khác, nhưng... Y thật sự cần một thời gian ngắn để chuẩn bị tâm lý.

Lập tức, Thập Lục quyết định tìm lão gia hảo hảo trao đổi một phen.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc vang lên bên ngoài cửa, trên mặt Lộ Tinh Thiên hiện lên một tia mỉm cười ôn nhu.

”Thùng thùng.”

”Vào đi.”

Thập Lục đẩy cửa tiến vào.

”Người mang theo thứ gì?”

”Ách, một chút đồ nhắm rượu.”

Đồ nhắm rượu? Lộ Tinh Thiên không hảo rượu, nhưng Thập Lục chuốc rượu và làm thức ăn cho hẳn, việc này lại làm cho hẳn hưng trí. Hẳn tiếp nhận thực hạp mở ra, ”Ha ha! Đây không phải là món ăn sở trường của nữ đầu bếp*?” (* Trong Lộ bảo có một nữ đầu bếp, cô này từng bị A Thiên đem chuyện cưới nàng ra làm...trừng phạt với những ảnh vệ thực thị nhiệm vụ thất bại)

Thập Lục cười mỉa, "Cái đó... Là ta làm."

Lộ Tinh Thiên ôm thực hạp cười gập thắt lưng, "Nói đi, ngươi có phải lại muốn quở trách ta cái gì hay không?"

"Tiểu nhân nào dám." Thập Lục đoạt lấy thực hạp, "Cũng gần tới thời gian ăn bữa tối rồi, ngài muốn dùng bữa ở chỗ này, hay là di giá về phòng?"

Lộ Tinh Thiên nghĩ nghĩ, cúi đầu tìm giấy nói: "Đi thôi, chúng ta đi ẩm thính* ăn." (*Phòng đặt nhiều lò sưởi)

Thập Lục đem đôi giày bị đá đến bên cạnh bàn đặt trước mặt Lộ lão gia, ngồi xổm xuống vừa xỏ giày cho hắn, vừa làm bộ lơ đãng nói: "Nghe quản gia nói ngươi muốn ta chuyển đến Thần Viện?"

"Ân."

"Ta... Có thể không chuyển hay không?" Thập Lục nâng mặt lên, trong mắt hàm chứa một tia khẩn cầu.

Lộ Tinh Thiên cúi đầu nhìn xuống, "Vì sao?"

"A... Phòng sát vách phòng ngủ của ngươi là để dành cho Bảo chủ phu nhân, ta chỉ là một hạ nhân chuyển đến đó nói thể nào cũng không phù hợp, ngươi nói đúng không?" Thập Lục đứng lên.

Nhìn biểu tình tự tiếu phi tiếu của Lộ lão gia, Thập Lục lại vội vã nói tiếp: "Ta biết tâm ý của ngươi, bắt quá làm hạ nhân không thể quá kiêu ngạo, hơn nữa hôm nay chuyển vào ngày nào đó lại chuyển ra, cũng quá phiền toái đi."

"Làm sao ngươi biết có ngày nào đó ngươi phải chuyển ra ngoài?" Lộ lão gia đứng lên, sắc mặt lạnh xuống.

"Ngươi rồi cũng phải cưới vợ đi?" Thập Lục theo lẽ thường phán đoán.

Tuy rằng y minh bạch trong lòng lão gia có ý, tuy rằng y hiểu được hiện tại y cùng với người này coi như là lưỡng tình tương duyệt, nhưng y cũng hiểu được, cho dù Lộ đại bảo chủ không tam thê tứ thiếp, ít nhất cũng sẽ lấy một người vợ có thể cho hắn nối dõi tông đường.

Làm người không thể quá tham lam, y thôi, chỉ cần có thể có những giây phút như hiện tại sống qua cả đời liền thỏa mãn rồi.

"Ngươi nhưng thật ra rất hào phóng a." Hừ hừ! "Ta có phải nên khích lệ ngươi dụ dàng hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, sau đó lập tức lấy một tiểu thiếp vào cửa?"

Thanh âm này thật chua a, Thập Lục nhếch miệng cười, "Tiểu thiếp đại thiếp đều được, chỉ cần lão gia ngài thích."

Lộ lão gia tức giận đến đương trường cấp cho y một cái tát trên đầu.

"Ta là mắt bị mù mới có thể coi trọng ngươi!"

A? Lời này sao lại nghe quen tai đến thế?

"Thập Lục, ta lệnh cho ngươi, nghĩ biện pháp sinh ra cho ta một đứa nhỏ!"

"A? Lão gia, chuyện này cũng quá khó khăn đi?" Thập Lục bị dọa đến đầu cũng quên xoa xoa.

"Yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ càng thêm cố gắng cày cấy gieo hạt ở trên người ngươi. Thiên đạo thù cần*, có lẽ có một ngày..." (* Đạo trời không phụ kẻ cần cù)

"Lão gia, hay là bây giờ ngài giết ta đi. Ta thử xem xem có thể đầu thai thành một nữ nhân hay không, nói không chừng như vậy còn nhanh hơn một chút." Thập Lục vẻ mặt cầu xin, thanh âm ai oán nói.

Lộ Tinh Thiên đi đến gần cắn vào vành tai y, thuận tiện còn mắng một câu: "Ngốc dạng!"

Thập Lục bị hai chữ này mắng đến thắt lưng đều tê rần, thực hạp rơi trên mặt đất cũng không biết.

Hắn sờ sờ vết sẹo trên mặt y, chỉ sợ vết sẹo này khiến trong lòng hắn vẫn còn đau đớn.

Một khi thích một người, thật sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Trước kia cũng không biết là thân thể nam nhân này có bao nhiêu hấp dẫn đối với mình, thế nhưng hiện tại lại không phải y thì không vui.

Trước kia bản thân y cũng không có nhiều nhu cầu đối với tính sự*, hiện tại lại hận không thể tốt nhất một ngày gian** y bảy tám chín lần. (*, ** make love)

Trước kia cảm thấy người này dần dần vô vị, khai quật lên mới phát hiện người này kỳ thực thật sự thú vị.

Trước kia cũng không nghĩ mình sẽ bị tình cảm trói buộc, càng không muốn đem tâm trao đi, hiện tại có được này đoạn cảm tình, lại cảm thấy thật phong phú, ấm áp.

Vô Danh, hẳn có yêu, thế nhưng hẳn lại đã quên người ấy. Có khi ngẫm lại chuyện này thật giống như đang chờ đợi Thập Lục tiến đến, bởi vì ngay từ đầu hẳn đã sai lầm rồi, cho nên số mệnh làm cho hẳn mất trí nhớ để sửa sai. (Ta kết câu này, AAAAAA!!!)

Hắn sẽ không quên Vô Danh, nhưng hẳn càng quý trọng người trước mắt này.

Từ y, hẳn có thể có được rất nhiều, rất nhiều hạnh phúc mà khi ở cùng Vô Danh không có được.

Trong nháy mắt nhìn thấy Vô Danh, hẳn có rung động, song thời gian trôi qua, rung động đó dần lắng xuống. Thế nhưng mỗi lần nhìn đến y, từ đáy lòng lại sẽ trào ra một dòng cảm xúc ôn nhu sung sướng.

Đêm đó, ở Minh Nguyệt Lâu, hẳn liền hiểu được người hẳn muốn chính là Thập Lục, không phải Vô Danh. Tuy rằng thực xin lỗi Vô Danh, nhưng hẳn luôn luôn là một người ích kỷ, sẽ không vì thành toàn người khác mà buông tha hạnh phúc của chính mình. Hơn nữa hẳn còn phát hiện Lộ Y Y cùng Vô Danh trong lúc đó có dây dưa không rõ.

Hắn cần hạnh phúc của chính mình, thế nhưng hẳn cũng phải xác định được tình cảm chân chính của Thập Lục đối với hẳn, hẳn không muốn làm thế thân của bất luận kẻ nào.

Hiện tại, hẳn nghĩ hẳn đã biết hàm ý của hạnh phúc.

Những lúc cùng y đấu võ miệng, những lúc hơi chút khi dễ y, những lúc hôn môi y, những lúc tiến vào y...

Những lúc được y ôm chặt vào lòng, những lúc được y dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu nhìn mình, những lúc được y ôn nhu vuốt ve...

Những thứ này chẳng phải chính là cảm giác hạnh phúc?

Ý cười ôn nhu doanh mẫn hai mắt hẳn, hẳn nhìn không được cúi đầu hôn lại hôn.

Thập Lục không thắng được quấy rầy phải mở ra mắt.

"Ngô... Bây giờ là lúc nào rồi nhỉ?"

"Chính Tuất."

"Đã trễ thế này... Đúng rồi, sáng nay Vô Danh công tử đến cáo từ, nói hẳn cùng với Lộ Y Y đi xa du. Muốn ta chuyển lời với người một tiếng." Thập Lục gãi gãi đầu nói.

Lộ lão gia liếc xéo y, "Tại sao nhắc tới Vô Danh, vẻ mặt ngươi liền có dạng táo bón? Có muốn ta giúp người thông ruột?"

"Ngươi thông còn chưa đủ sao?" Thập Lục giận dữ.

"Ta đều đã nói với ngươi, với ta mà nói, Vô Danh đã là quá khứ, tựa như Lộ Y Y đối với ngươi vậy. Ngươi hiện tại ăn cái rắm dấm chua!"

"Ta sao phải ghen tị?" Thập Lục đỡ khốc đỡ cười, chỉ chốc lát sau lại nói thâm: "Ngươi này lòng dạ hẹp hòi, chẳng phải người ta chỉ là ở thời điểm ngươi tẩu hỏa nhập ma sợ không dám tiếp cận ngươi thôi sao? Ngươi cho là mỗi người đều giống như ta đây bì thô nhục hậu chịu nổi đánh đập?"

Lộ lão gia lãnh mặt, "Khi ta gọi đến hẳn, hẳn lại lựa chọn cùng Lộ Y Y đi rồi."

"Khi có đó lão bảo chủ, còn cả sự phụ các người đều khuyên hẳn, chẳng phải hẳn cũng sợ ảnh hưởng tới người sao? Ta nghĩ trong lòng hẳn cũng không muốn rời khỏi người."

"Tại khi ấy, hấn đã làm ra lựa chọn. Nếu hấn lựa chọn lưu lại, lựa chọn làm bạn ta, lựa chọn cùng ta cùng nhau vượt qua nguy cơ, sau đó đương nhiên không có phần cho Lộ Thập Lục người nửa đường nhảy ra!" Lộ lão gia mắt húng mà nhéo Thập Lục một phen.

Thập Lục không biết, chuyện này đối với hấn mà nói, thật sự rất trọng yếu.

Lúc ấy Vô Danh nhìn thấy hấn tẩu hỏa nhập ma, những sợ hãi cùng cự tuyệt trong mắt kia làm cho hấn đau lòng.

Mà khi Vô Danh nhận khuyên bảo theo Lộ Y Y rời đi, mặc kệ hấn kêu gọi như thế nào cũng không trở về, hấn tâm lạnh.

Đó cũng là nguyên nhân lớn nhất vì sao hấn dễ dàng nhận ám chỉ của sư phụ, ăn vào Tịnh Tâm lập tức quên Vô Danh.

Rồi sau đó đến Thập Lục, vào lúc hấn hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma, vẫn làm bạn hấn, bất ly bất khí, mặc kệ hấn như thế nào đối đãi y, y vẫn là dùng trái tim của y quan tâm hấn, khiến hấn cảm nhận được tình yêu của y, khiến hấn không tự chủ được, vì người này mà trầm luân.

Ở Minh Nguyệt Lâu, hấn nhớ ra hết thảy, lúc ấy hấn mới hiểu được, cảm giác khi hấn nhìn đến Vô Danh nói lên điều gì. Đây không phải là tâm động, mà là đau lòng với ký ức dĩ vãng.

Hiểu ra hết thảy những điều này, hấn càng muốn hảo hảo yêu thương người tên Thập Lục này, lại không nghĩ rằng... Hừ hừ! Như vậy dạy dỗ y, vẫn còn nhẹ!

Thập Lục đau đến nỗi nắm lại hấn, "Tóm lại người chính là kẻ lòng dạ hẹp hòi! Rõ ràng sớm đã biết khuôn mặt kia của ta là giả, người còn có thể bất động thanh sắc mắng ta chân diện mục khó coi."

"Ta đã cho người vài cơ hội thẳng thắn nói rõ, là chính người không dám nói! Người này phùng má giả làm người mập, kẻ lừa đảo xấu xa!"

"Người này gã biến thái đem hình xăm làm trang điểm! Uy, người đem Diệp Viên - Thanh Thanh cô nương mang đi nơi nào? Ngày đó ta chỉ tùy tiện gọi một cô gái muốn thử xem tư vị uống hoa tửu. Ta ngay cả sờ cũng chưa sờ nàng một chút!"

"Lập gia đình! Lão gia ta bỏ tiền cho nàng chuộc thân. Để ta biết nàng thật sự ngủ người, hừ hừ!"

Lộ lão gia dường như phát tiết giận dữ một cước đem thực hạp vướng bện bên chân đá văng ra.

"Cái gì gọi là nàng ngủ ta? Phải là ta ngủ... A! Ngón chân của ta!" Thập Lục bật ngồi dậy, lại ai oán bi thương kêu lên, quăng ngã trở về. Đùng hỏi bọn họ vừa rồi đều phạm chuyện gì.

"Ngón chân của người làm sao vậy?" Tức giận không tiêu, Lộ lão gia nắm lên ngón chân chỉ thuộc về hấn kia cắn thêm một nhát.

Thập Lục bĩu môi, "Bị người cắn thành tổ ong vò vẽ."

"Ha ha! Đứng lên đi, chúng ta liền ở trong này ăn cơm chiều tốt lắm."

Lộ lão gia từ trên ghế nằm đứng dậy, tùy tay ném cho y một chiếc áo dài để y phủ thêm. Trong phòng ấm áp, cũng không sợ y đông lạnh.

Thập Lục giãy giụa, ngồi dậy, sâu mi khổ kiếm nói: "Lão gia, nơi này là thư phòng, là bảo trung thánh địa. Kính nhờ người lần sau không nên ở chỗ này đột nhiên động dục, rất... Uy! Người đang làm gì thôi?"

"Cắn ngón chân a! " Lộ lão gia cười gian, nắm lên ngón chân Thập Lục liền cắn.

Thập Lục bị hấn cắn đến kêu ai ai. Đây biến thái lão gia!

Về phần chuyển phòng hay không chuyển phòng, kia đương nhiên là cứ theo lời Lộ lão gia nói!

Lộ gia bảo vẫn thực bình tĩnh.

Cho dù Lộ đại bảo chủ đã minh mục trương đảm cùng Thập Lục bá đường, lý do là Thập Lục thỏa mãn ba điều kiện kia, mà Lộ Y Y không muốn lấy, cho nên hấn lấy! Ách, lão bảo chủ cùng sư phụ hấn bị buộc làm chủ hôn.

Đi phá Thập Bát La Hán Trận của Thiếu Lâm Tự cũng là Lộ lão gia áp Thập Lục đi, đương nhiên cũng chỉ là làm bù.

Tứ Phương Lô Kim Nguyên Bảo đã chết, cho nên chết không có đối chứng. Tự nhiên toàn bộ bằng Lộ lão gia định đoạt.

Điều kiện cuối cùng, Lộ lão gia nói Thập Lục đã thỏa mãn yêu cầu của hấn, ai dám nói không phải?

Phản ứng của người trong giang hồ đối với việc này là: Chấp tay bội phục. Mỗi người đều tán dương Lộ đại bảo chủ quả nhiên là người thủ tín.

Về phần dám chê cười hấn..., có người dám ra mặt chê cười Lộ Tinh Thiên sao?

Phần này bình tĩnh, thẳng đến một ngày, một đôi vợ chồng vô lương tâm ném tới một tiểu mao đầu kêu khóc âm ỉ, nói là cấp Lộ gia bảo nói dối tông đường, mới bị đánh vỡ.

Bởi vì tiểu mao đầu tên gọi Lộ Thiên Vũ kia thật sự rất thích khóc! Biến thành Lộ đại bảo chủ một ngày có ít nhất mười lần hận không thể bóp chết hấn, mà Thập Lục bị lão bảo chủ nhâm mệnh bảo vệ đại bảo chủ đời kế tiếp, đành phải tự nhận mệnh khổ mang theo đứa nhỏ đến phòng thu chi.

Nga, đã quên nói, Lộ đại bảo chủ vừa nhìn thấy tiểu mao đầu này xuất hiện, lập tức chạy tới uy hiếp lão Hoàng Đế. Nói rằng muốn hấn thay ngài nuôi tôn tử cũng có thể, nhưng phải đem Thập Lục đến trao đổi.

Hoàng Đế trong lòng vẫn cảm thấy thực có lỗi với mẹ con Vô Danh, cũng không muốn nhiều thêm một gã tôn tử tranh ngôi vị hoàng đế với ngài, cảm thấy dùng một gã mật thám trao đổi hạnh phúc của hoàng tôn thực có lỗi, liền thực sảng khoái đáp ứng rồi.

Một mật thám của tả cung quân tên gọi Hưởng Tổ đã được sổ sách ghi chép thành một người đã chết.

Lúc sau, triều đại thay đổi vua, Tả cung quân Thủ lĩnh tự nhiên cũng đã đổi người mới. Chuyện về Vô Danh, cùng với mật thám Hưởng Tổ liền vĩnh viễn bị mai một.

Quy về chuyện đang nói dở,

Đứa nhỏ khóc nháo còn chưa tính, do hấn còn là một đứa nhỏ nên người không có biện pháp ngăn cản.

Nhưng vấn đề lớn hơn nữa cũng không phải là nói qua loa liền xong được. Ban ngày Lộ Tinh Thiên không có việc gì liền đến phòng thu chi, bởi móc đến tận chút lông gà vỏ tỏi tìm Thập Lục phiên toái, đến buổi tối kia lại càng nháo ngất trời!

Vì sao nháo? Đương nhiên là do Lộ đại bảo chủ mất hứng vì trong ổ chăn thừa ra một thằng nhãi con. Cổ tình cái này gọi là Thiên Vũ thằng nhãi con vừa rời khỏi Thập Lục liền gào khóc, có thể khóc đến sáng cũng không ngừng nghỉ, khóc đến cả người nhũn thành một đoàn cũng có thể tiếp tục kêu gào.

Lộ lão gia lúc này sẽ mắng: Sao người lại không sợ khuôn mặt này của hấn a! Sao người lại có thể không sợ mà! Thập Lục, lại đây, để ta chém thêm mấy đao! Phải cho người mang một khuôn mặt quý để hấn chết tiểu tử này!

Thập Lục khinh hấn thúí lắm.

Cho nên Lộ lão gia rất không thích, phi thường khó chịu!

Lộ lão gia một khi không thích..., Thập Lục sẽ tao ương. Về phần rốt cuộc như thế nào tao ương, nghe một chút tiếng mắng của Thập Lục sẽ biết.

— Toàn bộ thư hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-nhan>